

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

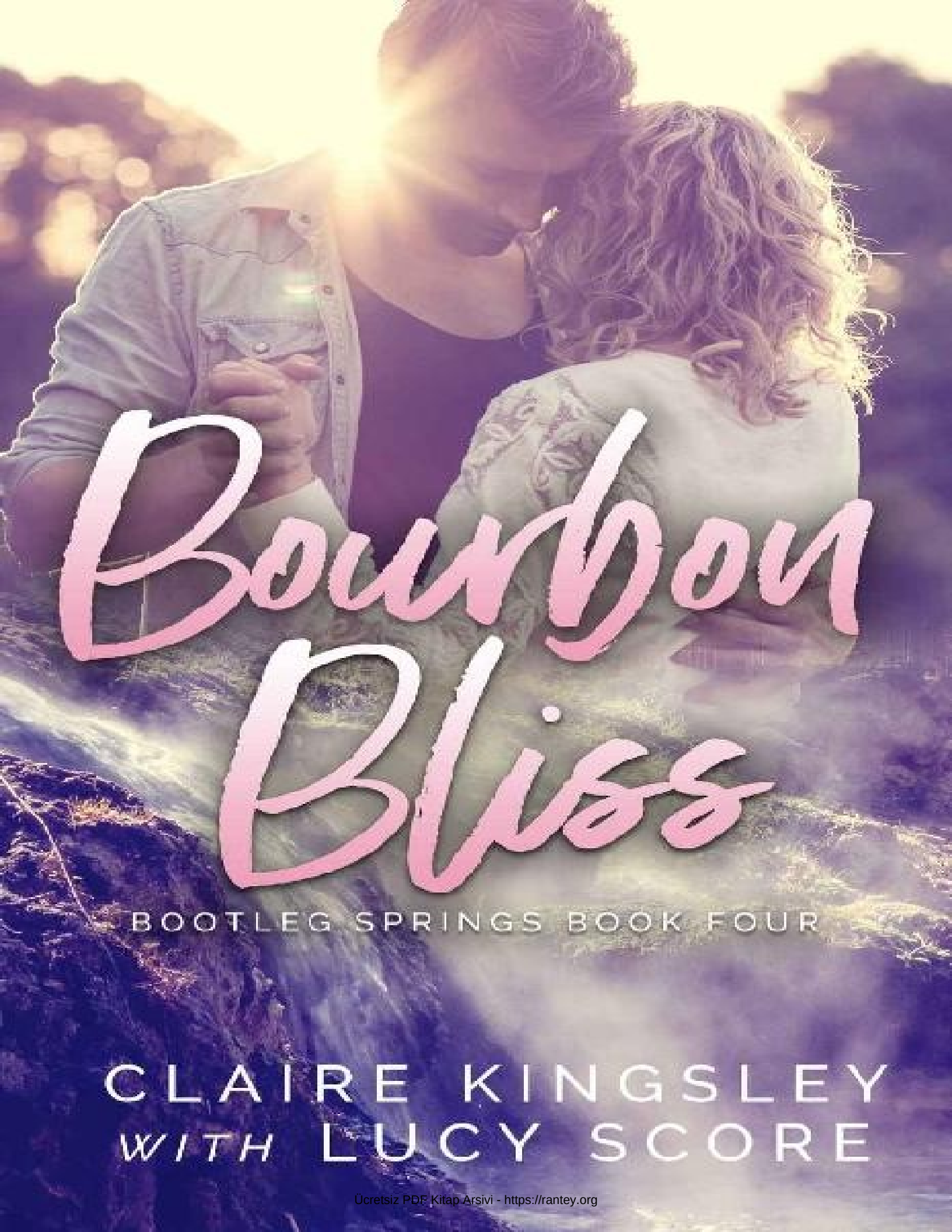
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple embracing at sunset. The man, with short brown hair and a light beard, is wearing a light blue button-down shirt over a black t-shirt. He is holding the woman's hand. The woman has long, wavy blonde hair and is wearing a white t-shirt with a floral pattern on the sleeve. They are standing outdoors, with a bright sun low on the horizon behind them, creating a warm, golden glow and lens flare. The background is slightly blurred, showing some foliage.

Bourbon Bliss

BOOTLEG SPRINGS BOOK FOUR

CLAIRE KINGSLEY
WITH LUCY SCORE

BOURBON BLISS

BOOTLEG SPRINGS DÖRDÜNCÜ KİTAP

CLAIRE KINGSLEY
LUCY SCORE

Copyright © 2018 by Claire Kingsley

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Editör: [Serenity Editing Services](#)'den Elayne Morgan

Kapak: Pink Ink Designs'dan Cassy Roop

www.clairekingsleybooks.com

Vellum ile oluşturuldu

Tüm tuhaf kızlar için. Garip kal.

İÇİNDEKİLER

Bu Kitap Hakkında

1. George
2. Haziran
3. George
4. George
5. Haziran
6. Haziran
7. George
8. Haziran
9. Haziran
10. George
11. Haziran
12. Haziran
13. George
14. Haziran
15. Haziran
16. George
17. Haziran
18. Haziran
19. George
20. Haziran
21. George
22. Haziran
23. George
24. Haziran
25. George
26. Haziran
27. George
28. Haziran
29. George
30. Haziran
31. George
32. Haziran
33. Haziran
34. George
35. Haziran
36. Haziran

37. George
38. Haziran
39. George
40. Haziran
41. Haziran
42. George

Sonsöz

Sonsöz Teşekkür Claire
Kingsley tarafından da
Yazar Hakkında .

BU KİTAP HAKKINDA

"Cevap vermedim. Cevap veremezdim. Bu adamın çıplak mahrem yerlerini görmek beni suskunlaştırmamıştı ama parmağındaki dondurmayı yalamasını izlemek suskunlaştırmıştı." - June Tucker

June Tucker insanları anlamıyor. Sayılar, veriler ve istatistikler mi? Bunlar mantıklı. İnsanlar mı? Pek değil. Cuma gecesi dövüşçülerinin ve ayışığı içen dansçıların olduğu bir kasabada, o garip bir ördek. Ve bu ona gayet uygun. Ama kız kardeşi ve arkadaşları çiftleşiyor ve bu değişim rahatsız edici.

George "GT" Thompson oyununun zirvesindeydi - futboldaki en iyi alıcılardan biriydi. Ama kariyerini bitiren bir sakatlık onu tamamen kenara itti. Şimdi bu küçük Batı Virginia kasabasının şifalı sularında rahatlamayı umuyor. Ve belki de hayatın bundan sonra onun için ne sakladığına dair bir fikir.

Kaplıcadaki saçma sapan kızın ona orada olmaması gerektiğini söylemesini beklemiyordu. Ve onun büyük ekipmanını işaret ederek...

George, istatistiklerle dolu kafası ve açık sözlü dürüstlüğüyle June'dan etkilenir. Onu diğerlerinin takdir etmediği bir şekilde takdir eder. Ve yerel kayıp vakası şok edici bir hal aldığı anda, gerçeği araştıran Scooby-June'un yanında yer alır.

Onun fantezi alıcısıydı. Şimdi ise gerçek hayattaki erkek arkadaşı. Ama ilişkileri kızıştıkça, June onun ihtiyaç duyduğu türden bir yakınlık kuramayacağından endişeleniyor. Onu kendi kafasından çıkarma - düşünmeyi bırakıp hissetme- kampanyasının işe yarayacağına ikna olmuştur. Ama kendi krizi onları birbirinden daha da uzaklaştırabilir.

GEORGE

M

Dizim olması gerekenden daha fazla ağrıyor.

ÖÇB yırtığı ameliyatından sonra sekiz haftadan fazla bir süre geçmişti ve bu kadar ağrıamamalıydı. Bunun yerine Philadelphia'daki takım arkadaşlarımla favori kulübü olan Bleu Martini'nin VIP odasında dolaşırken pelüş bir kabinde bacağımı uzatmış dinleniyordum.

Loş ışıklar odaya mavimsi bir renk veriyordu. Duvarlardan gelen kulüp müziğini hâlâ duyabiliyordum ama özel partimiz yumuşamıştı. Yumuşak R&B, Rex'in patentli seks çalma listesine benziyordu. Takım arkadaşımın son grup arkadaşını duvara yaslamasına bakılırsa, muhtemelen onun seks listesi idi.

Gözle görülür bir şekilde irkilmemeye çalışarak bacağımı düzelttim. Muhtemelen evde buz tutuyor olmalıydım. Ama Rex gelmezsem bu gece evime gelip beni dışarı sürüklemekle tehdit etmişti. Ben de ne kadar kötü olduğumu tam olarak itiraf etmemiştim.

Menajerimle çoktan konuşmuştum. Ve koçumla. Ancak takım arkadaşlarım haberi duymamıştı. Profesyonel futbolculuk kariyerim resmen sona ermişti.

Bazı açılardan yıkıcıydı. Futbol gerçekten bildiğim tek şeydi. Beş yaşımdan beri oynuyordum.

Ama sahaya indiğim andan itibaren dizimin acıyla çığlık attığını biliyordum. Beş yıl içinde ikinci ACL yırtığımdı. İlkini atlatmıştım. İki taneden geri dönülmez. Hele ki aynı dizinizse ve 32 yaşında bir alıcı iseniz. Buna rağmen

Doktorlardan menajerime kadar herkesin elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını biliyordum. Bu bir kariyer sonuydu. Hiçbir tedavi beni kurtaramayacaktı.

Bu yüzden doktorum birkaç gün önce bana son kararı verdiğinde şaşırmaııştım. Mutlu da olmamaııştım. Ama şaşırmadım da.

"Naber, GT." Deacon Phillips, yılın savunma oyuncusu, beş kez profesyonel defans oyuncusu. O da benim gibi yaşlanmaııştı. Ama sezonu sakatlanmadan atlatmayı başarmıştı.

Arkama yaslandım, sanki dizimi kaldırmıyordum, sadece kulüpte rahatlıyordum.

Sanki çaba gösteremeyecek kadar havalıydım. "Manzarayı seyretmek."

"Saçmalık." Birasını masaya bıraktı ve kabine kaydđ. "Benimle uğraşma dostum. Geri gelecek misin?"

Başka tarafa baktım. Çocuklar bundan hoşlanmayacaktı. Hepsinin umut beslediğini biliyordum. Bensiz playofflara kalmışlardı ama ilk maçı kaybetmişlerdi. Mükemmel başlayan bir sezon için acı bir hayal kırıklığı olmuştu. Hepimiz başaracağımı ve gelecek yıl bir şansımız daha olacağını umuyorduk.

"Hayır, dostum. Bu sefer geri dönmeyeceğim."

"Kahretsin," dedi Deacon nefesinin altında. Başını iki yana salladı. "Artık sana biyonik bir bacak falan veremezler mi? Tanrım. Senin için bu kadar mı? Gerçekten mi?"

Başımı salladım ve yüksek sesle söylerken kafama dank etmesine izin verdim. "Evet. Benden bu kadar. Artık futbol yok."

"Bunun olacağını hissediyordum ama bu çok acımasızca, kardeşim. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bana acıma saçmalığı yapma. İyi bir koşu geçirdim. Bensiz de iyi olacaksınız."

Bana inanmamış gibi başını salladı.

Derin bir nefes aldım ve odanın içinde son birkaç yıldır birlikte oynadığım bir düzine kadar çocuğa baktım. En kötüsü de onları hayal kırıklığına uğrattığım hissiydi. Koçlardan ve personelden bahsetmiyorum bile. Umutlarının çoğunu bana bağlamışlardı, bana ve bu sihirli ellere. Ellerim ne kadar yapışkan olsa da, koşacak bacaklarım olmadan hiçbir işe yaramıyorlardı. Tekerleklerim olmadan, sadece büyük elleri olan uzun bir adamdım.

"Başka bilen var mı?" Deacon sordu.

"Organizasyon biliyor. Bu resmi bir şey. Yine de diğerlerine söylemeye başlamam gerekiyor."

"Kahretsin."

"Evet." Söylenecek fazla bir şey yoktu.

Omzunun üzerinden baktı ve kime baktığını çok iyi biliyordum. MacKenzie Lyons. Bir dargın bir barışık kız arkadaşım. Yaklaşık on dakika önce gelmişti ve şu ana kadar benden kaçıyor gibi görünüyordu. Burada olacağımı bilip bilmediğini merak ettim. Bu kadar çok kadının takım arkadaşlarımla takıldığımız yeri nasıl bulduğunu hiç anlayamamıştım. Kimse onları davet etmekle övünmüyordu ama yine de etrafta hep kadınlar vardı.

Bu gece MacKenzie'yi görmek konusunda ne hissettiğimden emin değildim. Bu benim için tam olarak yüksek bir nokta değildi. Alçak bir noktaydı aslında. Kariyerimin bitişine tanıklık etmesini istiyor muydum?

Belki de erken yatıp kaçmalıyım.

Sanki kalkıp gitmeye ne kadar yakın olduğumu görmüş gibi, MacKenzie tanımadığım bir kadınla yaptığı konuşmayı yarıda kesip gözlerini bana dikti ve masama doğru yürüdü. Ben bile kabul etmek zorundaydım, o dar siyah elbise ve topuklu ayakkabılar içinde çok seksi görünüyordu.

Deacon ayağa kalkarken, "Güven bana, dostum," dedi. "Hâlâ yapabiliyorken vur şunu."

"Deacon," dedi MacKenzie ve uzaklaşmadan önce çenesini ona doğru eğdi.

Oturmasını işaret ettim. Zarifçe kendini yanına indirdi.

Be

n. "Dizin nasıl?"

"Harika," diye yalan söyledim.

"Öyle mi?" Yüzü aydınlandı. "Senin için endişeleniyordum."

Geçen sezonun başında yine ayrılmıştık. Şerefine, Ameliyatımdan sonra bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormak için aramıştı. Birlikte olmadığımızı düşünürsek, bunu yapmasına gerek yoktu, bu yüzden jestini takdir etmiştim.

"Beni bilirsin, iyi olacağım. Her zaman toparlanırım."

"Evet, öyle." Beni hafifçe dürttü ve alt dudağını kemirdi. Baştan çıkmadığımı söylesem yalan söylemiş **olurdum**. **Yüz** ifadesi-

çapkın ve müstehcen - bana bu gece kesin bir şey olduğunu söyledi. Ellerimi o esnek kalçalarından yukarı kaydırabilirdim. Eğilip dudaklarımı boynunun dibindeki hassas deride gezdirebilirdim. Onu benim için ateşlendirebilirdim. Onu evime geri götürebilirdim.

İyi bir sekste yanlış bir şey yok. Şu anda kulağa hoş geliyor.

Ama sonra karışıklıklar ortaya çıkacaktı. Sorular. Ben tek gecelik bir adam değildim ve o da bunu biliyordu. Tekrar bir araya gelmek ister miydi? Eğer birlikte olursak benden ne isterdi?

Bu sorunun cevabını biliyordum ve elimi tutmak için yeterliydi. Kısa eteğinin altından görünen müstehcen kalçalarını okşamak için uzanmamı engelledi. Pahalı akşam yemekleri isterdi. Hediyeler, tercihen tasarımcılardan. Tatiller. Özel yerler, birinci sınıf, beş yıldızlı oteller. MacKenzie bu yüzden sporcularla çıkıyordu. Benimle de bu yüzden çıkmıştı.

Ondan önce daha kötülerıyla de çıkmıştım; yakalanması zor profesyonel atlet erkek arkadaşın peşinde küstahça ve özür dilemeden koşan kadınlarla. MacKenzie en azından duygularına erişmemi sağlamaya çalışmıştı. Ona satın alabileceğim şeylerden ya da benimle çıkmanın ona sağladığı statüden daha fazlasını önemsiyordu. Ama bu yeterli değildi. Hâlâ daha fazlasının beklentisi vardı. Daha fazla para, daha fazla hediye, daha fazla lüks.

Birlikte oynadığım birçok erkek bunu sorun etmiyordu. Kız arkadaşlarını elmaslar ve tasarımcı çantalarıyla şımartmaktan mutluydular. Lüks dairelerinin ve pahalı arabalarının parasını ödemekten. Onlara göre bu bir iş anlaşmasıydı. Onlar belli bir yaşam tarzı sağlarken, kadınlar da belli konforlar sağlıyordu. Birlikte görülmek için ateşli bir randevu. Kapalı kapılar ardında ya da bazen onların önünde sapıkça seks.

Bu benim için yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordum. Duygular istedim. Gerçek bir şeyler. Erkekler sözde yüksek standartlarım hakkında bana bok atıyorlardı, ama benim için sorun hayranların ve özenti yıldız adaylarının yeterince seksi olmaması değildi. Sorun, o kadınların beni yanlış nedenlerle istemeleriydi. Onlar GT Thompson'ı istiyorlardı. *Beni* istemiyorlardı.

MacKenzie'nin farklı olabileceğini düşünmüştüm. Bunu iki kez düşündüm ve ikisinde de yanıldım. O kıvrımları saran siyah elbisenin içinde ne kadar çılgınca görünürse görünsün, bir daha o yola girmeyecektim.

"Sorun ne?" diye mırıldandı. Bu gece iyice abartmıştı. Oyununun ne olduğunu merak ediyordum. Tırnaklarını hafifçe bacağıma, pantolonumun üzerine geçirmek için uzandı. "Yalnız mısınız?"

"Yok, ben iyiyim," diye yalan söyledim. Bu gece ikinci kez. "Sadece yumuşak davranıyorum." Parmaklarını bacağımın üzerinde tutup aşağı yukarı gezdirdi. Tanıdık geliyordu.

Çok tanıdıktı ama yüzüm buruşur diye hareket etmek istemedim.

"Bir şişe şampanya alalım mı?" diye sordu. "Küçük bir kutlama yapalım mı?"

"Neyi kutluyoruz?" "İkinci şansları."

Kaşlarımı kaldırdım. Eğer bizden bahsediyorsa, ikinci bir şansı çoktan tüketmiştik. "Ne için ikinci şans? İkinci mi demek istiyorsun... yoksa üçüncü mü?"

Ağzının kenarları yukarı doğru eğildi. "Gelecek sezonu kastediyorum. Playofflar için ikinci bir şans."

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı. "Ben yokum, Mac. Gelecek sezon yok."

Yüz hatlarından bir duygu bulutu geçti. Şok. Belki de korku. Benim için gerçekten bu kadar üzülmüyor muydu? "Ne?" diye sordu.

"Geri dönmeyeceğim. Futbolla işim bitti."

"Ciddi olamazsın," dedi, şaşkınlığı sahte bir gülümsemeye dönüştü, parlak kırmızı dudakları ışıltılı beyaz dişlerinin üzerinden ayrıldı. "Tabii ki geri döneceksin. Sen her zaman geri dönersin."

"Bu sefer değil."

Sırtını dikleştirdi ve yana kaydı. "Emekli mi oluyorsun?"

Başımı salladım. Söylenecek fazla bir şey yoktu.

Omurgasının kıvrımı kaybolmuştu, bu yüzden artık sırtını kavislendirmiyor, göğüslerini ve kuşkusuz harika kıcını vurguluyordu. Hınzır bir kaltak suratı vardı ve tüm gücüyle ortaya çıkmıştı. Artık yumuşaklık yoktu. Artık merhamet yoktu.

"Fark etmemiştim." Ayağa kalktı, payetli küçük çantasını vücuduna yapıştırdı. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Olur böyle şeyler," dedim kollarımı tekrar iki yana açarak. Hâlâ hiçbir şeyin onu korkutmasına izin vermeyecek kadar yumuşak başlı adam rolünü oynuyordum.

"Elbette," dedi, başka bir gülümseme taklidi yaparak. "Seni görmek güzel, GT. Kendine iyi bak."

Çenemi eğdim. "Kendine iyi bak."

Arkasına bakmadan uzaklaştı. Kıcının o elbisenin içinde harika görünmesi önemli değildi. Kalçalarının boğucu salınışı beni tahrik etmek yerine midemi bulandırdı.

İstemediğim bir kadın tarafından reddedilmenin neden bu kadar canımı yaktığından emin değildim ama yakmıştı. Kariyerimin bittiğini anladığı an, çekip gitmişti. Tamamen ilgisizdi. Bu beni şaşırtmamalıydı. Ama düşünmüştüm ki

MacKenzie en azından iyi olup olmadığımı soracak kadar umursayabilirdi. Belki geleceğim hakkında endişelenirdi. Bundan sonra ne yapacağımı sorabilirdi.

Ama yapmamıştı. Ve bunun bir önemi olmamalıydı. Ama önemliydi.

Etrafımdaki takım arkadaşlarıma baktım. Dar elbiseleri ve pahalı topuklu ayakkabılarıyla öldürmek için giyinmiş kızlara. Etrafım güzelliklerle çevriliydi. Çekici insanlar, güzel kıyafetler. Ama içi boştu. Boş ve anlamsızdı. Ve hayatıma devam etmeye hazır olduğumu fark ettim. Profesyonel bir sporcunun hayatını arkamda bırakmaya ve yeni bir yola girmeye hazırdım.

Dizim hâlâ acıyordu ve MacKenzie'nin reddi canımı yakmıştı. Ama dışarıda bir yerlerde benim için daha fazlası olmalıydı. Bana oyun oynamaktan daha fazla değer veren bir dünya.

Belki o da oradaydı. Beni top yakalamakta iyi olan bir adamdan daha fazlası olarak görecekti bir kadın.

HAZİRAN

T

İşimi bitirmek üzereyken kız kardeşim Cassidy'den bir mesaj geldi, numarası telefonumu aydınlatıyordu. Yaptığım işi bitirirken kontrol etmek için bekledim. Telefona birkaç

Sonucu zaten bildiğim için hesap tablosuna daha fazla sayı giriyordum. Hesaplamaları kafamda, veri setlerini ve tabloları oluşturabildiğimden daha hızlı yapabiliyordum. Ancak müşterimin sayıların beynimden başka bir yerde var olmasına ihtiyacı vardı. Dolayısıyla, elektronik tablolar ve grafikler.

İşimi bitirdikten sonra çalışmamı kaydettim ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. Zamanımın yüzde seksen dokuz nokta ikisini ev ofisimden çalışarak geçiriyordum. Geri kalan yüzde on nokta sekiz ise şirketimin bulunduğu Baltimore'da geçiyordu. Ben bir aktüerdim, hem de yüksek maaşlı bir aktüer. Kariyerime büyük bir sigorta şirketinde çalışarak başlamıştım ama birkaç yıl önce danışmanlığa geçiş yapmıştım. Bu bana çok uygun bir durumdu. İşimi seviyordum -ve bu işte ustaydım- ama Bootleg Springs'te kalmak bir öncelikti. Şu anki düzenim tam da bunu yapmamı sağladı.

Kız kardeşimin inandığının aksine, Bootleg'de kalmadım çünkü daha geniş bir dünyaya açılmaktan korkuyordum. Bana uygun olduğu için kaldım. En azından çoğu zaman sessizdi. Kasabadaki herkesi tanıyordum. Bir rutinim vardı. Ailem buradaydı. Ayrılmak için zorlayıcı bir sebep görmedim.

Cassidy'nin mesajını okumak için telefonumu elime aldım.

Cassidy: Kızlar gecesi Juney! Lookout'a gidiyoruz. Seni 8'de alayım mı?

Ben: Bugün Perşembe.

Cassidy: Ne olmuş yani?

Ben: Cuma günleri dışarı çıkıyoruz.

Biliyorum ama spontane oldu. Scarlett ve Leah Mae de geliyor. Eğlenceli olacak.

Ben: Tamam, ama beni almana gerek yok. Seninle orada buluşuruz.

İçimi çektim ve telefonumu bıraktım. Bu gece özellikle dışarı çıkmak istemiyordum. Hafta içi bir geceydi ama bu Lookout'un Cuma gününden daha az gürültülü olacağı anlamına gelmiyordu. Gürültülü olacaktı ve muhtemelen bir bar kavgası çıkacaktı.

Ama küçük kız kardeşimi mutlu etmek hoşuma gidiyordu. Gürültülü bir barda alkollü içki içmenin Cassidy ve arkadaşlarında neden mutluluk hissi yarattığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama öyle oldu, ben de mecbur kaldım.

Cassidy hakkında anlamadığım pek çok şey vardı. Aslında genel olarak insanlar hakkında anlamadığım pek çok şey vardı. Bunu uzun zaman önce kabullenmişim. Uyum sağlamaya ya da insanların beni neden şaşırttığını anlamaya çalışmadım. Onları anlamıyordum ama denemek için de bir nedenim yoktu.

İnsanlar tuhaftı. İstemedikleri şeyler söylüyorlar ve söyledikleriyle hiçbir ilişkisi olmayan şeyler yapıyorlardı. Onları öngörülemez ve bu nedenle rahatsız edici buluyordum.

Öte yandan sayılar anlamlıydı. Güvenilirdiler. Kurallara uyuyor ve öngörülebilir bir şekilde davranıyorlardı. Örnek olarak, karmaşık matematiksel denklemleri kafamda kurabiliyordum ama kız kardeşim ve Bowie'nin birbirlerine karşı bir şeyler hissettikleri herkes tarafından açıkça bilinmesine rağmen neden yıllarca romantik bir ilişki kuramadıklarını anlayamıyordum.

Sayılar anlamlıydı. İnsanlar değil.

Yine de insanların var olduğu bir dünyada yaşıyordum ve önemseydiğim insanlarla etkileşim içinde zaman geçirmenin onları memnun ettiğini fark ettim. Bu da bazen bir Perşembe günü Lookout'ta kız kıza bir gece geçirmek anlamına geliyordu.

Akşam yemeğimi hazırladım, yemeği tam olarak iki porsiyona böldüm. Birini tabağa koydum, diğerini ise yarın için buzdolabına kaldırdım. Genelde tek kişilik yemek yapmama rağmen -kendim için- mutfağımdaki rafta *iki kişilik* yemek kitaplarından oluşan bir koleksiyonum vardı. İhtiyacım olanın iki katını pişirmek mutfak verimliliğimi artırıyor, normalde ihtiyacım olan öğün sayısının yarısını hazırlamamı sağlıyordu.

"Hey, Juney." Jonah ıslak saçlarına havlu sürerek aşağı indi. "Çok güzel kokuyor."

Sertleştin. Paylaşmak istediğini mi ima ediyordu? Yoksa sadece yemeğimin hoş aroması hakkında mı yorum yapıyordu?

"Muhtemelen fesleğen ve sarımsağın birleşimi hoşunuza giden kokuyu üretiyor," dedim. Cassidy ona biraz ikram etmenin kibarlık olacağını söylerdi. "Bir porsiyon ister misiniz?"

"Teşekkürler ama hayır," dedi. "Aralıklı oruç tutuyorum, yani yarına kadar bir daha yemek yemeyeceğim."

"Güzel. İkinci porsiyonu yarın yemek üzere kendime ayırdım, böylece ikimiz için de iyi oldu."

Öyle bir gülümsedi ki, benimle eğleniyor mu yoksa bana kızgın mı olduğunu merak ettim. Bunu söylemek benim için zordu. "Sanırım öyle. Bu gece için planın var mı?"

"Evet."

"Tamam. Onlar ne?" "Lookout'ta kızlar gecesi."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi. "Sabah erken kalkmam gerekiyor, o yüzden evde kalacağım. Yine de bir araca ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa beni aramaktan çekinme."

"Aşırı alkol alma ihtimalim yaklaşık yüzde bir," dedim. "Arabayı kendim kullanabileceğimden eminim. Ama teklifiniz için teşekkür ederim."

Tekrar gülümsedi. "Sorun değil."

Jonah benim ilk oda arkadaşım. Annem, babam ve kız kardeşimle yaşarken yalnız yaşamaya başlamıştım. Üniversitede bile yalnız yaşamıştım. Alanımı paylaşmayı sevmiyordum. Başka biri demek, eşyaların yerlerini değiştiren, ortalığı dağıtan ve en kötüsü de Pazar günleri futbolun önemini anlamayan biri demekti.

Ama Jonah hoş bir oda arkadaşıydı. Göze batmazdı, temizdi ve kendi yemeğini pişirirdi. Ve asla ama asla maçlar varken televizyon programını dikte etmeye çalışmazdı. Hatta Superbowl'u bile birlikte izlemiştik, gerçi o sırada ben hala fantezi futbol ligimi kaybetmenin yasını tutuyordum.

Jonah, Jonah ne yapıyorsa onu yapmaya gitti. Akşam yemeğimi yedikten sonra bir kitapla kanepeye yerleştim. Cassidy, Scarlett ve Leah Mae şüphesiz bu zamanı yaklaşan geceye hazırlanmak için kullanıyorlardı. Kadınlar dışarıda bir gece geçirmenin uzun bir makyaj rutini gerektirdiğini düşünüyor gibiydiler.

uygulaması, çeşitli saç ürünleri ve ısıtıcı aletlerin kullanımı ve kıyafet seçimleri konusunda büyük bir kararsızlık söz konusuydu.

Gardırop kararları basit hesaplamalardı. Etkinliği, günün saatini, beklenen katılımcıları ve mekanı alır, mevsimi ve mevcut hava koşullarını hesaba katardınız.

Durum: spontane kızlar gecesi

Günün saati: hafta içi akşam

Beklenen katılımcılar: Cassidy, Scarlett, Leah Mae ve diğer Bootleg Springs sakinleri

Mekan: The Lookout

Mevsim ve mevcut hava koşulları: Şubat başı, soğuk ve kuru Üst giyim: kazak, kot pantolon, kalın çoraplar, botlar

Doğru sonuca varmam birkaç saniyeden fazla sürmemişti. Hazırlanma rutininin geri kalanına gelince, görünüşümü kozmetik ürünlerle zenginleştirmeye ya da saçım için büyük bir zaman ve çaba harcamaya gerek görmedim. Sanki Gözcü'ye bir eş bulmak için gitmiyordum.

Hayatımdaki diğer kadınlar da öyle değildi elbette. Hepsi de kararlı ilişkiler içindeydiler. Bu da dış görünüşleri için bu kadar çok zaman harcama isteklerini daha da kafa karıştırıcı hale getiriyordu. Artık bekâr olmadıklarına göre kimin *için* giyiniyorlardı?

İnsanları anlamıyordum.

Yedi elli beşte kalkıp botlarımı ve ceketimi giydim. Lookout'a arabayla kısa bir mesafede oturuyordum ve eğer geçmişteki davranışlarım gelecekteki sonuçların doğru bir habercisiyse -ki öyle olduğunu biliyordum- diğer kızlar kararlaştırdığımız saatten beş ila on beş dakika sonra geleceklerdi. Başka bir deyişle, acelem yoktu.

Saat sekiz buçukta Lookout'a vardığımda Cassidy'nin arabasının park yerinde olması beni şaşırttı.

Barın kapısını açtım ve duyularıma yapılacak saldırıya karşı kendimi hazırladım. The Lookout gürültülüydü, müzik ve sesler soğuk geceye yayılıyordu. İçeri adım attığımda sıcak hava beni içine çekti - rahat bulduğum derecenin yaklaşık iki derece üzerinde.

Duraklayarak, bu yeni ortamda dengemi bulmam için kendime birkaç saniye verdim. Bu, beynim ile bana çarpan duyusal girdiler arasında bir bariyer kurarak her şeyi dışarıda bırakmayı gerektiriyordu. Yeterince yalıtılmış hissettiğimde, kız kardeşime ve arkadaşlarına masalarında katıldım.

"Juney!" Cassidy gülümseyerek söyledi. "Bizimle geldiğin için çok mutluyum!"

Gülümsedim ve ona sıkıca sarıldım.

Cassidy ve ben birbirimize oldukça benziyorduk; ikimiz de koyu sarı saçlara ve yeşil gözlere sahiptik. Aynı kalkık, hafif çilli burunlar. Ama görünüşümüz benzerliklerin bittiği yerdeydi. Ortak genetiğimize rağmen kişiliklerimiz oldukça farklıydı.

Elbette iş kişiliğe geldiğinde, Bootleg Springs'teki ailevi ilişkiler de dahil olmak üzere herkesle oldukça farklıydım.

Bununla birlikte, farklılıklarımız kişisel ilişkimizi engellememişti. Cassidy ile her zaman olumlu bir ilişki kurmuştum. Kız kardeşime karşı büyük bir sevgi hissediyordum. Biz diğer kardeşler gibi değildik. Çocukken bile nadiren didişir ya da tartışırdık. Her birimiz kendi yöntemlerimizle birbirimizi kollardık ve ben bunu takdir ederdim.

Leah Mae kıyafet seçimimi işaret ederek, "Kazağını beğendim," dedi. "Teşekkür ederim. Hava soğuk, bu yüzden bir kazak ihtiyatlı göründü." "Ve çok da şirin," dedi.

Ona küçük bir baş selamı verdim. Leah Mae hoş biriydi. Geleneksel anlamda güzel sayılırdı, uzun boylu ve zayıftı, uzun sarı saçları vardı ve iki ön dişi arasında belirgin bir boşluk vardı. Mankenlik yapmış ve bir televizyon programına katılmıştı ama şimdi Bootleg Springs'e dönmüştü ve Jameson Bodine'le çıkıyordu. Birbirlerine çok uygun görünüyorlardı ve ilişkilerinde mutluydular. Bu iyi bir şeydi. Jameson Bodine erkekleri arasında benim favorimdi. Çok konuşmuyordu, bu da onunla vakit geçirmeyi rahatlatıyordu.

Bir keresinde birinin Jameson'la çıkmamız gerektiğini söylediğini duymuştum. Kimseyle çıkmak gibi bir isteğim yoktu ama bu öneri beni özellikle şaşırtmıştı. İnsan ilişkilerinden anlamadığımı ilk itiraf eden ben olurdum. Ama bildiğim kadarıyla, işleyen bir ilişkinin belli bir derecede iletişim gerektirdiğini düşünüyordum. Çok fazla konuşmayan iki insanı bir araya getirmek başarısızlık için bir reçete gibi görünüyordu.

Scarlett de gece kıyafeti olarak bir kazak seçmişti. Onunki bir omzundan sarkıyor, sutyen askısı görünüyordu. Bunun bilinçli bir seçim mi olduğunu, yoksa kazağının üzerine tam oturmadığını bilmiyordum. Scarlett minyon tiptiydi ve küçük bedenine büyük gelen giysileri sık sık giydiğinden şüpheleniyordum.

Kazağını boynundan tuttu, sanki altında bir esinti yaratacakmış gibi içeri ve dışarı doğru çekti. "Seni bilmem ama ben ısınmaya başladım. Benimkini atabilirim."

"Altına sutyenden başka bir şey giyiyor musun?" Cassidy sordu.

Scarlett kazağını uzattı ve sanki ne giydiğini unutmuş gibi içine baktı. "Şey, evet. Soyunmayacağım, aptal."

"Neden olmasın?" Cassidy sordu. "Eğlenceli olabilir." "Bu gece seni bu kadar heyecanlandıran ne?" Scarlett sordu.

Cassidy omuz silkti. "Yok bir şey. Sadece keyfim yerinde. Biraz eğlenmek istiyorum."

Scarlett, "Bebeğim, eğlence benim göbek adımdır," dedi. "Hadi seni güzelce sarhoş edelim de eve gidip Bowie ile çılgınca, sarhoş bir seks yapabilesin."

Kaşlarını içeri çekti. "Sarhoşluk mide bulantısı ve kusma olasılığını da beraberinde getirir. Bunun cinsel ilişkiye, özellikle de vahşi bir ilişkiye girmeye nasıl elverişli olduğunu anlayamıyorum."

Cassidy omzumu okşadı. "Haklısın, June Bug. Ama biraz çakırkeyif olmak bazen eğlencelidir."

Bu tam olarak ne demek istediğimi anlatmıyordu ama önemli de değildi. Boş taburelerden birine oturdum ve el çantamı masanın üzerine koydum.

Grup yeni bir şarkıya başladı ve birkaç çift dans etmek için küçük sahnenin önüne geçti. Bu çok garip bir şeydi. Ritim fazla hareket için çok yavaştı. Birlikte durdular, ileri geri sallandılar, ayaklarını neredeyse hiç hareket ettirmediler. Herhangi bir dans türünün cazibesini kavrayamamıştım ama yavaş dans etmeyi her zaman özellikle açıklanamaz bulmuşumdur.

Gibson Bodine gitarını tıngırdatıp mikrofona şarkı söylerken grup arkadaşları Hung ve Corbin de ona eşlik ediyordu. Eklektik görünümlü bir erkek karışımıydılar. Gibson uzun boylu ve sakallıydı, yüz ifadesi genellikle çatık kaşlıydı. Hung kıır saçlı Asyalı bir adamdı ve Corbin pürüzsüz koyu teni ve gür saçlarıyla hâlâ liseye aitmiş gibi görünüyordu.

Cassidy bana bir içki getirdi ve ben de sessizce yudumladım. Kızlar hayatlarındaki erkekler ve kediler hakkında konuşuyorlardı, bu da bana sohbet katacak pek bir şey bırakmıyordu. Ama çok da umursamadım. Bir süre sonra çantamdan bir kitap çıkardım ve okumak için masanın üzerine koydum.

"Hey, burada ne yapıyorsun?" Cassidy dikkatimi kitabımdan başka yöne çekerek sordu.

Bowie Bodine kollarını ona doladı. "Seni özledim."

"Bu kızlar gecesi," dedi ama sözlerinin arkasında herhangi bir inanç yoktu. Ben bile onu gördüğüne sevindiğini söyleyebilirdim.

Birlikte yaşadıkları düşünöldüğünde bu bana garip geldi. Bir tadilatın ortasındaaydılar, dubleks evlerini tek bir konuta dönöştürüyorlardı. Bowie Cassidy'yi muhtemelen iki saatten daha kısa bir süre önce görmüştü. Bu sürenin bir insanı özlemek için nasıl yeterli olduğunu anlamıyordum ama bu sorunun aklımdan uçup gitmesine izin verdim.

Ben hariç herkesi şaşırtan bir şekilde, Jameson ve Devlin de Bowie'nin çok gerisinde kalmadılar. Scarlett güldü ve Devlin'in göğsüne kızların gecesini böldüğü için şakacı bir şaplak attı - ama sonra onu gömleğinin önünden yakaladı ve ona oldukça uygunsuz bir öpücük verdi. Leah Mae Jameson'ı gördüğüne sevinmemiş gibi bile yapmadı, kollarını boynuna dolayıp ona sarıldı.

Kız kardeşimi ve arkadaşlarını -arkadaşlarımızı- izlerken kendimi gülümserken buldum. Onları mutlu görmek hoşuma gidiyordu. Bu bana ailemin yanında hissettiklerimi hatırlatıyordu. Onlar mutluydu, ben de onlar için mutluydum.

"Hey Juney." Jameson karşıma oturdu. "Kitap iyi mi?"

"Amerikan profesyonel sporlarında istatistik tarihine analitik bir bakış."

"Kulağa tam sana göre geliyor," dedi.

"Sana bir içki daha getireyim mi?" Bowie bana sordu. "Ben ısmarlıyorum."

Yarım kalmış burbonumu işaret ettim. "Hayır, teşekkür ederim. Kendimi eve götürecek zihin yapısına sahip olduğumdan emin olmak için zamanın burbon tüketimine oranını zaten hesapladım."

Gülümsedi. "Şey, matematikle uğraşmak istemem."

İçkiler elden ele dolaşıyor, kız kardeşim ve arkadaşlarım hararetli bir sohbete dalıyorlardı. Kendimi uzakta hissederek izledim. Bu onların hatası değildi. Beni de dahil etmek için her zaman ellerinden geleni yapmışlardı. Hatta hepsinin birlikte olması ve benim masamızdaki tek yalnız kişi olmam bile değildi. Genelde bu tür bir sosyal kopukluk hissederdim. Sanki laboratuarda gözlem yapan bir bilim adamıydım, ama ayrı.

Zamanın büyük çoğunluğunda bu durum beni zerre kadar rahatsız etmiyordu. İşler böyle yürüyordu.

Ama bu gece, hissettiğim ayrılık beni rahatsız etti. Nedeninden emin değildim.

Sonunda, gereksiz yere dikkat çekmeden sıvışabileceğime karar verdim. Evimin tesellisine yönelmek yerine, kendimi diğer yöne, ailemin evine doğru giderken buldum.

Annem ve babam hâlâ Cassidy ve benim büyüdüğümüz evde yaşıyorlardı. Ben taşındığımdan beri pek değişmemişti. Belki biraz daha yıpranmıştı ama yine de bozulmamış bir halde tutuyorlardı. Ve hala aynı kokuyordu - bana her zaman annemin pişirmeyi sevdiği kurabiyeleri hatırlatan tarçın ve vanilya karışımı.

Her zaman yaptığım gibi kapıyı çalmadan içeri girdim ve babamı kanepede uyuklarken buldum. Televizyon açıktı ve loş odada titrek ışıklar saçıyordu.

Babamın çapraz kolları nefes alıp verdikçe inip kalkıyor, beyaz bıyıkları seğiriyordu. Kapıyı tıklatarak kapattım ve irkildi, derin nefes alışları boğazında yüksek sesli bir horlama gibi titreşiyordu.

"Ah, Haziran Böceği," dedi gülümseyerek. "Beni uyurken yakaladın."

"Özellikle yorucu bir gün mü geçirdin?" Yanındaki kanepeye otururken sordum. "Kendini fazla yormamaya dikkat etmelisin."

"Ben iyiyim. Bu gece seni buraya getiren nedir?"

Bakışlarımı başka yöne çevirdim, kısık televizyonun ışığı bakışlarımı çekiyordu. Sorusuna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Doğruca eve gidebilirdim. Ev rahattı. Orayı seviyordum. Cassidy onlarla Lookout'ta buluşmamı istememiş olsaydı, akşamımı evde geçirmekten son derece memnun olurum.

Ancak, Lookout'a gitmiştim ve bununla ilgili bir şey beni nasıl ifade edeceğimi bilemediğim bir şekilde huzursuz hissettirmişti.

"Cassidy kız kıza bir gece geçiriyor, ben de Lookout'taydım. Erkekler, sevgililerinin geceyi yanlarında kimse olmadan geçirmesinden memnun görünmüyorlardı."

"Yani erkekler kızlar gecenizi bastı ve bu çifte randevuya mı dönüştü?"

"Üçlü. Leah Mae ve Jameson da oradaydı."

"Ah evet, tabii ki öyleydiler." Durakladı ve hafifçe kısılmış gözleriyle beni değerlendirdi. "Kendini biraz dışlanmış mı hissediyorsun?"

"Hayır," dedim ve bu tam olarak bir yalan değildi. "Benim de dahil olduğumdan emin olmak için özen gösterdiler."

Babam gülümsedi. Çok nazık, çok kibar bir gülümsemesi vardı.

"Eminim öyledir. Ama bu dışarıdan biraz hissetmediğin anlamına gelmez."

"Sanırım öyle oldu. Ama sorun değil. Gruptaki tek bekar kadın olduğumu düşünürsek, bu şaşırtıcı değil."

Kumandayı eline aldı. "Bakalım oyun var mı?"

Bu yüzden gelmiştim. Babam beni anlıyordu. Tekrar koltuğa yerleştim ve ellerimi kucağımda birleştirdim. "Evet, sanırım yapmalıyız."

Babam dizimi okşadı ve kanalı çevirdi.

GEORGE

T Otoyolda hızla ilerlerken güneş ağaçların arasından süzülüyordu. Dışarısı soğuktu ve birkaç gölgeli yerde lastiklerin kaygan buz üzerinde kaydığını hissettim. Dikkatli olmak zorundaydım. Sadece iki tanesini geçtim,

Otoyol boyunca belki üç araba vardı. Gittiğim kasaba -Bootleg Springs- ıssız bir yerin ortasındaydı. Kız kardeşim Shelby uzak bir yer olduğunu söylemişti ama ben kaçırıp kaçırmadığımı merak etmeye başlamıştım.

Shelby geçen Kasım'dan beri Bootleg Springs'teydi. Orada ne yaptığından emin değildim. Küçük kız kardeşim her zaman bir şeyler pişirirdi. Gerçek şu ki, Shelby'yi son on yıldır pek görmemiştim. Mesajlar ve Skype aramaları aracılığıyla iletişim halindeydik ve birkaç tatili Charlotte'taki ailemizle birlikte geçirmiştik. Ve birkaç yıl önce sezon dışında tüm aileyi bir gemi seyahatine çıkarmıştım.

Ama beni Batı Virginia dağlarına götüren şey sadece Thompson kardeşlerin bir araya gelmesi değildi. Görünüşe göre burası kaplıcalarıyla biliniyormuş. Bazı insanlar iyileştirici özellikleri olduğunu bile söylüyordu. Birkaç gün önce Shelby ile sohbet ettiğimde, gelip bir süre kalmamı önermişti. Kasabanın güzel olduğunu söylemişti ve bu noktada, dizimin iyileşmesine yardımcı olacaksa her şeyi yapardım. Yapacak başka bir işim de yoktu.

İşsiz olmanın avantajları vardı.

Otoyol kıvrıldı ve daha uzun düz bir yola girdi. Karşı yönden bir araba bana doğru geliyordu; muhteşem siyah bir Dodge Charger. Kötü bir araba. Motor sesini dinlemek için camı araladım.

geçti. O gırtlaktan gelen mırıltının hafif gürültüsünü duyabiliyordum. Nasıl şarkı söyleteceğini bilen bir sahibi olan ateşli bir kaslı araba gibisi yoktur.

Ancak Charger'ın motorunun uğultusuna hayran kalmadan önce, bir geyik yolun karşısına, diğer arabanın tam önüne fırladı.

Charger direksiyonu kırdı ve hayvanı kıl payı kaçırdı. Lastikleri buzlu bir yamaya çarpmış olmalıydı ve araba dar bir daire çizerek yoldan çıktı. Yavaş çekimdeymiş gibi olanları izlerken direksiyonumu sıktım, yardım edecek gücüm yoktu. Sürücü düzeltmeye çalıştı ama araba büyük bir gürültüyle bir ağaca çarptı.

Buza dikkat ederek frenlerimi sıktım ve boş otoyolun karşısına geçtim. Yolun kenarında güvenli bir şekilde durur durmaz arabadan fırladım ve sürücünün iyi olup olmadığına bakmak için yanına koştum.

Sürücü tarafındaki kapı ağacın gövdesine sıkışmıştı. Yolcu tarafına gittim ve kapıyı çekerek açtım.

Eğilerek ağır metal kapıya yaslandım ve içeriye baktım. "Sen iyi misin?"

Şoför şaşkın görünüyordu. Siyah örgü bir şapka ve kalın bir palto giymişti, çenesi koyu renk sakallarla kaplıydı. Bir elini alnına götürmüştü ama kan görmedim. İyiye işaret gibi görünüyordu.

"Bu ne lan?" diye mırıldandı.

"İyi misin dostum? Oradan çıkmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Bana baktı ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışır gibi birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Bir eli hâlâ direksiyonu kavıyordu, parmak eklemleri bembeyazdı.

Elini açıp parmaklarını birkaç kez esnettikten sonra başıyla onayladı. Uzanıp koltuğa geçmesine yardım ettim, ardından kalın kolunu bırakmadan önce ayaklarının üzerinde sabit durduğundan emin oldum.

Muhtemelen kendini sabitlemek için elini arabanın üzerine koydu. "Vay anasını. Ona çarpmadım, değil mi?"

"Geyik mi?" diye sordum. "Hayır, kaçtı." Başını salladı, hâlâ gözle görülür bir şekilde şaşkındı.

"Yaralandın mı?"

"Hiç sanmıyorum. Başımı çarptım ama önemli değil."

"Bilmiyorum dostum, kafa travması dalga geçilecek bir şey değil. Güven bana."

Gözleri berraklaşır gibi oldu ve doğruldu. "Doğru, evet. Siktir, arabam."

Adamın iyi olduğundan emin olduktan sonra dikkatimi Charger'a çevirdim. Bu güzellikte bir çizik bile çok yazık olurdu ve bu bir çizikten çok daha kötüydü. Bu taraftan hasarın boyutunu göremiyordum ama pek de hoş bir şey değildi.

"Arayabileceğin biri var mı? Ya da seni bir yere bırakabilir miyim? Nereye gittiğinden emin değilim."

"Siktir," diye mırıldandı yine. "Evet, kardeşlerimden birini arayacağım." "Elbette. Beklerim ve gitmen gereken yere ulaştığından emin olurum."

İlk kez gözlerimle karşılaştı, sanki orada olduğumu anlamış gibiydi. "Durduğun için teşekkürler. Minnettarım."

"Sorun değil." Elimi uzattım. "GT Thompson."

"Gibson Bodine." Elimi sıkıca tuttu ve sıktı. "Gerçekten mi? Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen. Görünüşe göre çekiciye ihtiyacın olacak." "Evet, lanet olsun. Lanet geyik."

Gibson birkaç telefon görüşmesi yaparken kenara çekilip bekledim. Arabasının yanında bir ileri bir geri volta atıyor, çakıllı sesi hayal kırıklığıyla kalınlaşıyordu. Ellerimi yüzümün önünde birleştirdim ve onlara üfledim. Dışarısı çok soğuktu.

İşini bitirdiğinde telefonunu kot pantolonunun arka cebine soktu. "Kardeşim yolda geliyor. Şehirde yaşıyor, yani sadece birkaç dakika uzaklıkta. Çekici de yolda."

"Pekâlâ. Onlar gelene kadar takılmamı ister misin?"

"Hayır dostum, gidebilirsin. Burası boktan daha soğuk." Arabasına baktı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Durduğun için teşekkürler."

"Tabii ki. İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, incinmedim. Onun için aynı şeyi söyleyemem." Charger'a doğru başını salladı. "Ama onu tamir edeceğim."

Gibson Bodine'e veda ettim ama arabama döndüğümde acele etmedim. Sıcaktan kavrulurken birkaç dakika telefonuma bakıyormuş gibi yaptım. İyi olduğunu söylemişti ama her ihtimale karşı onu burada yalnız bırakmak istemedim.

Başka bir arabanın yanaşması ve bir adamın inmesi uzun sürmedi. Ancak o zaman otoyola geri döndüm ve Bootleg Springs'e doğru devam ettim.

KİRALADIĞIM KÜÇÜK YER, kasabanın hemen dışında, el değmemiş bir dağ gölünün kıyısındaydı. Suyun üstü buz tutmamıştı. Yüzeyden buhar yükseliyordu ve kaplıcaları hatırladım. Görünüşe göre göl suyu, soğuk kış boyunca bile sıvı kalabilecek kadar sıcaktı.

Gökyüzü açıktı ve ağaçları beyaz kar kaplamıştı. Huzur ve sessizlik bana iyi gelecekti. O araba kazasına tanık olduktan sonra bile rahatladığımı, stresimin çözüldüğünü hissedebiliyordum.

İyi hissettim. Burayı şimdiden sevdim.

Kız kardeşim zaman kaybetmeyi sevmezdi. Gelir gelmez buluşmak istedi, ben de eşyalarımı kiralık kulübeme yerleştirdikten sonra onunla buluşmak için şehre doğru yola çıktım.

Bootleg Springs şirinliğin tanımıydı. Temiz sokaklar, birçok binanın cephesinde taze boyalar. Elle boyanmış tabelalar Yee Haw Yarn and Coffee, Rusty Tool ve Shelby ile buluşacağım Moonshine Diner gibi işletmeleri duyuruyordu.

İçeri girdiğimde beni lezzetli yemek kokularının zengin bir karışımıyla kokan ılık hava karşıladı. Karnım guruldadı. Shelby'yi arka tarafa yakın bir masada gördüm, yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlanıyordu.

Yaklaştığımda ayağa kalktı ve ben de onu kucakladım. İyice sıktım. Benden çok daha ufak tefekti ama ben de 1.80 boyundaydım, yani çoğu insan öyleydi. Kahverengi saçları arkaya toplanmıştı ve açık gri bir kazak ile kot pantolon giymişti. Biyolojik olarak akraba olmadığımızı düşünürsek tuhaf bir şekilde birbirimize benziyorduk. Ailem Shelby'yi bebekken evlat edinmişti.

"Selam abla," dedim karşısındaki kabine geçerken. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Hey, GT. Harika görünüyorsun. Dizin nasıl?"

Masanın altındaki bacağımı düzelttim ve diz kapağımın üstünü ovuşturdum. "Bu iyi."

"Yalancı."

"Yalan söylemiyorum. Bu iyi bir şey. Yine de daha iyi olabilirdi."

Başını salladı. "Sen nasılsın... bilirsin işte. Diğer her şeyle." "Futbol kariyerimin sonunu mu kastediyorsun?"

"Evet, o."

"Ben iyiyim." O bana karşı çıkamadan ellerimi protesto etmek için kaldırdım. "Shelby, yemin ederim. Bunun olacağını biliyordum. Ayrıca, böyle dayak yemeye devam etmek için çok yaşıyım. En kötüsü dizim olduğu için şanslıyım."

"Doğru. Ama bu büyük bir mesele. Daha önce emekli olmaktan bahsettiğinizi biliyorum ama seçim şansının elinizden alınması zor olmalı."

"Bununla barıştım."

Gülümsedi. "Güzel."

Garson, kırmızı arı kovanı saç modeli ve Clarabell yazan isim etiketi olan bir kadın, siparişimizi almak için geldi. Shelby açık yüzlü hindili sandviç seçti. Ben köfte ve patates püresini seçtim. Benim favorim.

"Küçük Marshmellow nasıl?" Clarabell gittikten sonra Shelby sordu.

"Çok sevimli olduğu kesin," dedim sırtarak. Marshmellow, ya da kısaca Mellow, benim evcil tavşanımdı - bir Hollanda cücesi. Minicik, yumuşak ve bembeyazdı. "Onu şimdiden özledim ama Andrea ben yokken ona benim için bakıyor."

"Onu ziyarete gelmeliyim."

"Yapmalısın. İşsiz olmak bunu çok daha kolay hale getiriyor. Her türlü zamanım var."

"Çok rahatladım," dedi. "Annem ve babam senin için endişeleniyorlardı ama sen her şeyi kabullenmiş görünüyorsun."

"Elimden geleni yapıyorum," dedim. "Ama bana bu kaplıca hakkında daha fazla şey anlatmalısın."

"Tamam." Telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı. "Sana yol tarifini mesaj atarım. Açıklamaya çalışmaktan daha kolay."

"Bulması zor mu?" Ben sordum.

"Sayılır, evet," dedi. "İslanmak için birkaç yer var ama ben gerçekten iyi bir yer buldum. Daha özel bir yer. Oraya sadece bir kez gittim ama çok güzeldi."

Clarabell yemeğimizi getirene kadar birkaç dakika daha sohbet ettik - ve kutsal cehennem, iyiydi. Ev yemeklerinin en iyisiydi. Şimdi burayı *gerçekten* sevmiştim. Kaldığım süre boyunca düzenli bir Moonshine müşterisi olacağıma dair bir his vardı içimde. Şimdiden başka bir yemek sipariş etmek için ne kadar erken olduğunu merak ediyordum. Sıradaki açık yüzlü hindili sandviçi yemek istiyordum.

Yemeğimi yerken kafamı kaldırdım ve birkaç kabin ötede oturan bir kadını fark ettim. Koyu sarı saçları omuzlarından dikkatsizce sarkıyordu. Makyajsızdı. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken lacivert kazağının kolu kolundan aşağı kaymıştı. Bir elinde telefonu vardı, diğer eliyle de bir kalem tutuyordu. Bir şeyler yazarken gözleri telefonu ve not defteri arasında gidip geliyordu.

Pek de benim tarzım olmayan bir şekilde sevimliydi. Ama iki kez bakmama neden olan şey görünüşü değildi. Hareket edişindeki bir şey dikkatimi çekti. Kesin ve titizdi, defterine not alırken gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. Kendimi ona bakarken buldum, ne yaptığını merak ediyordum.

Ve sonra konuştu.

Benim için değil. Tek başına oturuyordu ve kimseyle konuşuyor gibi görünmüyordu. Ne söylediğini anlayamadım, kendi kendine mırıldanıyordu. Ama nedense her şeyi büyüleyici buldum.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Shelby'ye başımı mırıldanan kadına doğru sallayarak sordum.

"Oh, bu June Tucker."

"Onu tanıyor musun?" Hâlâ June'a bakarak sordum. Elbette Shelby şimdiye kadar kasabadaki herkesi tanımıştır.

"Pek sayılmaz. Yerel halk *benim türümü* pek hoş karşılamıyor." Sesi hiç de üzölmüş gibi gelmiyordu. "Ama onu etrafta gördüm."

"Ve çok şey görüyorsun."

Burnunu kırıştırdı. "O farklı biri." "Ne açıdan?"

Shelby bir omzunu hafifçe silkerek kaldırdı. "İnsanlar onun biraz tuhaf olduğunu söylüyor. Diğer herkes gibi etkileşime girmiyor. Ama yine de ona bir yer açıyorlar. O ilginç biri."

June'a tekrar baktım. Kendisiyle sessiz bir tartışma yaşıyor gibi görünüyordu... kendisiyle mi? Emin değildim. Elindeki telefon bir görüşme yapıyor olabileceğini gösteriyordu ama hoparlörden başka bir ses gelmiyordu. Kulaklık ya da kulaklık seti de görmedim. Belki de gerçekten kendi kendine konuşuyordu.

Odaklanmış gibiydi. Sanki halka açık bir yerde olduğunun ve insanların kendi kendine konuşmasını tuhaf bulabileceğinin farkında değildi. Ya da belki de umursamıyordu.

Her iki durumda da gözlerimi ondan ayırmak zordu.

"Dünya'dan GT'ye." Shelby parmaklarını yüzümün yanında şıklattı.

"Bakmayı kes."

Tuhaf davranıyorsun."

Ona sıırttım ve çatalımla yarısı dolu tabağını işaret ettim. "Bunu bitirecek misin?"

"Hepsi senin olsun." Yemeğinin geri kalanını masanın benim tarafıma doğru itti. Kız kardeşimle yemek yemeyi severdim. Onun yemek artıklarını hep ben alırdım.

"Biliyorum zamanlamam pek iyi değil, siz yeni geldiniz ama ben birkaç gün içinde Pittsburgh'a dönüyorum."

atalımı yere bıraktım. "Ne? Neden?"

"Orada bir halkla ilişkiler firması için bazı makaleler yazma işi buldum," dedi. "En sevdiğim şey değil ama para kazandırıyor ve şu anda fazladan para kazanmaya ihtiyaım var."

Yarım saniyeliğine Shelby'ye para teklif etmeyi düşündüm. Ama bunu yaparsam ne diyeceğini çok iyi biliyordum, eğer beni tokatlamazsa. Başı gerçekten beladaysa yardım etmeme izin vereceğini biliyordum, ama aksi takdirde kendi başının çaresine bakmak istiyordu. Buna saygı duyuyordum.

"Bu berbat bir şey ama yapman gerekeni yapmalısın," dedim.

"Aynen yle. Geri döneceğim. Burada hâlâ yapmam gereken araştırmalar var." Peetesini yere bıraktı ve oturduğu yerden kalktı. "Tuvalete gitmem gerekiyor. Hemen döneceğim."

Shelby'nin yemeği de en az benimki kadar güzeldi. Muhtemelen bu kadar çok yemeyi eninde sonunda bırakmam gerekecekti, çünkü birkaç ay içinde eğitim kampına girmeyecek ve sezon dışında aldığım fazla kiloları veremeyecektim. Ama bugün o gün değildi.

Gözüme bir hareket çarptı ve baktığımda June'un standından kalktığını gördüm. Telefonunu ve not defterini kaldırmıştı - muhtemelen bir omzuna açtığı el çantasına koymuştu.

Başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Yabancıların genelde yaptığını gibi göz temasını kesmek yerine birbirimize baktık. Yüzünü okumak imkânsızdı, ifadesizdi. Ama ondaki bir şey beni büyülemişti. Başka tarafa bakamadım.

Belki de doğrudan bana bakma şekliydi. Kirpiklerini kırpıştırmıyor ya da nazlı davranmaya çalışmıyordu. Bakışları yüzümden ayrılıp ayaklarıma kadar indi, sonra tekrar geri döndü. Beni tanımış gibi görünmüyordu ama emin olamıyordum. O güzel yeşil gözlerin ardında neler olup bittiğini okumanın bir yolu yoktu.

Başını hafifçe sallayarak -sanki gözlemlerini daha sonra kullanmak üzere dosyalamış gibi- oradan ayrıldı.

Sersemlemiş bir halde gidişini izledim, sanki zilimi Çaldıran sert bir darbe almış gibiydim. Neden bana öyle bakmıştı? Rakip bir takımın taraftarıydı ve benden nefret mi ediyordu? Benim kim olduğumu biliyor muydu?

Hiçbir fikrim yoktu.

Ama birden Bootleg Springs çok daha ilginç bir yer haline geldi.

GEORGE

I Batı Virginia'daki küçük bir kasabada bulunan kaplıcaların iyileştirici özelliklere sahip olabileceği iddiası hakkında ne düşüneceğimden emin değildim. Ama kendimi ılık suya bıraktığımda

Belki de haklılar diye düşündüm. Yavaşça yere uzandım ve sıcaklığın gergin kaslarımı gevşetmesine izin verdim.

Sessizlik ve inziva da en az su kadar rahatlatıcıydı. Ağaçların altında hâlâ kar parçaları vardı ve hava çıplak tenime karşı serindi. Soğuk hava ve ılık su arasındaki kontrast harika hissettiriyordu. Kaynağın kendisi cam gibi yeşilimsi mavi bir su havuzuydu. Bitkiler, sanki sıcaklık ve nem için yarışıyormuş gibi kenarlardan içeri süzülüyor ve yüzeyden buhar yükseliyordu.

Shelby'nin beni uyardığı gibi burayı bulmak zor olmuştu ama etrafta kimse yoktu. Rahatlamak için biraz yer değiştirdim, başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapattım.

Oh, evet. Bu iyiydi.

"Affedersiniz. Burada olmamanız gerekiyor."

Bir kadın sesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu June'du, dün lokantada gördüğüm kadın. Koyu sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, krem rengi bir kazak, siyah bir tayt ve kanvas bir ayakkabı giymişti. Delici yeşil gözleri hiç kırpmadan bana bakıyordu.

"Um, ne?" *Aferin, GT. Harika bir cevap.*

Kollarını kavuşturdu ama yüz ifadesi değişmedi. "Listede yoksun."

Bir yerlerde elinde pano olan bir fedai görecekmişim gibi etrafıma bakındım. "Hangi listede?"

"Bir kayıt sayfası var. Benim yerimdesin."

"Kaplıcada oturmak için bir kayıt sayfası mı?" "Evet." Bir kez göz kırptı.

Tam o sırada çıplak olduğumu hatırladım. Muhtemelen aletimi göremiyordu, ama o oradayken dışarı çıkarsam, ona tam bir gösteri sunmuş olacaktım. Açıklanamaz bir şekilde, bir yarı penisim vardı. O muydu? Muhtemelen o hantal kazağın altında güzel bir vücudu vardı ama bunu söylemek zordu. Ve benimle flört ediyor gibi değildi. Hem de hiç. Muhtemelen tanıdığım en az çapkın kadındı. Bu yüzden aletimin neden olay çıkarmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kısmi ereksiyon olsun ya da olmasın, bu su harika hissettiriyordu. Özellikle çıkmak istemiyordum. Belki daha fazla zaman geçirmeme izin vermesi için onunla konuşabilirdim.

"Dinle, senin yerini aldığım için özür dilerim. Gerçekten bilmiyordum. Buralardan değilim ve kimse bana bir kayıt formu olduğunu söylemedi. Kız kardeşim kaplıcaları dene dedi, ben de geldim." Kollarımı iki yana açarak ona sırtıttım.

"Bu benim zamanım olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Bu bir çıkmaza işaret ediyor, değil mi?" Çenemi ovuşturdum. "Sanırım benimle gelmen gerekecek." Gelmeyeceği belliydi ama belki bir saat sonra gelmeyi teklif ederdi.

Çantasını yere bıraktı ve altındaki beyaz atleti ortaya çıkaracak şekilde kazağını çıkardı. Kazağını katlayıp çantasına koymasını izlerken ağzım açık kaldı. Sonra başparmaklarını taytının bel bandının altından geçirdi ve aşağı doğru kaydırmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Durdu, belinden eğildi, pantolonu yarıya kadar indi ve bana baktı. Yüz ifadesi hâlâ değişmemişti. "Biniyorum."

"Ne?"

"Az önce seninle gelmem gerektiğini söyledin. Çözümünüzün kabul edilebilir olduğuna karar verdim. Genelde yalnız ıslanmayı tercih ederim ama bu sefer bir istisna yapacağım."

"Neden?" Garip bir soruydu ama aklıma gelen ilk şey buydu.

Başını eğdi, hâlâ eğikti. "Kayıt formundan haberiniz yoktu. Turistler genellikle biri göstermeden burayı bulamazlar.

ve her içki kaçakçısı kuralları bilir. Yani ya yanlış bilgi aldınız ya da biri size tuzak kurdu. İkisi de gitmen için yeterli bir sebep gibi görünmüyor."

"Kız kardeşim söyledi ve bana tuzak kuracağını sanmıyorum. En azından bu şekilde. Bu onun tarzı değil."

Taytını çıkarmayı bitirdi ve katladı. Soğuktan tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyordum. Hafif bir ürpertiyle atletini çıkardı ve hızla çantasına koydu.

Kazağının altında ateşli bir vücut *vardı*. Siyah bir bikiniden başka bir şey giymemiş çok ateşli bir vücut.

Ve şimdi ereksiyonum *yarı* çeşitlilikte değildi.

Oturduğum çıkıntıda öne doğru kayarak suyun altına inmeye çalıştım. Aşağıya bakması ihtimaline karşı kasıklarımınla yüzey arasında daha fazla mesafe olmasını istedim. Havuza tırmandı ve karşımdaki çıkıntıya yerleşti.

"Ben-"

"George Thompson," dedi sözümü bitirmeme fırsat vermeden.

İnsanların beni tanımasına, hatta toplum içinde bana yaklaşmasına alışmıştım. Kirli peçetelerden kadın göğüslerine kadar her şeye imza atmıştım. Ama nedense bu tuhaf kızın kim olduğumu bilmesi beni şaşırtmış ve sessizliğe itmişti.

Ve benim tam adımı kullanmıştı. Kimse bana George demezdi. Ailem bile. Çocukluğumdan beri GT'ydim. Ama ondan duymak hoşuma gitti.

"June Tucker," dedi.

Öne doğru eğildim ve elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum, June."

Gözleri bir kez aşağı doğru kaydı ve neredeyse geri çekiliyordum. Ama o beni bir iş adamı gibi salladı.

Havuzun kenarına uzandı ve at kuyruğunu sıkmadan önce ellerini havluya kuruladı. Hareket edişindeki bir şey büyüleyiciydi. Tam olarak zarif sayılmazdı ama hareketlerinde garip bir şekilde çekici olan bir hassasiyet vardı.

"Ereksiyon olmuş bir penisin var."

Yere bakmadan önce ona olması gerekenden birkaç saniye daha uzun süre baktım. Gerçekten de ereksiyon olmuştum ve bunun farkındaydım. Ama onun fark etmesini beklemiyordum. Ve bundan bu şekilde bahsetmesini de beklemiyordum.

"Evet, sanırım öyle."

"Neden?"

"Şey... Tam olarak bilmiyorum."

"Bir bayan arkadaşınla mı buluşuyorsun, yoksa mastürbasyonunu tamamlayamadan sözünü mü kestim?"

"Ben... hayır."

"Soruyorum çünkü insanlar buraya genellikle cinsel ilişkiye girmek için geliyor. İnsanlar bu konuda ne derse desin, kasabanın bir kayıt sayfası oluşturmasının gerçek nedeni budur. Sanırım şu anki uyarılmışlık haliniz benim gelmemden önce başlamış olmalı."

Daha dik oturdum. Eğer aletimi fark edecek ve bu konuda bu kadar açık sözlü olacaksa, saklanmak için fazla bir neden yoktu. Su belli ki beni gizleyemeyecek kadar berraktı. Başka biri olsaydı, beni rahatsız etmeye çalıştığını düşünürdüm, böylece giderdim. Ama ses tonunda en ufak bir manipülasyon belirtisi yoktu.

Bu hoşuma gitti.

"Hayır, buraya kimseyle seks yapmaya gelmedim. Ya da..." "Mastürbasyon yap," diye teklif etti.

"Doğru. O da değil."

"O zaman ereksiyonunuzdan ne sorumlu? Yetişkin insan erkeklerinde, harici bir uyarılma kaynağı olmaksızın penis kılcal damarlarına kan akışının artması nadir görülen bir durumdur. On sekiz ila yirmi yaşın altında olsaydınız, fiziksel durumunuz daha az şaşırtıcı olurdu."

"Yani azgın bir genç olsaydım, sertliğimi sorgulamaz mıydın?"

"Kesinlikle."

"Sanırım bu adil. Bilemiyorum. Belki de sensindir."

Onda gördüğüm ilk gerçek duygu titreşimi yüzünden geçti.

Onu şaşırtmış mıydım?

"Bu pek olası görünmüyor. Eretil disfonksiyon ilacı alıyor musunuz?"

Hiç de hoş olmayan bir kahkaha attım. "Viagra gibi mi? Hayır. Kesinlikle buna gerek yok."

Bu muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en tuhaf konuşmalardan biriydi, ama tumbul olduğum gerçeğini bu kadar açık bir şekilde konuşmak bile koca adamı sakinleştirmiyordu. Aksine, konuşmamız uzadıkça daha da sertleşiyordum.

"Hmm." June havuza sırtını yasladı, su göğüslerini yüzdürüyordu. Bu sertleşme durumuna yardımcı olmuyordu. Hem de hiç.

"Seni rahatsız mı ediyor?"

diye sordum. "Ereksiyonun mu? Hayır."

"Tamam." Yutkundum, erkeklik organlarımla ilgili olmayan bir şey söylemeye çalışıyordum. "Adımı biliyorsun. Futbol izler misin?"

Yüz hatlarında bir duygu pırıltısı daha geçti. Gözleri parladı ama konuştuğunda sesi hâlâ monotondur. "Birçok profesyonel sporu takip ediyorum ama futbol en sevdiğim."

Ses tonuna rağmen, ondan bir şeylerin yayıldığını hissedebiliyordum; en *sevdiğini* söylediğinde alevlenen bir kıvılcım.

"Harika. Philly hayranı mısın?"

"Ben takımları değil, oyuncularını takip ederim."

Ağzım bir sırıtişla kapandı. "Beni takip ediyor musun?" "Yaralanmadan önce takip ediyordum."

"Ouch."

"Dizin hala ağrı yapıyor mu?"

"Bazen, ama kastettiğim bu değil. *Ah* dedim çünkü artık beni takip etmediğini söyledin."

"Ben öyle demedim."

Kollarımı kavuşturdum. "Hayır mı? Yaralanmadan önce beni takip ettiğini söylemiştin."

Bu artık beni takip etmediğin anlamına gelmiyor mu?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Oynamadığın için artık oyuncu istatistikleri üretmiyorsun. Takip edebileceğim bir şey yok."

"Oh," dedim, anladım. "Seni anlıyorum. İstatistiklerime ilgi duyuyordun, kişiliğime değil."

"Kesinlikle. Kişiliğiniz hakkında çok az şey biliyorum." "Ama numaralarımı biliyorsun?"

June başıyla onayladı. "Dokuz buçuk sezon boyunca on bin altı yüz yarıdan fazla. Seksen iki gol, dört iki sayılık atış. Yedi fumble. Punt ve kick-off dönüşlerinde iki bin sekiz yüz doksan dört yarı daha."

Kariyerimi bir rakamlar zincirine indirgemesini dinlerken çenem düştü. "Vay canına. Bu... etkileyici."

"Biliyorum."

"Bütün bu şeyleri orada mı tutuyorsun?" Başını işaret etmek için kendi şakağıma dokunarak sordum.

"Evet. Sayılara karşı doğal bir eğilimim var."

"Huh." Bu kız büyüleyiciydi. "Pekâlâ, June Tucker. Birçok oyuncunun istatistiklerini biliyor musun?"

"Evet."

"Başka kimi tanıyorsun?"

"Liste ister misiniz?" diye sordu.

Ses tonunda alaycılık yoktu. Bana sataşmıyordu. Evet dersem, oyuncuların listesini kolayca sıralayacağından hiç şüphem yoktu.

"Hayır, listeye ihtiyacım yok. Sadece nasıl çalıştığını merak ediyorum. Bu kadar çok numarayı nasıl hatırlıyorsun?"

Omuz silkti ve ses tonu kayıtsız kaldı. "Sayılar söz konusu olduğunda yüksek bir IQ'ya ve neredeyse fotografik bir hafızaya sahibim."

"Peki ya diğer şeyler? Matematik dışında başka şeyler için de fotoğrafik hafızan var mı?"

"Çeşitli konulardaki bilgileri hatırlama kapasitem ortalamanın çok üzerinde" dedi.

"Ama sayılar konusunda en iyisi sensin." "Evet."

"Bu çok etkileyici."

Ağzının kenarları o ana kadar gördüğüm en yakın gülümsemeye dönüştü. "Teşekkür ederim."

Arkama yaslandım ve başımı ellerime yasladım. Bu kızıdan hoşlanmıştım. Onu daha çok görmeyi umuyordum ve bu büyüklükteki bir kasabada bunun olası olduğunu hissediyordum.

HAZİRAN

T Moo-Shine's Ice Cream and Cheese'deki dondurma tezgâhında on iki farklı lezzet sunuluyordu ama seçkiye bakmama gerek yoktu. Şubat ayıydı, bu da Rocky Road demekti.

Kasım ayı çikolataydı. Aralık'ta nane. Ocak ayı çilekliydi. Şubat'ta Rocky Road vardı.

"Merhaba, June." Ev sahibi Penny Waverly arka taraftan çıktı. Annemle babamın yaşındaydı ve Cassidy ile ben onun çocuklarıyla aynı okula gitmiştik. Dükkânı laktoz intoleransı olduğunu keşfettikten birkaç yıl sonra açmıştı. Artık süt ürünleri yiyemediği için müşterilerinin yerine geçerek yaşayacağını ilan etmişti.

"Merhaba Penny."

"Merhaba, June. Sana ne ikram edebilirim?"

"Şeker külâhında bir kaşık Rocky Road."

Gümüş dondurma kepçesini eline aldı ve ileri geri salladı. "Tabii ki, tabii ki. Bilmem gerekirdi. Bunun yanında başka bir şey ister misin? Peynir fondü? Dondurma için çok soğuk."

"Dondurma yeterli olacaktır, teşekkürler."

Yuvarlak bir top Rocky Road dondurması çıkarıp sivri külâhın üzerine yerleştirirken gülümsedi. "Al bakalım. Şeker külâhında bir top Rocky Road."

Dondurmamı alıp parasını ödedikten sonra pencere kenarındaki yuvarlak masalardan birine oturdum. Dükkânda başka kimse yoktu. Kışın pek iş yapmazdı. Dondurma havalar sıcakken çok daha popülerdi, ancak peynir seçkisi müşterilerin ilgisini çekiyordu, özellikle de

hafta sonları. Ancak hafta içi öğleden sonraları kışın genellikle sessiz olurdu -genellikle sadece ben ve bir ya da iki müşteri daha olurdu- işte tam da bu yüzden hava soğukken her Salı dondurma yemek için buraya gelirdim. Diğer insanların olmadığı yerde olmayı seviyordum.

Kapı şingırdadı ve külahımdan başımı kaldırdığımda George Thompson'ın dükkâna girdiğini gördüm. Eski profesyonel alıcı -ve sakatlanana kadar fantezi futbol takımımın yıldızı- şahsen beklediğimden çok daha uzundu. Onu şahsen görmeden önce boyunu, kilosunu ve diğer tüm ilgili istatistiklerini bildiğim düşünülüşünde bu mantıksızdı. Ama cüssesi şaşırtıcı derecede korkutucuydu.

Seçkiyi incelerken bir elini kalın kahverengi saçlarında gezdirdi. Burada oturduğumu fark etmemiş gibiydi. Gerçekten de uzun boylu ve genişti. Geniş omuzları kışlık paltosunun sınırlarını zorluyordu ve kolları çok uzun görünüyordu.

Onu Moonshine'da gördüğümde oturuyordu. Cüssesi hakkında yeterli bir değerlendirme yapamamıştım. Kaplıcada bile ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim. Bazı vücut parçaları kesinlikle çok büyük görünüyordu. Suyun altında ereksiyon halindeki penisini gördüğümü hatırlayınca yanaklarımın ısındığını hissettim. Bir erkeği ilk kez çıplak görmüyordum ve o da kendisini çıplak görmemi umursamış gibi görünmüyordu, bu yüzden şimdi bu olaydan dolayı bir utanç dalgası hissetmem ilginçti.

Ne garip bir his. Yüzümdeki kılcal damarlar kanla kızarıyor ve şüphesiz yanaklarımı kırmızıya çeviriyordu. Gözlerimi kaçırısam mı, yoksa o beni görmeden dükkândan sıvışsam mı bilemiyordum. İçimde garip bir kaçma isteği vardı.

Ama sonra gözlerim uzun kollarından aşağıya, ellerine doğru kaydı.

O eller ki bir futbol topunu yakalamakta, onu kendisinden almak isteyen rakip oyuncuların pençelerinden korumakta çok ustaydı. O eller çok çekiciydi. Uzun, kalın parmaklar. Geniş avuç içleri. Kocamanlardı. Televizyonda göründüklerinden çok daha büyüktüler.

Elbette bu mantıklıydı. Televizyonda yayınlanan maçlarda genellikle oyuncuların etrafı takım arkadaşlarıyla çevriliydi. İri bir adamı diğer iri adamların yanında görmek, ortalama bir insana kıyasla aralarındaki boyut farkını gizleme etkisine sahipti.

Burada başka oyuncu yoktu. Sadece George Thompson, boyu, geniş omuzları ve kocaman elleriyle.

Ve şu anda pantolonu tarafından gizlenen diğer büyük şeyler.

Gözlerimi ayırdım. Kalp atışlarım hızlanmış ve yüzüme hücum eden kan yoğunlaşmıştı. Nabzımın boğazımın boşluğunda gümbürdediğini, bileklerimde attığını hissedebiliyordum. Midem alışılmadık bir his girdabıyla karıncalandı.

Hastalanıyor muydum? Belki de şüpheli bir şey yemiştım ve gıda zehirlenmesinin başlangıcını hissediyordum. Dondurmama baktım. Külâhın yanındaki ke çenin dibi yumuşamaya başlamıştı. Bir damla oluşuyordu ama midemdeki garip  ırpını lar beni yemek konusunda isteksiz kılıyordu.

" zerine damlamadan önce onu yalamak isteyebilirsin."

"Ne?" Sesimin soruyu sorduğunu duydum ve beynimin bir kısmı kendi saçmalığımla alay etti. Ne dediğini ve ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Ondan tekrar etmesini istememe gerek yoktu. Ama yaptım i te.

George k lahımın kenarında duran erimiş çikolatalı dondurma damlasını işaret etti. "Dondurman damlamak üzere."

"Oh."

K lahı yalayabilmek için a zıma götürmek yerine, dondurmanın k lahın dışından parmaklarıma doğru kaymasını izledim.

George'un eli görüş alanıma girdi ve o inanılmaz büyüklükteki parmaklarından biri damlanın k lahın üzerinde ters yönde izlediği yolu takip etti. Dondurmayı parmağının ucuyla sildi, sonra ağzına götürüp emdi.

Hu u içinde ona baktım. Başka biri yeme ime dokunmuş olsaydı, yemeye devam edemezdim. *Yeme ime dokunmama konusunda*  ok katı bir politikam vardı. Ancak George Thompson'ın parmağından damlayan dondurmamı yalamasını izlemek, kalanını çöpe atmak istememe neden olacak kadar ani bir etki yaratmadı.

Aslında, kısa bir süre için onun *benim* olduğunu hayal etmek gibi garip bir deneyim yaşadım.

George Thompson'ın parmağındaki dondurma damlasını a zıyla emdi.

" z r dilerim," dedi ve parmak ucunu hızlıca bir kez daha emdi.

"Gidiyordu

eline damlayacak."

Cevap vermedim. Cevap veremezdim. Bu adamın çıplak mahrem yerlerini görmek beni suskunla tırmamıştı ama parmağındaki dondurmayı yalamasını izlemek suskunla tırmıştı.

Bu etkileşimin hiçbir anlamı yoktu.

"Sorun değil," demeyi ba ardım. George Thompson'ın ağzına bakmamak için bakı larımı dondurmama geri çevirmeye zorladım. Ve kocaman ellerine.

"Seni tekrar görmek güzel, June."

"Seni görmek de güzel," dedim, hâlâ ona bakmadan. "Bu sefer giyinik."

"Öyleyim," dedi. "Her ne kadar hava çok soğuk olsa da. Yine de dondurucu soğuklar beni dondurma yemekten alıkoymaya yetmiyor. Görüyorum ki ortak bir noktamız var."

"Görünüşe göre öyle."

Başımı kaldırıp tekrar baktığımda onun da külahta Rocky Road dondurmasını seçtiğini fark ettim ama onunkinde bir değil iki top vardı. Tam dondurma konusundaki benzer zevklerimizin paylaştığımız bir başka ortak nokta olduğunu belirtecektim ki kapı açıldı ve içeri soğuk bir hava girdi.

Misty Lynn Prosser vals yaparak içeri girdi. Yakasının etrafında kalın bir sahte kürk bandı olan kabarık pembe bir palto ve daracık bir kot pantolon giymişti. Cassidy ve Scarlett Misty Lynn'den nefret ederlerdi. Ondan nefret etmek için enerji harcamadım. Akılsız ve gereksiz yere önüne gelenle yatan biriydi; bana kalırsa kimsenin dikkatini çekmeye değmezdi.

Bir şeyler sipariş etmek için tezgâha gitmek yerine gözleri George'a takıldı. Dudakları yırtıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve hızla benim masama doğru yürüdü. Birden Scarlett ve Cassidy'nin ondan neden nefret ettiklerini daha iyi anladığımı hissettim.

"Merhaba," dedi, selamının bana değil George'a yönelik olduğu belliydi.

George'un gözleri bir kez bana, sonra da Misty Lynn'e kaydı.

"Merhaba."

"Ne kadar iri yarı bir adamsın," dedi onu açıkça değerlendirerek. "Ziyaret için mi geldin?"

Kaşları çatıldı ve hafifçe ondan uzaklaştı. "Sanırım öyle." "Ben Misty Lynn." Parmağını ceketinin fermuarında gezdirdi.

"Bootleg Springs'e hoş geldiniz."

İçime bir sıcaklık dalgası yayıldı ve tırnaklarımı avucuma geçirdim. Dondurmam hâlâ eriyordu ama umurumda değildi. Misty Lynn'in George Thompson'a dokunmasını istemiyordum.

"Dondurma için mi geldin, Misty Lynn?" Ben sordum. "Ya da başka bir şey? Penny'nin nikotin sakızı sattığını sanmıyorum. Onu Pop In'den almanız gerekecek."

Sonunda bana baktı, sanki ben burada yokmuşum gibi davranmaya çalışıyormuş ve ben konuşarak bunu mahvetmişim gibi sinirli bir ifadesi vardı. "Hayır, bir sürü sakızım var." Ceketinin cebini yokladı ve George'a döndü, gülümsemesi bir anda geri geldi. "Canım tatlı bir şeyler istiyordu, ben de uğrayayım dedim."

"Bu çok hoş," dedi George ve ona hâlâ adını söylemediğinin farkında değildim.

Güzel.

"Ne içiyorsun?" diye sordu.

Tekrar ona doğru uzandı ve içimde oturduğum yerden fırlayıp onun gözlerini oymak için garip bir arzu uyandı. George ustalıkla yana çekildi ve karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Arkadaşım June ile dondurma yiyorduk," dedi. "Sizinle tanışmak güzeldi."

Kovulduğu o kadar belliydi ki Misty Lynn bile anlamıştı. Bana baktı ve çiğnenmiş sakızı neredeyse açık ağzından düşecekti.

Ben de ona baktım. Ona söyleyecek başka bir şeyim yoktu, bu yüzden sadece gitmesini bekledim.

Diliyle sakızı ağzına geri çekti. Gözlerini dramatik bir şekilde devirerek topuğunun üzerinde döndü ve gitti.

"Şimdi gerçekten ortalığı karıştırıyorsun," dedi George.

"Oh." Dondurmam elimin her tarafına damlamıştı. Soğuk yapışkan damlaları fark etmemiştim bile. Külahtaki fazlalıkları hızla yaladım, sonra diğer elime geçirdim.

Ben daha peçete alamadan George dağınık elimi avucunun içine aldı. Onun kocaman elinin içinde çok küçük görünüyordu. Yavaş hareketlerle dondurmayı peçeteyle nazikçe sildi.

Vücuduma garip şeyler oluyordu. Elimin onun eline değdiğini hissettiğimde bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim. Ne kadar kafa karıştırıcıydı. George açıkça cinsel bir şey yapmıyordu. Ben açıklanamaz bir kıskançlığın pençesindeyken yaptığım pisliği temizliyordu. Bu neden beni bu kadar heyecanlandırıyordu?

Elimi geri çektim. "Teşekkür ederim. Rocky road dondurması, Dreyer's Ice Cream'in kurucularından William Dreyer tarafından icat edilmiştir. Söylendiğine göre iş ortağının şekerlemelerinden ilham almış. Karısının dikiş makasıyla ceviz ve marshmallowları kesip çikolatalı dondurmaya eklemiş."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bin dokuz yüz yirmili yılların sonlarına dayanıyor. Bin dokuz yüz yirmi dokuzdaki borsa çöküşünden kısa bir süre sonra bu lezzete Rocky Road adını vermişler. Amaçları, Büyük Buhran'ın ortasında insanlara gülümseyecekleri bir şey vermektir."

George dondurmasını yaladı, dilinin üzerinde dolaştırarak her tarafına ulaşmasını sağladı. "Bunu bilmiyordum."

"İşe yarayıp yaramadığını bilmiyorum. *Rocky Road* isminin ya da belirli bir lezzet kombinasyonunun Amerikan tarihinin o döneminde insanların mutluluğunu artırdığını gösteren verilere hiç rastlamadım."

"En azından bazı insanlar için öyle olduğuna bahse girerim." "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Birkaç kalp atışı boyunca gözlerimi tuttu, kaşları çatılmıştı. "Hayır. Neden seninle dalga geçtiğimi düşündün ki?"

"Çünkü birbirimizi tanımıyoruz. Genellikle beni tanımayan insanlar beni tuhaf bulur."

"Seni tuhaf bulmuyorum. Dondurma hakkında bilmediğim ilginç bir anekdottu. Ve bahse girerim ki Rocky Road dondurması insanları mutlu ediyordu. O zaman da, şimdi de."

Külahını tekrar yaladı ve ben de onun hareketini taklit ederek dondurmayı dilimin üzerinde yavaş bir daire çizerek döndürdüm. Ağzımda yumuşak ve soğuktu, zengin çikolata tadı hoşuma gidiyordu.

George'un kasıtlı olarak dondurmasını yalamasını izlemek daha da keyif vericiydi.

Midemdeki sürekli gerginlik hissi arttı. Belki de Penny bu dondurmanın içine sindirim sistemime uymayan bir şey koymuştu. Ya da yakın geçmişte yediğim başka bir şey de olabilirdi. Son yirmi dört saat içinde tükettiğim her şeyi listelemeye başladım. Bu akşam yemek için planladığım artıkları atmak zorunda kalacaktım. Bu garip mide sorununu daha da kötüleştirme riskini göze alamazdım.

Kalbim çok hızlı atıyordu. Sertçe yutkundum, hasta olup olmayacağımı merak ediyordum. Bir yanımda George'la kalmak istiyordu. Diğer bir yanımda ise kaçmak istiyordu. Akut bir stres tepkisi yaşadığımı belli belirsiz farkındaydım. Sempatik sinir sistemim harekete geçmiş, vücuduma savaş ya da kaç hissi yaratan hormonlar salgıliyordu. Ancak adrenalin ve noradrenalin de dahil olmak üzere katekolaminlerin salınımı mantıklı düşünme yeteneğimi engelliyordu.

"Güle güle," dedim aniden ayağa kalkarak ve George başka bir şey söyleyemeden kapıdan dışarı fırladım.

HAZİRAN

George Thompson Bootleg Springs'i işgal etmişti. Gerçek anlamda değil. Kasabanın kontrolünü Belediye Başkanı Hornsblatt'tan almak için bir darbe düzenlememişti. Ve o sadece tek bir adamdı. Aynı anda birden fazla yerde olamazdı, çünkü *istila*

öneririm. Ama sanki öyleymiş gibi görünüyordu. Sanki *her yerdeydi*.

Kütüphaneye her hafta gittiğimde, onu yolun diğer tarafındaki kaldırımda yürürken görmüştüm. Ertesi gün, Pop In'den birkaç temel ihtiyaç almak için kasabaya gelmişim. Tam içeri girmek için arabamdan inmek üzereyken dışarı çıkmıştı. O gözden kaybolana kadar aracımdan çıkmak için bekledim.

George Thompson'ı gördüklerimin zihinsel kaydını tutmaya başlamıştım. Onu Moonshine'da ilk gördüğüm zamanı, kaplıcadaki karşılaşmamızı ve Moo-Shine'da birlikte dondurma yememizi de sayarsak bu sayı sekize çıkıyordu. Geçen hafta George Thompson'ı sekiz kez görmüş ya da onunla konuşmuştum.

Çok dikkat dağıtıcıydı.

Arabayla kasabaya gidip park ettim, sonra da etrafımı iyice gözden geçirdim. Geçmişteki olaylar gelecekteki olayların iyi bir tahmincisiydi, bu da onu tekrar görme olasılığımın yüksek olduğu anlamına geliyordu. Sanki evimden her çıkışımda George Thompson'ı görüyormuşum gibi geliyordu. Bootleg Springs küçük bir kasabaydı ama nasıl oluyordu da sürekli yolumun üzerinden geçiyordu? Rakamlar bunun bir tesadüften fazlası olduğunu gösteriyordu. Yine de onun bir niyeti olduğuna inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Tesadüflerle ilgili olasılık ve istatistik bilimi hakkında daha derin bir araştırma yapmam gerekiyordu.

Birkaç saniye daha tereddüt ettikten sonra gözlerimi kısıtım ve etrafıma bir kez daha dikkatlice baktım. Gri bulutlar gökyüzünde alçakta asılı duruyor, kış sonu karıyla tehdit ediyordu ve sokaklar boştu. George'dan iz yoktu. Çıkıp içeri girmek muhtemelen güvenliydi.

Perşembe günüydü, Cassidy ile Yee Haw Yarn and Coffee'de buluşacaktım. Çalışma programı değişiyordu, bu yüzden her hafta buluşamıyorduk. Ama mesaieleri izin verdiğinde, Perşembe öğleden sonraları burada buluşuyorduk. Sadece kariyeriyle değil Bowie Bodine'le olan ilişkisiyle de meşgulken bana zaman ayırması onun karakteri hakkında çok şey söylüyordu.

Ama Cassidy her zaman bana zaman ayırırdı. Ben ablaydım ama bazı açılardan kendini bana karşı sorumlu hissettiğini biliyordum. O ve Scarlett beni her zaman sosyal toplantılarına dahil etmişlerdi. Bunu yapmanın onlara sosyal açıdan pahalıya mal olduğunu biliyordum - özellikle de gençlik yıllarımızda. İnsanlar beni dışlamaya kalktıklarında, Cassidy ve Scarlett hemen katılmayacaklarını ilan ederlerdi. Partiler, şenlik ateşleri, dışarıda geçirilen geceler... Eğer ben davet edilmemişsem, onlar da gitmezlerdi.

Sadakatlerini her zaman takdir etmiş olsam da, hiçbir zaman bir yük olmak istemedim. İnsanlarla Cassidy ve Scarlett kadar kolay anlaşamıyordum. Ama akranlarımız beni çoğunlukla kabullenmiş ya da en azından varlığıma alışmışlardı. Bootleg Springs'te kalmamın bir başka nedeni de buydu. Her yere uyum sağladığım kadar buraya da uyum sağlamıştım. Çoğunlukla kız kardeşim yüzünden.

İçeri girdim, girerken omzumun üzerinden bir bakış attım. George yoktu. Onu göremeyince garip bir duygu karmaşası yaşadım ve neden bu kadar kafamın karıştığını anlayamadım. Rahatlamış olmam gerekmez miydi? Kasabaya geldiğimde onunla karşılaşma düşüncesi beni endişelendiriyordu. Şimdi bir karşılaşmanın yakın olmadığını bildiğime göre, neden şüpheli bir şekilde hayal kırıklığı gibi hissettiren bir şey yaşıyordum?

Cassidy çoktan içeri girmişti, üzerinde hâlâ şerif yardımcısı üniforması vardı. Onunla gurur duyduğumu hissettim. Hayatı boyunca istediği bir şey olan şerif yardımcısı olmak için çok çalışmıştı. Bootleg Springs gibi bir kasabada kanunları uygulamak her zaman kolay değildi ama o işinde son derece becerikliydi.

"Hey Juney," dedi masasına yaklaştığımda. Buharlı sıcak su dolu bir bardağı bana doğru itti. "Sana çay için su getirdim."

"Teşekkür ederim." Bir Earl Grey çay poşetini yırtıp açtım ve bardağa daldırdım. Kafamın içinde iki yüz kırktan geriye doğru saniyeleri saymaya

başladım. Çayın çok uzun süre demlenmesine izin vermek hoş olmayan acı bir tada neden olacaktı.

"Haftan nasıl geçiyor?" diye sordu.

Bir an duraksadım, ona George'dan bahsedip bahsetmemeyi düşündüm. Anlatacak ne vardı ki? Etkileyici istatistiklerini takip ettiğim bir futbolcunun Bootleg'e geldiğini ve şimdi ellerini düşünmeden edemediğimi mi? Bekle, ellerinin ne alakası vardı? Elbette önemli bilgi gerçekler olmalıydı. Geçen hafta yaşadığım George manzaraları. Devasa ellerinin bununla ne ilgisi vardı?

Yine de buradaydım, o güçlü elleri hayal ediyordum. Ve parmağındaki dondurmayı yalayışını.

"Juney? İyi misin?"

"Ne?" Gözlerimi kırıştırdım, gözlerim tekrar odaklandı. "Evet, ben iyiyim. Ben... başka bir şey düşünüyordum."

"Öyle mi? İyi bir şey mi, kötü bir şey mi?"

"Sadece iş," diye yalan söyledim. Neden kız kardeşime yalan söylüyordum ki? "İyi ya da kötü değil.

Esasen tarafsızdır."

"Pekâlâ. Sadece biraz dalgın görünüyorsun, hepsi bu. İyi olduğuna emin misin?" "Sanırım, evet."

Ama ben değildim. Çayımın demlenmesi için gereken saniyelerin sayısını unutmuştum. Poşetten yayılan ve berrak suyla karışan çay kahverengisi girdabına baktım. Ne kadar zaman geçmişti? Neden saymayı bırakmıştım? Aynı anda hem sayabilir hem de düşünebilirdim. Neyim vardı benim?

Çay poşetimi birkaç kez daldırdım ve renginden hazır olup olmadığını anlamaya çalıştım. Altmış saniyeye daha ihtiyacı olduğuna karar verdim ve geri sayıma yeniden başladım.

"Şehirde ünlü bir futbolcu olduğunu duydum," dedi. "Sen de duydun mu? Kim olduğunu biliyor musun?"

"George Thompson, profesyonel olarak GT Thompson olarak bilinir," dedim kendimi durduramadan. "Philadelphia ile iki Superbowl zaferi. On bin altı yüzden fazla kariyer yardası. Seksen iki touchdown."

"Vay canına, sanırım biliyorsun." Cassidy'nin gözleri parladı ve ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "En sevdiklerinden biri olduğunu sanıyordum. Onu hiç gördün mü? İmzasını almalısın."

"Neden onun imzasını isteyeyim ki?"

"Oh, bilirsin işte. Bazen hayranlar hatıra olarak imza almak isterler."

Başımı salladım. Elbette bunu biliyordum. Evde küçük bir spor hatıraları koleksiyonum vardı - çoğunlukla babamın bana doğum günü ve Noel hediyesi olarak verdiği şeyler. Aslında en sevdiğim eşyalardan biri de Thompson forması.

Ama onu bilerek arama düşüncesi karnımda bir sinir fırtınasının kopmasına neden oldu. Şimdiye kadar, zararlı bir bakteri türünü yedikten sonra bekleneceği gibi hasta olmamıştım. Belki de gıda zehirlenmesi değildi. Ama eğer mikroorganizmaların neden olduğu bir rahatsızlık değilse, aralıklı mide rahatsızlığımın nedeni neydi?

George'dan bir imza alma önerisine cevap vermek ya da onunla zaten birkaç kez tanıştığımı itiraf etmek yerine konuyu değiştirmeye karar verdim.

"İşler nasıl?" diye sordum.

"Çoğunlukla harika. Connelly gittiğinden beri her şey çok daha iyi. Her gün işimi yapma becerimi savunmak zorunda hissetmiyorum. Ama Callie Kendall soruşturması... zor."

"Nasıl yani?" diye sordum. Callie Kendall'ın kayboluşu benim için her zaman hafif bir ilgi kaynağı olmuştu, ancak kasabanın bu gizeme olan takıntısını paylaşmıyordum. İstatistiksel olarak konuşursak, gerçeği öğrenmemiz pek olası değildi. Neredeyse on üç yıl sonra.

Derin bir nefes aldı. "Connie Bodine'in arabasıyla ilgili adli tıp raporu geldi. Nasıl öldüğüne, kazanın gerçekten bir kaza olup olmadığına ışık tutabileceğini düşündüm. Ama Juney, arabasında parmak izleri buldular ve bu duyulduğunda olacıklardan çok korkuyorum."

"Sanırım Callie Kendall'ın parmak izlerini buldular."

Gözlerini etrafta gezdirdi ve başını salladı.

Gözlerimi kırıştıtararak bu yeni bilginin kafama iyice yerleşmesini bekledim. "Yani Callie onun arabasındaydı."

Başını salladı. "Parmak izlerinin çoğu Bodine'lerle eşleşiyor, tabii ki ebeveynler ve çocuklar. Ama Bodine'lerle eşleşmeyenler de vardı ve bir hevesle onlardan Callie'ninkilerle karşılaştırmalarını istedim. En az iki tanesi eşleşti."

Cassidy'nin stresli görünmesine şaşmamalı. İşi ve Bowie Bodine ile ilişkisi, Bowie'nin babasının -ve belki de annesinin- Callie'nin kayboluşuna karışıp karışmadığı gibi rahatsız edici bir konuda kesişmişti.

"Nerede bulundular?" Ben sordum.

"Yolcu koltuğunda."

"Kayboluşunda Bodine'leri suçlamayan alternatif bir açıklama olabilir mi?"

"Connie onu bir yere bırakmış olabilir. Bootleg ebeveynlerinin nasıl olduğunu bilirsiniz; gerektiğinde sadece kendi çocuklarına değil, herkesin çocuğuna bakarlar. Ama Scarlett annesinin Callie'yi bir yere götürdüğünü hatırlamıyor. Diğerleri de öyle. Bunun bir tesadüf olması hâlâ mümkün ama..."

"Pek olası değil."

"Doğru," dedi. "Bowie ve ailenin geri kalanıyla konuştum. Elbette endişeliler. Bunu sessiz tutmaya çalışıyorum, böylece her ortaya çıkan küçük bir kanıt olduğunda medya sirkine maruz kalmayız."

"Bu ihtiyatlı bir seçim."

Çayımдан bir yudum aldım ve kapı açılıp Bowie içeri girdiğinde neredeyse tükürecektim. Ama aniden yutkunamamamın nedeni kız kardeşimin erkek arkadaşını görmek değildi. Onun hemen arkasında George vardı.

Gözlerim büyüdü ve öksürüğümü bastırmaya çalışarak sıcak sıvıyı yuttum. Bowie doğruca masamıza geldi, gözleri doğal olarak Cassidy'nin üzerindeydi. George tezgâha doğru yürüdü ve menüye bakıyor gibi göründü.

Çok uzundu. Ortalamadan uzun boyunun üzerimde neden bu kadar güçlü bir etki bıraktığını bilmiyordum. Ama bırakıyordu. Bir de o eller vardı. Gözlerim onlara takıldı, geniş avuçlarına ve kalın parmaklarına. Bir elini çenesine götürdü ve başparmağını çenesi boyunca kaydırды. Çenesini ovuştururken dikkati tezgâhın üzerindeki menüdeydi, büyülenmiş bir şekilde onu izledim.

Bir anda nefesim boğazımda düğümlendi ve bakışlarımı kaçırdım. Beni görmemişti. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Sandalyemi geriye ittim ve el çantamı hızla omuzlayarak ayağa kalktım. "Gitmem gerekiyor."

"Benim yüzümden gitme," dedi Bowie. Cassidy'nin yanına bir sandalye çekmiş ve elini onun kalçasına koymuştu. "Sadece bir saniyeliğine uğradım. Balık tutmaya gitmek için çocuklarla buluşacağım."

"Özür dilemeye gerek yok," dedim sesimi alçak tutmaya çalışarak. George'a bakmamak için büyük bir irade göstermem gerekiyordu ama Cassidy ya da Bowie'nin onu fark etmesini istemiyordum. "İşle ilgili bir taahhüdüm var ve gitmem gerekiyor."

"Çayını götürmek ister misin?" Cassidy sordu.

"Hayır." Kalbim hızla çarpıyor ve avuçlarımla nemlendiğini hissediyordum. "İkinizle de sonra görüşürüz."

Görünüşe göre sıkıntımı gizlemek için yeterli bir iş yapıyordum. Cassidy fark etmemiş gibiydi. "Pekâlâ. Yarın gece görüşür müyüz?"

"Evet."

Bowie eğildi ve Cassidy'nin kıkırdamasına neden olan bir şeyler fısıldadı. Dikkatimi dağıttığı için son derece minnettardım. George'a bir bakış attım. Sipariş veriyordu. Her an dönebilirdi ve...

Ve ne? Beni gördün mü? Merhaba demek mi? Her zaman normal bir şekilde davranmıştı. Muhtemelen arkadaş canlısı olurdu. Bunda yanlış olan neydi?

Bir şeyler vardı. Bir şeyler yanlıştı ve ne olduğunu bilmiyordum ve bu da beni çaresizce ayrılmaya itiyordu. Neden bu kadar titrediğimi anlamıyordum. Ellerim titriyor, kalbim çok hızlı atıyor ve karnım takla atıyormuş gibi hissediyordum.

Hızlı adımlarla ilerledim ve dükkânın uzak tarafını kucaklayarak gözlerimi yerden ayırmadan kapıya doğru ilerledim. George'un beni fark edip etmediğini görmek için arkama bakmadım. Göz göze gelirsek ne yapacağımdan emin değildim.

Hayatım boyunca hiç bu kadar telaşlanmamıştım. Dışarı çıkarken soğuk hava çarptı yüzüme, sıcak yanaklarımı yatıştırdı. Arabama doğru yürürken yavaş ve derin nefesler aldım, kendimi yeniden kontrol etmeye çalıştım. Benim sorunum neydi? George Thompson'la ilgili bir şey bu dramatik fiziksel tepkiyi ortaya çıkarmak için yeterli miydi? Şöhreti miydi? Tercih ettiğim sporculardan biri olması mı beni bu kadar tedirgin etmişti? Yoksa başka bir şey miydi?

Hiçbir fikrim yoktu.

GEORGE

T Yee Haw Yarn and Coffee'den aldığım bir fincan kahve -bu kasabanın en iyi iş yeri isimleri vardı- caddede yürürken ellerimi ısıttı. Bugün hava sıcaklığı biraz yükselmişti, Sanki bahar Batı Virginia'daki dağlara doğru yol alıyormuş gibi. Kasabada bile kuş cıvıltılarını duyabiliyordum.

Saate baktım. Beş, yedi. Shelby ile akşam yemeği için buluşmadan önce biraz zamanım vardı. Perşembe öğleden sonra ne tür bir belaya bulaşabileceğimi merak ettim.

Yine de asıl merak ettiğim June Tucker'ın ne yaptığıydı.

Rocky Road'daki karşılaşmamızdan beri onu sadece bir an görebiliyordum. Bu benim yeni favori dondurma aromamdı. June'un külahtan dondurma yalamasını izlemek mi? Bunu haftanın her günü kabul ederdim, çok teşekkür ederim.

Beyninin bu kadar çok bilgiyi tutabilmesi büyüleyiciydi. Kim etrafta dolaşır, hayatı yaşar, rocky road dondurmasının kökenlerini kafasında depolardı? Tüm kariyerimi baştan sona biliyordu ve belli ki muazzam bir bilgi birikimiyle konuşabildiği tek şey spor değildi.

Cehennem kadar seksiydi. Zeki olduğunu düşündüğüm kadınlarla çıkmıştım. Ama June Tucker'ın eline su dökemezlerdi. O başka bir seviyedeydi.

Telefonum çaldı, ben de cevaplamak için çıkardım. Arayan asistanım Andrea Wilson'dı.

"Hey, Andrea. N'aber?"

"Selam, GT. Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama birkaç şeyim var."

"Sorun değil. Mellow nasıl?"

"Mellow? Oh, tavşan. O iyi."

"Onun oyun zamanı olduğundan emin oluyorsun, değil mi? İlgiye ihtiyacı var." "Evet, tabii ki. Onu günde bir kez kontrol ediyorum."

"Sana ısınıyor mu?"

"Sanırım öyle," dedi. "Biliyorsun ben pek hayvan sever biri değilim.

Ama tavşan iyi."

Küçük tüy yumağım hakkında konuşmak onu özlememe neden oldu.

"Yarın oraya gittiğinde bana bir resim gönder, tamam mı?"

Andrea'nın verdiği sinirli nefesi görmezden gelmeye karar verdim. Huysuz olabilirdi ama işinde iyiydi ve yıllardır benim için çalışıyordu. Programımdan seyahat ayarlamalarım, akşam yemeği rezervasyonlarımdan mali işlerime kadar her şeyle o ilgilenirdi. Pek çok oyuncu formasını astıktan sonra asistansız çalışırdı ama Andrea'nın benimle ilgilenmediği bir hayatı hayal etmek bile zordu.

"Benim için neyin var, Andrea?"

"Sizin için revize edilmiş bir bütçe ve mali analiz hazırladım. Yıllık projeksiyonlar ve benzeri. Size e-posta ile göndereceğim."

"Benim için bunun altını çizebilir misin?"

"Elbette. Yatırımların ve emekli maaşınla finansal olarak iyi durumda olursun. Sadece dışarı çıkıp bir Lambo falan almayın."

"Buna pek ihtimal vermiyorum. Başka ne var?"

"Fizyoterapistiniz bir kontrol randevusu ayarlamak istiyor. Şehre ne zaman dönmeyi düşünüyorsun? Bunu sizin için ayarlayacağım."

Çenemi kaşıdım. "Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Burayı biraz sevdim.

Ve kaplıcaların şakası yok. Dizim şimdiden daha iyi hissediyor."

"Hmm." Telefonda parmaklarının klavyeye tıklama sesi geliyordu.

"Dönüş tarihiniz geldiğinde bana haber verin, ben de bir randevu ayarlayayım."

Tereddüt ettim, bir an için dikkatimi yolda ilerleyen büyük yeşil bir traktör dağıttı. Sürücü, üzerinde Build-a-Shine yazan bir dükkânın önüne park etti ve aşağı atladı.

"Kulağa hoş geliyor."

"Son şey ve sonra saçından çıkacağım."

Durdum ve bir binaya yaslandım. Bir araba geçti, motoru traktörden çok daha sessizdi. "Elbette."

"Yardım etkinlikleri için birkaç davetiyeniz var. Biri bu hafta, o yüzden çoktan reddettim. Peki ya diğerleri? Onları sana iletmemi ve senin karar vermeni ister misin?"

Gürültülü bir tak, *tak, tak sesi* dikkatimi çekti. At sırtında bir kadın köşeyi döndü. Önünde büyük bir horoz olan bir beyzbol şapkası takmıştı ve sanki çok normal bir şeymiş gibi atını cadde boyunca sürüyordu.

Yine de burada normal *olduğunu* sanıyordum.

"Üzgünüm Andrea, bir an dikkatim dağıldı. Şimdilik bunların üzerinde otur. Hiçbir şey için eve acele etmek istemiyorum. Biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Ve burada ne kadar kalacağım konusunda seçeneklerimi açık tutmak istiyorum."

"Tamam."

Bir tavuk kaldırımda kasıla kasıla yürüyor, sanki lezzetli bir lokma arıyormuş gibi yeri gagalıyordu. Güldüm.

"Özür dilerim," dedim. "Kaldırımda yürüyen bir tavuk var."

"Tavuk mu dedin?" diye sordu. "*Neredesin* sen?"

Tekrar kıkırdadım. "Bootleg Springs. Ve evet, bir tavuk. Arkadaş canlısı görünüyor. Her neyse, seninle sonra konuşuruz Andrea. Aradığın için teşekkürler."

"Rica ederim. Başka sorularım olursa e-posta gönderirim." "Kulağa hoş geliyor."

Telefonumu cebime koydum ve tavuğun birkaç kez daha yeri gagalamasını, sonra da tırmalamasını izledim.

"İhtiyacın olanı buldun mu, tatlım?" diye sordum. "Sokakta mı olman gerekiyordu, yoksa kümesten mi çıktın?"

"Serbest dolaşıyor."

Gür beyaz bıyıklı bir adam yakınlarda duruyordu. Yıldız şeklinde bir rozetle tamamlanmış bir şerif üniforması giyiyordu. İsim etiketinde Şerif Tucker yazıyordu. June'la akraba olup olmadığını merak ettim. Biraz ona benziyordu ve küçük bir kasabada bu mümkün görünüyordu.

"Sanırım sahibini bulma konusunda endişelenmeyeceğim."

Şerif Tucker başını salladı. "Hayır, gerek yok. Bu Mona Lisa McNugget. Kasabamızın tavuğu. Aslında kimseye ait değil."

Tabii ki adı Mona Lisa McNugget'ti. "Çok güzel bir tavuk, Şerif."

"Evet, öyle. Umarım kendimi tanıtmamın bir sakıncası yoktur." Elini uzattı. "Harlan Tucker."

Elini tuttum ve sıkıca sıktım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. GT Thompson."

Elimi bırakırken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Evet, itiraf etmeliyim ki kim olduğunu biliyorum. Kasabada senin hakkında biraz dedikodu var."

Omuz silktim. "Olabilir."

"Dizine yazık olmuş," dedi bacağımı göstererek. "Önünde iki sezon daha vardı."

"Bundan o kadar emin değilim. Bir, daha muhtemel. Ama teşekkürler."

"Sana söylüyorum, geçen sezon Teksas'a karşı attığın gol inanılmazdı. Sanırım o yakalayışını yüzlerce kez izledik."

"Teşekkürler. Futbolu takip ediyor musun?"

"Elbette. Genel olarak bir spor hayranıyım ama eski moda futbol gibisi yok."

Sokakta bir adam dikkatimi çekti ve ağzım bir karış açık onu izledim. Siyah silindir şapkasının altından uzun beyaz saçları dökölüyordu ve beyaz sakalı göbeğine kadar sarkıyordu. Bir kaykayla caddede ilerliyordu ve elinde bir kavanozun içinde bir tür içecek tutuyordu.

"şerif," dedi, yanından geçerken şapkasını eğerek. "Morris," dedi şerif Tucker.

Bu kasaba başka bir şeydi.

"Seni tutmayacağım." şerif Tucker bir şey arıyormuş gibi ceplerini yokladı. "Ama eğer çok şey istemezsem, imzanızı alabilir miyim diye merak ediyordum. Kızım büyük bir hayranınız. Ona sürpriz yapmak isterim."

Kızı mı? June muydu?

"Elbette, memnuniyetle."

Bir kamyonet caddede ilerliyor, yaklaştığında yavaşlıyordu. şerif Tucker ellerini kalçalarına koymuş, kamyonetin durmasını izliyordu. Kabinde iki, kasada da üç adam oturuyordu. Arkadaki adamlardan birini Gibson Bodine olarak tanıdım. Diğerleri onun kardeşleri ya da bir şekilde akrabaları olmalıydı. Benzerlik çok açıktı.

Gibson çenesini bana doğru eğdi ve ben de başımla onayladım.

Bir şeyler görüp görmediğimi merak ederek birkaç kez göz kırptım. Kamyonun arkasında barbeküleri var mıydı? Kesinlikle öyle görünüyordu. Siyah mekanizma kasanın ortasında duruyordu ve Gibson uzun bir metal spatula tutuyordu. Araba kullanırken mangal yapıyor olamazlardı... değil mi?

"İyi günler, Şerif." Arkadaki adamlardan biri ona başıyla selam verdi, biraz mahcup görünüyordu. Gibson'ı neredeyse geyiğe çarptıktan sonra yakalayan adam olduğundan emindim.

"Bowie," dedi Şerif Tucker. Diğerlerine başıyla işaret etti. "Çocuklar. Neyin peşindesiniz?"

"Balığa gidiyorum," dedi Bowie.

"Şimdi mi?" Şerif Tucker sordu. "O ızgara açık değil, değil mi?"

Pişmekte olan etin ağız sulandıran kokusu bize doğru yayılıyordu. Karnım guruldadı.

Gibson kapağı açarak, "Evet, sıcak," dedi. Et patladı ve cızırdadı.

Şerif Tucker, "Çocuklar, ızgara yaparken araba kullanamazsınız," dedi. "Bunu konuşmuştuk."

"Sorun yok Şerif," dedi Bowie. "Jameson ızgarayı bizim için yatağa kaynakladı, böylece hiçbir yere gitmeyecek."

Arabayı kullanan adam eğildi ve şapkasını eğdi. "Hey, Şerif. Merak etmeyin. Güvenli. Geçen sefer dersimizi almıştık."

"Ben de içlerinden birkaçının hayatına kadın girerse biraz sakinleşirler diye düşünmüştüm," diye mırıldandı Şerif Tucker içinden.

"Bir tane ister misin?" Bowie ızgarada cızırdayan eti işaret ederek sordu.

Şerif Tucker'ın ifadesi yumuşadı ve burun delikleri sanki uzun uzun kokluyormuş gibi genişledi. "Sanırım ben de yapabilirim."

Bowie bir çörek çıkarırken üçüncü adam bir kâğıt tabak getirdi. Gibson ızgaradan bir köfte aldı ve çöreğin üzerine koydu.

"Teşekkürler." Şerif Tucker tabağı aldı. "Aman Tanrım, nerede benim terbiyem? Çocuklar, bu GT Thompson. Bay Thompson, bunlar... yani Bodine'ler. En azından çoğu öyle." Sırayla her bir adamı işaret etti. "Gibson, Bowie ve Jonah arkada. Sürücü koltuğunda Jameson oturuyor." Yolcu koltuğundaki adamı işaret etti - akraba gibi görünmeyen tek kişi. "Ve Devlin McAllister. Kız kardeşleri Scarlett'in sevgilisi."

Elimi kaldırdım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Tanıdık geldiğini düşünmüştüm," dedi Bowie. "Dizine olanları duyduğuma üzuldüm. Seni Bootleg Springs'e getiren nedir?"

"Dizim, aslında. Kaplıcaları duydum ve denemeye karar verdim. Şimdiye kadar inananlardanım."

"Aynen öyle," dedi Gibson.

"Burger?" Bowie sordu.

Shelby ile yakında akşam yemeği için buluşacaktım ama neden olmasındı ki? Yemek harika kokuyordu. Ve ben iri bir adamdım. Çok fazla kalori alabilirdim.

"Kesinlikle."

Hamburgerimi bir tabağa koydular ve uzattılar.

"Teşekkürler."

Bowie, "En iyisi yolumuza **d e v a m** edelim," dedi. "Bu balıklar kendi kendilerini yakalayamayacaklar."

şerif Tucker, "Kömürü yine arkadan dökmeyin," dedi. Gibson, "Biz sizden çok öndeyiz, şerif," dedi. "Bir tuzak kurduk propan tankı burada."

"Peki, bu durumda..."

Kaşlarımı kaldırdım. Her nasılsa propan tankıyla dolaşmak daha güvenli görünmüyordu. Ama itiraf etmeliyim ki, bir grup adam bir kamyonetle dolaşıyor ve balığa giderken hamburger ızgara yapıyorlardı. Müthiş bir şeydi.

Bu kasabayı sevdim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim. "Yemek için de teşekkürler." "Her zaman," dedi Bowie. "İyi geceler, şerif."

"Cassidy'yi kontrol ettin mi?" şerif Tucker sordu.

Bowie elini göğsüne götürerek, şerifin sormak zorunda kalmasını aşağılamış gibi, "Tabii ki biliyorum," dedi. "Bu gece Scarlett'le birlikte."

"Yeterince adil. O ızgaraya dikkat et."

Kamyon caddeye çıktı ve uzaklaştı.

şerif Tucker başını salladı. "Müstakbel damadım. Ama Bowie iyi bir çocuk. O ve kızımın sonunda akıllarını başlarına toplamalarına sevindim."

"Futbol hayranı kızın mı?"

"Hayır, Bowie en küçüğü Cassidy ile birlikte. Futbol taraftarı June."

Demek June'un babasıydı. Birdenbire bu adamın gözüne girmeyi çok istedim.

"Dediğim gibi, onun için bir şeyler imzalamaktan mutluluk duyarım."

Cebinden bir kâğıt parçası ve bir kalem çıkardı. "Keşke daha iyi bir şeyim olsaydı, ama bu iş görür."

Kâğıt parçasını imzaladım, imzamın bir kez olsun okunaklı olmasına özen gösterdim ve geri verdim.

"Teşekkür ederim Bay Thompson," dedi.

"GT," dedim. "Ve sorun değil. Kızına selamımı söyle."

"Bunu yapacağım," dedi, bıyıkları titreyecek şekilde gülümseyerek.
Öyle olmasını umuyordum. Ve belki yakında June Tucker'ı tekrar görme şansım olacaktı.

HAZİRAN

An Lookout'ta geçirdiğim akşam normalde endişe yaratacak bir şey değildi. Burada olmak umurumda değildi. Sıkılırsam her zaman kitap okuyabilir ya da telefonumdan ESPN.com'a göz atabilirdim.

Ama bu gece, tamamen keyifsizdim. George Thompson buradaydı. Bardaki varlığı hissediliyordu. Sanki havayı değiştirmiş gibiydi, Geriye bana baskı yapmak için ne kaldıysa, moleküllerin hepsi yer için savaşıyordu.

Bu gece kat kat giyinmeyi tercih ettiğim için minnettar olarak hırkamı çıkardım. Lookout'taki sıcaklığın her zamankinden daha mı sıcak olduğuna, yoksa bana mı öyle geldiğine karar veremiyordum.

Ya da George.

Kısa bir süre için gitmeyi düşündüm. Dün ondan kaçmak için Yee Haw Yarn and Coffee'den kaçmışım. Ama günümün geri kalanını dikkat dağınıklığı içinde, karnımdaki düğümleri çözmeye çalışarak geçirdim. Neden kaçmayı seçtiğim konusunda kafam karıştı. Artık tanıdık gelen bir sinir girdabı hissetmeme rağmen gitmek istemiyordum.

Ama onunla konuşacak kadar da ileri gitmeyecektim.

"Bu o mu?" Cassidy yanıma sokulurken sordu. Elindeki birayla George'u işaret etti. "Futbolcu olan mı?"

Olumlu cevap vermek üzereydim ama o anı, o saniyeyi gözlerime bakıp gülümsemek için seçti.

Sadece bir gülümseme değildi. Oh, hayır. Dudakları yavaşça aralanıyor, mükemmel dişlerinin arasından ayrılıyordu. Gamzeleri yanaklarını büzüyordu. Eğri büğrü, seksi ve son derece çekici bir gülümsemeydi.

Neredeyse kendimi körükleyecektim. O kadar saçmaydı ki bu dürtünün bana ait olduğuna inanamadım.

"Vay canına," dedi Cassidy.

"Evet." Bu benim sesim miydi? Nefes nefese ve büyülenmiş gibi?

"Cevabın evet olduğunu varsayıyorum," dedi Cassidy. "Biraz şaşkın görünüyorsun.

Ve... Aman Tanrım, buraya geliyor."

Gerçekten de öyleydi. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, yüzündeki sırtıma hâlâ devam ediyordu. George Thompson bana doğru yürüyordu, 1.85'lik gövdesi güven ve zarafet doluydu.

Sertçe yutkundum ama taburemden atlayıp kapıdan kaçmamak için kendimi zor tuttum.

"Hey June," dedi. "Bu gece çok güzel görünüyorsun." Cassidy'nin gözleri kocaman olmuş, ağzı açık kalmıştı.

Bir şey söylemem gerekiyordu. "Merhaba." Bu pek iyi değildi. Bana iltifat etmişti - bana *güzel mi* demişti? - bu yüzden uygun yanıt... "Teşekkür ederim."

Sanki Cassidy'yi fark etmemiş gibi bana gülümsemeye devam etti. Bu son derece garipti. Erkekler Cassidy'yi her zaman fark ederdi. Güzel ve arkadaş canlısıydı. George onun başka bir adamla ilişkisi olduğunu bilmiyordu. Neden tahrik edici ve belki de çapkınca bir sohbeye girişmek için ona dönmüyordu?

Neden hâlâ *bana* bakıyordu? "Dans etmek ister misin?" diye sordu.

Dudaklarım aralandı ama ne diyeceğimi bilemedim. Lookout'ta kimse benden dans etmemi istememişti.

"Neden evet, öyle," dedi Cassidy.

Ne olduğunu anlayamadan Cassidy beni tabureden çekti ve George'a doğru itti. Gıcırdadım, ayaklarım birbirine dolandı ve ona doğru tökezledim.

Ve sonra elleri -o muhteşem büyüklükteki elleri- üzerimdeydi, beni sabit tutuyordu. Düşmeyeyim diye beni belimden tutuyordu.

Tamamen nefessiz kalmıştım. Konuşamıyordum. Yüzüne bakabilmek için başımı geriye doğru eğdim. Bir adım geri çekilip aramıza makul bir mesafe koymak yerine daha da yaklaştı, öyle ki vücutlarımız neredeyse birbirine değecekti.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Gidelim mi?"

Yeni bir şarkı başlarken beni dans pistine götürdü. *Tennessee Whiskey*. Yavaş bir şarkıydı ve insanlar etrafımızda eşleşti, yavaş dans etmek için kollarını birbirlerine sardılar.

"Dans etmekten anlamıyorum," dedim. "Yani nasıl yapıldığını bilmiyor musun?"

"Hayır, bu dans tarzı özel bir beceri gerektirmiyor gibi görünüyor. Sadece iki kişi müzik eşliğinde sallanıyor. Ayaklarını zar zor hareket ettiriyorlar. Diğer dans stilleri büyük bir beceri ve pratik gerektirir. Bundaki erdemi görebiliyorum. Bunun amacını anlamıyorum."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Her zaman böyle mantıklı mısın?" "Evet."

"Bildiğim iyi oldu. Herkes adına konuşamam ama dans etmeyi neden sevdiğimi söyleyebilirim."

Gözlerimi yüzünden ayırmadan açıklamasını bekledim.

"Biliyor musunuz? Sana gösterirsem daha kolay olur. Buraya gel."

Bir elini belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Nefesimi içime çektim. Bir eli sırtımın alt kısmında duruyordu. Diğer eliyle benimkini tuttu ve aramıza soktu. Müziğin yavaş ritmiyle ayaklarını kaydırarak hareket etmeye başladı.

Eğildi, çenesini şakağıma dayadı ve kulağımın dibinde usulca konuştu. "Şimdi gözlerini kapat."

"Neden?"

"Çünkü dans etmeyi açıklayacağım. Güven bana."

Gözlerimin kapanmasına izin verdim. "Tamam."

"Başlangıç olarak, müzik."

"Chris Stapleton start aldı-"

"Orada dur bakalım, June," dedi. "Çok fazla düşünüyorsun. Sanatçıyı ya da şarkının kökenini düşünme. Sadece hisset. Ritmi. Nasıl hareket ettiğimizi. Düşünmeyin. Sadece hisset."

Yavaş ama istikrarlı ritimle aynı anda hareket ediyorduk. "Müziği hissedebiliyorum."

"Güzel. Şimdi bana başka ne hissettiğini söyle."

Gözlerimi kapalı tutarak yaşadığım fiziksel hislere odaklandım. "Elini sırtımda hissediyorum."

Yavaş bir daire çizerek sırtımı okşadı. "Başka ne var?" "Elimi tutuyorsun ve sıcacık."

"Mm hmm."

Omuzlarımdaki gerginlik eridi ve alnımı onun kaşınan çenesine yasladım. Hoş bir şekilde sertti. "Yanağının tenime dokunduğunu hissediyorum."

Çenesini şakağıma, yanağımdan kulağıma doğru kaydırды. "Hoşuna gitti mi?"

"Çok güzel."

"Şaşırmış
görünüyorsun."

"Biraz."

Gülümsediğini hissettim. Yanaklarının o gamzelerle buruşması aklıma geldi.

"Ne hissettiğimi bilmek istiyor
musun?" "Evet."

Beni kavrayışı hafifçe sıkılaştı, güçlü kolu beni kendisine doğru tuttu. Başparmağı tuttuğu elin arkasında küçük bir çizgi çizdi ve yanağını şakağıma dayadı.

"Vücudunu benimkine karşı hissediyorum. Tüm doğru yerlerde sıcak ve yumuşak. Sırtının kıvrımlarını ve kalçalarının ellerimin altındaki vaadini hissediyorum."

Elini popomda gezdirirken hızlı bir nefes aldım, kalbim hızla çarpıyordu. Avuç içi kalçamdan yukarı kaydı ve sırtımın küçük kısmındaki yerine geri döndü.

"Başka ne olduğunu bilmek ister
misin?" Başımı salladım.

Gerçekten bilmek istiyordum.

Yüzünü saçlarıma çevirdi ve derin bir nefes aldı. "Bahar günündeki bir çayır gibi taze ve temiz kokuyorsun. Yumuşak tenini yüzümde hissediyorum. Sana bu şekilde sarılmak, tenimizin daha fazla birbirine değmesinin nasıl bir his olacağını merak etmeme neden oluyor."

Nefesim sığlaştı ve bacaklarımin arasında sıcaklık birikti. Gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Sanki beni bir büyüünün etkisi altına almıştı. Bozmak istemediğim bir büyü.

"Devam edeyim mi?"

"Evet."

Sesi çakıllı ve alçaktı, derin ve telkin doluydu. Sıcak nefesi tüylerimi diken diken ediyordu.

"Göğsünün bana baskı yaptığını hissediyorum ve meme uçlarının sert olup olmadığını merak ediyorum. Dilime karşı nasıl hissedeceklerini. Sana daha fazlasını anlatmalı mıyım?"

Başımı salladım. Durmasını istemedim.

Beni daha sıkı tuttu ve orada bir şey vardı. Sert, kalın ve çok ama çok belirgin bir şey. Aklım başımda olsaydı, ereksiyonunun bana baskı yapıyor olması hakkında yorum yapabilirdim. Ama aklım başımda değildi. Yastık gibi bir uyarılma bulutunun üzerinde süzülüyor, üzerimdeki elleri ve kulağımdaki derin sesiyle büyüleniyordum. Etrafımıza aldırmiyordum.

"Çok güzel kokuyorsun, bana tadının nasıl olduğunu düşündürüyor. Dudakların ve tenin. Vücudunun benimkine karşı gevşediğini hissediyorum. İşte bu yüzden dans etmeyi seviyorum June. Çünkü sana böyle sarılabiliyorum. Ne kadar iyi hissettiğini ve şansım olsa sana yapacağım tüm kirli şeyleri düşünebiliyorum. Sana dokunabilirim, koklayabilirim ve eğer şanslıysam, belki bir gün seni öpebilirim. Tadına bakabilirim. Ama izleyen herkes için biz sadece dans ediyoruz."

"Sanırım dansı anlıyorum," dedim, neredeyse nefes nefese kalmış bir halde.

Bana karşı tekrar gülümsedi. Hâlâ gözlerimi açmamıştım. Hissedecek çok şey vardı. Görsel uyarımın dikkatimi dağıtarak tüm bu dokunsal hissin önüne geçmesini istemiyordum.

Vücudu sert, erkeksi ve kaslıydı. O kokudan bahsedinceye kadar nasıl koktuğunu düşünmemiştim bile. Kokunun beyin üzerinde güçlü bir etkisi vardı ve onunki orada olduğunu fark etmediğim yerleri aydınlatıyordu. Onun odunsu, temiz kokusuyla dolmuştum. Nöronlar gölün üzerinde havai fişekler gibi ateşleniyor, his patlamaları yaratıyordu.

Omurgam karıncalandı ve kalbim çarpmaya başladı. Şarkı sona ererken sessizlik içinde sallanıyorduk. Yanağı hâlâ başıma yaslanmıştı ve elimi göğsüne bastırmıştı.

İsteksizce gözlerimi açtım. Canlı bir rüyadan sonra uyanmak gibiydi. Dünya puslu ve belirsiz görünüyordu. Başka bir şarkı başladı -daha hızlı ritmi olan bir şarkı- ve George beni dans pistinin kenarına götürdü.

"Dans için teşekkür ederim." Elim hâlâ ondaydı ve dudaklarına götürdü. Parmaklarımın arkasını öptü.

"Teşekkür ederim. Bu..."

Kaşlarını kaldırdı, sözümü bitirmemi bekliyordu. "Çok tahrik ediciydi."

O sırtış geri gelmişti, yavaş, seksi ve dikkat dağıtıcıydı. "Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm. Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Şaşkınlıkla ona göz kırptım.

"Bu bir evet mi, yoksa hayır mı?" diye sordu.

"Neden?"

"Neden sana bir içki ısmarlamak isteyeyim ki?"

"Bir kadına içki ısmarlamak, insanların çiftleşme ritüellerinde alışıl gelmiş bir eylemdir."

"Hmm," dedi başını eğerek. Gerçekten *ilgilenmiş* görünüyordu. Çoğu insan beni dinler ve ben konuşmamı bitirdiğimde konuşmaya devam ederdi. "Sanırım haklısın. Bu bir sorun mu?"

"Şey... hayır."

"Merak etme, June. Ben insan çiftleşme ritüellerini fazla zorlayacak türden bir adam değilim. Önce bir şeyleri hissetmeyi severim. Seninle dans etmekten hoşlandım ve seninle konuşmayı seviyorum. Bir bardayız, bu yüzden bir sonraki mantıklı hamlem sana bir içki ısmarlamak, böylece oturup daha fazla konuşabiliriz. Bu bana hoş geliyor. Eğer sana da hoş geliyorsa, evet de."

"Evet."

Tekrar gülümsedi ve bu bacaklarımı titrek ve dengesiz hissettirdi.

"Güzel.

Size ne ikram

edebilirim?" "Bir

bourbon bliss."

"Seni bir bourbon içicisi olarak görmezdim ama hoşuma gitti. Bir bourbon mutluluğu, geliyor."

Durduğum yerden birkaç adım ötede iki tabureli küçük bir masa vardı. Oturdum ve George'un içkimi alıp gelmesini bekledim. Cassidy ve Scarlett barın karşısında durmuş beni izliyorlardı. Başlarını birbirine eğip konuştular, yüzleri hareketliydi. Scarlett beni işaret etti ve Cassidy onun koluna vurdu.

Bakışlarımı onlardan başka yöne çevirdim. İncelemelerinin nesnesi olmaktan hoşlanmıyordum ama onları suçlamıyordum. Hiç dans etmemiştim ve erkekler bana Lookout'ta içki ısmarlamamıştı. Bu hepimiz için tamamen keşfedilmemiş bir bölgeydi.

Birkaç dakika sonra George elinde içkimle döndü. Barın arkasındaki Nicolette'in de beni izlediğini fark ettim. Göz kırptı ve ben de saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak başka tarafa baktım.

George içkimi masanın diğer tarafına kaydırды ve diğer tabureye oturdu. Onun içkisi de benimkinin aynısıydı ve yudumlamak için ağzına götürdü.

Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Ağzına ve gamzelerine. Geniş omuzlarına ve kalın göğsüne. Uzun kollarına ve güçlü ellerine.

Bardağını yere koydu. "Bu çok iyi."

Bir içki aldım, kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım vardı.

Hiçbir zaman aşırı içki içmedim, ama Bootleg Springs gibi bir kasabada büyüyüp de

alkollü içeceklere karşı bir takdir geliştirir.

"Bu genellikle benim tercih ettiğim içkidir. Ayrıca iyi bir kaçak içkiyi, özellikle de elmalı turta türünü takdir ediyorum."

"Daha önce hiç elmalı turta kaçak içkisi içtiğimi sanmıyorum."

"Düzgün bir şekilde hazırlandığında oldukça dikkat çekicidir."

"Kulağa öyle geliyor. Tadı gerçekten elmalı turta gibi mi?"

"Öyle. Moonshine genellikle tadı sert bir içkidir. Önceleri, damıtıcılar daha lezzetli hale getirmek için bir şeyler eklemeye başladılar. Elmalı turta kaçak içkisi genellikle bu bölgedeki en eski kaçak içki tarifi olarak kabul edilir."

Bir yudum daha aldı. "İlginç."

"Bootleg Springs bir tür anomali. Batı Virginia'nın çoğunluğu içki yasağını destekliyordu. Aslında, bazı topluluklar Birleşik Devletler Anayasası'nın Onsekizinci Değişikliği'nden önce içki yasağı kanunlarına sahipti."

"Görünüşe göre siz Bootlegger'lar kendi kurallarınıza göre yaşamayı tercih ediyorsunuz." "Birçok açıdan bu doğru, evet."

"Burayı seviyorum. Güzel bir kasaba." Masanın öbür ucuna uzandı ve parmağını elimin arkasında gezdirdi. "Ama bana kendinden biraz daha bahset."

Sadece parmağının ucuyla bile bana dokunurken düşünmek zordu. "Um, ne bilmek istiyorsun?"

"Peki, ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir aktüerim. Bir dizi büyük şirket için danışman olarak çalışıyorum."

"O zaman evden çalışıyor olmalısınız?"

I başını salladı, ve o yapmadı dur okşamak benim

Elini. "Evet. Bu tüm taraflara uygun bir düzenleme."

"Peki eğlenmek için ne yapmaktan

hoşlanırsın?" "Spor izlemek."

Bu onu tekrar gülümsetti. "Futbol gibi."

"Evet, ancak çeşitli spor etkinliklerini izlemekten mutluluk duyuyorum." "Çünkü istatistikleri takip etmeyi seviyorsunuz."

"Kesinlikle."

"Sana söylemeliyim, June Tucker, tek kelimeyle büyüleyicisin."

Buna nasıl karşılık vereceğimden emin değildim. Bu, nadiren gördüğüm bir erkek ilgisiydi. Son çıktığım erkek de benim gibiydi. Mantıklı, sayılara yakınlığı olan biri. Baltimore'dayken iş yerinde tanışmıştık.

bir konferans için. Bir ilişkiyi sürdürebilmek için yeterince ortak noktamız olduğunu düşünmememe rağmen, işler yolunda gitmemişti. Bu iki yıl önceydi ve o zamandan beri yakın bir ilişkiyle uğraşmadım.

"Senin için çok mu agresif oluyorum?" George sordu.

"Bana çok dokunuyorsun."

Elimin arkasını okşamaya devam etti. "Durmamı ister misin?" "Hayır."

"Sana söyledim June, bir şeyleri hissetmeyi severim. Ama ikinci randevumuzda biraz dokunarak kurtulabileceğimi düşünüyorum."

"İkinci randevu mu? Daha ilk randevumuz

bile olmadı." "Tabii ki çıktık. Birlikte

dondurma yedik." "*Randevu* etiketine

katılmıyorum."

"Üzerinde ne gerekçesiyle mi?" o sordu. "Biz sat birlikte ve tatlı eşliğinde sohbet ettik. Bu bana bir randevu gibi geldi."

"Bir randevu, her iki tarafın da karşılaşmanın amacı konusunda mutabık olmasını gerektirir."

"Başka bir deyişle, önce ben teklif etmedim, bu yüzden bir randevu olamaz mı?" Başımı salladım. "Evet."

"Pekala, bana şunu söyleyin. Önceden randevu olarak kararlaştırılmamış bir karşılaşma randevuya *dönüşebilir* mi?"

Bir an için bunu düşünmek zorunda kaldım. Eli hâlâ benimkinin üzerindeydi -şimdi az çok onu tutuyordu- ve dokunsal hisler beynimdeki düşüncelerle dikkat çekmek için yarışıyordu. Ve kazanıyordu.

"Evet, sanırım koşullara bağlı olarak bu mümkün." "Yani bunun artık bir randevu olduğu iddia edilebilir."

"Bu mu?"

"Evet, bu. Sen ve ben, bu gece burada. Önceden sormadım ama sana bir içki ısmarladım."

Kabul etmek zorundaydım, bu çok randevu gibiydi. "Evet, bu bir randevu sayılabilir. Ama neden bu etiketleme kaygısı?"

"Sebebi yok, gerçekten. Yine de başka bir randevuya evet diyeceğini umuyorum." "Başka bir randevu mu?"

Sırıttı. "Evet, başka bir randevu. Benimle. Yarın boş musun?"

Bu gerçekten oluyor muydu? George Thompson bana gerçek bir randevu mu teklif ediyordu? Yarın cumartesiydi ve normal şartlar altında

-

"Özgürüm."

"Yani bu bir evet mi?"

"Gerçekten benimle çıkmak istiyor musun?"

Elimi tuttu ve tekrar dudaklarına götürerek parmaklarımın arkasını öptü.

"Seni kesinlikle bir randevuya çıkarmak istiyorum. İstemeseydim sormazdım."

"O zaman, evet."

Kahverengi gözlerine baktım, biraz sersemlemiş ve şaşkın hissediyordum. Şimdiye kadar birçok kez karşılaşmış ve birçok kez konuşma fırsatı bulmuştuk. Ve o hala beni bir randevuya çıkarmak istiyordu.

Neden? Gerçekten bilmiyordum. Ama belki, sadece belki George Thompson beni ben olduğum için seviyordu.

HAZİRAN

M Babam her zamanki gibi hızlıydı. Saat altı buçukta uğrayıp uğrayamayacağını sormak için önceden mesaj atmıştı ve tam altı yirmi dokuzda kapıyı çaldı.

"Merhaba Haziran Böceği," dedi kapıyı açtığımda. İçeri girdi ve bana sarıldı.

"Selam, baba."

George'un beni almaya gelmesine otuz dakika vardı. Biraz midemin bulandığını hissettim ve iptal etsem mi diye düşündüm. Elimi alnıma götürerek ateşimi ölçtüm. Normal gibiydi.

"Sen iyi misin?" Babam sordu.

"Evet, ben iyiyim." Babamı oturma odasına götürdüm ve ikimiz de kanepeye oturduk. "Benim için bir şeyin olduğunu söylemiştin?"

Gülümsedi ve bana bir zarf uzattı. "Devam et."

Açtım ve bir kağıt parçası çıkardım. Çevirdiğimde tanıdık bir imza buldum. GT Thompson. Ama *George Thompson diye* imzalamıştı.

Babamın sırtışı genişledi. "Kasabada GT Thompson'a rastladım. Bootleg'de olduğunu biliyor muydun? Kabul ediyorum, ona yaklaşmak için bir fırsat kollamış olabilirim. Bir şey imzalayıp imzalamayacağını sordum. Kızımın hayranı olduğunu söyledim."

Çok duygulanmıştım. Babam bana daha önce de imzalı hatıra eşyaları vermişti ama onlar benim için sipariş ettiği şeylerdi. Bu farklıydı. George'la tanışmış olmama rağmen babam bunu bilmiyordu. Ve bunu benim için yapmak için kendi yolundan çıkmıştı. Çok düşünceliydi. Ama duygularımı ifade etmek en iyi becerilerimden biri değildi. Ne söyleyeceğimden emin değildim.

"Teşekkür ederim, baba."

"Keşke elimde daha iyi bir şey olsaydı, mesela bir futbol topu ya da onun formalarından biri. Ama fırsatım varken imzasını almam gerektiğini düşündüm. Şehirde ne kadar kalacağını ya da onunla tekrar karşılaşp karşılaşmayacağımı bilmiyorum."

"Eğer yeterince uzun kalırsan, bu gece onunla tekrar karşılaşacaksın," dedim. "Beni bir randevuya çıkaracak."

Babamı daha önce hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. Gözleri büyüdü, göz bebekleri büyüdü ve ağzı açıldı. Bir an tereddüt ettim ama konuşmadı.

Kapı bir kez daha çaldı. Cassidy cevap vermemi beklemeden içeri girdi. Kolları çantalarla doluydu ve bir koluna giysilerini asmıştı.

"Hey, Juney," dedi parlak bir gülümsemeyle. "Merhaba baba. June, ne yapıyorsun? Hazırlanıyor olmalıydın. Yarım saat önce burada olacaktım ama... şey, biraz geciktim diyelim."

Babam inledi. "Oh, Tanrım."

"Ne için burada olman gerekiyordu?" Ben sordum.

"Hazırlanmana yardım etmek için tabii ki." Babama baktı. "O iyi mi? Böcek yutmuş gibi görünüyor."

"Randevu mu dedi?" Babam sordu. "GT Thompson'la randevun mu var?" "Kesinlikle var. " Cassidy yükünü bir koltuğa bıraktı. "Şimdi Baba, seni sevdiğimi biliyorsun ama burada ciddi bir kız meselesi var."

"GT Thompson'ı ne zamandan beri tanıyorsun?" diye sordu, görünüşe göre Cassidy'nin kızlarla ilgili uyarısını dikkate almamıştı.

"George'la birkaç kez karşılaştım," dedim. "Dün gece Lookout'ta bir karşılaşmayla sonuçlandı."

Cassidy, "Karşılaşma derken, onunla deli gibi flört ettiğini, onunla dans ettiğini, ona bir içki ısmarladığını ve sonra ona bu gece çıkma teklif ettiğini kastediyor," dedi. "Ve yarım saatten az bir süre içinde burada olacak. Seni hazırlamak için fazla zaman yok."

"Olacağım," dedi babam başını sallayarak. "Pekâlâ kızlar, sanırım yolunuzdan çekileceğim." Bir şeyler daha mırıldandı ama benim başım dönmeye başlamıştı. George, randevular ve kızlarla ilgili tüm bu konuşmalar kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu.

"Teşekkürler, baba."

Yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu, sonra Cassidy'ye sarıldı. "Bu gece iyi vakit geçir, June Bug. İyi geceler kızlar."

Titreyerek gidişini izledim.

"Tamam, önce kıyafet," dedi Cassidy, görünüşe göre şu anki sıkıntılı durumumdan habersizdi. "Seni nereye götürüyor?"

"Aslında bilmiyorum."

"Sorun değil. Seni saat yedide alacak, bu da akşam yemeği anlamına geliyor olmalı. Bu gece dışarısı serin ama yemek için gittiğiniz yer sıcak olabilir. Kat kat giyiniriz." Getirdiği kıyafetleri karıştırdı. "Leah Mae'den aldığım çok güzel bir kazağım var. Altına bir gömlek giyersen, çok ısınırsan çıkarabilirsin. Ya da, bilirsin, oynak olmak istersen."

"Neden değişmem gerekiyor?" Şu anki kıyafetlerime bakarak sordum. Beyaz bir bluz ve koyu gri bir hırka ile siyah bir pantolon giyiyordum. Bir randevu için uygun görünüyordu.

Cassidy beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "İyi görünüyorsun ama bence bundan daha iyisini yapabiliriz."

"Neden?"

"Hadi ama Juney, bu büyük bir olay. En son ne zaman biriyle
ç ı k t ı n ?"

Hesabı yapmam sadece bir saniyemi aldı. "Yedi yüz kırk iki gün oldu."

Düşünüyormuş gibi gözlerini tavana dikti. "Yani iki yıldan biraz fazla mı? İki yıl önce kiminle çıkıyordun?"

"Michael Morgan," dedim.

İnledi. "Oh, onu hatırlıyorum. Gerçi onunla tanıştığımızı hiç sanmıyorum, değil mi?"

"Hayır. Baltimore'da yaşıyordu ve ilişkimiz hiçbir zaman onu ailemizle tanıştıracak kadar ilerlemedi."

"Zaten ahmağın tekiydi."

"Onun bir ahmak olduğu sonucuna nereden vardınız?"

"Senden ayrıldı, değil mi?"

"Evet, ilişkimizi bitirme kararı ona aitti."

Bir kez başını salladı. "O zaman ahmağın teki. Çoğu öyledir. Ama bilmiyorum, June Bug, sanırım iyi olanlardan birini bulmuş olabilirsin."

Bu beni biraz gülümsetti, ancak bu hoş duygu midemdeki ısrarlı çalkantı tarafından hafifletildi.

"İptal etmek zorunda kalabilirim," dedim.

"Neden?" Cassidy sordu. "Sorun ne?"

"Sanırım viral bir enfeksiyon kaptım. Ya da belki de zararlı bakterilerle kirlenmiş bir şey yuttum."

"Sana bunu düşündüren ne?"

Elimi karnıma bastırdım. "Aralıklı olarak mide rahatsızlığı nöbetleri geçirmeye devam ediyorum."

Cassidy sırtıttı. Neden gülümsüyordu ki? Hastalık eğlenceli bir mesele değildi.

"Bana bir şey söyle. Karnın ilk ne zaman ağrımaya başladı?" "Sekiz gün önce."

"Hı hı. Peki sekiz gün önce başka ne oldu?" "Neyi kastettiğinizden emin değilim."

"Bunun uzun boylu, çekici bir futbolcuyu görmek ya da düşünmekle bir ilgisi olabilir mi?"

İddiasını çürütmek üzereydim ama yapamayacağımı anladım. Kendimi hasta hissettiğim her olay George'u görmemle ya da düşünmemle aynı zamana denk geliyordu. Bu tuhaftı.

"Sanırım yüzündeki ifade haklı olduğumu gösteriyor," dedi. "Sanırım aşık oldun."

"Aşk mı? Daha önce hiç aşık olmamıştım."

"Hayır mı?" Cassidy sordu. "Hiç kimse dizlerinin bağını çözüp karnında kelebeklerin kanat çırpmasına neden olmadı mı?"

"Kelebekler insan bağırsağının asidik ortamında hayatta kalamazlar."

Güldü. "Biliyorum, aptal. Bu bir deyim."

"Bunun gerçek olmadığının farkındayım. Ben sadece şunu söylüyorum-" "Juney. Konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak."

Derin bir nefes aldım. "Aşık olmak, midenizin alt üst oluyormuş gibi hissetmesi ve kalbinizin fiziksel efor seviyenizin açıklayabileceğinden daha hızlı atması anlamına mı geliyor?"

"Evet."

"Ve yüzünüzdeki kılcal damarlar kanla dolarak sıcaklık ve kızarıklığa mı neden oluyor?"

"Yüzün kızarıyor, evet. Böyle şeyler yaşıyor musun?"

Neredeyse itiraf etmekten korkarak başımı salladım.

"O zaman Haziran Böcek, sen var a iyi eski moda ezmek üzerinde GT Thompson."

Haklı mıydı? Benim sorunum bu muydu? George'a aşık mıydım?

Duyguların yoğun girdabı benim için çok ağırdı. Zihinsel olarak kendimi yaşadığım duygulardan uzaklaştırarak ondan uzaklaştım. Sanki onları görebiliyordum, karmakarışık bir renk yığını, çok renkli kalın bir iplik yumağı gibi.

Bir yanım insanların bunu neden bilerek yaptıklarını anlayamıyordu. İnsanların eşleşme sürecindeki endişe ve korku hiç hoş değildi.

Ama aynı zamanda heyecan vericiydi. Akşam için gerginliğimin yanı sıra bir beklenti duygusu da vardı. George'u yakında tekrar göreceğim düşüncesi beni heyecanlandırıyordu. Parmaklarımın arkasını okşayan dudaklarının anısı hâlâ tazeydi ve kendimi elime bakarken buldum.

Bu ele dokunmuştu. Tutmuştu. Hafifçe öpmüştü. Ve ben bundan çok zevk almıştım.

"June?"

"Özür dilerim, ne dediniz?"

Cassidy yine gülümsedi. "Muhtemelen gergin olduğumu biliyorum ama gergin olmana gerek yok dedim. Ayrıca makyajını yapmama da izin vermelisin."

"Ben makyaj yapmam."

"Sadece birazcık." Ellerini göğsünde kavuşturdu. "Lütfen, Haziran Böceği.

Bir yığın şeker ve üstüne bir vişne ile lütfen."

"Diğer hayvan türlerinin çoğunda, dişileri fiziksel çekicilik gösterileriyle etkilemesi beklenenler erkeklerdir. Evrimsel açıdan bakıldığında, erkeğin eşini cezbetmek için kendisini güzelleştirecek özelliklerle bezenmesi ve dişilerin de yavrularını daha iyi korumalarını sağlayacak özelliklere sahip olması daha mantıklıdır."

"Biz tavus kuşu değiliz, o yüzden sana biraz göz kalemi sürmeme ne dersin?"

"Pekâlâ. Ama çok fazla değil." Alkışladı ve ciyakladı.

Ön kapı açıldı ve Jonah içeri girdi. "Hey, siz kızlar ne yapıyorsunuz?"

"June'un randevusuna hazırlanmasına yardım ediyorum." "Randevu mu? Aferin sana, Juneey."

"Peki ya sen Jonah?" Cassidy kaşlarını kaldırarak sordu. "Bu gece için planın var mı?"

"Hayır, planım yok." Başparmağını merdivenlere doğru salladı. "Ben duş almaya gidiyorum."

Cassidy başka bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama ağzını kapattı. Jonah üst kata çıkarken gözlerini kıstı. "Bu adama bir randevu ayarlamalıyız."

"Biz, yani sen ve ben mi? Çünkü Scarlett'in çöpçatanlık işlerine benden daha uygun olduğunu düşünüyorum."

"Genel olarak biz demek istedim," dedi. "Scarlett şimdiden onun hâlâ bekâr olduğunu mırıldanıyor. Sence burada kırık bir kalbi falan mı onarıyor? Sana bir şey söyledi mi?"

"Bootleg'den önceki hayatıyla ilgili pek fazla ayrıntı paylaşmadı," dedim. "Hmm," dedi kollarını kavuşturarak. "O kırılması zor bir ceviz, bu

Bir. Yine de ona geleceğiz. Şimdilik o sevimli halinle otur da başlayayım."

Beni yemek masasına oturttu ve bir sürü talimattan sonra *-yukarı bak, aşağı bak, dudaklarını ayır, birbirine sürt-* geri çekildi ve başını salladı.

"Çok güzelsin. Git bak."

Banyoya girdim ve ışığı yaktım. Yavaşça aynaya baktım.

Kendime baktığımda karnımdaki o çirpınma hissi geri gelmişti. Çok fazla makyaj yapmamıştı ve renkler son derece doğal görünüyordu. Hâlâ kendim gibi görünüyordum. Sadece... biraz daha süslü. Belki daha gösterişli.

Kapı aralığında durdu ve çerçeveye yaslandı. "Eee? Ne düşünüyorsun?"

Cevap vermeden önce yine o büyük duygu karmaşasını elimin tersiyle itmek zorunda kaldım. "Bu oldukça tatmin edici."

"Beğendiğine sevindim. Şimdi yukarı çıkalım ve randevun gelmeden seni giydirelim."

GEORGE

T

tuhaf bir şekilde lise gibi hissettirdi.

June Tucker'ın verandasında durdum, yarı yarıya babasının kapıyı açmasını ve onunla olan niyetimi sormasını bekliyordum.

Kızım. Neden, emin değildim. June yetişkin bir kadındı ve ailesiyle birlikte yaşadığını sanmıyordum. Dışarıda park edilmiş üç araba vardı; ikisi garaj yolunda, biri de sokaktaydı. Belki oda arkadaşı vardı. Gerçi onu tanıdığım kadarıyla pek ev arkadaşı olacak birine benzemiyordu.

Evi düzenliydi, küçük bir ön verandası ve koyu kırmızı bir kapısı vardı. Perdelerdeki çatlaklardan ışıklar parlıyordu.

Omurgamda bir gerginlik hissi oluştu. Bunun üzerine gülümsedim. En son ne zaman bir randevudan önce gerilmiştim? Belki de bu yüzden bana genç kızlığıma hatırlatıyordu.

Kapıyı çalan Şerif Tucker değildi ama June da değildi. Kapıyı açan adamı geçen günkü Bodine'lerden biri olarak tanıdım. Kamyonetin arkasında ızgara yapıyordu. Burada ne işi vardı?

"Hey, GT," dedi kapıyı açıp kenara çekilerek. "İçeri gelsene."

"Teşekkürler."

"Jonah Bodine," dedi. "Geçen gün tanıştık. Ben June'un oda arkadaşayım." "Doğru, kamyonadaki ızgara."

Sırıttı. "Evet. Kardeşlerim... şey, asla sıkıcı bir an olmaz."

"İyi bir burgerdi."

"Evet, teşekkürler. Sanırım June birazdan aşağıda olur. Yukarıda kız kardeşiyle birlikte. Kendini evinde hisset."

Jonah mutfağa gitti, ocakta cızırdayan bir şey vardı. Soya sosu ve zencefil gibi güzel kokuyordu.

June'un evi hiç de hayal ettiğim gibi değildi. Beklediğimden daha rahattı. Oturma odasında tuğladan bir şömine ve büyük, kabarık yastıkları ve battaniyeleri olan bir kanepa vardı. Pencerenin yanında bir sandalye daha duruyordu ve kitaplarla dolu birkaç kitaplık vardı.

Şömineye doğru yürüdüm. Şöminenin üzerinde birkaç resim vardı. Birinde o ve dün gece barda gördüğüm kadın vardı - kız kardeşi olmalıydı. Diğerinde kızlar aileleriyle birlikteydi. Şerif Tucker, June'un arkasında duruyordu ve anneleri olduğu belli olan bir kadın da diğer taraftaydı. Üçüncü fotoğrafta June babasıyla birlikteydi.

Hepsinde de June aynı hafif gülümsemeyi takınmıştı. Sadece dudaklarını hafifçe çeviriyordu. Bu çok belirgin bir şekilde *ona aitti*. İlk bakışta duygusuz görünüyordu. Ama o güzel gözlerin ardında saklanan derinliği görebiliyordum. June Tucker'da ilk bakışta görülebileceklerden çok daha fazlası vardı.

Ve eğer bana izin verirse, bunu ortaya çıkaracak adam olmak istedim.

Merdivenlerden inen ayak sesleri beni döndürdü. Seksenli yılların filmlerinden fırlamış gibiydi. June sanki ağır çekimde hareket ediyormuş gibi her adımını dikkatle atıyordu. Kıvrımlarını güzelce saran siyah V yakalı bir üst giymişti. Koyu renk kot pantolon ve ayak bileği botları. Kirli sarı saçları yüzünün etrafında dalgalar halinde sallanıyordu. Yeşil gözleri parlak, dudakları parlak ve pembeydi.

Merdivenlerden inerken büyülenmiş gibi onu izledim. Kız kardeşi de onu takip etti ama yarı yolda durdu.

"Vay canına," dedim. "Çok güzel görünüyorsun."

"Makyajımı Cassidy yaptı." Sanki ayakları takılmış gibi merdivenin dibinde hareketsiz duruyordu. "Bunun gerekli olduğundan emin değildim ama yeterince ikna edici bir argüman sundu, ben de kabul ettim."

Aramızdaki mesafeyi kapattım. "Her zaman güzel görünüyorsun ama o harika bir iş çıkardı."

June bana doğru eğildi ve burnundan derin bir nefes aldı. "Bu gece son derece hoş kokuyorsun."

Göz ucuyla Cassidy'nin irkildiğini gördüm.

"Teşekkür ederim." Eğildim, yüzümü saçlarına yaklaştırdım ve derin derin içime çektim. "Sen de son derece hoş kokuyorsun. Bu konu hakkında konuşmuş muyduk?"

Kokunun beyin üzerindeki etkisi?"

"Öyle bir şey yaptığımızı hatırlamıyorum."

"Yapmalıyız. Olağanüstü bir şey." Burnumu saçlarına dayadım ve onu tekrar kokladım. Kokusu, iyi bir viski gibi doğrudan kafama gitti. "Bir keresinde koku alma duyumuzun limbik sistemle doğrudan bağlantılı olduğunu okumuştum."

"Beynin en eski kısmı," dedi June, sesi nefes nefese çıkıyordu.

"Beynin ilkel kısmı." Uzaklaşmadığı için derin bir nefes daha aldım. Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Tam o sırada yalnız olmadığımızı hatırladım. Jonah mutfağın kapısında duruyordu ve Cassidy de hâlâ merdivenlerdeydi. İkisi de ağzı açık bir şekilde bize bakıyordu.

Dikkatimi June'dan ayırmadım.

"Gidelim mi?" "Evet."

Kolumu uzattım ama tereddüt etti, kaşlarını birleştirdi ve bana şaşkınlıkla baktı. Elini tuttum ve dirseğimin kıvrımına sıkıştırdım.

"Ah. Doğru."

Eli koluma küçük geliyordu, tırnakları kısa kesilmiş ve cilalanmamıştı. Bir kadın ne kadar doğalsa, bu da o kadar doğaldı ve ben onun bu yönünü seviyordum. Oyun yoktu. Gündemi yoktu. Futbol oynadığım zamanlarda etrafımızı saran kadınlardan çok farklıydı.

Çenemi Jonah ve Cassidy'ye doğru eğdim. "İyi akşamlar."

Cassidy gülümseyerek, "İkinize de iyi geceler," dedi. Parmaklarını kız kardeşine doğru salladı.

June'u arabama götürdüm ve yolcu tarafındaki kapıyı açtım, o bindikten sonra kapattım. Sırtını dikleştirerek oturdu, ellerini kucağında kenetledi. Gergin miydi yoksa June arabadayken böyle mi oturuyordu tam olarak anlayamadım.

Dün gece dans ettiğimizde yeterince çabuk rahatlamıştı. Müzik eşliğinde sallanırken onun içimde eridiğini hissetmek son derece tatmin ediciydi. June'un biraz gizemli olacağını söyleyebilirdim. Çoğu kız gibi değildi ve onu daha iyi tanımak istiyorsam, onun kurallarına göre oynamam gerekecekti.

Aldırmadım. İlgi çekiciydi. Biraz beceriksiz ve çoğu zaman açık sözlü. Ama yine de ilgi çekiciydi. Bir meydan okuma. Rekabetçi bir adamdım. İyi bir meydan okumaya karşı koyamazdım.

Bowl and Skate'in otoparkına girdik. Arabalarla doluydu ama ben kenarda bir yer buldum.

June bana baktı. "Bowling mi? Ya da paten kaymak? Seni uyarmalıyım, bu iki aktivitede de yeterli değilim. Ve meşgul görünüyor."

"Buraya bowling oynamaya gelmedik," dedim. "Ya da paten kaymaya. Bu akşam bir bowling turnuvası var. Seyirci olabileceğimizi düşündüm. Tam olarak bir futbol maçı değil, hatta beyzbol bile sayılmaz. Ama bu kadar kısa sürede yapabileceğimin en iyisi buydu."

June gülümsedi. Dudakları aralandı, köşeleri yukarı kalktı ve içten bir gülümsemeye dönüştü. Yüzünü aydınlattı, gözlerini parlattı. Maçı kazandıran golü atmışım gibi hissettirdi.

"Buraya bowling *izlemeye* mi geldik?" "Öyleyiz. Kulağa hoş geliyor mu?" "Evet. Kulağa harika geliyor."

Arabadan indim ama ben daha kapıyı açamadan o dışarı çıkmıştı. Bowling salonuna girdiğimizde kapıyı açık tutarak bunu telafi ettim.

Kulvarlarda yuvarlanan bowling toplarının gürültüsü ve düşen lobutların çatırtısı havayı dolduruyordu. Her kulvar doluydu, cafcacflı bowling ligi tişörtleri giymiş rengarenk bir insan kalabalığı vardı. Soğan halkası, patates kızartması ve bira kokusu, görevlinin temiz tutmak için kiralık ayakkabılara sıktığı dezenfektanla karışıyordu. Birisi dördüncü kulvarda strike yaptı ve takım alkışlarla patladı.

Elimi June'un küçük sırtına koydum ve onu bir grup insanın arasından geçirdim. Kalabalığın çoğu kulvarların yakınındaydı -çok fazla seyirci yoktu- bu yüzden ayakkabı tezgahının yanında küçük bir masa bulduk.

Masanın bir ucuna birkaç lamine menü dizilmişti. Birini June'a uzattım ve seçeneklere bir göz attım. Oldukça standart bowling salonu yemekleri. Bana hepsi iyi geldi. Soğan halkaları kesinlikle olacaktı.

"Ne güzel görünüyor?" Ben sordum.

Menüyü incelerken başını öne eğdi. "Sundukları hemen hemen her şeyi severim. Özellikle de soğan halkalarını."

Soğan halkaları mı? Kahretsin, ondan hoşlandım. "Sana katılıyorum."

Garson yoktu, ben de kalkıp bardan sipariş verdim. Bir sürahi bira getirdim ve iki bardak doldurdum.

June bowling oyuncularını izliyor, gözleri skor tabelalarında geziniyordu. O keskin zekâsının içinden neler geçtiğini merak ediyordum. Barmen

Yemeğimizi getirdi - yağlı ve lezzetli kokuyordu - ve ikimiz de içine daldık.

Bir bowling turnuvasını izlemenin bu kadar keyifli olabileceğini hiç düşünmezdim. Ama June'un eğlenmesini izlemek -hesaplamalarını ve tahminlerini dinlemek- büyüleyiciydi. Bowlingin kökenleri hakkında bir şeyler biliyordu -çünkü elbette biliyordu. Kızarmış yiyecekleri mideye indirip turnuvayı izlerken gözleri ıslık ıslık ve gülümsemesi odayı aydınlattı.

Bana diğer randevularımı hatırlattı. Süslü menüleri olan pahalı restoranlar. Özel kulüpler. VIP muamelesi. O günlerin belli bir çekiciliği vardı. Önemli biriymişsin gibi muamele görmek eğlenceliydi; bunu ben bile kabul edebilirdim.

Ama daha önce bir randevuda hiç bu kadar rahat olmamıştım. Arkama yaslanabilir, yüzümü soğan halkaları ve patates kızartmasıyla doldurabilir ve sadece rahatlayabilirdim. Baskı yoktu. Sevgilimin benimle sadece statüm ya da param için birlikte olup olmadığını merak etmeyecektim. June bir hayranımdı ama şöhretim umurunda bile değildi. Ve bu, ondan hoşlanmamın giderek artan nedenlerinden biriydi.

"Henüz bir kazanan seçmediniz mi?" Takımları işaret ederek sordum. "Muhtemelen *I Can't Believe It's Not Gutter* olacak."

Skor tabelalarına baktım. "Görünüşe göre üçüncü sıradalar. Sence öne geçecekler mi?"

"En güçlü oyuncuları rotasyonda son sırada yer alıyor, bu nedenle oyunun ilerleyen aşamalarında skorlarının önemli ölçüde artacağından şüpheleniyorum."

"Bu mantığa karşı çıkamam."

Yemeğimizi bitirirken biraz daha izledik. Tuvalete gitmem gerekiyordu, ben de June'u masamızda bırakarak çıktım.

Tuvaletten çıktığımda bowling toplarının gürültüsü yerini yüksek seslere bırakmıştı. Altıncı ve yedinci kulvarlardaki takımlar arasında bir tartışma çıkmıştı. Parlak fuşya renkli bowling tişörtleri giyen bir grup oyuncu - *Pin Pushers* - neon yeşili giysiler içindeki *Ball Busters* ile karşı karşıya gelmişti.

Diğer bowling oyuncularının çoğu oyunu bırakmış, dikkatlerini tartışmaya vermişlerdi. Etrafıma bakındım, araya girebilecek bir lig yetkilisi ya da yönetici olup olmadığını merak ediyordum. Bowling turnuvalarında hakemler var mıydı?

"Çizgiyi aştı," dedi fuşyalı bir adam, parmağını yeşilli rakiplerinden birine doğru uzatarak. "Bu bir faul. Sayı yok."

"Bull honkey! Çizgiyi geçmedi. Bu bir yedek."

Bir kadın doğrudan kavgaya girdi. Rahatsız edici bir şekilde June'a benzeyen bir kadın. Masamıza hızlı bir bakış attım. Boştu. *Boştu*.

Haziran'da.

Olamaz. Kadınımın bowling turnuvasında bir atışmanın ortasında kalmasına izin veremezdim.

Bekle, June'u ne zaman *kadınım* olarak görmeye başlamıştım?

Şu anda bunu düşünecek vaktim yoktu. Onu kavga çıkmasını bekleyen bir kavganın ortasına doğru adım atarken gördüğümde, ona ulaşmak için bariyerin üzerinden atlamaya hazırdım. Bir adrenalin dalgasıyla sarsıldım ve ellerimi yumruk yaparak onu bowling pistine kadar takip ettim.

Yeşiller içindeki adamın yüzü kıpkırmızıydı ve sesi titriyordu. "Şimdi beni dinle-"

"Bu saçmalığı dinlemekten bıktım." Fuşyalı adam parmağını tekrar rakip takıma doğru uzattı. "Her yıl bundan paçayı sıyırmaya çalışıyorsunuz. Buna izin vermeyeceğim."

June tam aralarına girdi. Onu belinden tutup oradan çıkarmak istedim. O çılgın bowlingcilerin ona dokunmasını engellemek istedim. Ne yapıyordu ki?

"Beyler," dedi June, sesi otorite doluydu. İki takımı birbirinden uzak tutmak istercesine kollarını uzattı. "Olaya mantıklı bir şekilde bakalım. Eğer *Pin Pushers'in* gerçekten de bir yedeği varsa, oyunun göreceli sonuçları değişmeyecek. Şu anda dördüncü sıradalar ve bir yedek skorlarını üçüncülüğü alacak kadar yükseltmeyecek."

Yeşiller içindeki adam, "Ama bir grev daha yaparlarsa, bu yedek onları uçurumdan aşağı atabilir," dedi.

June bu insanlara neden bu kadar basit bir şeyi açıklamak zorunda olduğunu anlayamıyormuş gibi gözlerini devirdi. "Puan farkı zaten çok yüksek. Söz konusu yedek, genel puanlar için önemli değil. Oyunun bu kadar sonlarında olmaz."

"Ama-"

June, "Ekip üyelerinizden hiçbiri mevcut ortalamanızdan sapmadığı sürece, üçüncü sıradaki konumunuz güvendedir" dedi.

Fuşyalı adam kollarını kavuşturdu, kaşları çatıldı.

June'u oradan çıkarmak için elinden tuttum. "İş **b e r b a t e t m e** , seni yenemezler demek istiyor."

Bu onu sakinleştirmiş gibi görünüyordu. Yeşilli adama son bir bakış attı, ardından her iki takım da kendi kulvarlarına geri döndü.

Kolumu June'a doladım ve onu nazikçe masamıza geri götürdüm. "Bu beklenmedik bir heyecandı."

"Ve çocuklar matematiğin önemli olmadığını düşünüyor."
Güldüm. Bu kız başka bir şeydi. "Onlara gösterdin, değil mi?"

HAZİRAN

George bir kadını nasıl randevuya götüreceğini kesinlikle biliyordu. Randevu deneyimim sınırlı olsa da, yok değildi ve bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi randevuydu.

Beni yemeğe götüreceğini düşünmüştüm.

büyük bir sohbet ihtiyacı içeriyordu. George'un evime gelmesinden önce neler hissettiğime dönüp baktığımda, endişemin büyük bir kısmının yemek boyunca karşılıklı olarak tatmin edici bir sohbeti sürdüremeyeceğim korkusundan kaynaklandığını gördüm.

Ama o sadece daha rahat değil, aynı zamanda son derece keyifli olan bir alternatif seçmişti.

Ayakkabı tezgahının yanındaki masamızdan ayrılırken bana tekrar kolunu uzattı. Bu kez diğer elini -o büyük, güçlü elini- benimkinin üzerine koydu ve sıktı. Teni sıcaktı, ama rahatsız edici derecede değil ve dokunuşu bende daha yakına eğilme isteği uyandırdı. Daha fazlasını hissetmek.

George'un cüssesine rağmen kişisel alanımdaki varlığının rahatsız edici gelmemesi garipti. Aslında, *Pin Pushers* ve *Ball Busters* arasındaki puanlama anlaşmazlığını çözdüğümden beri, giderek daha fiziksel hale gelmişti. Beni bowling oyuncularının yanından uzaklaştırırken kolunu omuzlarıma dolayarak koruyucu, hatta belki de sahiplenici bir jest yapmıştı.

Hoşuma gitmişti.

Bowl and Skate'ten ayrıldık ve eve döndük. Evimin önünde durdu ve motoru kapattı. Arabadan indiğinde içimi bir hayal kırıklığı dalgası kapladı. Buraya kadarmış. Randevu bitmişti ya da

Öyle olmanın eşiğindeydim. Birkaç dakika içinde evime geri dönecektim ve George gitmiş olacaktı.

İyi geceler dileme fikrini neden bu kadar iç karartıcı bulduğumu açıklayamıyordum. Üzerimden akıp giden olumsuz duyguların hiçbir mantıklı yanı yoktu. Bu sadece bir randevuydu. Sanki uzun bir süre için vedalaşmamız gerekmiyordu. Beynim durumumuzun gerçekliğini anlamış gibiydi. Büyük olasılıkla onu yarın erken saatlerde tekrar görecektim.

Ama bir yanımda daha vardı -tüm bu *duyguların* gücü lehine mantığı ve akli reddeder gibi görünen bir yanımda- birlikte geçirdiğimiz gecenin sona ermesi fikrinden nefret ediyordu.

Gram-Gram her zaman tatsız bir durumla karşılaşıldığında en iyisinin tavuğun tamamını yolmak olduğunu söylerdi. Bu durumda ortada gerçek bir tavuk yoktu ama ne demek istediğini anlamıştım.

Dışarı çıktım ve doğruca verandama doğru yürüdüm, giderken çantamdan evimin anahtarını çıkarmaya çalışıyordum. George tam arkamdaydı. Onun varlığını neredeyse sırtımda hissedebiliyordum. Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve bir kez daha belli belirsiz midemin bulandığını hissettim.

Anahtarımı bulmaya çalışırken, "Beni randevuya çıkardığın için teşekkür ederim," dedim. "İyi vakit geçirdim."

"June?"

Sesi beni kendime getirdi ve ona bakabilmek için başımı geriye doğru eğdim.

"Evet?"

"İyi misin?"

"Ben iyiyim. Neden olmayayım ki?"

Omuz silkti, sadece omuzlarını hafifçe kaldırdı ve göz temasını kesmedi. "Bilmiyorum. Sanırım bu yüzden soruyorum. Gitmek için acelen varmış gibi görünüyorsun."

"Randevu bitti."

"Bitti mi?"

Farkına vardım ve midemdeki çalkantı daha da şiddetlendi. Onu içeri davet etmemi bekliyordu. Beni bir randevuya çıkarmış ve bunun cinsel ilişkiyle biteceğine inanmıştı.

Sanki yüzümden kan çekiliyormuş gibi hissettim. İlk buluşmada cinsel ilişkiye girmeyi seçen insanlarla -kadın ya da erkek- hiçbir sorunum yoktu. Ya da ikincisinde, eğer bu buysa ve dün gece Lookout'taki içki

ilkimiz sayılırdı. Ama fiziksel yakınlık benim için karmaşıktı. Ve bu gece George'a açıklamak zorunda kalmak istemediğim bir şeydi.

Beni bu yüzden mi dışarı çıkarmıştı? Scarlett'in dediği gibi, asıl amacı pantolonuma girmek miydi?

Gözlerini bir kez kırıştırdı, gözleri hâlâ benimkilerdeydi, bakışları yoğundu. Yaklaşmasını bekliyordum. İri cüssesiyle beni sıkıştırmasını. Ama yapmadı. Yüz ifadesi yumuşadı ve sanki gülümseyecekmiş gibi ağzının bir köşesi seğirdi.

"Sana söyledim, June Bug, ben insan çiftleşme ritüellerini fazla zorlayacak bir adam değilim. Bu gece bensiz içeri gireceğini biliyorum."

En sevdiğim lakabımı kullandığını duymak içimde garip şeyler yarattı. Kendimi sıcak ve erimiş hissetmeme neden oldu. Ama bu yapışkan his, beni sadece seks için randevuya çıkardığı varsayımını yaptığım için duyduğum suçlulukla savaştı.

Aşağıya baktım. "Yanlış bir izlenime kapıldığım için özür dilerim."

Parmak ucuyla çeneme dokundu ve bakışlarımı tekrar onunkine çevirdi. "Üzülme. Hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

"Eğer henüz farkına varmadıysanız, sizi bir konuda bilgilendirmemin adil olacağını düşünüyorum."

Kaşları çatıldı ve bunun bir erkekte ne kadar seksi görüldüğünü hiç fark etmemiştim. "Ne?"

"Bu işte pek iyi değilim."

"Neyde iyi değil? İyi geceler demekte mi?" Başımı salladım. "Çıkmak."

Gülümsedi ve parmağının ucuyla çenemde gezindi. "Bence gayet iyi gidiyorsun."

"Teşekkür ederim. Size de. Belli ki oldukça beceriklisiniz."

"İnsan çiftleşme ritüellerinde."

"Evet."

"Emin değilim." O büyülü parmağını alnımdan şakağıma doğru gezdirdi ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Neden olmasın?"

"Bu ikinci randevumuz ve ben seni henüz öpmedim. Yoksa üçüncümüz mü?"

Daha da kötüsü."

"Şey, biri tartışabilir-"

Parmağını dudaklarıma götürdü. "Evet, bu gecedan önce bir randevumuz olup olmadığını tartışabiliriz. Ama ben seni öpmeyi tercih ederim. Sen ne dersin?"

Ön verandamda öpüşmek kulağa çekici geliyordu. Gözlerim onun ağzına gitti. Dudakları dolgundu, köşeleri kalkıktı.

Başımı salladım ve parmağını dudaklarımdan çekti.

Kalbim öfkeyle çarpıyordu. İnsan anatomisi hakkındaki sağlam bilgim olmasaydı, kaburgalarımı zedeleyip zedelemeyeceğini merak ederdim. El ve ayak parmaklarım karıncalandı ve gözlerimi George'un ağzından alamadım. O dudaklar. O sert kare çenesinden ve yanaklarındaki gamzelerden.

Saçlarımı tekrar yüzümden geriye doğru taradı ve diğer tarafını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Ne kadar gizemli ve çekici bir jestti.

İçgüdüsel olarak çenemi yukarı kaldırdım ve dudaklarını dudaklarıma daha iyi değdirebilmek için yüzüme açı verdim. Yaklaşan yörüngesine bakılırsa, en uygun açı şöyle olacak gibi görünüyordu...

Sonra dudaklarımız birbirine değdi ve aklım başımdan gitti.

Yumuşak, ıslak dudaklar benimkilere nazik bir baskı uyguladı ve gözlerim dalgalanarak kapandı. Eli başımın arkasına doğru ilerledi, parmakları saçlarımın arasından geçti. Kirli sakalının kaşındırıcılığıyla yoğunlaşan bir karıncalanma hissi tenime yayıldı.

Bilinçli bir düşünce olmadan ona uzandım ve ellerimi gövdesine yasladım. Parmak uçlarım ve avuçlarım gömleğinin altındaki kas çıkıntılarını keşfetti. Pürüzlü ve yumuşak -sert ve sıcak- kombinasyonu omurgamda bir ürperti ve içimde bir ısı birikimi yarattı.

Alt dudağımı ağzına aldı ve diliyle üzerinde gezindi. Gömleğini kavrayarak onu kendime çektim ve bana olan tutuşu sıkılaştı. Dillerimiz birbirine değdi, önce sadece uçları. Sonra dizlerimin bükülmesine neden olan uzun, durgun bir vuruşla birbirlerine doğru kaydılar.

Boğazında alçak bir ses titreşti, neredeyse hırıltıya dönüşen bir uğultu. Beni daha yakına çekti, kollarını çok daha küçük olan bedenime dolayarak beni sardı.

Teni, hareketleri ve çenesindeki kırıksıklıklar vardı. Sıcak diller ve ıslak ağızlar. Hepsi çok baskındı. Beni bir his selinde boğuyordu.

Yavaş yavaş geri çekilirken başımdaki tutuşu gevşedi. Onu takip etmeye çalıştım; henüz öpüşmeyi bırakmaya hazır değildim. Beni tekrar öpmeden önce ağzıma karşı gülümsediğini hissettim. Son bir nefes kesici, ruh çalan öpücük.

Benden uzaklaştığında, kısa bir süreliğine kafam karıştı. Birkaç kez göz kırptım ve kapıya dokunmak için uzandım, sanki masif ahşap beni topraklayabilirmiş gibi

beni gerçekte. Sinir sistemimi hala uyaran fiziksel hisler dizisi neredeyse işlenemeyecek kadar fazlaydı.

"Seni arayabilir miyim?" George sordu. "Ne? Oh. Hayır."

Hafifçe arkasına yaslandı, kaşları yukarı doğru kalktı. "Hayır mı?"

"Henüz telefon numaralarımızı değiştirmedik. Beni aramanız mümkün değil."

Gülümsedi. "Haklısın, soruyu yanlış ifade ettim. Sizi arayabilmem için numaranızı alabilir miyim?"

"Evet, tabii ki yapabilirsin."

Numaralarımızı değiş tokuş ettik, kalbim hâlâ kulaklarımda kanın uğuldamasına neden olacak kadar hızlı atıyordu.

"Seni arayacağım," dedi. "İyi geceler, June Bug."

"İyi geceler, George."

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Jonah kanepeden başını kaldırıp baktı. Televizyon açıktı. "Hey, Juney. Randevun nasıl geçti?"

"Büyülü."

HAZİRAN

George aradı. Ertesi gün. Cassidy oldukça etkilenmişti ve doğrusunu söylemek gerekirse ben de etkilenmiştim. Ciddi olmadığı halde arayacağına söz verecek bir adama benzemiyordu. Ama erkekleri tanıdığım kadarıyla, bu yaygın bir sorundu. Ve ben de pek İnsanları okumakta iyiyimdir.

Beni tekrar görmek istedi ve ben de kesinlikle itiraz etmedim. Bir de baktım ki bütün bir hafta geçmiş ve ben her gün George ile vakit geçirmişim.

Cumartesi akşamı geldi çattı ve benim Pop In'e haftalık ziyaretimi yapmam gerekiyordu. Normalde çok daha erken giderdim - epey geç olmuştu - ama bütün gün George'la birlikteydim.

Onunla bu kadar çok yemek paylaştıktan sonra programım tamamen altüst olmuştu. Ama aldırmadım. Kullanılmayan bazı ürünleri dondurucuya aktardım, gelecek hafta için planımı yeniden düzenledim ve kısaltılmış bir alışveriş listesi yaptım. Sorun çözülmüştü.

Ayrıca, George'la buluşmak için rutinimi bozmaya değerci.

Pop In'in önüne park ettim ama içeri girerken neredeyse kapıdan çıkan kız kardeşime çarpıyordum.

"Juney," dedi şaşırmış bir sesle. Üzerinde yardımcı üniforması vardı.

"Görevde misin?"

"Hayır, yeni çıktım ama seni aramak üzereydim." "Neden?"

Etrafına bakındı, sonra sesini alçalttı. "Callie Kendall davasında bir şeyler oldu. Çok büyük bir şey. Bowie'nin ailesi bize geliyor, böylece açıklayabilirim."

Elindeki alışveriş poşetine baktım. "Nedir o?" "Tatlı," dedi. "Kendimi... şey, bu büyük bir haber ve düşündüm ki Yanında biraz şeker olsa hepimiz memnun oluruz." "Haberler nedir?"

Tekrar etrafına baktı. Kulak misafiri olmaktan mı endişe ediyordu? "Burada konuşmamızı dinleyecek kimse yok," dedim. "Sanırım özgürce konuşabilirsin-"

"Biliyorum, Juney." Kolumdan tuttu ve beni kapıdan uzaklaştırdı. "Ama bu büyük bir mesele. Yakında duyulacak ama... Bunu yüksek sesle söylemek üzere olduğuma inanamıyorum." Derin bir nefes alarak durakladı. "Callie Kendall bulundu."

Ne diyeceğimi bilemeden ona göz kırptım. "Bu bir şaka mı yoksa bir tür iğneleme mi? Çünkü biliyorsun ben iğnelemeden anlamam."

"Hayır, iğneleme değil. Sadece evime gel, tamam mı? Herkese tek seferde açıklayacağım."

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim - gerçekten Callie Kendall'ın bulunduğunu söylemiş miydi? Sadece arabama gittim ve Cassidy'yi evine kadar takip ettim.

O ve Bowie bir zamanlar dubleks olan bir evi paylaşıyorlardı. İki yarısını birleştirmek için bir tadilat projesi başlatmışlardı. Yeni tasarım ferah ve açıktı, artık orta duvarın çoğu yoktu. Son ziyaretimden kesinlikle daha az tozluymuştu, ancak hala elektrikli aletler, inşaat malzemeleri ve kereste yığınları vardı.

Cassidy'nin kedisi Eddie, kıyafetlerini değiştirmek için yukarı çıkan kız kardeşimin yanından geçerek merdivenlerden aşağı indi. Onu görünce burnum gıcıklandı. Evcil hayvan tüylerine, özellikle de kedi tüylerine karşı alerjim vardı. Genelde yanımda mendil getirirdim ama bu sürpriz bir yolculuktu. İki kedisinin mesafelerini korumalarını umarak kokladım.

Cassidy'nin söylediklerini düşünerek herkesin gelmesini beklerken içimi bir beklenti uğultusu kapladı. Bir keresinde Callie Kendall davasının çözülme ihtimalini yüzde dörtten az olarak tahmin etmişim ve bu oran her yıl yüzde altıya düşüyordu.

Başka bir deyişle, bu haber beni şaşırttı.

Bowie waffle örgülü bir gömlek ve kot pantolon giymiş olarak aşağı indi. Cassidy onun hemen arkasında, bol mavi bir kazak ve tayt giymişti. Yürürken saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamıştı.

"Hey, Juney," dedi Bowie.

Cassidy'nin diğer kedisi George-Cat -insan George ile kedi George'u birbirinden ayırmak için artık ona George-Cat diyorum- bacaklarımın etrafında dolandı ve yüzünü ayakkabıma sürttü.

"Kedilerinizin beni neden bu kadar ilginç bulduğunu anlamıyorum," dedim. "Sanki içgüdüsel olarak kendilerine ilgi gösterme ihtimali en düşük olan insanları rahatsız etme güdüsüne sahipler."

"Sadece dostça davranıyorlar," dedi Cassidy. "Buraya gel George. June'u rahat bırak, onu hapsiye edeceksin."

Yeni genişletilmiş oturma odalarındaki kanepeye oturdum. Tadilat projesinin karmaşası hâlâ kendini gösterse de evleri oldukça yaşanabilirdi. Hatta rahattı.

Bodine'lerin geri kalanı ve sevgilileri için uzun sürmedi.

-Onlara sahip olanların gelmesi için. Scarlett ve Devlin. Jameson ve Leah Mae. Jonah oradaydı, spor salonundan yeni çıkmış gibi giyinmişti. Gibson en son geldi, tahta ve leke kokuyordu. Cassidy aradığında çalışıyor olmalıydı.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkürler," dedi Cassidy. Etrafında toplanan grubun önünde durdu; bazıları kanepede ya da sandalyelerde, diğerleri yerde oturuyordu. Gibson yanımda durup duvara yaslandı. "Söyleyeceğim şeyin şokunu atlatmanın gerçekten bir yolu yok, bu yüzden sadece devam edip söyleyeceğim. Callie Kendall bu sabah bulundu."

Oda gürültüyle patlamadan önce, bir kalp atışı kadar süren şok edici bir sessizlik oldu ve herkes aynı anda sorular sormaya başladı.

"Ciddi misin sen?"

"Nerede?"

"Onu kim buldu?"

"Ne oldu?"

Bowie sessizlik için ellerini kaldırdı. "Haydi, şimdi. Sessiz olun ve bırakın konuşsun."

Cassidy, "Sorun değil, haberi aldığımızda karakolda biz de aynı tepkiyi verdik," dedi. "Bildiklerim şunlar. Bu sabah erken saatlerde Hollis Corner adında küçük bir kasabanın dışındaki otoyoldan alınmış, buradan yaklaşık beş saat uzaklıkta. Yanında hiçbir şey yoktu, sadece üzerindeki kıyafetler vardı.

geri dönmüş. Kamyoncu onu en yakın hastaneye götürmüş. Yerel polis ve ailesiyle temasa geçtiler."

Scarlett elleriyle ağzını kapatarak, "Aman Tanrım," dedi.

Cassidy derin bir nefes aldı. Duruşundan yorgun olduğu anlaşılıyordu. "Hastane personeli her şey yolunda dedikten sonra yerel polisler onu sorguladı. Uzun bir ifade aldılar. Sonra da bizi aradılar."

"O olduğundan eminler mi?" Devlin sordu.

Cassidy, "Yargıç Kendall kendisi çıktı ve kimliğini doğruladı," dedi.

"Ona ne oldu?" Scarlett sordu. "Bu beni öldürüyor. Neden kayboldu mu?"

"Hollis Corner polisine verdiği ifadeye göre, internetten bir adamla tanışmış. Adam yaşlıymış, yirmili yaşlarındaymış, o yüzden kimseye söylememiş. Adam onu kendisiyle kaçmaya ikna etmiş."

"Ne?" Scarlett çılgık attı.

Cassidy başını salladı. "O gece eve gitmedi çünkü onunla birlikte olmak için kaçıyordu. Perrinville'e gitmek için ormandan geçip otostop çekerek kasabanın dışına çıktı. Tanıştığı adamın onu bekleyen bir otobüs bileti varmış."

"Neden gelip onu kendisi almadı ki?" Scarlett sordu.

"Bilmiyorum," dedi Cassidy. "Rapor buna cevap vermiyor. Belki de arabası yoktu."

"Otostop mu çekti?" Jameson sordu.

Sorulmamış devam sorusunu neredeyse duyabiliyordum. Onu alan babaları mıydı?

"Babanın durduğunu ve onu bıraktığını söyledi."

"Kahretsin," dedi Jameson nefesinin altından.

"Perrinville'e kadar gidememişler," diye devam etti Cassidy. "Kasabanın yaklaşık bir mil dışında neredeyse bir geyiğe çarpıyordu. Kaçmak için frene basmış. Yüzünü ön panele çarpmış."

Scarlett nefesinin altından, "Kazağında kan var," dedi.

"Evet. Raporda o noktada tam olarak ne olduğu ya da hırkasının neden geride bırakıldığı açık değil. Sadece kasabaya yaya olarak devam ettiği ve otobüse bindiği belirtiliyor."

"Bu, annenin arabasında onun parmak izlerinin bulunmasını açıklayabilir," dedim.

Bowie, "Olabilir, ancak neden annemizin arabasını kullandığını bilmiyorum," dedi.

Jameson, "Arabayı birkaç gün sonra sürdüğünü biliyoruz," dedi. "Belki de o sırada kamyonu bozulmuştu."

Bowie omuz silkti. "Olabilirdi. Kesin olarak hatırlamıyorum." Scarlett, "Bekle," dedi. "Callie internette tanıştığı bir adamla kaçtıysa, Neden bu kadar uzun süre ortadan kayboldu? Onunla evlenip Avustralya'ya falan mı taşındı?"

"Hayır, onunla evlendiğini sanmıyorum," dedi Cassidy. "En azından yasal olarak."

Meğer tanıştığı adam bir tarikattaymış."

"Ne?" Scarlett yine çılgılık attı ve Devlin onu sakinleştirmek istercesine sırtını ovdu.

"Evet. Onu kendisiyle birlikte kaçması için kandırdı ve yaşadıkları yerleşkede tutsak etti. Gitmesine izin vermedi. Sonunda bu sabah kaçtı."

"Nasıl?" Jonah sordu.

"Rapor, tarikat liderinin birkaç gün önce taşınmaları gerektiğine karar verdiğini söylüyor. Yerleşkelerindeki durumu *kaotik* olarak tanımladı. Görünüşe göre iblisler ya da başka bir şey tarafından saldırıya uğramadan önce oradan çıkmak için çabalıyorlarmış." Cassidy başını salladı. "Her neyse, Callie saklandı ve onsuz gittiler."

"Onun için geri geldiler mi?" Jonah sordu.

"O bilmiyordu. Hollis Corner polisi bütün gün babama *her şeyin kontrol altında olduğuna* dair güvence verdi." Cassidy gözlerini devirdi. "Ama onlar da bilmiyor."

Cassidy'nin alaycı olduğunu ben bile anlayabiliyordum.

"O şimdi nerede?" Scarlett sordu. "Hala hastanede mi?"

"Hayır," dedi Cassidy. "Yargıç Kendall taburcu olur olmaz onu oradan uzaklaştırdı."

"Öylece gitmesine izin mi verdiler?" Scarlett sordu.

Cassidy, "O kayıp bir kişiydi, bir suçun şüphelisi değildi," dedi. "Hastaneye kaldırılmasını gerektirecek herhangi bir yarası da yoktu. Babası tarafından teşhis edildiği için onu orada tutmak için bir neden yoktu. Olay yerinde ben olsaydım, daha fazlasını yapardım. Daha fazla soru sorardım. Parmak izi alırdım. Bir şeyler yapardım."

"Bekle, parmak izi almamışlar mı?" Devlin sordu.

Cassidy yine gözlerini devirdi. "Rapordaki notlar, *travma* geçirdiği için işbirliği yapmasını sağlamakta zorlandıklarını söylüyor. Sanırım

hikayeyi anlatması için onu ikna etmek zorundaydım. Ve babası ortaya çıktıığında, kimsenin ona yaklaşmasına izin vermedi."

"Sanırım babasının onu korumaya çalışması mantıklı," dedi Jonah.

"Biliyorum ve bu konuda duygusuz olmak istemiyorum," dedi Cassidy.

"Ben sadece

Hollis Corner polis departmanının işini gerektiği kadar iyi yaptığını düşünmüyorum."

Scarlett, "Buna inanamıyorum," dedi. "Callie yaşıyor."

Oda uzun bir süre sessiz kaldı. Sanki herkes bu haberi sindirmekte zorlanıyor gibiydi. Bunun Bodine ailesi için derin sonuçları olacaktı. Babalarının adı temize çıkacaktı. Bunun tüm kasaba için ne anlama geleceğinden bahsetmiyorum bile.

Bowie kolunu Cassidy'ye doladı ve Cassidy onun göğsüne yaslandı. Scarlett başını yavaşça sallarken Devlin onun sırtını ovdu. Jameson Leah Mae'nin elini iki elinin arasında tutuyordu.

Jonah gözlerini yere dikti. Şehre rahmetli babasının davada şüpheli kişi haline geldiği sıralarda gelmişti. Adını aldığı adam hakkında pek bir şey düşünmediği izlenimini edinmişti hep.

"İyi misin, Gibs?" Scarlett sordu.

Bütün gözler Gibson'a çevrildi. Kollarını kavuşturmuş, buz mavisi bakışlarını ayaklarının yanındaki bir şeye sabitlemişti.

"Bu kadar o zaman," dedi, sesi alçak bir hırıltıydı. Bunun bir açıklama mı yoksa soru mu olduğunu anlayamadım. Dönüp kapıdan çıktı ve kapı arkasından çarparak kapandı.

Scarlett, "Lütfen bana babam masum olduğu için kızgın olduğunu söyleme," dedi. "Yani, eğer onu arabasına aldıysa bu işe karıştığını biliyorum. Orada ne düşündüğünü bilmiyorum. Ama *çok* yanlış bir şey yapmadı. Callie onu Perrinville'e götürmeye ikna etmek için her şeyi söylemiş olabilir."

Bowie, "Genç bir kızı şehir dışına götürmek pek de iyi bir karar sayılmaz," dedi. "Ama kesinlikle kötü niyetli bir şey yapmış gibi görünmüyor."

Scarlett, "Gibs'in tutmaya çok hevesli olduğu öfkesinin bir kısmını bırakması gerekiyor," dedi. "Bu sağlıklı değil."

Bowie, "Evet, bu noktada bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum," dedi. "Babam neden kimseye söylemedi?" Scarlett sordu.

"Bütün o yıllar boyunca

gerçeği biliyordu ve asla söylemedi. Bunu neden yapsın

ki?" Bowie, "Belki de şüpheli olmaktan korkuyordu,"

dedi.

"Belki de içki içiyordu," dedi Jameson sessizce. "Bu yüzden başının derde girmesinden de endişe etmiş olabilir."

"İkisi de olabilir," dedi Bowie. "Anlamadığım şey, neden onun kazağını sakladığı."

Jameson, "Belki de bunun bir gün önemli olacağını düşünmüştür," dedi.

Scarlett yumruğuyla kanepenin minderine vurdu. "O kadar kızgınım ki Babam hemen şimdi."

"Sebepleri ne olursa olsun, bu sırrı sakladığı için büyük bir suçluluk duyduğundan şüpheleniyorum," dedim.

Scarlett, "Evet, herhalde haklısın," dedi. "Teşekkürler, Juney."

Jonah, "Bunu saklamak korkunç bir sır olmalı," dedi.

Herkes bir an sessiz kaldı. Jonah'ın kendisi babalarının sakladığı bir sırdı. Jameson konuştuğunda bunu belirtmek üzereydim.

"Sence annem gerçeği biliyor muydu?"

"Bahse girerim yapmamıştır," dedi Bowie. "Babamın ortaya çıkmasını sağlardı."

Ve zaten ondan bir şeyler sakladığını biliyoruz."

Jonah boğazını temizledi.

Bowie onun sırtını sıvazladı. "Artık saklanmayan bir sır olduğun için mutlu olduğumu söylerken sanırım herkes adına konuşuyorum."

Scarlett, "Buna kesinlikle evet," dedi. Uzandı ve onun kolunu sıktı. "Başka bir kardeş olsan bile."

Jonah gülümsedi. "Teşekkürler Scar. Hepinize teşekkürler."

Scarlett Devlin'e doğru sarktı. "Sanki şoktaymışım gibi hissediyorum. Şu anda ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Bowie, "Bunu sindirmek zaman alacak," dedi. "Ve bilmemiz gereken başka yasal sonuçlar olmadığından emin olmak için Jayme ile konuşmamız gerekiyor."

"Sanırım Callie'nin ailesi onun hakkında yanlışmış," dedi Leah Mae. "Bu gece ona kavuştukları için çok şey hissediyor olmalılar."

Ben bile bu olay karşısında duygulandım. Ailesi onun öldüğüne inanmakla kalmamış, her zaman kızlarının intihar ettiğini savunmuşlardı. Onun aniden hayatta olması ailesi için hem şok edici hem de sevindirici olmalı.

"Kadeh kaldırmaya ne dersin?" Bowie mutfığa girmeden önce sordu. Cassidy de onu takip etti ve bir şişe viski ve bardaklarla geri döndüler. Bowie her birimiz için kehribar rengi sıvıdan küçük bir ölçü doldurdu ve Cassidy de bardakları dağıttı.

Bowie kadehini kaldırdı. "Callie Kendall'a. Ailesine ve topluma dönüşü olabildiğince sorunsuz ve mutlu olsun."

Hepimiz "Callie'ye" dedik ve viskilerimizi yuttuk.

Elimdeki bardağı çevirdim ve konuşma devam ederken onları dinledim. Callie'nin bir tarikatla birlikte yaşarken hayatının nasıl olduğu hakkında tahminlerde bulunuyorlardı. Tanıştığı adamın onu tarikata çekmeyi nasıl başardığını. Tarikatın nereye gittiği ve polisin onların izini bulup bulamayacağı.

Ama aklımın bir köşesini gıdıklayan bir şey vardı. Callie'nin hikâyesinde beni dürtükleyen bir şey vardı, tıpkı tam olarak yerine oturmayan bir yapboz parçası gibi. Nedeninden emin değildim ama hikâyesinde henüz anlatılmamış daha fazla şey olduğuna dair içimi kemiren bir şüphe vardı.

GEORGE

I Telefonum çaldığında geç olmuştu, June'un araması beni şaşırttı. Daha önce birlikte brunch yapmış ve gl kenarında serin bir yürüyüşe çıkmıştık. Bana bu gece meşgul olduğunu söylemişti.

Pijamalı kanepede film izlerken aradı.

Ekranımda onun numarasını görmek beni gülümsetti. "Selam June."

"Aramamın beklenmedikliği için özür dilerim," dedi.

"zr dilemene gerek yok. Aradığına sevindim. Ne var ne yok?"

"Bu akşam bazı şaşırtıcı haberlerden haberdar oldum." "Her şey yolunda mı?"

Nefes aldı. "Evet, sorun yok."

"Bu çok iyi. Buraya gelip bana anlatmak ister misin?" "Sanırım isterim, evet."

"Buraya gel. Adresi sana mesaj atarım."

"Teşekkür ederim."

Yaklaşık beş dakika sonra dışarıda durduğunu duydum. Kapıyı çaldı, ben de onu içeri aldım.

"Merhaba." Kapıyı arkasından kapatırken elini kendi elime aldım.

pmek için dudaklarıma götürdüm.

"Merhaba. Bunu yapman hoşuma gidiyor."

"Ne, bu mu?" Parmaklarının arkasını tekrar öptüm.

"Evet, bu. Çok güzel bir his."

Bu sefer dudaklarını öpmek için eğildim ama oyalanmadım. Konuşmak için gelmişti ve gözlerinin etrafındaki gerginliği görebiliyordum. Kanepeyi işaret ettim ve ikimiz de oturduk.

"Neler oluyor? Her şeyin yolunda olduğunu söyledin ama biraz gergin görünüyorsun."

"Callie Kendall davasından haberin var mı?" diye sordu. "Biraz," dedim. "Kaybolan kız o mu?"

"Evet. Bu yaz on üç yıl önce olacak. Bu sabah bulundu."

Kaşlarım kalktı. "Canlı mı bulundu?"

O başını salladı. "Evet, Şaşırtıcı bir şekilde. Bu Oranlar değildi yüksek, ama istatistikler sonuçların olasılığını tahmin edebilse de, azınlık kısmını oluşturan örneklerin hala var olduğunu belirtmek önemlidir." "Doğru. Bir şeyin olma ihtimali yüzde doksan dokuz olsa bile,

hala o sinir bozucu yüzde bir var."

"Kesinlikle."

"Ona ne oldu? Sen biliyor musun?"

June kız kardeşinden öğrendiklerini anlatmaya devam etti. Shelby'den dava hakkında biraz bilgi almış ve kasabadaki kayıp ilanlarını görmüştüm. June'un çizdiği tablo çarpıcıydı. Ama daha garip şeyler de olmuştu.

"Kasaba... aslında ne yapacaklarını tahmin etmekte zorlanıyorum," dedi.

"Hayatta olduğu için mutlu olacaklarını umuyorum. Ayrıca öğrenebilecekleri her ayrıntıyı bilmek isteyeceklerdir."

"Şüphesiz. Kaybolduğundan beri Bootleg Springs'te yaşanan en büyük olay bu."

Sırf ona dokunmak hoşuma gittiği için elini kendi elime aldım. "Sence haberlere çıkmış mıdır?"

"Yaklaşık otuz dakika öncesine kadar medyada yer alan haberler çok sınırlıydı," dedi. "Bunun sabah saatlerinde değişeceğini umuyorum."

"Sanırım haklısın."

Ertesi gün MEDYA HABERLERİ *DEĞİŞMEDİ*. Patladı.

Cumartesi gecesi, birkaç haber sitesi Callie Kendall'ın bulunmuş olma ihtimali üzerine haber yapmıştı. Hatta bir tanesinde Callie'nin babasıyla birlikte hastaneden çıkarken çekilmiş birkaç fotoğrafı vardı.

Pazar sabahı, hikaye ulusal haberlere kadar her yerdeydi.

İlk başta, haberler kısa ve bu son dakika haberini takip ettiklerine dair feragatnamelerle doluydu. Pazartesi sabahı Kendall ailesi kısa bir açıklama yayınlayarak kızlarının eve dönmesinden duydukları memnuniyeti dile getirdi ve aileleri için mahremiyet istedi.

Ancak muhabirler, gizlilik taleplerine aldırmaksızın haberlerini yapmaya kararlı görünüyordular. Kendall'ın Richmond'daki evinin önünde kamp kurarak, çoğunlukla bir araca binerken ya da araçtan inerken çekilmiş birkaç fotoğrafının dolaşmaya başladığına şüphe yoktu.

Beklediğim sayıda olmasa da medya Bootleg Springs'e de akın etti. June *o akbabalarla uğraştığıyla* ilgili şifreli bir şeyler söyledi. Çoğu muhabir ve blog yazarının Bootleg Springs sakinlerinden ziyade Callie ve ailesi hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışacağını düşünmüştüm.

Çarşamba günü Bootleg'de Callie Kendall'ın mucizevi dönüşünden bahsetmeyen kimse kalmamış gibiydi. İnsanlar şehrin her yerine balonlar ve pankartlar astı. Masalar kaldırımlara dizildi ve öğle yemeğine kadar güveçler, tabaklar ve tatlı yığınlarıyla doldu. Belediye başkanı bunu resmi tatil ilan etti. Okullar gibi bankalar da kapandı. Kendall'ın evinin dışında insanlar çiçekler bıraktı ve çit direğine balonlar bağıladı.

Bootleg sakinleri soğuğa karşı sarmalanıp komşularıyla yiyecek ve içeceklerini paylaştılar. Kadeh kaldırdılar, kucaklaştılar, anılarını tazelediler ve teori ürettiler. Oldukça güzel bir manzaraydı. Shelby'ye birkaç fotoğraf gönderdim. Burada olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı ama kasaba adına mutlu olduğunu söyledi. İkimiz de mutluyduk. Toplumun bu şekilde bir araya geldiğini görmek insanlığa olan inancımı biraz olsun tazeledi.

Kargaşa yatıştı ve birkaç gün sonra hayat normal seyrinde devam ediyor gibiydi. Jonah Bodine ile birkaç kez spor yapmak için bir araya geldik. Kaplıcaların birinde ıslandım. Gizli olanında değil. Online kayıt formuna nasıl ulaşacağımı hala bilmiyordum ve orada tekrar yakalanmak istemiyordum. Pittsburgh'daki bir hayır etkinliği davetini geri çevirdim; Andrea'dan bunun yerine bağış göndermesini rica ettim.

Yerel halkla sohbet ettim. Bowie Bodine ile Lookout'ta doğaçlama bir içki içtik. June ile ESPN izledik. Randevu gecesi için onu evime çağırdım.

Sonuç olarak, Bootleg'de bir rutine alışmaya başlamıştım. Zaten planladığımdan daha uzun süre kalmıştım. Başlangıçta evimi iki haftalığına kiralamıştım ve şimdi bunun çok ötesine geçmiştim. Şüpheli bir şekilde kök salıyormuşum gibi hissettiren şeyler yapıyordum. Henüz sığ olanlar, ama bu bir tatilden daha fazlası haline gelmişti.

Kiraladığım evin ön odasının penceresinden dışarı baktım. Birkaç ağacın kapattığı gölün kısmi bir görüntüsü vardı. Gökyüzü gri, su cam gibi ve durgundu. Dışarısı çok güzeldi. Sakin ve huzurluydu. Bu kasabayı ne kadar çok sevdiğimi ilk kez düşünmüyordum.

Ama sevdiğim sadece kasaba değildi ve bu kadar uzun süre kalmamın sebebinin bu olmadığını biliyordum.

Batı Virginia dağlarında biriyle tanışacağımı hesaba katmamıştım. June Tucker gibi biriyle tanışacağımı kesinlikle hayal etmemiştim. Nasıl düşünebilirdim ki? Günün uzun olduğu kadar sıra dışıydı ve lanet olsun, onun bu yönünü seviyordum.

Elbette, açık sözlüydü ve bazen bana onu şaşırtmışım gibi bakardı. Ama açık sözlülüğü palavracı olmadığı anlamına geliyordu. Ona güveniyordum ve bu benim için kolay bir şey değildi. On yıl futbol oynadıktan sonra, etrafım hayranlarla çevriliyken olmazdı. Kahretsin, krampon kovalayanlar beni üniversitede takip etmeye başlamıştı, top yakalamak için para almadan önce bile. Bir kadının karşısında oturup, şöhretim ve param dışında hoşlandığı bir yanım olup olmadığını merak etmekten nefret ederdim.

Genelde olmazdı.

Buzdolabının kapağını açtım ve beni karşılayan boşlukla irkildim. Neredeyse boşalmış bir yarım buçukluk, birkaç çeşni ve dün eve getirdiğim bir sucuklu ekmek vardı.

Bootleg'e ilk geldiğimde, ellerinde güveç ve tatlılarla kapıma gelen birkaç sürpriz ziyaretçim olmuştu. Bunlar ve paket servisler sayesinde karnımı iyi doyurmuştum.

Ancak erzaklar azalıyordu ve beni beslemekle ilgilenen komşularımın sayısı da azalmıştı. Evdeyken Andrea benim için yiyecek sipariş etmişti. Böylesi daha kolay olmuştu. Programımı biliyordu, bu yüzden yemeklerimi planlamış ve şehirde olacağım günler için ihtiyacım olan şeyleri almamı sağlamıştı. Yarı zamanlı bir aşçı her şeyi hazırlamıştı. Etrafta yemek olduğundan emin olmak için endişelenmeme hiç gerek yoktu, sadece orada ne varsa alıp ısıtıyordum.

Artık futbol oynamadığıma ve evde olmadığıma göre, muhtemelen market alışverişi ve yemek planlaması gibi şeyleri düşünmeye başlamam gerekiyordu.

Şimdilik Clarabell'in pepperoni rulolarından birini yedim. Çıkardım ve mikrodalgaya attım.

Ben başlamadan önce ön kapı çaldı. June kafasını içeri soktu.

"Merhaba," dedi. "İçeri girebilir miyim?"

Şu kız. Yüzünün içeriye baktığını görünce kanım biraz daha ısındı.

"Hey, June Bug. İçeri gel."

Saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış, beyaz bir tişört ve kot pantolon üzerine gri bir hırka giymişti. Elinde kahverengi bir kâğıt torba tutuyordu. "Yiyecek getirdim. Önce aramadığım ya da mesaj atmadığım için özür dilerim. Belki de çoktan yemişsinizdir. Ama Cassidy yemek de dahilse spontane davranabileceğimi söyledi."

"Kız kardeşin bir erkeğin kalbine giden başlıca yollardan birini biliyor," dedim. "Ama istediğin zaman uğrayabilirsin, yemekli ya da yemeksiz."

June gülümsedi. Bunu her yaptığında, gol dansı yapmak istiyordum. June'un bu gülümsemeyi herkese yapmadığını zaten biliyordum. Bundan zevk alan adam olmak hoşuma gidiyordu.

Onunla eğlenen adam olmak hoşuma gidiyordu.

Mutfığa geldi ve çantayı alıp tezgâhın üzerine bıraktım. Kollarımı ona doladım ve kendime çektim. Eğildim ve dudaklarını dudaklarımla buluşturdum.

Aklımdan düşünceler geçiyordu. June, Bootleg ve belki de -sadece belki de- yakın zamanda Philly'deki evime dönmeyeceğimle ilgili düşünceler.

Ama June ve ben henüz bu tür bir konuşma yapmamıştık. Buna bir etiket koymamıştık ve onun bizim hakkımızda ne hissettiğinden emin değildim.

Kollarımı beline dolayarak geri çekildim. "Seni görmek güzel."

"Birlikte olmamızın üzerinden yirmi dört saatten az bir süre geçmiş olmasına rağmen, senin huzurunda olmak için güçlü bir arzu hissediyordum."

Çilli burnunun ucunu öptüm. "Beni özlemişsin."

"Evet, sanırım bu doğru," dedi, sanki bu düşünce onu şaşırtmış gibi. Belki de şaşırtmıştı.

Ona hızlı bir öpücük daha verdim ve getirdiği yiyecekleri çıkarabilmek için onu bıraktım. Kokusu midemi guruldattı.

"Bugün neler yaptın?" Bir kap patates püresi çıkarırken sordum.

June dolaptan tabakları çıkardı. Nerede olduklarını sormadığını fark ettim - kendini evde hissetmişti - ve bu küçük ayrıntı beni gülümsetti.

"Dörde kadar çalıştım. Sonra Lula ile bir toplantım vardı. İşini büyütmek istiyor."

"Ona yardım mı ediyorsun?"

Başını salladı ve çekmecedan çatal bıçak takımını aldı. "Sık sık şehirdeki işletmelere yatırım yaparım. Kendim için ihtiyaç duyduğumdan daha fazla para kazanıyorum ve bazı küçük işletme sahiplerinin sahip olmadığı finansal konularda bir anlayışa sahibim. Karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma."

"Öyle görünüyor. Lula'nın işi ne?"

"Şehirdeki en iyi spa'nın sahibi. Geçen yıl iş planında ona yardımcı oldum ve sonuçlar öngörülenden de iyi çıktı. Kârını yeniden yatırıma dönüştürmek istiyor."

"Bu harika."

Taze yapılmış köfte dilimlerinin yanına patates püresi yığarak tabaklarımızı hazırladık. June küçük bir kaptaki et suyunu önce benim patateslerimin, sonra da onunkilerin üzerine döktü. Sonra yemeklerimizi mutfak masasına götürdük.

"Kaç işletmeye yatırım yaptınız?" Ben sordum.

Patates püresinden bir ısırık alıp ağzına attı ve cevap vermeden önce yutkundu. "On yedi. Jameson Bodine'in kız arkadaşı Leah Mae Larkin en sonuncusu. Bir giyim butiği açıyor. Vitrin için mükemmel bir kira oranı ayarladım. Peki ya siz? Futbol oynayarak kazandığın geliri nasıl değerlendiriyorsun?"

"Asistanım Andrea bunu benim için hallediyor."

June kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Nitelikli bir finansal planlamacı mı?"

"Benim için yeterince kalifiye. Yıllardır benim için çalışıyor." "İlginç," dedi ve bir ısırık daha aldı. "Ne tür yatırımlar var mı?"

Omuz silktim ve bir kaşık dolusu soslu patatesin ağzımda erimesine izin verdim. "Çeşitli şeyler, sanırım. Yatırım fonları vesaire. Sanırım içinde biraz da gayrimenkul var."

"Sence?"

"Andrea'nın bu işle bir ilgisi var. Benim için işleri halletmesi için ona çok iyi para ödüyorum."

"Futbolcuların emekli olduktan sonra mali açıdan zorlanmalarının çok yaygın olduğunu okudum," dedi. "Paranıza karşı dikkatsiz misiniz?"

June'un açık sözlülüğü beni korkutmadı. Dürüst bir soruydu ve en azından bir yanımda beni potansiyel bir erkek arkadaş olarak değerlendirdiği için bilgi almaya çalıştığını umuyordum. "Gerçek mi? Ligdeki ilk birkaç yılımda para konusunda çok dikkatsizdim. Gençtim ve çok param yokken bir gecede çok param oldu. Aptalca şeylere çok para harcadım. Bununla gurur duymuyorum."

Bir ısırtık daha aldı ve başını salladı.

"Yine de kendimi toparladım. Bütün erkekler yapmaz. Aslında, çoğunun yapmadığını tahmin ediyorum. Özellikle de bekar kalanlar. En istikrarlı görünen erkeklerin eşleri ya da uzun süreli kız arkadaşları olduğunu fark ettim. Sanırım iyi bir kadın bulanlar paraları konusunda daha kolay sorumluluk sahibi oluyorlardı."

"İstatistikler açık. Evli erkekler bekâr erkeklerden daha uzun yaşıyor." Çatalımla işaret ettim. "Gerçekten de öyle."

"Ama evlenmediniz. Sana yardım eden uzun süreli bir kız arkadaşın var mıydı?"

Sesindeki tedirginliği duydum ve belki de bu beni kötü bir insan yapıyordu ama June'un beni kıskanması fikri hoşuma gitmişti.

"Hayır, pek sayılmaz. Birkaç yıl boyunca aynı kadınla çıktım ama benim için iyi olmadı. Aslında tam tersi. Onu mutlu etmek pahalıydı."

Küçük şirin burnunu buruşturdu. "Bu kulağa iyi bir ilişkinin temeli gibi gelmiyor."

"Öyle değildi. Hayır, beni hizada tutacak bir kadın yoktu ama nasıl yaşadığım konusunda beni düşündüren bazı şeyler gördüm. Ligde üç yıl geçirdikten sonra Seattle'da Braden Santori ile birlikte oynuyordum."

"O yıl yüz otuz yedi resepsiyona katılmıştın."

Bunun üzerine sırttım. "Kesinlikle öyleydi. Aynı zamanda Braden'ın kariyerini bitiren bir sakatlık geçirdiği yıldı. Aynı yaştaydık, aynı zamanda askere alınmıştık. İkimiz de futbol kısa vadeli bir kariyermiş gibi yaşamıyorduk. Ama o bir anda işsiz kalmıştı. Bunu pek iyi karşılamadı."

"Ona ne oldu?"

"Bir yıldan kısa bir süre sonra parası bitmişti. Annesi için lüks bir daire ve büyük bir malikane almıştı. Kendisi ve ailesi için yeni arabalar. Kalbi doğru yerdeydi ama futboldan aldığı maaş olmadan

tüm ödemeleri karşılayabilecek durumdaydı. Zavallı adam yirmi beş yaşındaydı ve milyonerlikten iflas ilan etmeye kadar gitmişti."

"Bu oldukça büyük bir değişiklik."

"Evet. Onun başına gelenleri gördüm ve bu benim kendi hayatımı gözden geçirmeme neden oldu. Ve paramı. Onun kadar borca batmamıştım ama paranın önemi yokmuş gibi yaşıyordum."

"Andrea'yı o zaman mı işe aldınız?"

"Gemiye biraz daha geç geldi, ama aşağı yukarı evet." Bir ısırık daha aldım ve artık boş olan tabağıma baktım. "Yemek için tekrar teşekkürler. Benimkilerin nereye gittiğinden emin değilim ama çok lezzetliydi."

June sırtıttı. "Onu çok hızlı yedin."

"Çok iyiydi, bir kere başladım mı duramadım." Göz kırptım.

Yanakları hafif pembe bir tonda kızardı. Bu kızarıklığın boynundan göğüslerine doğru süzüldüğünü düşünmeden edemiyordum. Aletim kabardı ve eşofman giydiğime sevindim.

Üstü kapalı imalarım hakkında yorum yapmasını bekliyordum ama yapmadı. Bana birkaç kez göz kırptı ve yemeğine geri döndü.

"June Bug, bir şey düşünüyordum. Sana da nışmak istedim."

"Evet?"

"Sanırım ikimiz de birbirimizi görmekten hoşlandığımız konusunda hemfikiriz." "Bu ifadeye katılıyorum, evet."

"İyi. Artık futbol oynamadığıma göre, öngörülebilir gelecekte kendimi oldukça özgür hissediyorum. Özellikle de nerede yaşadığım konusunda."

"Bu mantıklı. Özellikle de mali açıdan istikrarlıysanız."

"Doğru, kesinlikle. Düşünüyordum da, Philly'deki evime dönmek yerine belki bir süre Bootleg'de kalabilirim."

"Burada mı kalayım?" Çatalını yere bıraktı. "Bunu neden soru olarak tekrarladığımı bilmiyorum. Seni gayet net duydum."

"Belki de söylediklerim seni şaşırttığı içindir." "Bu doğru, evet."

"Peki... ne düşünüyorsun?"

Tabağına baktı, yüz ifadesi okunmuyordu. Sorumu düşünürken kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordum. Her ne kadar ondan coşkulu bir *evet* istesem de, önerimi düşündüğünü görmek iyi hissettirdi. Beni ciddiye alması hoşuma gitmişti.

"Evet," dedi başını kaldırıp bakışlarımı karşılayarak. "Bootleg'de kalıp kalmayacağın sorusu aklımı kurcalayıp duruyordu. Kalırsan çok memnun olurum."

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tuttum, sıktım ve başparmağımla parmak eklemlerini ovuşturdum. "Güzel. O zaman ben yaparım. Andrea'yı arayıp Mellow'u buraya getirmesini söylemeliyim."

"Yumuşak mı?"

"O benim tavşanım. Sana küçük Marshmellow'umdan bahsetmedim mi?" "*A ile* mi yoksa *e ile* mi heceliyorsun?"

"Doğru yazılmadığını bilsem de bir *e*." Omuz silkti.

"Bu bir isim. Buna izin vereceğim."

"Çok teşekkür ederim, Bayan Dictionary."

"Ben bir sözlük değilim ve bu kulağa bir güzellik kraliçesi unvanıyla alay etmek gibi geliyor."

Güldüm, bu da onu güldürdü. Elini tekrar sıktım. "Sadece takılıyordum. Ama Mellow'u buraya getirme konusunda ciddiym. Küçük tüy yumağını özledim."

Kaşları hafifçe çatıldı. "George, tavşanını Bootleg Springs'te seninle birlikte yaşaması için getirmen, seninle resmen romantik bir ilişki içinde olduğumuz anlamına mı geliyor?"

Bir an tereddüt ettim, *öyle düşünmek istediğimi* söylemek üzereydim. Ama June'un açık sözlü olmamı tercih ettiğini biliyordum. "Evet, öyle."

Gülümsemesi gözlerini aydınlattı. "Tamam. Bunu ben de sevdim." "Ben de, June Bug. Ben de."

HAZİRAN

W

Bootleg Springs'te haberler hızla yayıldı. İyi ya da kötü haber olsun, hiçbir şey uzun süre sessiz kalmıyordu. Tabii hepimiz ağzımızı sıkı tutmamız gerektiği konusunda hemfikir değildik.

ya da içimizden birinin korunmaya ihtiyacı olduğunu. Ancak boş dedikodular, özellikle de herhangi birinin aşk hayatı söz konusu olduğunda, adil bir oyundu.

George'un Bootleg'de kalmaya karar vermesinden sonraki bir gün içinde kendimi şehirdeki en büyük ikinci hikâyenin merkezinde buldum. Birincisi elbette Callie Kendall'ın yeniden ortaya çıkmasıydı. Ama ünlü futbolcunun June Tucker'a kur yaptığı söylentileri dilden dile dolaşıyordu.

Bu kadar çok dedikodunun odağında olmaya alışık değildim. Yalan bir haber yayarak medyadan kurtulma planını ortaya attığımda, sırtımı sıvazlayanlardan, baş sallayanlardan ve şapka çıkaranlardan payımı almıştım. Ama bunu gizli tutuyorduk, bu yüzden övgüler benim tercih ettiğim şekilde incedi.

Bu farklıydı. Lisede Hank Preston'la yaşadığım talihsiz birlikteliği saymazsak, kasabadan biriyle hiç çıkmamıştım. Romantik ilgilerimi - olduğu kadarıyla- her zaman çevremden ayrı tutmuştum. Ve kasabadaki çoğu insan kaderimin sonsuza kadar bekar kalmak olduğuna karar vermiş gibiydi. Gazetelerde adım hiçbir zaman biriyle eşleştirilmedi. Kimin ortaya çıkıp June Tucker'ın ayaklarını yerden keseceğine dair spekülasyonlar yoktu.

İnsanlar Cassidy ve Bowie hakkında konuşuyorlardı, özellikle de gizlice çıktıkları ortaya çıktığında. Jameson, Leah Mae ile olan niyetini tüm kasabanın görmesi için kamyonunu

onu öpmek için sokağın ortasında. Bu kesinlikle bir dizi konuşmaya yol açmıştı. Scarlett, Devlin'le görüşmeye başladığında ortalığı karıştırmıştı. Ama Scarlett her zaman heyecan yaratırdı, yani bu alışılmadık bir şey değildi.

Bunların hiçbiri bana yansımamıştı. Ben hep kenarda sessizce gözlemliyordum. Şimdi konuşmalar benim hakkımdaydı ve bu garipti.

George'la zaten görülmüştüm. Lookout'ta dans etmiş, Moonshine'da yemeklerimizi paylaşmıştık. Ama Bootleg Springs'te kalmaya karar verdiği haberi dedikodu arabasını harekete geçirmişti. Şimdi kasabanın ortasına doğru yuvarlanıyordu. Yanıyordu.

Bootleg Springs Spa'ya doğru yürürken Sierra Hayes'in bana attığı bakışı görmezden geldim. Sanki artık bir çiftin parçası olduğuma göre neden tek başıma dışarıda olduğumu merak ediyormuş gibi etrafına bakındı. Eğer sorsaydı, ona George'un Bodine'lerle birlikte olduğunu söyledim.

Bowie, George'u kendisiyle ve kardeşleriyle -ve müstakbel kayınbiraderiyle- takılması için davet etmişti ama soyadı farklı olmasına rağmen Devlin'i artık Bodine'lerden biri olarak görme eğilimindeydim. Onlar bir birlikti ve Devlin'i klanlarına asimile etmişlerdi. Planladıkları faaliyetlerin neler içerdiğinden emin değildim. Bowie *erkek işleri* diyerek konuyu saptırmıştı. Bu bana spor izlemek gibi gelmişti, ki bu benim de dahil olmak isteyeceğim bir şeydi. Ama erkek erkeğe bağlanma kavramını anlıyordum -en azından teoride- ve Cassidy beni bir spa gününe davet etmişti. Spa tedavilerinin çok sayıda sağlık ve Lula şehirdeki en iyi spa merkezini işletiyordu.

Ve itiraf etmeliyim ki, Lula'nın uygulamaları cildimi çok yumuşak ve... dokunulabilir gösterdi. George'un bana dokunmakla daha çok ilgilenmesini sağlasaydı fena olmazdı.

Tam vaktinde gelen tek kişi bendim, bu yüzden lobide bekledim ve yanımda getirdiğim bir dergiyi karıştırdım. Lula'nın bekleme alanı yumuşak renkler, ince perdeler ve rahat mobilyalarla dekore edilmişti. Arka planda enstrümantal ve dinlendirici bir müzik çalıyordu. Havada bir miktar narenciye kokusu asılı duruyordu; taze ama sakinleştirici bir koku.

Leah Mae geldi, birkaç dakika sonra da Cassidy ve Scarlett. Küçük grubumuz tamamlandığında Lula bizi geri götürdü. Soyunma odasında kabarık bornozlarımızı giydik ve tedavi odasındaki yerlerimizi aldık.

Burada hava daha sıcaktı ama üzerimde sadece bir bornoz olduğu için rahattım. Uzanmış bir sandalyeye oturdum, ayaklarımı uzattım ve dergimi çıkardım.

Scarlett birdenbire, "Belki de gidip onu ziyaret etmeliyiz," dedi. Cassidy bir sandalyeye oturdu. "Kimi?"

"Callie Kendall," dedi Scarlett. "Onu düşünmeden edemiyorum."

"Ben de öyle," dedi Leah Mae. Uzun sarı saçlarını topuz yaptı ve etrafına bir saç bağı sardı. "Onun kayboluşu hayatımın belirleyici anlarından biriydi. Ondan sonra her şey değişmiş gibiydi. Ve şimdi sadece... bitti."

"Aynen öyle," dedi Scarlett. "Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum."

Cassidy, "Ben de ne düşünmem gerektiğinden emin değilim," dedi.

"Sanki biz

onlara mahremiyet vermeliyiz. Hiçbirimiz onu o kadar da iyi tanımıyorduk. Tabii sen tanımıyorsan, Leah Mae."

"Pek sayılmaz," dedi Leah Mae. "Aynı sınıftaydık ama yazları buradayken çoğunlukla Jameson'la takılırdım. Callie'yle pek fazla takılmazdım."

"Onun adamını bilen var mı?" Scarlett sordu. "Çünkü ben kesinlikle bilmiyordum. Zaten bilmezdim de. Herhalde ona daha çok peşine takılan bir çocuk gibi görünüyordum, sır vereceği biri gibi değil."

"Ben de bilmiyordum," dedi Cassidy.

Leah Mae başını salladı. "Ben de bilmiyordum."

Callie de benim yaşımdaydı, tıpkı Leah Mae gibi. Ama hiçbiri Callie'nin gizli erkek arkadaşını benimle paylaşıp paylaşmadığını sormak için bana bakmadı. Cassidy ısrar ettiği için sosyalleşmişim, özellikle de lisedeyken istediğimden çok. Benim yaşımdaki diğer kızlarla arkadaşlık kurmayı hiç istememiştim. İyiydiler -Callie Kendall ve Leah Mae Larkin gibi kızlar bana hep iyi davranmışlardı- ama en iyi arkadaş ya da dedikleri gibi bir *takıma* ihtiyacım yoktu. Annem, babam ve kız kardeşim vardı, dolayısıyla Scarlett de vardı. Aslında tüm Bodine'lere. Onlar her zaman yeterliydi. Bazen fazlasıyla.

Cassidy, "Sanırım bu da gösteriyor ki, kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini asla bilemezsiniz," dedi. "İnsanlar eğer isterlerse her türlü şeyi saklayabilirler."

Scarlett, "Belki de onun sorunlu ve depresyonda olduğu hakkındaki tüm o şeyler doğrudur," dedi. "Ailesi bu konuda ısrar edip duruyordu. Herhalde biliyorlardır. Onu sadece yazları ve bazı tatillerde görüyorduk. Onlar her gün onunla birlikteydiler. Belki de kaçıp gitmesinin bununla bir ilgisi vardı."

Leah Mae, "Bizden her türlü şeyi saklıyor olabilir," dedi.

Callie Kendall'ın internette tanıştığı bir adamla kaçtığı için ortadan kaybolduğuna inanmakta zorlanmadım. Callie'yi tanımıyordum.

karakteriyle tutarlı olup olmadığına karar verebilecek kadar iyiydi. Ama tanıdığım pek çok kızın erkekler söz konusu olduğunda kötü kararlar verdiğini görmüştüm. Genç bir kızın başını belaya sokan bir erkeğe kapılması yaygın bir durumdu. Ben bile buna bağışıklık kazanmamıştım.

Callie'yi her düşündüğümde aklımın bir köşesini gıdıklayan şey bu değildi. Bir şey vardı; sadece George yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki üzerinde fazla düşünememiştim.

"Hikâyesinde bir tuhaflık var gibiydi," dedim.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Scarlett sordu. "Hangi kısmı?"

"Henüz çözemedim. Aklımda başka şeyler var." Scarlett, "Seksi erkek arkadaşın gibi," dedi.

Yanaklarım ısındı ve gözlerimi dergimin sayfalarından ayırmadım.

Scarlett, "Tanrım, June Bug, seni bir erkek için kızarıırken görmek hem tuhaf hem de çok sevimli," dedi. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum. Aksi takdirde onunla çıkmazdım." Sesimi pasif tutmaya çalışarak sayfayı çevirdim. Ama içimde bir heyecan parıltısı kabardı. "Birkaç gün içinde evcil tavşanını Bootleg'e getirecek."

"Seni tavşanıyla mı tanıştırıyor?" Scarlett sordu. "İşler gerçekten ciddileşiyor."

"İğneleme miydi o?" diye sordum. Genellikle iğnelemeyi anlamazdım. Scarlett, "Hayır, ciddiym," dedi.

"Bence çok şirin," dedi Cassidy. "Babam da ondan hoşlanıyor. Sadece futbolcu olduğu için de değil."

"Öyleydi," diye düzelttim. "Artık profesyonel futbol oynamıyor." "O konuda ne yapıyor?" Leah Mae sordu. "Zor zamanlar mı geçiriyor? ayarlıyor musun?"

"Durumu iyi. George..." Cevabımı düşünerek durakladım. "O rahat bir insan. Onda hayran olduğum şeylerden biri de bu. Her şeyi enine boyuna düşünür ve gerekmedikçe sinirlenmez. Kariyerinin sonuna geldiğini biliyordu ve işindeki değişikliği büyük bir soğukkanlılıkla kabul etti."

"Aferin ona," dedi Leah Mae.

"Hmm," dedi Scarlett. "Kulağa biraz sıkıcı geliyor. Alınma ama Juney."

"Hiç de sıkıcı biri değil," dedim. "Son derece ilginç ve zeki biri."

Cassidy, "Sanırım onun için futboldan daha fazlası var," dedi.

İnsanları okumakta iyi değildim ama bana gülümsediğinde Cassidy'nin gözlerindeki sıcaklığı görebiliyordum. Samimi davranıyordu.

"Evet, bu doğru. Onda çok daha fazlası var."

Yüz bakımlarımızı ve masajlarımızı yaptırırken sohbet başka konulara kaydı. Boş boş dinledim, söyleyecek bir şeyim olduğunu hissettiğimde bir iki yorum ekledim.

Garip bir şekilde konuşmaya devam etmek istedim. Özellikle George hakkında, ama konuşmada araya girecek yer bulamadım. Dilimin ucunda duran şey onun istatistikleri değildi. O, rakamlarından çok daha fazlasıydı. Yaptığımız konuşmalardan bahsedebilirdim. Kocaman ellerinin benimkileri sararken hissettirdiklerinden. Onlara futbolla ya da istatistiklerle ilgisi olmayan pek çok şey anlatabilirdim.

İşimiz bittiğinde hepimiz giyindik ve dışarı çıktık. Cassidy, Bowie'den bir mesaj almıştı.

"Gölün aşağısında olduklarını söylüyor." Telefonuna kaşlarını çatarak baktı. "Orada ne yapıyorlar? Lookout'ta falan olacaklarını sanıyordum."

"Build-A-Shine'a gitmediler mi?" Leah Mae sordu.

"Cass, Tom Hammond'un trebuchet'i neden aşağıda?" Scarlett sahili işaret ederek sordu.

Buradan sahile kadar net bir manzaramız vardı. Ve suyun kenarında Tom Hammond'un yaptığı trebuchet duruyordu. Onu birçok kez çalışırken görmüştüm. Tüm Bootleg ilk atışına katılmıştı ve o zamandan beri tarlasında her türlü şeyi fırlatmıştı.

Cassidy, "Aman Tanrım, olamazlar," dedi.

Scarlett'in ağzı bir karış açık kaldı. "Bence öyleler." "Yapmazlar... yapmazlar mı?" Leah Mae sordu.

"Bu biraz mantıklı," dedi Cassidy. "Hepsi için bile çok büyük."

Gözlerimi kısarak gölde neler olup bittiğini görmeye çalıştım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gidelim," dedi Cassidy.

Scarlett'in önderliğinde caddeden aşağıya doğru koştuk. Serin hava yanaklarımı yakıyordu, yüz bakımından sonra cildim hassaslaşmıştı.

Bodine'in adamları gerçekten de büyük ahşap yapının etrafında duruyorlardı. Tekerlekler üzerindeydi ve bir traktör tarafından çekilebilirdi ama Tom Hammond onu neden buraya getirmişti?

Peki George neredeydi?

İkinci sorum George ahşap desteklerden birinin arkasından sendeleyerek çıktığında cevaplandı. Büyük elini trebuchet'in yan tarafına doğru uzattı ve kendini tutmakta zorlanıyormuş gibi ona yaslandı. Diğer elinde bir kavanoz vardı ve yüzündeki ifadeden ve yana doğru eğilme şeklinden kaçak içkiden payına düşeni aldığını anlayabiliyordum.

Bowie onun omzuna bir tokat attı ve elindeki içkiyi aldı.

Scarlett kumun kenarında durdu ve geri kalanımızın onu geçmesini engellemek için kollarını iki yana açtı. "Oluruna bırakmak en iyisi."

Bowie kavanozu yere bırakırken George'a doğru eğildi ve duyamayacağım kadar sessiz bir şeyler söyledi. İki adam da güldü. Gözlerimi kısmıştım. Bowie şüpheli bir şekilde ayaklarının üzerinde duruyordu. Baştan aşağı bir içki kaçakçısıydı, bu yüzden elbette içkisini tutabilirdi. Belki de George kendini biraz kaptırmıştı ve Bowie kaptırmamıştı.

"Şimdi!" Bowie bağırdı.

Gibson, Jonah, Jameson ve Devlin içkilerini yere bırakarak George'a doğru koşular. Onu kollarından ve bacaklarından tutarken Gibson da arkadan omuzlarına bastırdı.

"Neler oluyor?" George kelimeleri bulanıklaştırarak sordu.

Onu taklit kuşatma motoruna yaklaştırdılar ve Gibson ona koşum takımına benzeyen bir şey bağladı.

"Kıpırdama, koca adam," dedi Bowie, sesi gerilmişti.

George sola doğru eğildi. "Ne yapıyorsun?"

"Güvende mi Gibs?" Bowie sordu.

Gibson bir kayışı çekti. "O iyi."

Jameson bıraktı ve beyaz bir motosiklet kaskını kaptı, ardından diğer adamlar onu hareketsiz tutarken kaskı George'un kafasına zorla indirdi.

"Ne yapıyorlar?" Ben sordum.

"Bu da ne böyle?" George yarım ağızla kaskı tutmaya çalışarak sordu. Gibson ve Jameson kollarını indirdi.

"Normalde seni göle atardık," dedi Bowie. "Eğer June'a kur yapacaksan bu olması gereken bir şey. Eminim anlıyorsundur. Ama sen çok büyüksün. Seni göle atabileceğimizi sanmıyorduk."

Bırakın sizi alıp denize atmayı, rıhtımdan aşağı bile atamazlar. Biz de bir alternatif bulduk."

"Cassidy, ne yapıyorlar?" Tekrar sordum, alarm hissim artıyordu.

"Onu göle atıyorum." Cassidy'nin sesi çok gerçekçiydi. "Bu fırlatmak değil," dedim. "O makine onu göle *fırlatacak*. göle."

Scarlett, "Elbette öyle," dedi.

Leah Mae eliyle ağzını kapattı ve gözleri büyüdü.

Bowie George'a, "Şimdi uzan," diyordu. "Güzel. Hadi bakalım. Sonuna kadar."

"Ama..." Kelimeleri çıkarmakta güçlük çekerek kekeledim. "Ama... neden?"

Cassidy bana döndü. "Çünkü, Juney. Seninle ilgili niyetini belli etti. Bu da Bodine'lerin onu göle atması gerektiği anlamına geliyor. Yaptıkları şey bu."

Scarlett, "Bunu Dev'e yaptılar," dedi. "Hem de benim iskelemde."

"Ama ben değilim... O değil... Anlamıyorum." Garip bir sıcaklık hissi göğsümden boğazıma doğru yayıldı. "Bunu *benim* için mi yapıyorlar?"

George yerde yatıyordu - ya da en azından, trebuchet'in büyük kolunun altında sırt üstü yatıyordu. Bodine'ler onu hâlâ aşağıda tutuyordu.

"Emin olabilirsin," dedi Cassidy.

Gördüğüm şeyin gülünçlüğü kaybolmuş, yerini basit bir farkındalığa bırakmıştı. Bodine'ler George'u benimle çıkmak istediği için göle atıyorlardı.

George beni tavşanıyla tanıştırmak istediğini söylediğinden beri hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Hazır mıyız?" Tom ayağa kalktı, ipi bırakmaya hazırdı.

"Bu şaşırtıcı derecede ayrıntılı," dedim, yakınımıdaki herkesten çok kendime.

Cassidy, "Bu sefer kendilerini aşmışlar," dedi. "Hadi!"

Bağırış Cesetlerden birkaçından geldi - hangileri olduğundan emin değildim - ve adamların hepsi geri sıçradı. Tom ipi bıraktı, bir uçtaki ağırlık aşağı indi ve George yukarı çıktı.

Ve

yukarı.

Ve

üzerinde.

George havada uzun bir kavis çizerek uçarken bağırdı. Yörüngesi etkileyiciydi. Adamlar o düşerken tezahürat yaptılar, bağırıp çağırdılar ve beşlik çaktılar.

"Bekle," diye bağırdım, korku kalbimi hızlandırmıştı. "Sarhoş mu? Boğulacak!"

"Merak etme Juney, biz bunu zaten düşündük," diye seslendi Jameson. "Nash ve Buck tekneleriyle dışarıda, onu kurtarmaya hazırlar."

Gibson bana nadiren gülümseyerek, "İyi olacak," dedi.

George bir sıçramayla suya düştü ve tezahüratlar yeniden başladı. Gölün kenarına doğru koştum ve Nash ile Buck'ın suda sallanan figüre doğru kürek çektiklerini gördüm.

Beyaz kaskı görünüyordu; muhtemelen iyiydi.

HAZİRAN

Trebuchet bir Bootleg göl kenarı fenomeni haline geldi - en azından öğleden sonrasının geri kalanı için. Soğuk havaya aldırmadan sıraya giren insanlar, Freddy

Sleeth o kadar sert göbek attı ki iki gözü morardı ve burnu kırıldı. Sonra babam ve Belediye Başkanı Hornsbladt bunun insan mermileri için çok tehlikeli olduğunu ilan ettiler ve Tom'u evine geri götürmeye zorladılar.

Tom traktörünü Hammond Çiftliği'ne geri çekerken bir yas alayı onu takip etti. Bir cenaze yürüyüşüne benziyordu. Erkekler saygılarından şapkalarını çıkardılar. Tom o gece büyük bir şenlik ateşi yakarak ve tarlasından eski bir Volkswagen Beetle fırlatarak her şeyi tersine çevirmeyi başardı.

George sadece gölün açılışında hayatta kalmakla kalmamış, bu sayede daha da ünlü olmuştu. Hikaye anlatıldıkça büyüdü ve birkaç gün içinde insanlar onun uzak kıyıya atıldığını söylüyordu. Bazıları onu yüzeyde bir kaya gibi sekerken görmüştü. Bazıları da olimpik bir dalgıç gibi suya daldığını ve zar zor bir sıçrama yaptığını söylüyordu.

Gerçek şu ki, sudan kafası karışmış bir halde çıkmıştı ama bütün bir kilise korosu kadar ayıktı. Ve Bodine'lerden biri ona yaklaştığında irkildi.

Fark etmediği şey ise artık bizden biri olduğuydu. Bana zarar verecek bir şey yapmadığı sürece bir daha göle atılmayacaktı. Bu o kadar garip ve arkaik bir şeydi ki, beni neden bu kadar mutlu ettiğini anlayamıyordum. Kiminle çıktığımdan ya da ilişkimizin nasıl sonuçlandığından onlara ne?

Hayatımda bir kez olsun fazla düşünmedim. Burası Bootleg Springs'ti. Her şeyi böyle yapardık.

George ertesi Cuma sabahı beni arayarak asistanı Andrea Wilson'ın o öğleden sonra evcil tavşanıyla birlikte Bootleg'e gideceğini bildirdi. Bu beni de açıklanamaz bir şekilde mutlu etti. Benim için ideal evcil hayvanın çeşitli nedenlerle göbekli bir domuz olduğu açık olsa da George'un tavşanının onun için önemli olduğu açıktı. Küçük memelisini görmekten ve beni onunla tanıştırmaktan duyduğu heyecan bulaşıcıydı.

Başka bir deyişle, ben de heyecanlıyım.

Ben geldiğimde gümüş rengi bir SUV, kiraladığı evin önüne park etmişti. Ön kapıya gittim ve kapıyı çaldım.

"Hey, Haziran Böceği." Beni içeri çekti, ellerini belime doladı ve öpmek için eğildi.

Burada başka birinin daha olduğu gerçeğini tamamen unutmuştum. George'un beni öpmesi zihnimi boşaltma eğilimindeydi. Ama bir boğaz temizleme sesi beni sıçrattı.

George şaşkın görünmüyordu. Bana sırtıttı, sonra beni içeri götürdü, eli sırtımın alt kısmındaydı. "Mükemmel zamanlama. Andrea şimdi geldi. Andrea, bu June Tucker. June, Andrea Wilson."

Andrea bana Leah Mae'yi hatırlatıyordu. Uzun boylu ve zayıftı, dalgalı sarı saçları ve ustalıkla uygulanmış makyajı vardı. Kıyafetleri şıktı; net bir bluz ve koyu renk bir pantolon. Yüksek topuklu ayakkabılar. Kırmızı dudaklarını büzdü ve gülümsedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Tokalaşmak için elimi uzattım. El sıkma konusunda uzmandım. Cassidy ve babam tarafından doğru teknik konusunda eğitilmişim -sıkı tutuş, ama çok sert değil, iki kez sıkmak- ta ki uykumda bile yapabilecek hale gelene kadar.

"Sen de." Andrea elimi sıktı ve sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi gözleri üzerimde gezindi. Sonra bakışları George'a kaydı. "Misafirin olacağını fark etmemiştim. Aslında seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var. Eğer vaktin varsa."

İtiraf etmeliyim ki, genellikle sözel olmayan işaretleri okumakta pek becerikli değildim. Andrea'nın *söyledikleri* yeterince zararsız görünüyordu. George onun patronuydu ve bir süredir şehir dışındaydı. Listesindeki gerekli maddeleri gözden geçirmek için aynı yerde olmanın avantajını kullanmak istemesi mantıklıydı. Ancak vücut dili ve ses tonu tamamen farklı bir hikâye anlatıyordu.

Bu kadın benden hoşlanmadı. Ve beni burada istemedi.

"Sorun değil. June ve benim bir planımız yok. Ben Mellow'u yerleştireyim."

Andrea gözleriyle bana doğru hançer gibi bir bakış fırlattı.

Zihnimde George'la yaşadığım ilkler listesine bunu da ekledim. Daha önce hiçbir kadın bana kıskançlıkla bakmamıştı - en azından benim bildiğim kadarıyla. Bu rahatsız ediciydi.

George küçük bir kafesin durduğu mutfak masasına gitti. İlk başta Andrea'nın tavşanı unutmuş olabileceğini düşündüm. İçinde bir şey varmış gibi görünmüyordu. Uzanıp küçük bir kürk parçası çıkardı ve onu iri ellerinden birinin avucunda tuttu.

Tavşan değildi. Küçük beyaz bir tavşandı.

Mellow'u yüzüne doğru tuttu ve küçük burnu onunkine dokunduğunda kıpırdadı. O kadar küçüktü ki neredeyse gerçek gibi görünüyordu. Kürkü bembeyazdı, gözleri buz mavisiydi. Gözlerinin etrafındaki siyahlık göz kalemi sürdüğü izlenimini veriyordu. Ama onun büyüklüğü ve George'un onu tutuşundaki özen, içimin pelteye dönmesine neden oldu.

"Oh," diye nefes aldım. "Çok tatlı."

George bana gülümsedi. "Öyle değil mi? O bir Hollanda cücesi. Merhaba, küçüğüm. Seni özledim."

Onu yanağına yasladı ve yumurtalıklarım aniden şarkı söyleyerek vücudumdaki varlıklarını ilan ettiler. Hayatımda hiç üreme dürtüsü hissetmemiştim. Ama bu adamın küçük beyaz bir tavşanı kucaklayışını izlemek beni onun tüm bebeklerine sahip olmak için çaresiz bıraktı.

"Onu tutmak ister misin?" Onu bana doğru uzattı.

"Tamam."

Ellerimi kavradım ve o da Mellow'u nazikçe avuçlarımin içine aldı. Ağırılığı yok denecek kadar azdı; sadece küçük bir tutam yumuşaklıktaydı. Ayaklarının altı kadife gibiydi ve yeni çevresini koklarken minik burnu kıpırdıyordu.

"Elle tutulmaya çok alışkın," dedi. "Elinizden atlamaz ya da başka bir şey yapmaz."

Yüzünü görebilmek için onu yukarı kaldırarak yaklaştırdım. Öne doğru eğildi ve küçük tatlı tavşan burnu tenimi gıdıklayarak kıkırdamama neden oldu.

"İyi kız, Mellow," dedi. "Senden hoşlanacağımı biliyordum." Andrea tekrar boğazını temizledi. "GT, yolumuz uzun."

"Tabii, tabii." Mellow'u ellerimden aldı ve hâlâ kucağında tutarak masaya oturdu. "Benim için neyin var?"

Andrea bana George'un görmediği bir bakış fırlattı. Mellow'u kucağına oturtmakla meşguldü.

Onunla birlikte masaya oturmaya karar verdim. İlgilenmesi gereken bir işi vardı ama benden gitmemi istememişti.

"Bazı imzalara ihtiyacım var." Bir postacı çantası aldı ve içinden bazı dosyalar çıkardı, sonra bunları adamın önündeki masaya koydu.

"Elbette."

Arkamdaki tezgâhtan bir kalem aldım ve ona uzattım. Beni o donuk sırtışıyla ödüllendirdi. "Teşekkürler."

Andrea'dan bir boğaz temizleme sesi daha. Bir dosya açtı ve birkaç sayfayı çevirdi. "İşte."

George imzaladı.

Andrea birkaç tanesine daha göz gezdirdi.

"İşte." Tekrar imzaladı.

Mellow'un kafesine baktım. "Suyu bitmiş." "O da ne?"

George başka bir belgeyi imzalarken sordu.

"Mellow'un hiç suyu yok." Kafes bana en yakındı, bu yüzden onu daha yakına çektim. Mellow'un beslenme programını bilmiyordum ama yiyecekten eser yoktu. Bence daha rahatsız edici olan, kemik gibi kuru su şişesiydi.

"Uh oh, ufaklık. Susadın mı?" George onu tekrar yüzüne doğru kaldırdı. "Ona biraz su getirebilir misin Andrea? O her zaman dolu tutulmalı."

Andrea ayağa kalkarken gözlerini devirdi. "O iyi."

Su şişesinin kancasını çıkardım ve Andrea'ya uzattım. Gözlerimiz karıştı ve bakışlarındaki sıcaklıktan hiç çöphe yoktu. Şişeyi lavaboya götürdü.

Andrea Mellow'un suyunu doldururken George evrakları karıştırdı. İmzaladığı şeyi okumaması beni rahatsız ediyordu. Bu benim asla yapılmaması gerekenler listemdeydi. Sonny Fullson'ın şeftalili kaçak içkisinden bir fındandan fazla içmek ya da elektrik prizine çatal sokmak gibi. *Herkesin* kaçınman gerektiğini bildiği türden bir şey.

Andrea su şişesini yerine taktı ve George Mellow'u nazikçe kafesine yerleştirdi. Koşarak musluğa gitti ve içti.

"Zavallı küçük külçe," dedi George. "Susamıştın."

Andrea'nın Mellow'un susuz kalmasına izin vermiş olması beni derinden rahatsız ediyordu, ancak mantıken nedenini anlamıyordum. Basitçe hayvanın ihtiyaçları karşılanmamış mıydı? "Evcilleştirilmiş bir hayvanın her zaman su kaynağı olmalıdır. İhtiyaçlarını bakımlarından sorumlu insanlara iletme kapasitesinden yoksundurlar."

"Evcil hayvanların suya ihtiya ı olduğunun farkındayım," dedi Andrea.

"İyi görünüyor," dedi George.

Andrea dosyaları topladı ve çantasına geri koydu. "Uzun bir yolum var. Ona mama almak için bir evcil hayvan d kk nı bulmamı istemiyorsanız, gitmeliyim."

Ses tonundaki alaycılığı ben bile duyabiliyordum. Ama George duymamış gibiydi. "Hayır, ben hallederim. Onu getirdiğin için teşekkürler Andrea. Minnettarım."

Andrea'nın gözleri tekrar benimle George arasında gidip geldi. "Sorun değil. Bu benim işim."

George ayağa kalktı ve onu dışarı çıkardı. Masada bekledim, Mellow'un içmesini izledim. Sonunda durduğunda, daha mutlu görünüyordu. Bu muhtemelen benim hayal gücümün bir ürünüydü, çünkü tavşanların insani duyguları ifade edebildiğini düşünmüyordum.

"Sen ne düşünüyorsun?" George sordu. " ok tatlı değil mi?"

"Hayır, asistanınız ona tatlı dememizi haklı çıkaracak hiçbir özellik göstermiyor."

Güldü. "Hayır, Mellow'u kastediyorum."

"Oh, o zaman evet, son derece tatlı biri."

"Evde koşturmasına izin veriyorum, bu yüzden biraz tavşan geçirmezlik yapmam gerekiyor."

O zaman onu dışarı çıkarabiliriz."

George'u oturma odasına kadar takip ettim. Yerdeki kabloları çekmeye başladı ve yere düşen bir kâğıt parçasını aldı.

"Andrea sana ne imzalattı?"

Elleri ve dizleri üzerinde, k  k televizyon sehpasının etrafını kontrol ediyordu. "Ne?"

"Bir dizi belge imzalamışsınız. Ne olduklarını merak ediyorum."

"Tam olarak emin değilim. Aktif kadrodan emekliliğe geçerken bir sürü evrak işi oldu. Emeklilik maaşı ve sigorta değişiklikleri gibi şeyler var. Andrea hepsini benim için organize etti."

"Ama okumadığınız şeyleri imzalamamalısınız."

"Sorun değil, June Bug. Andrea'ya benim için okuması için para veriyorum."

Bu şok edici derecede berbat bir fikir gibi görünüyordu. "Bunu yapamazsın."

"Neden olmasın?"

"Mellow'un su içtiğinden bile emin olmadı."

Hâlâ elleri ve dizleri üzerinde durdu ve bana baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Mellow'un su şişesi tamamen kurumuştı. Sadece suyu bitmemişti. Kupkuruydu, George. O minik, çaresiz tavşana düzgün bir şekilde bakacağına güvenemiyorsan, sözleşmeler ve mali durumunuz gibi konularda ona nasıl güvenebilirsin?"

"June, yıllardır benim için çalışıyor."

Kollarımı kavuşturdum. "Ona güvenmiyorum."

"Onunla daha yeni tanıştın. Küçük bir hataya dayanarak onun hakkında ani yargılarda bulunmana gerek olduğunu sanmıyorum. O bir hayvan insanı değil."

"Ben sadece, paranız da dahil olmak üzere hayatınızın bu kadar büyük bir kısmını bir insanın ellerine teslim edecekseniz, en azından on sekiz onsluk evcil bir memeliye bakabilme becerisine sahip olmaları gerektiğine işaret ediyorum."

Ayağa kalktı ve kollarını kavuşturdu. "Bu gerçekten neyle ilgili? Sakın bana kıskançlık numarası yapacağını söyleme. Andrea'nın güzel olduğunu biliyorum ama böyle davranmana gerek yok."

Gözlerim büyüdü. Ona *güzel* dediğini duymak mideme inen bir darbe gibiydi. "Kıskandığım söylenemez. Kadın su şişesinin boş olduğunu anlayacak kadar bile zeki değil. Ayrıca, bu odadaki iki kadından dik dik bakan ben değilim."

"Dik dik bakmak mı? Andrea sana ters ters bakmıyordu." "Kesinlikle bakıyordu."

"Suyun boş olduğu konusunda ona seslenmiştin."

"Basit bir gerçeğe işaret ettim ve evcil hayvanınızın refahı söz konusuydu."

"Aman Tanrım, June," dedi. "Sakin ol. Sakin olmak iyidir. Andrea sana ters ters bakmıyordu. Neden baksın ki?"

Duraksadım, ona göz kırptım ve o parlak ve çarpık duygu düğümü göğsümün derinliklerinde zonkladı. Zihinsel olarak geri adım atarak, düşünebilmek için kendimi bu karmakarışık karmaşadan ayırdım.

Karnımı ağrıtan Andrea'nın bana düşmanca bakışlar atması değildi. George'un onunla romantik ya da başka türlü uygunsuz bir ilişki içinde olduğuna inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Şu anki sıkıntılı durumumun nedeni kıskançlık değildi.

Fikirlerime değer vermiyormuş gibi endişelerimi bir kenara atması hoşuma gitmiyordu. Ve kararlarının bulanık grnmesi beni rahatsız ediyordu. Güzel bir yüz dikkatini bu kadar kolay mı dağıtıyordu? Kendisi de son kız arkadaşının -belki de geçmişteki tüm kız arkadaşlarının- onunla parası ve şöhreti için birlikte olduğunu itiraf etmişti. Neden böyle insanlarla ilişki kurmaya devam etmişti? Bu şimdi onun hakkında ne söylüyordu?

Ve neden onun için endişelenmemi umursamadı?

İlişki deneyiminin olmaması kendimi kocaman ve kapkara bir delik gibi hissediyordum. Kendimi beceriksiz hissetmeme neden olan durumlarda bulunmaktan hoşlanmıyordum. Bu rahatsız ediciydi ve rahatsız olduğumda ilk tepkim geri çekilmek oluyordu.

"Gitmem

gerek." "Bekle,

June-"

O sözünü bitiremeden ben kapıdan çıkmıştım.

GEORGE

CElimi birama götürerek buz gibi soğğun avucumu ısırmasına izin verdim. Bodine kardeşlerin bana içirdiğı şeytani karışımın etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. *Bana* içirdikleri demek daha doğru olur.

Şeftalili ayakkabılı kaçak içkinin tadından çok daha güçlü olduğunu bilmeliydim. Öyle olmalıydı. Beni o kadar yumuşatmıştı ki, lanet bir trebuchet ile göle fırlatılmam için beni ikna etmişlerdi. Cidden, bunu kim yaptı?

Ama aynı zamanda harika bir şeydi. Yani, *bunu kim yaptı?* Bootleg Springs, işte o.

Kendilerince bir yıldırma politikası uyguladıklarını düşündüm. Sadece hayatta kalmamıştım - havada süzülürken pek de emin olmadığım bir şeydi bu - aynı zamanda onların onayını da kazanmıştım. Ve bunun için mutluydum. June'dan hoşlanmıştım - hem de çok - ve bu insanların birbirlerini kollayan ve dışarıdan gelenlerin kendilerinden birine güvenmemesini hoş karşılamayan insanlar olduğu açıktı.

Yeni kız arkadaşım la bu kadar erken bir tartışmaya gireceğimi hesaba katmamıştım. Sadece bir tartışma değil. Biz bir şeyi çözmeden onun kaçmasına neden olan bir kavga.

Nefesimi dışarı verdim, sonra biramdan uzun bir nefes çektim.

"Zor bir gün müydü?" Nicolette sordu. Koyu renk saçları at kuyruğı şeklinde toplanmıştı ve üzerinde "*Alaycılığım Bacaklarımdan Daha Kalındır*" yazan bir tişört giymişti.

"Evet. Herkesin sorunlarını dinleyen türden bir barmen misiniz?"

Barı beyaz bir bezle silerken omuz silkti. "Sadece aptal olduğunu duymak senin için sorun değilse."

"Aptal olduğumu nereden biliyorsun?"

"Eğer Sonny'nin şeftali pastasından sonra akşamdan kalma bir halde o taburede oturup bira içiyorsan, bir konuda aptallık ediyorsun demektir."

"Zorlu kalabalık."

"Seksen yaşında bir grup tombalacı için düzenli olarak polis çağırmak zorunda kaldığım bir kasabadaki en iyi barın sahibiyim ve bir bar kavgası Cuma gecesi sadece iyi bir eğlencedir." Sırıttı. "Emin olun ben sert bir kalabalığım."

Şişemi ona uzattım. "Haklısın."

Kapı açıldı ve akşamdan kalmalığının nedenlerinden üçü içeri girdi. Bowie, Jonah ve Gibson Bodine kardeş gibi görünüyorlardı. Uzun boylu, siyah saçlı, maviden griye değişen gözleri vardı. Jonah'ın annesinin farklı olduğunu biliyordum, ama Bodine'den o kadar çok iz taşıyordu ki, ailesini karıştırmak mümkün değildi.

Bu adamları severdim. Geçen gün beni öldürebilecek olsalar bile. "GT."

Bowie sırtına bir tokat attı ve kendini yanımdaki tabureye attı. "Hey, Nicolette. Vaktin olduğunda bana ve Jonah'a birer bira. Gibs için su."

Gibson'a döndü. "Ya da sana güzel bir

limonata?"

"Defol git," dedi Gibson. "Tatlı çay, Nic."

Jonah Bowie'nin yanına oturdu ve Nicolette onlara biralarını uzattı.

Gibson tatlı çay kavanozunu aldı ve pipetini çıkardı.

Jonah, Gibson'ın içkisini işaret ederek, "Bunun içinde çok fazla şeker var," dedi.

Gibson kaşlarını çatarak, "Birada karbonhidrat vardır," dedi.

Jonah onun haklılığını kabul eder gibi göründü ve bir içki aldı. "Neden burada oturmuş tek başına içiyorsun?"

Bowie sordu. Bir yudum daha aldım. "June'la kavga ettim."

Gibson ve Jonah, *zavallı enayi olduğunu* açıkça söyleyen bir bakış paylaştı. "Şimdiden mi?" Bowie sordu. "GT, her şeyi açıklığa

kavuşturduğumuzu sanıyordum. Biz

kıçını göle geri götürmen mi gerekiyor? Çünkü size söylüyorum, bunu başarmak için tam bir hafta plan yapmak gerekti ve bundan bir daha kurtulabileceğimizi sanmıyorum."

"Dur bakalım Bodine," dedim. "Küçük bir tartışmaya girdik. Bu tür şeylere izin verilmeli. Aksi takdirde kız kardeşinin

erkek arkadaşı haftada en az bir kez göle giriyor. Ben bile onları tartışırken gördüm."

Bowie sırtıttı. "Dev'i seviyoruz ama yine de zaman zaman onunla biraz eğleniyoruz. Ama hayır, haklısın. Çiftler tartışır."

Gibson homurdandı. "Bekâr kalırsan bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmazsın." "Buna amin derim," dedi Jonah.

Bowie alay etti. "O ikisini görmezden gel. Anlamıyorlar."

Gibson, "Sanki sen bir ilişki uzmanısın," dedi. "Cass'le o kadar uzun süredir çıkmıyorsun."

"Zaten iniş çıkışlardan payımıza düşeni aldık," dedi Bowie, ses tonu dengeliydi. "Hıyarlık etme."

Gibson sadece başını salladı. "Ne oldu?" Bowie sordu.

"Asistanım tavşanımı getirdi-"

"Dur bakalım," dedi Gibson. "Az önce *tavşan mı* dedin?" "Evet."

"Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Jonah kahkahasını bastırdı.

"O benim evcil hayvanım."

"Bu şaşırtıcı bir bilgi," dedi Bowie. "Ben seni daha çok bir köpek insanı olarak tanımlardım."

"On yıl boyunca futbol oynadım. Köpek sahibi olamayacak kadar çok seyahat ediyordum. Çok yalnız kalabilecek ama evde olduğumda da dost canlısı olabilecek bir hayvana ihtiyacım vardı. İşte benim küçük Marshmellow'um."

Hepsi ağzı açık bir şekilde bana baktı.

"Beni istediğin kadar yargıla." Bir içki aldım. "Onunla tanıştığında göreceksin.

O çok sevimli."

"Tamam, tavşandan devam edelim," dedi Bowie. "Bunun June'y ile ne ilgisi var?"

"Asistanım Andrea, Mellow'u benim için bazı evrak işleriyle birlikte getirdi. June onunla tanıştı ve her şey yolunda görünüyordu. Ama Andrea gittiğinde, June ona güvenmemem gerektiğiyle ilgili bir şeyler söylemeye başladı, çünkü Andrea Mellow'un suyunu doldurmayı unutmuştu."

Bowie, "June aşırı tepki vermeye yatkın biri değil," dedi. "Tavşanının suyu için bu kadar üzüldüğüne inanmakta güçlük çekiyorum."

"Sadece o değildi. İmzalamam gereken tüm evrakları okumadığım için bana yüklendi ama bu Andrea'nın işi. Andrea'nın ona ters ters baktığını falan söyledi."

"Uh-oh," dedi üç adam hep bir ağızdan. "Ne?"

"Andrea ona ters ters bakıyor *muydu*?" Bowie sordu. "Hayır," dedim. Öyle miydi? "Hiç sanmıyorum."

"June'un dik dik bakma suçlamasına nasıl yanıt verdin?" Bowie sordu.

"Andrea'nın güzel olduğunu bildiğimi ama June'un böyle kıskançlık yapmasına gerek olmadığını söyledim."

Bowie ve Jonah yüzlerini buruşturdular. Gibson böyle bir moronla konuştuğuna inanamıyormuş gibi başını salladı.

"Tanrım, GT, bunu ona gerçekten söylemedin, değil mi?" Bowie sordu.

"Onun gibi bir şey," dedim. "Güzel sözünü atlamalıydım, huh..."

"Sence?" Gibson sordu.

"Demek istediğim, June'un Andrea'yı kıskanması için hiçbir neden yok. Yedi yıldır benim için çalışıyor. Onunla uğraşacak olsaydım, bunu uzun zaman önce yapardım. Bizim tamamen profesyonel bir ilişkimiz var ve her zaman da öyle oldu."

"Bak GT, June'a karşı dürüst olmalısın," dedi Bowie. "Bu kasabanın yarısından daha zeki ama her şeyi gerçek anlamıyla görüyor. Ne demek istediğini söylemelisin, onun anlayacağını varsaymamalısın."

"Asıl mesele bu bile değil," dedi Gibson. Bowie'nin kaşları alnına doğru kanatlandı. "Ne?"

"Sorun şu ki June'un bir endişesi vardı ve siz onu görmezden geldiniz. Doğru olmadığını düşündüğü bir şey gördü. Size haber verdi. Siz de ona güzel asistanınızı kıskanmaması gerektiğini söylediniz, bu da aslında onu ciddiye almadığınız mesajını veriyordu. Sana çok kızgın. Ben de seninle konuşmazdım."

Bowie ve Jonah gözlerini Gibson'a diktiler. "Ne?" diye sordu.

"Çok anlayışlıydın Gibs," dedi Bowie. "Yine de neden bana doğru bok atıyordun? Agresif bir şekilde bekârsın ama ilişki tavsiyesi verme yetkisine mi sahiptin?"

Gibson kalın sakalının arkasından nadiren gülümsedi. "Koçlar sahada oynamaz, Bow."

"Haklısın," dedim biramı Gibson'a uzatarak. O da başıyla onayladı.

"Kıçımın koçu," dedi Bowie. "Bunu bir zamanlar Misty Lynn Prosser'la çıkan adam söylüyor."

"Kapa çeneni." Gibson tatlı çayını bitirdi, kavanozu yere bıraktı ve bilardo masalarına doğru yürüdü.

Jonah, "Bu ilginçti," dedi. "Gibs o sırada garip bir şekilde yardımcı oluyordu."

"Biliyorum," dedi Bowie. "Ve tüm bu göl olayını planlarken bize senin üzerine fazla gitmememizi söyledi."

"O adamı anlıyormuş gibi bile yapmayacağım," dedi Jonah. "Ama senden nefret etmiyor GT, yani bu senin lehine."

Gibson'ın o geyiğe neredeyse çarpacağı gün ona yardım ettiğimi hatırladığını biliyordum. Hasarın bir kısmını onarmış olmasına rağmen arabasıyla kaza yapmış olması hoşuma gitmemişti elbette. Ama bunun Gibson'ı GT yanlısı kampa sokmuş gibi görünmesine aldırmadım. O adama kendilerini sevdiren çok fazla insan olmadığını hissediyordum.

Ama yine de June konusunda ne yapacağımı bulmam gerekiyordu. "Her şeyi berbat ettim, değil mi?"

"Birazcık," dedi Bowie.

"Nasıl tamir edebilirim?" diye sordum. "Son kız arkadaşım elmas küpeler ya da tasarım bir çanta isterdi. June'un böyle biri olmadığını *biliyorum*. June'u sevmemin nedenlerinden biri de bu."

"Her şeyden önce, size ne kadar haklı olduğunu açıklayan çizelgeler ve grafikler göstermesine hazırlıklı olun." Bowie bir içki aldı. "Ama itiraf etmeliyim ki, June'un kız kardeşine aşık olmama rağmen, June'yı çok iyi anlamıyorum."

Birçok insanın June'u çok iyi anlamadığını hissettim. Bu da bana garip geliyordu. O farklıydı, ama birçok yönden bu onu anlamayı kolaylaştırıyordu. Onunla nerede duracağınızı biliyordunuz.

Elbette bu, ilk kavgamızla nasıl başa çıkacağımı sihirli bir şekilde bildiğim anlamına gelmiyordu. Ama en azından ona hediye almanın çözüm olmadığını biliyordum.

Bira şişemin ağzına baktım. June tanıdığım diğer kızlar gibi değildi ama bu onu daha az kadın yapmıyordu. Onun duygularını incitmiştim. Gibson haklıydı. Benim için endişelenmişti. Önemsiyordu. Ben de kıskandığımı düşünerek bunu bir kenara itmiştim.

Bazı kızlar oyun oynardı. Sana tahmin ettirdiler. Benim June Bug'ım değil. Tam olarak ne demek istediğini söylemişti. Sadece dikkatlice dinlememişim.

"Gidip onunla konuşmam gerek."

"İyi şanslar," dedi Bowie ve Jonah.

"Teşekkürler."

Taburemden kalktım ve kapıya yöneldim. Gibson gözüme çarptı.
Bana hızlı bir çene ucu verdi, ben de geri verdim.

Sonra kızımı aramaya çıktım.

HAZİRAN

I açık buzdolabıma baktım ve içinde uygun bir şeyler olmasını diledim. George'un sakatlığını ilk duyduğumda, o zamanlar fantezi futbolumda bir istatistikten başka bir şey değildi.

üzülmüştüm ve Cassidy duygularımı yememi önermişti. Garip bir konseptti elbette ama belli bir değeri vardı. Karbonhidrata abanmak kan şekerini yükseltir ve insülinin vücuda dolmasıyla ortaya çıkan düşüş insanı halsiz ve yorgun düşürürdü. Belki de ortaya çıkan uyuşukluk hissi üzüntü ve endişeye tercih edilebilirdi.

Biyolojik mekanizmalar ne olursa olsun, karbonhidrat ve yağ istiyordum. Ve dikkatli yemek planlamam -ve sağlık bilincine sahip Jonah ile yaşamam- sayesinde iyi bir şeyim yoktu.

Yiyecek uygun bir şey yoksa bir kız duygularını nasıl yiyebilirdi?

Cassidy ne yapardı? Scarlett'e mesaj atardı. Yaparlardı... içlerinden biri erkek arkadaşıyla kavga ettiği için üzgün olduğunda en iyi kız arkadaşlar ne yapıyorsa onu yaparlardı. Ve muhtemelen buna lezzetli bir şeyler yemek de dahildi.

Telefonumu aldım ve Cassidy'nin numarasını getirdim. Yardım için mesaj atarsam geleceğini biliyordum. Yanılmıyorsam bugün izinliydi.

Ama ona ne söyledim? Erkek arkadaşımınla tartıştığımızı ve nasıl işleyeceğimi bilmediğim güçlü bir duygu karışımı hissettiğimi mi? O hala benim erkek arkadaşım mıydı? Tüm bunları mesajla nasıl açıklayacaktım?

Aramaya karar verdim.

Cassidy üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Hey, Juney. N'aber?"

"Şu anda meşgul müsünüz?"

"Hayır, pek sayılmaz. Vardiyamdan yeni çıktım ve George'a sarılıyorum.

George-cat, yani."

"Bir sorunla ilgili olarak bana yardımcı olabilir misiniz?"

"Elbette." Sesinin tonu değişti. "Sorun nedir?"

"Duygularımı yemem gerekiyor ve hiç karbonhidratım yok." "Juney, sen neden bahsediyorsun? Sorun nedir?"

Telefonumu diğer kulağıma çevirdim. "Duygusal bir kriz yaşıyorum. Yaşadığım tüm bu duygularla ne yapacağımı bilemiyorum ve sanırım yemek yemem gerekiyor."

"Sıkı durun. Hemen geliyoruz."

Cassidy'nin Scarlett'i getireceğini kastetmiştik. Ve belki Leah Mae'yi. Benim için sorun yoktu. Eğer her biri pişmiş bir şey getirirse, daha fazla seçeneğim olurdu.

Yirmi iki dakika sonra üç kadın da geldi. Tahminime göre üçünün de elinde bir kutu ya da çanta vardı. Cassidy dondurma tercih etmişti. Scarlett'in elinde Pop In'den aldığı tarçınlı çörekler vardı. Leah Mae'de ise babasının nişanlısı Betsy'nin yaptığı limonlu karelerden bir kutu vardı.

"Pekâlâ Juney," dedi Cassidy, hepimiz elimizde şeker ve yağ dolu tabak ve kâselerle oturma odama yerleştiğimizde. "Neler oluyor?"

Çikolatalı dondurmadan bir ısırık alıp ağzıma attım, bu tat için yılın doğru zamanı olmadığını umursamadım bile. "George ve ben tartıştık ve ben ayrıldım."

Telefonum sehpanın üzerinde çaldı.

"Bu o mu?" Scarlett sordu.

"Muhtemelen."

"Sorun değil," dedi Cassidy, telefonumu kovarmış gibi eliyle işaret ederek. "Onunla konuşmadan önce duygularını çözmek için biraz zaman ayırman sorun değil. Ne hakkında tartıştınız?"

"Tavşanı. Ve asistanı."

"Biraz daha detaylandırman gerekecek," dedi Cassidy.

Tartışmamızın temellerini açıkladım.

"Ona güzel mi dedi?" Scarlett sordu. "Tabii ki hayır."

"Onun çekiciliğinden bahsetmiş olması üzülmemin nedeni değil," dedim. "Mali işleri gibi konularda ona güveniyor ve önüne koyduğu belgeleri okumadan imzalıyor. Ama tavşanın su içtiğinden emin olmayı hatırlayamıyor."

Leah Mae, "Dürüst bir hata olabilir," dedi.

Scarlett, "Leah Mae Larkin-someday-Bodine, onu savunmuyorsunuz," dedi.

"Hayır, Scarlett Bodine-someday-McAllister, onu savunmuyorum. Sadece June'un bir sonuca varmış olabileceğine dikkat çekiyorum."

Cassidy, "Bu konuda Leah Mae'ye katılıyorum," dedi ve Scarlett ona ters ters bakınca elini kaldırdı. "Korkma Scar, demek istediğim June'un endişelerini destekleyecek çok fazla kanıtı yok. Bir hata yapması onun beceriksiz bir asistan olduğu anlamına gelmez."

Scarlett, "Yine de ona güzel dememeliydi," dedi. "Bunu bir erkek başka bir kadının güzel olduğunu *düşünemez diye söylemiyorum*. Düşünebilir, sadece bunu kendine saklaması gerekir. *Yeni* kız arkadaşının bunu duymasına gerek yok. Bütün söyledğim bu."

Cassidy ve Leah Mae ağızlarındaki unlu mamullerin arasından "Katılıyorum," dediler.

Cassidy, "Bak Juney, sanki az önce tartışmışsınız gibi geliyor," dedi. "Küçük bir tartışma. Bunu atlatamayacağından mı endişeleniyorsun?"

Sorusunu düşünerek yarım kalmış dondurma kâseme baktım. "Şu anki sıkıntılı halimin bir parçası da bu, evet. Aniden çekip giderek her şeyi mahvettim mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Cassidy. "Neden gidip onu görmüyor ve bu konuyu konuşmuyorsun?"

Scarlett, "Hayır, onun kendisine gelmesini beklemeli," dedi. "Bunun için uğraşmasını sağlamalı."

"George'la barışmak istiyorsan ona yemek götür," dedi Leah Mae, bir limon karesi uzatarak.

Scarlett, "Şehirdeki en büyük ikinci şeker fahişesiyle çıktığın için böyle söylüyorsun," dedi. "Eminim Jameson'a pasta ikram ederek ona her şeyi yaptırabilirsin."

Leah Mae, "Bu da bir yol," dedi ve parmaklarını yaladı.

Scarlett, "Tartışmanın iyi tarafı da bu," dedi. "Barışmak."

"Ah, evet."

"Mmm-hmm."

Üçünün arasında göz gezdirdim. "Cinsel ilişkiden bahsediyorsunuz, değil mi?"

"Oh benim Tanrım, Juney, durarıyorum o
ilişki," Scarlett dedi. "Özellikle de sen yaşıyorsan."

Konu açılınca vücudum gerildi. Her zaman cinsel ilişkileri hakkında konuşurlardı. Buna *kız muhabbeti* diyorlardı. Beni içermediği sürece umurumda değildi. Kendim ve seks hakkında konuşmak istemiyordum. Henüz yüzleşmek istediğim bir şey değildi. "Cinsel ilişkiye girmiyoruz, yani seks yapmıyoruz."

"Sorun değil, kimse öyle olman gerektiğini söylemiyor," dedi Cassidy, sesi yatıştırıcıydı. "Doğru zamanın ne zaman olduğuna karar vermek sana kalmış. Ama makyajlı seks güzel bir şeydir."

"Güzel, çok güzel bir şey," diye onayladı Leah Mae.

Scarlett başını salladı. "Tanrım, evet. Bazen sırf barıştıktan sonra aklımı başımdan alsın diye Dev'le kavgaya ediyorum."

"Scarlett Rose, sen şeytansın," dedi Cassidy.

Scarlett ona bir parça tarçınlı çöreği göstererek, "Unutma," dedi. "Sana çoklu orgazmın gerçek bir şey olduğunu söyleyen bendim."

"Öyle," dedi Leah Mae. "Ve Bodine erkekleri onları dağıtma konusunda uzmandır."

Cassidy ona beşlik çaktı. "Evet, kızım."

"Sorunumu nasıl çözeceğimi biliyorum," dedim ve kaşığımın kâseme çarpmasına izin verdim.

"Güzel," dedi Cassidy. "Dondurma yardımcı oldu, değil mi?"

Kaseme baktım. Biraz yardımcı olmuştu. Konuşmaları da öyle. Doğrudan değil. Ama bir şekilde kız kardeşim ve arkadaşlarıyla yaptığım sohbet düşüncelerimin pekişmesine yardımcı olmuştu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

George'a haklı olduğumu göstermeliydim.

İKİ SAAT SONRA, ihtiyacım olan her şeyi hazırlamıştım. Menajerler, menajerler ve kişisel asistanlar tarafından istismar edilen sporculardan aktörlere kadar yirmi farklı ünlüyü araştırmıştım. Hikayelerindeki ortak noktaları bulmaya çalıştım ve bunları çeşitli grafikler üzerinde gösterdim. Bir noktaya değinirken görsel araçlar genellikle yardımcı olur.

George'a Andrea hakkında neden endişelerim olduğunu göstermeye kararlıydim.

Ve pozisyonumu destekleyecek verilere sahiptim.

Kapımın çalınması beni ürküttü. Kim gelmişti? George'u henüz arayıp gelmesini istememiştim. Araştırmamı daha yeni bitirmiştım.

Çıktılar hâlâ elimde sıcaktı. Kızlarla yaptığım karbonhidrat festivalinin kalıntıları oturma odamdaki sehpanın üzerinde dokunulmadan duruyordu. Temizlenmemiştim bile.

"June Bug," dedi George kapıdan. "Cevap verir misin lütfen?"

Davetli ya da değil, zamanlaması tatmin ediciydi. Çıktıların kenarlarına dokunarak onları düzgün bir yığın haline getirdim ve kapıyı açmaya gittim.

"Merhaba, George."

Bir nefes verdi ve omuzları gevşedi. İfadesindeki rahatlama mıydı?

"Seninle konuşmam gerek." İçeri girdi ve elimi tutarak büyük elinin içine aldı.

Beni içeri götürmesine izin verdim. Oturma odamdaki dağınıklığı fark etmemiş gibiydi. Sadece kanepeye uzandı ve beni yanına çekti, hala elimi sıkıyordu. Kağıt yığınına kucığıma koydum.

"Özür dilemeye geldim," dedi bakışlarımla buluşarak. Kahverengi gözleri çok netti. "Daha önce duygularını incittim ve özür dilerim. Sen benim için endişelendin ve ben umursamıyormuşum gibi davrandım. Ama umurumdaydı. Seni önemsiyorum ve senin düşüncelerini önemsiyorum. Ve söylediklerini ciddiye almadığım için özür dilerim."

Özrü o kadar beklenmedik ve samimiydi ki, yelkenlerimi suya indirdi. Gözlerinin içine baktım, haklı olma ihtiyacım sönmüş bir kibrit gibi göz kırpyordu.

Hâlâ Andrea için endişeleniyordum. O geldiğinden beri geçen birkaç dakika içinde bu durum değişmemişti. Ama belki de -sadece belki de- bu durumda en önemli şey gerçekler değildi. Önemli olan veriler değildi.

Öyleydi.

Elimi onunkinden çektim ve ayağa kalkarken bir yığın kâğıdı aldım. Çöp kutusuna doğru yürüyüp onları içine atarken George beni izledi.

"Özrünü kabul ediyorum," dedim ellerimi birbirine sürterek. "Ben de tartışmamızdaki payım için özür dilerim. Senin muhakeme yeteneğine güvenmediğimi gösterdim. Siz zeki bir adamsınız. Çok takdir ettiğim birisiniz. Endişelerimi bu kadar... sert olmayan bir şekilde ifade edebilirdim."

"Attığın şey neydi?" diye sordu.

"Demek istediğimi kanıtlamak için belgeler hazırlamıştım."

Ağzı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Dur tahmin edeyim. Çizelgeler ve grafikler mi?" "Evet. Nereden bildin? Sadece kapak sayfasını gördün."

"Bana göstermeyecek misin?" diye sordu.

"Hayır.

Güldü ve başını salladı. "Buraya gel."

Kanepede ona katıldım ve beni öptü. Derin ve yavaş bir öpücüktü bu ve bana kızların makyajlı seksle ilgili söylediklerini düşündürdü. Henüz o noktaya gelmemiştik ama ne demek istediklerini anlamıştım. George ve ben kanepemde öpüştük ve bu inanılmaz derecede tatmin ediciydi.

HAZİRAN

I Callie Kendall'la ilgili haberin duyulmasından bu yana geçen haftalarda Bootleg Springs'in çoğu sakinleşmişti. Balonlar, pankartlar ve flamalar indirilmişti.

Bir zamanlar onun kayboluşuyla ilgili yaygın teoriler etrafında dönen konuşmalar ve tartışmalar başka konulara yöneldi, ancak en sevdikleri teoriler en yakın olanlardan hala oldukça fazla övünme vardı. *Bir erkekle kaçtığı* fikrini ortaya atanlar özellikle kendini beğenmişlerdi.

Kız kardeşimden dava dosyalarının ve elde edilen kanıtların kutulanarak depoya kaldırıldığını öğrendim. Hollis Corner polis departmanının tarikatı ve Callie'nin hikayesinin geri kalanını araştırma yetkisine sahip olmasından yakınıyordu. Bu konuda karanlıkta bırakılmaktan hoşlanmadığı belliydi.

İnsanlar kayıp kişi posterlerini indirdi. Bazıları o kadar uzun süredir duvarlarda asılı duruyordu ki boyaları solmuş, geride parlak kağıt boyutunda dikdörtgenler kalmıştı.

Rahatlamayla karışık garip bir kayıp duygusu vardı. Callie bulunmuş, gizemi çözülmüştü. Herkes bunun iyi bir son olduğu konusunda hemfikirdi. Hayattaydı ve iyiydi. Ama o kadar ani bir şekilde sona ermişti ki, on iki yılı aşkın spekülasyon, merak ve umuttan kurtulmak zordu.

Beni meşgul edecek yeterince şey vardı, bu yüzden Callie Kendall hakkındaki o küçük şüphe kırıntısı beynimin arkasında bekledi. Orada olduğunu biliyordum ama dikkatimi ona vermedim. İş vardı ve ben bir risk analizi ve satış planına yardımcı olmak için getirilmiştim.

Ve George vardı.

George Thompson'a aşık oluyordum. Beynimin mantıklı kısmı bu güçlü duyguların tam olarak ne olduğunu anladı. Onları fark etti, parlaklıklarını gördü. Sıcaklıklarını ve doğuştan gelen çekiciliklerini. Sık sık kafam karışsa da bu duygulardan hoşlanıyordum.

Neden bir akşam George ve Mellow'a sarılıp SportsCenter izlemek, aynı aktiviteyi evde yapmaktan çok daha iyiydi? Ya da babamla? George'un beni bir randevu için almaya geleceğini bildiğimde neden kalbim daha hızlı atıyordu?

Ve dokunmak. Hiçbir zaman çok fazla fiziksel temastan hoşlanan biri olmamıştım. Kendi alanımı seviyordum ve dokunmanın diğer insanlarla bağ kurmanın zorlayıcı bir yolu olduğunu hiç düşünmemiştim.

George'la öyle olmadı. O kocaman elleri vücudumda dolaşıyordu -tabii ki saygılı bir şekilde- ve ben bunun her zerresini seviyordum. Kanepe sarılmaları, el ele tutuşmalar, belime dolanan kollar. Öpüşmeler. Öpüşmek. Öpücükleri o kadar dikkat dağıtıcıydı ki, yakın zamanda diş ipi kullanıp kullanmadığını önceden sormak aklıma bile gelmemişti.

Yaşadığım bu yeni duygusal rezonansı merak ediyordum. Bunu anlamıyordum ama bu durumda, uzak durma içgüdümü tetiklemiyordu. İçine dalmak istiyordum. Daha fazlasını deneyimlemek. George bana birden fazla kez "*düşünme, sadece hisset*" demişti. Ve ben de istedim. Her türlü şeyi hissetmeyi denemek istedim.

Ben de hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğim bir konuyla karşılaştığımda her zaman yapmam gereken şeyi yaptım. Kütüphaneye gittim.

Bootleg Springs Kütüphanesi şehir merkezindeydi ve hâlâ ayakta olan en eski binalardan birinde yer alıyordu. Tuğla cephesi biraz kırık döküktü ama yine de davetkârdı. Yepyeni ahşap basamaklar Scarlett'in daha geçen yaz tamir ettirdiği sahanlığa çıkıyordu. Millie Waggle'ın ayağını sıkıştırıp ayakkabısını çekip çıkarmasına neden olacak kadar çürümüş olan yıpranmış ahşabı değiştirmişti.

İçerisi cennet gibi kokuyordu; deri, eski kâğıt ve kütüphaneci Piper Redmond'ın parlak kalması için ön tezgâhın yüzeyine sürdüğü ciladan gelen limon kokusu.

İçeri girdim ve derin bir nefes aldım. Bu kütüphane dünyada en sevdiğim yerlerden biriydi. Kütüphanelere göre çok büyük değildi. Süslü de değildi. Çok daha büyük olan ya da eski ve önemli kitapları barındıran başka kütüphanelerde de bulunmuştum. Bu kütüphane basitti ama evimdi. Çocukluğumun saatlerini bu duvarlar arasında, bir kitaba kıvrılmış olarak geçirmiştım.

Ailem okuma sevgimi teşvik etmişti ama seçimlerim karşısında her zaman şaşkınlığa düşmüşlerdi. Cassidy *Bebek Bakıcıları Kulübü'nü okurken* ben de astronomi ve fizik kitaplarına bakıyordum. Sekiz yaşındayken Carl Sagan'ın *Cosmos'unu* okudum. Bilimle ve daha sonra matematikle ilgili her şeyi yutmuştum. Eğlence olsun diye problem çözebilmek için eve üniversite matematik ders kitaplarını getirdiğimde Cassidy'nin ağzı açık kalmıştı.

Beynim bu tür bir uyarım için can atıyordu. Bu olmadan kendimi seçirir ve huzursuz hissederdim. Bir şey hakkında bilgi edindiğim sürece mutluydum.

Çok iyi bildiğim kurgusal olmayan rafların önünden geçtim ve bilinmeyenlerle dolu bir yere baktım. Kurgu.

Babam beni spora bağladığında, genç bir delikanlı olarak ufkumu bilim metinlerinin ötesine genişletmişim. Sonra spor istatistikleri ve sporcu biyografileri üzerine kitapları yutmaya başladım. Beyzbolla başlamıştı -vuruş ortalamalarını hesaplamak kolay ve takip etmek ilginçti. Ama futbol beni diğer sporların heyecanlandırmadığı bir şekilde heyecanlandırmıştı. Oyunda sayıların hesaba katamadığı bir şans unsuru vardı. Takip etmeyi özellikle teşvik eden bir acımasızlığı vardı.

Ama roman okumak? Okulda okuma ödevi verilmediği sürece hiç zahmet etmemiştim.

"Hey, June. Özellikle aradığın bir şey var mı?" Piper sordu. Piper Redmond klişeleşmiş küçük kasaba kütüphanecilerine hiç benzemiyordu.

Her hafta renk değiştiren pixie kesimi, sayamayacağım kadar çok piercingi ve vücudunun her yerinde rengarenk dövmeleleri vardı. On bir yıl önce kütüphaneyi devralmak için buraya taşınan bir Bootleg nakilliydi. Gürültülü dış görünüşüne rağmen, Piper'ın tavrı ağırbaşlıydı. Yumuşak konuşurdu ve tanıdığım herkesten daha fazla kitap okumuştı.

"Evet," diye yanıtladım. "Çok fazla duygu içeren kitaplara ihtiyacım var."

"Hmm." Piper parmağıyla dudaklarına dokundu. "Ne tür duygular?"

"Hepsi."

Gülümsedi. "O zaman tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Beni romantizm bölümüne götürdü. İlk içgüdüm alay etmektir ama onu sorgulamaktan daha iyisini biliyordum. Yıllar boyunca bana sayısız tavsiye vermişti ve beni bir kez bile yanlış yönlendirmemişti. Eğer aşk romanları okumam gerektiğini düşünüyorsa, ona güvenirdim.

Kollarımı uzatarak bekledim, böylece seçtiklerini taşımam için büyüyen bir yığının içine bırakabilirdi. Farklı kalınlıklarda altı kitap seçti, hepsinin kapağında tutkulu çiftler ya da çekici erkekler vardı.

"Bunların hiçbirisiyle yanlış yapamazsınız," dedi. "Adil bir uyarı, kalbinizi paramparça edecekler, ancak oldukça güzel bir şekilde tekrar bir araya getirecekler."

"Tam da aradığımı türden bir kitaba benziyor."

"Başka bir şey için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu, üstüne bir tane daha koyarak. "Hayır, bunlar beni birkaç gün meşgul eder."

"Bunların geldiği yerde daha fazlası var," dedi. "Özellikle bir tanesini beğenirseniz bana haber verin, size benzer başka şeyler de önerebilirim."

"Teşekkür ederim."

Onu kasaya kadar takip ettim ama kurgu dışı bölümündeki bir başlık gözüme çarpınca duraksadım. *Amerika'da Suç İstatistikleri: Yeni Genişletilmiş ve Güncellenmiş Baskı*. Onu da aldım ve yığıma ekledim.

Piper kitaplarımı taradı ve ben de seçimlerimden memnun bir şekilde onları çantama yerleştirdim. Eve gidip kitapları sehpanın üzerine yığdım, sonra da koltuğumun bir köşesine kıvrıldım. Piper'ın önerdiği aşk romanlarından ilkinde dalmayı planlamıştım ama suç istatistikleri kitabı beynimdeki o kıymığı dürtüyordu. Callie kıymığı.

Nedeninden emin değildim. Callie'nin davası çözülmüştü. Artık üzerinde düşünülecek bir gizem kalmamıştı. Ama hikâyesindeki bir şey beni hâlâ rahatsız ediyordu. Belki de beynimi soruna yöneltmenin ve nedenini bulmanın zamanı gelmişti.

YouTube'daki haberlerden birinin görüntülerini açarak, suç istatistikleri kitabını karıştırırken arka planda oynamasına izin verdim. Hiçbir şey birbirine bağlanmıyordu. Beynimi aydınlatan bir içgörü parıltısı yoktu.

Ve sonra, işte oradaydı. Nöronlar ateşlendi, bağlantılar kuruldu. Beni neyin rahatsız ettiğini biliyordum. Sadece haklı olup olmadığımı görmek için biraz araştırma yapmam gerekiyordu.

George mesaj atıp yolda olduğunu bildirdi. Cassidy ve Bowie ile çifte randevuya çıkmak için planlarımız vardı. Hızlı bir cevap gönderdim, düşüncelerim elimdeki sorun üzerinde yoğunlaşıyordu.

On iki dakika sonra George geldi. İçeri girdi ve başımı kaldırdım, uzun bir uykudan yeni uyanmış gibi sersemlemiş hissediyordum.

"Hey sen," dedi. "Neye bu kadar odaklandın?"

"Özür dilerim." Saçlarımı yüzümden geriye doğru taradım. Nasıl bu kadar karışmıştı? Sadece kanepeden mutfak masasına gitmiştim. "Bir yolunu buldum."

Karşımdaki sandalyeyi çekti ve oturdu. "Neyi anladın?" "Callie Kendall'ın hikâyesinde beni rahatsız eden şeyi."

"Oh?"

"Callie son on iki yılını Hollis Corner'ın dışında bir tarikatla birlikte yaşayarak geçirdiğini söyledi," dedim. "Ama Hollis Corner, büyüklüğüne göre alışılmadık derecede yüksek bir suç oranına sahip."

"Nereden biliyorsun?"

"İstatistiksel bir anomali olan her şeyi ilginç buluyorum. Hollis Corner istatistiksel bir anomali. Nüfus yoğunluğuyla açıklanamayan bir suç oranına sahip kırsal bir topluluk. Bunu ilk kez bir müşterim için risk analizi raporları hazırlarken keşfettim. Bugün kütüphanede bu kitabı gördüm." Kapağını okuyabilmesi için suç istatistikleri kitabını ona uzattım. "Bana hatırlattı."

"Tamam, şu ana kadar seninleyim."

"Beklenenden daha yüksek suç istatistikleri en az yirmi yıl öncesine dayanıyor."

"Başka bir deyişle, Hollis Corner suç dolu bir lağım çukuru ve bu yeni bir şey değil."

"Kesinlikle." Zihnim iyi yağlanmış bir makine gibi dönüyor, dişliler sorunsuzca dönüyor, bir sonuçtan diğerine ilerliyordu. "Bu da iki şeyden biri demek."

"Birincisi, bu tarikat bir tarikat değil; bir suç örgütü."

Damarlarımda küçük bir heyecan dalgası patladı. Anlamıştı. "Evet. Ya da suç faaliyeti başka bir kaynaktan kaynaklanıyor." "Hangisi olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet." Görebilmesi için dizüstü bilgisayarımı çevirdim. "Hollis Corner kesin olarak Özgür Hainler'in bölgesi içinde. Adalet Bakanlığı tarafından resmi olarak kanun dışı bir motosiklet kulübü olarak sınıflandırılmışlar. Bu da suç faaliyetlerine yoğun bir şekilde karıştıklarına dair önemli kanıtlar olduğu anlamına geliyor."

"Yani Harley kullanmayı ve deri giymeyi seven bir grup doktor ve avukat değil."

Başka bir heyecan zonklaması parmaklarımı karıncalandırdı. "Kesinlikle. Suç oranı, Hollis Corner gibi kasabalarda yerel kolluk kuvvetlerinin büyük ölçüde etkisiz olmasından kaynaklanıyor. Özgür Dönekler bulundukları bölgelerde mafya benzeri bir hakimiyet kurmalarıyla tanınırlar."

"Tamam, hâlâ seninleyim. Ama bunun Callie'nin tarikatıyla ne ilgisi var?"

"Özgür Hainler kendi bölgelerinde bir tarikatın var olmasına izin vermezler," dedim. "Yerleşkelerini inşa edemedi onları kasabadan kovarlardı. Herhangi bir rekabet algısına tahammülleri yok ve bir tarikat lideri de böyle kabul edilir."

"Onu otoritelerine karşı bir tehdit olarak görürler." "Evet."

"Hm." Çenesini ovuşturdu. "Tarikat lideri değilim ama olsaydım da yerleşkemi bir motorcu çetesinin önüne koymayı tercih etmezdim herhalde. Görünüşe göre bu, motorcular önce onları kovmasa bile yetkililerin etrafı koklama ihtimalinin daha yüksek olması anlamına geliyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ama bekle." George ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Bunu başka bir açıdan düşünelim. Ya tarikat motorcularla bir anlaşma yaptıysa? Onlara haraç ödediler, mafya tarzı, koruma için."

"Teoriniz imkânsız değil," dedim. "Ama son derece olasılık dışı. Tarikat liderleri ve suç örgütlerinin başındakiler genellikle kendilerini yüceltmeye yatkın özelliklere sahiptirler."

"Elbette büyük kafaları var."

"Klinik narsisizmi de tahmin edebiliyorum, ancak bu konuda elimde istatistik yok." Daha sonra bakmam gerekecek. "Demek istediğim, iki grubun aynı bölgede bir arada yaşayabileceğini sanmıyorum."

"Ya izole edilmişlerse? Belki de yakınlarda olmadıkları için motorcular onları yalnız bırakmıştır."

Başımı salladım. "Özgür Hainler'in dış bölgeleri de kapsayan yerleşik bir bölge alanı var."

"Yani ne diyorsun?"

"Kesin bir sonuca varmak için yeterli kanıtım yok. Ama Callie Kendall'ın onca yıl nerede olduğu konusunda yalan söylemiş olabileceğini düşünüyorum."

George sırtıttı. "Tanrım, zeki olduğun zaman çok seksi oluyorsun."

Kendimi tutamayıp gülümsedim, biraz da. "Bu... Bunun konumuzla ne ilgisi var bilmiyorum."

"Öylesin işte. O koca beyninin çalışmasını izlemeye bayılıyorum. Ama neden yalan söylediğini düşünüyorsun?"

Dizüstü bilgisayarımı kapattım, hayal kırıklığı midemde bir düğüm bıraktı. "Bilmiyorum. İnsan motivasyonları benim için tam bir gizem. Görünüşe bakılırsa, hikâyesi tamamen akla yatkın. Callie'nin hikâyesini sorgulamamın tek nedeni Hollis Corner'dan bahsetmesiydi. Daha önce bu konuda bir şeyler okuduğumu biliyordum."

George tekrar yerine oturdu. "Pekâlâ. Onun nedenlerini düşünelim. Callie neden yalan söyleyip bir tarikat tarafından esir tutulduğunu söylesin ki?"

"Bazı fikirlerin olduğunu umuyordum."

"Belki de gerçeklerden utanıyordur. Belki de gerçekten bir adamla kaçtı ve işler yolunda gitmeyince hayatına geri dönmeye karar verdi. Ama bu kadar uzun süre uzak kaldığı için kendini kötü hissediyor, özellikle de hikayesi medyanın bu kadar ilgisini çekmişken."

Keşke insanları daha iyi anlasaydım. Belki de kız kardeşimi dinlemeli ve sosyalleşmek için daha çok çaba göstermeliydim.

"Belki de bunu ilgi çekmek için yapıyordur," dedi. "Bu tür şeylere çok aşinayım."

"Nasıl yani?"

"Hayranlar. Kızların sporcuların peşinden koşmasının çoğu dikkat çekmek içindir. Görülmek istiyorlar. Medyanın ilgisini çeken biriyle çıkıyorlarsa, onunla birlikte olarak biraz ilgi çekerler. Genellikle bundan daha fazlasıdır. Pahalı şeylerle şımartılmak isterler. O tasarımcı çantaları ve ayakkabıları onlar için izci kız rozetleri gibidir. Onları toplamak ve göstermek isterler. Ama ilgi de önemli bir şey."

"İlgi çekme arzusunun güçlü bir motivasyon kaynağı olduğundan şüpheleniyorum. Ama eğer tarikatla birlikte değilse, neredeydi? Ve neden şimdi? Neden bunca yıl sonra ortaya çıktı?"

"Bilmiyorum," dedi.

"Olası nedenleri ne olursa olsun, şundan eminim George. Akla yatkın olmayan bir şeyler var."

"Bir denklemini anlamadığınızda canınız sıkılıyor, değil mi?" "Evet, aynen öyle. Bu hiç mantıklı değil ve bir denklemden daha fazlası. İstatistiksel anormallik veya anormal bir veri noktası."

"Peki, akşam yemeği ve film için yeterince uzun süre bir kenara koyabilir misin? On dakika içinde Cassidy ve Bowie ile buluşmamız gerekiyor."

Bilgisayarımı kapattım. Şaşırtıcı bir şekilde, yapabiliyordum. Daha da şaşırtıcı olanı, George'la çifte randevu, sayılara bakarak ve olasılıkları hesaplayarak geçirilen bir akşamdan daha cazipti. Callie'nin gizemi yarın beni bekliyor olacaktı.

Bu gece bir randevum vardı.

GEORGE

I June'a karşı çok eli açık davranmaya başlamıştım. Ama o bana izin verdiği sürece, durmayacaktım.

Cassidy ve Bowie'nin karşısında küçük, şirin bir İtalyan restoranında oturduk.

restoran, Mama Lucia's. Masa örtüleri ve iyi şarabı olan bir yerdi, ancak yine de bir aile yemeği için birinin yemek odasında oturuyormuş gibi hissettiriyordu. Orta yaşlı bir çift olan sahiplerinin mutfakta İtalyanca tartışıklarını duyabiliyorduk ve her yer sarımsak, taze ekmek ve baharat kokuyordu.

Bir elim June'un kalçasındaydı ve küçük cadaloz etek giymişti. Üstünü değiştirdikten sonra aşağıya indiğinde kıyafet seçimi hakkında yorum yapmıştım ve o da sakince düzenli olarak etek giydiğini, sadece onu etek giyerken görmediğimi söylemişti.

Hayır, onu hiç görmemiştim. Oturur oturmaz elimi mümkün olan en kısa sürede masanın altındaki bacağına götürmeden önce ona dokunmamıştım da. O lanet merdivenlerden indiği andan itibaren dikkatim bacaklarına yapışmıştı.

Uzun, zarif, yumuşak. Bacağını biraz okşadım ve elimin daha yukarı kaymasına izin verdim. Masanın üstünde tepki vermiyordu. Kız kardeşinin neyin peşinde olduğumun farkında olduğunu sanmıyordum. Bowie aptal değildi, bunu anlayabileceğinden emindim. Aynı şeyi ya da daha fazlasını onların tarafındaki Cassidy'ye yaptığından da emindim.

Fark etmemiş gibi davrandım. Adamın nezaketi.

Bu, çıkmaya başladığımızdan beri June'la yaşadığım en fazla ten temasıydı. Son ilişkimin fiziksel tarafı bu kadar gelişmemişti.

Yavaşça. Aslında ilişkilerimin hiçbiri bu kadar yavaş gelişmemiştir. Bir ya da iki randevudan sonra onları yatağıma alırdım ya da onların yatağında olurum. Ben fiziksel bir adamdım. Dokunma ve temas benim için çok önemliydi.

Ama June'la yavaş tempodan zevk alıyordum. Kalçasını okşadım ama çok fazla zorlamadım. Dizlerini ayırıp beni içeri davet etseydi, bunu şevkle yapardım. Filmi atlamak için bir bahane bulur ve onu biraz eğlenmek için evime geri götürürdüm. Ama öyle yapmadı ve benim için sorun yoktu. Onunla birlikte olmak için külotunun içine girmeme gerek yoktu.

Tabii ki onun külotuna girmek istiyordum. Onun için beton gibi sertleşmişim ve cazibesi gerçektir. O pürüzsüz vücudu tanımak istiyordum. Ona dokunmak, onu hissetmek istiyordum. Bana dokunmasına izin verdim.

Bacağını biraz sıkarak uzun bir nefes aldım. Oraya varacaktık.

"Tatlı istiyor muyuz?" Bowie sordu.

Cassidy inledi. "Çok doydum. O rigatoni harikaydı." "Ben de yemekten memnun kaldım," dedi June.

Bowie'nin itirazlarına rağmen, dördümüzün hesabını ben ödedim. Sonra June'un paltosunu giymesine yardım ettim ve hep birlikte Bootleg Springs Theater'a doğru yürüdük.

Bu kasabadaki her şey gibi burası da sıradan bir sinema salonu değildi. Yirmili yıllardan kalma bir şey gibi görünecek şekilde yenilenmişti. Bilet gişesinin üzerinde asılı duran art deco tabela, kaldırıma yumuşak bir ışık saçıyordu. İçeride, lobi siyah ve altın rengiyle dekore edilmişti. Bir şekilde burayı Bootleg'e hiç yakışmayacak şekilde göz alıcı hale getirmeyi başarmışlardı. Belki tereyağlı patlamış mısır kokusundan ya da mason kavanozlarında servis edilen kaçak içki seçeneklerinden kaynaklanıyordu ama mükemmel bir uyum sağlamıştı.

Biletlerimizi ödedik ama atıştırmalıkları atladık. Bir kova patlamış mısır alabilirdim, ama kendimi tempoya uydurmaya çalışıyordum. Yediğim lazanya da beni bitirmişti.

Bowie tiyatronun arka tarafına yakın bir yer seçti. Lise günlerime geri döndüm. Burası tam olarak on altı yaşında bir çocukken biriyle çıkacağım yerdi. Filmin ortasında sevişmek için mükemmel bir yerdi.

Sıranın aşağısına doğru ilerlerken June'un kolunu hafifçe çektim. "Onlarla aramızda bir koltuk bırak. Yayılmamız için bize biraz yer açın."

Başka bir deyişle, kardeşinle arana biraz mesafe koy ki ışıklar azaldığında seninle biraz yaramazlık yapabileyim.

Bowie bana ince bir çene ipucu verdi. Nasıl yapıldığını biliyordu. Paltolarımızı çıkarıp yedek sandalyeye koyduk ve oturduk.

"Bu filme aşına değilim," dedi June. "Nedir bu?"

"Romantik olması gerekiyor," dedi Cassidy.

Bowie ve ben baktık. Aramız pek iyi değildi. Ama ikimiz de film için burada değildik.

"Oh iyi," dedi June, sesi parlayarak. "Duygularımı romantik kurgu yoluyla keşfetmeye çalışıyorum. Film bunun için başka bir araç."

"Aferin sana Juney," dedi Cassidy.

Birkaç dakika sonra ışıklar söndü. June'un elini kendi elime aldım ve başparmağımla sırtını okşadım. Gözlerini ekrandan ayırmadan önizlemeleri izledi. Yüzünü izledim, ışığın parıltısının kalkık burnunu vurgulayışına hayran kaldım. Yumuşak dudaklarını. Boynunu.

Yaklaşıp derin bir nefes aldım ve saçlarını kokladım. Tanrım, çok güzel kokuyordu. Taze ve temiz, ama yine de sıcak ve davetkâr.

Film başladı ve açılış şarkısının ilk notasından itibaren içimde garip bir his vardı. Cassidy romantik demişti ve kesinlikle öyle başladı. Ama biz filmi izlerken aklımın bir köşesinde bir uyarı çalıyordu. Sadece nedeninden emin değildim.

June ile biraz öpüşüp eğlenme niyetime rağmen, filmin bir saatinde izlemeyi bırakamadım. Bu bir aşk hikayesiydi, birlikte büyüyen bir kız ve oğlanı takip ediyordu. Hayat onları sürekli birbirinden ayırıyor, sonra onları kışkırtıcı bir şekilde yakınlaştırıyor, ancak tekrar ayırıyordu. Yürek burkucuydu.

June'a baktım. Ekrandan yayılan ışık yüz hatlarını aydınlatıyordu ve birden kafamdaki alarmin neden susmadığını anladım. Bu film göğsümü ağrıttıyordu - sertçe burnumu çektim - ve belli ki ona da aynısını yapıyordu.

Kaşları çatıldı ve gözleri büyüdü. Tırnağını çiğniyor ve sanki vücudu yaşadığı tüm duyguları kontrol etmekte zorlanıyormuş gibi koltuğunda kıpırdanıyordu.

Artık dikkatimin sadece yarısı filmdeydi. Ne olacağını bilmek istiyordum -sonunun mutlu bitmeyeceğine dair güçlü bir şüphem vardı- ama June beni büyülemişti. Duyguları daha önce hiç görmediğim bir şekilde yüz ifadesinde parlıyordu. Ekranı önce umutla, sonra endişeyle, sonra da korkuyla baktı. Ellerini birbirine kenetledi ve göğsüne doğru tuttu. Ağzına dokundu. Gözlerini kapattı.

Tekrar baktığında hikâye trajik bir hal almıştı. Gözlerimin dolmasına izin vermemek için kendimi zor tutuyordum. Cass ve Bow'a hızlı bir bakış attığımda Cassidy'nin Bowie'nin kolunu omuzlarına atmış sessizce hıçkırdığını gördüm.

June az önce filmde olanları kabullenmeye çalışıyormuş gibi başını birkaç kez salladı. Ölüm, keder, kayıp, trajedi. Hepsi o büyük ekrandaydı. Vücudu titredi, titrete bir nefes aldı ve gözyaşları yanaklarından aşağı aktı.

"Ah, June," diye fısıldadı Cassidy, kız kardeşine doğru uzanarak. Cassidy'nin gözlerine baktım ve "*Onu yakaladım*" diye mırıldandım.

Cass başını salladı.

June'u oturduğu yerden kaldırdım ve kucağıma oturttum. İçimde eridi, ağlarken yüzünü omzuma gömdü. Ben sırtını yavaş dairelerle ovarken vücudu derin hıçkırıklarla sarsılıyordu. Kimse bize aldırış etmedi. Buradaki insanların yarısı ağlıyor, diğer yarısı da onları teselli ediyordu.

Bowie bile bir gözünün köşesine hızlı bir hareket yaptı. Boğazımı temizleyip tekrar sertçe burnumu çekerken bile fark etmemiş gibi davrandım. Adamın nezaketi.

Film, çıkarken hepimizin karşıdan gelen trafiğe girmek istemememize yetecek kadar umutla sona erdi. Ama en iyi ihtimalle acı-tatlı olmuştu. June'u kendime doğru çektim ve bir kolumu sıkıca ona doladım. O da kollarını belime doladı ve yüzünü göğsüme yasladı. Hâlâ ağlamayı bırakmamıştı.

Sinemadan sokağa çıktığımızda Cassidy "Çok üzgünüm," dedi. Gözlerini sildi ve burnunu çekti. "Filmin bu kadar üzücü olacağını hiç düşünmemiştim. Tatlı ve romantik olduğunu duymuştum. Bir randevu filmi gibi gelmişti."

Bowie boğazını temizledi. "Bir dahaki sefere ben seçiyorum." "Buna itiraz bile edemem," dedi.

Tek parmağımla June'un çenesini yukarı kaldırdım. "İyi misin, June Bug?"

Sertçe burnunu çekti ve şişmiş, kan çanağına dönmüş gözlerini kırıştırdı. "Bilmiyorum."

Gözleri yine yaşlarla doldu. Kollarımı ona doladım ve gömleğimi ıslatmasına izin verdim.

Onu hiç böyle ağlarken görmemiştim, diye mırıldandı Cassidy.

June'un saçlarını okşadım ve başının tepesini öptüm. "Sorun yok. Ona sahibim."

Cassidy bana sıcak bir gülümseme verdi. Bowie onun elini tuttu ve vedalaştılar. June yüzünü kazağımdan ayırmadı.

"Hadi, Haziran Böceğı." Ellerimi tekrar saçlarında gezdirdim. "Bana bu kadar yakın olmanı ne kadar sevsem de, sen böyle önüme yapışmışken yürüyemem. Ve hâlâ tiyatronun önünde duruyoruz."

"Neyim var bilmiyorum." Sesi titredi ve tekrar burnunu çekti. "Film gerçek bir hikayeye dayanmıyordu bile. Tamamen kurgusaldı. Neden bana böyle hissettirdi?"

Kolumu omuzlarına doladım ve onu sokaktan arabama doğru yönlendirdim. "Çünkü bu senin içinde bir şeylere dokundu. Ve belki de zaten içinde bir sürü duygu vardı. Sadece ortaya çıkmaları gerekiyordu."

June sadece başını salladı.

Arabama vardık ve onun için yolcu kapısını açtım. Bana doğru döndü, parmak uçlarına kalktı ve bana güzel, sert bir öpücük verdi.

"Teşekkür ederim,"

dedi. "Ne için?"

"Anlamak için."

Saçlarını yüzünden geriye doğru taradım ve tatlı dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Bir şey değil."

HAZİRAN

A Hayatımda izlediğim en korkunç, berbat, yürek parçalayıcı, harika film den sonra George beni dondurma almaya götürdü.

Temelde bir dahiydi. Kesinlikle bir şeyler vardı *duygularımızı yeme* teorisi.

Moo-Shine Dondurma ve Peynir'de oturduk ve külahlarımızı yaladık. Film hakkında konuşmak istemiyordum. Beni ağlatmış olsa da film mükemmeldi. Hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyordum ama George beni anlıyor gibiydi. Benimle sessizce oturdu ve düşünmeme izin verdi.

Dahiyane.

Kaotik duygu kasırgası dağıldı. Kendimi daha iyi hissettim. Temizlenmiş. Dondurmamızı bitirdiğimizde artık ağlama ihtiyacı hissetmiyordum. Kendimi kontrol ediyordum. Sakin ve mutluydum.

Beni eve götürdüğünde, ondan bir şeyler hissettim. Aramızda bir gerginlik vardı. Olumsuz bir gerginlik değil, sanki başka bir anlaşmazlık yaşamışsınız gibi. Fiziksel gerginlik. Bana iyi geceler öpücüğü verdi ve içeri gelmemi istemedi. Ama yine de aramızda bir soru olduğunu hissettim.

Sonraki iki hafta boyunca, birlikte olduğumuz her an bunu hissettim.

Bana dokundu, bana sarıldı, beni öptü. Ve yüzeyin altında, daha fazlası için duyduğu arzuyu hissedebiliyordum. Beni zorlamadı. Üzerimde baskı kurmuyordu. Ama oradaydı.

İlişkimiz ilerliyor-gelişiyordu. Ve bu hoşuma gidiyordu. Birbirimizi neredeyse her gün görmemiz hoşuma gidiyordu. Beni öpücükler ve gülümsemelerle karşılaşması hoşuma gidiyordu. Ayrı kaldığımızda onu özlemem ve her birlikte olduğumuzda onu tekrar görmenin tatlılığını yaşamam hoşuma gidiyordu.

Onu severdim. Sadece hoşlanmakla kalmadım, ona saygı duydum. Fizikselliği ve atletizm geçmişi sadece yüzeyseldi. George Thompson futbol oynamıştı ve ligde geçirdiği on yıl boyunca en iyilerden biri olmuştu. -Ama futbol onun kim olduğu değildi. Zeki, nazik ve çoğu zaman eğlenceli biriydi. Onun varlığından hoşlandım ve kendimi onun arkadaşlığını arzularken buldum.

Ama konu ilişkimizin gideceğini bildiğim yere geldiğinde korkuyordum.

Vücudum onunla birlikte bir şeyler istiyordu, ondan. Aramızdaki sıcaklığı ben de en az onun kadar hissediyordum. Yine de kendimi ondan uzak tuttum. Çok güçlü olduklarında duygularıma yaptığım gibi onu bir kenara itmeye çalıştım. Bu fiziksel özlem -onunla birlikte olma arzusu- beni dehşete düşürüyordu.

Bunun olacağını biliyordum. Sadece bununla yüzleşmek istemiyordum. Çünkü kendim ve ilişkilerim hakkında bildiğim bir şey varsa o da seksin son demek olduğuydu. Ve onu kaybetmek istemiyordum.

Cuma gecesi, beni bir akşam geçirmek için kiralık evine davet etti. Önceki birkaç gün boyunca dışarıda çok fazla sosyalleştik - ailemle akşam yemeği, kız kardeşim ve Bowie ile başka bir film - ve George sınırında olduğumu fark etmiş görünüyordu. Onunla ve tavşanı ile bir gece geçirmek kulağa mükemmel geliyordu.

Akşam yemeğimizi yedik, sonra ESPN izlemek için kanepeye uzandık. Mellow zıpladı, o da onu kucağına aldı ve nazikçe kucağına koydu. Gözleri yavaşça kapanırken minik burnu kıpırdadı.

"Senden hoşlandığı kesin." Parmağını kulaklarının arasında gezdirdi, sonra yüzümü kendine doğru eğdi. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Öpücüğü tanıdık, dudakları çok davetkârdı. Yüzüme dokundu ve ellerini saçlarıma arasına soktu. Bu onun kanepesinde ya da benim kanepemde ilk öpüşmemiz değildi. Ama bu sefer farklı hissedebiliyordum. Yüzeyin hemen altında kaynayan bir açlık vardı. Beni istiyordu.

Gerçek şu ki, ben de onu istiyordum. Onu hevesle öptüm, korkum fiziksel arzumla savaşa da bunun verdiği hissin tadını çıkarıyordum.

Mellow'u kucağımdan aldı ve dikkatlice yere bıraktı. Sanki uykusunun bitmediğine karar vermiş gibi küçük yastığına doğru zıpladı.

Sonra beni yatak odasına götürdü.

Elini tutarak dudaklarımı yalayarak onu takip ettim. Beni yatak odasına götürdü ve yatağa yatırdı.

Üzerime eğildi ve beni tekrar öptü, öncekinden daha derin. Dili yavaş bir dansla benimkini okşuyordu ve ağırlığı kışkırtıcıydı.

Bu iyiydi. Bunu yapabilirim.

Ama o korku hâlâ oradaydı. George'dan korkmuyordum. Hayır dersem duracağından hiç şüphem yoktu. Sorun bu değildi.

Gömleğimi başımın üzerine çekti ve göğsümü avuçladı, ağzı benimkinin tadına baktı. Sabırlı davranmıştı. Üzerimdeki ağırlığı ve derin, aç öpücükleri çok baştan çıkarıcıydı. Her şey bunun doğru olduğuna işaret ediyordu.

Beni engelleyen şeyin ne olduğunu anlayamıyordum.

Boynumu öptü ve sütyenimi indirdi. Dili meme ucumun üzerinde gezindi ve gerçekten de olağanüstü bir his verdi. Dilinin kadifemsi dokusu içimde kıvılcımlar çaktırıyordu, tenimin karıncalanmasına neden oluyordu.

Gözlerimi kapatarak rahatlamaya çalıştım, kendime George'un farklı olduğunu söylemeye çalıştım.

Gömleğini çıkardı ve bir kenara fırlattı. Pantolonumun düğmelerini açtı ve bacaklarımdan aşağı kaydırды. Giysilerim çıktıkça endişem de artıyordu. Kendimle savaş halindeydim, kararsızlık beni onun ellerinin vücudumdaki hissinden uzaklaştırıyordu.

Kes şunu, June. Düşünmeyi bırak ve hisset.

George başparmağını külotumun kemerine sokarken diğer eliyle yüzümü kavradı. "Benimle misin?"

İzin istiyordu. Ona bir cevap vermem gerekiyordu.

"Evet." Bu kelime dudaklarımdan bir iç çekişle döküldü. Bunu yüksek sesle söylemenin - kesin bir seçim yapmanın - beynimde dönen endişe fırtınasını yatıştıracağını umuyordum.

Öyle oldu. En azından birkaç dakikalığına.

Gözlerimi tekrar kapatarak bana dokunmasına ve tadıma bakmasına izin verdim. Boynumu öptü ve meme uçlarımda emdi. Çok çekici olan o eller tenimi okşadı.

Prezervatif takmak için durakladı ve üstüme, bacaklarımdan arasına yerleşti. İyi olduğumdan emin olmak için beni kontrol ederek çok sert olmayan bir şekilde içeri girdiğini hissettim.

"Evet." Tekrar söyledim. Çünkü bu evet'in doğru olmasını istiyordum.

Beynimdeki çılgın düşünceler dizisi durmadı. Bunun ne anlama geldiğini bana acımasızca hatırlatarak devam etti. Kafamdaki kaosun içinden sorular fııkrıyordu. O gerçekten farklı mıydı? Bunu yapabilecek kapasitede miydim? Korkunç bir hata mı yapmıştım?

Neden *normal* olamıyorum?

Hareket etti ve içime girdi. Düşüncelerimin gürültüsü altında bir yerlerde, bedenimin tepki verdiğini biliyordum. Bunun iyi hissettirdiğini biliyordum - fiziksel hisler zevk vericiydi. Bu deneyimde kendimi kaybediyor olmalıydım. Usta bir zarafetle, aklımı başımdan alacak kadar şehvetli bir güçle hareket ediyordu.

Ama değildim. Çünkü normal değildim. Ben June Tucker'dım ve bunu nasıl doğru yapacağımı hiç anlamamıştım. Başka biriyle yakınlaşacak kadar kafamdan nasıl çıkacağımı. George'la hiç olmadığım kadar yaklaştım. Ama şimdi fiziksel yakınlık sınırını aşıyorduk ve ben kendimi kaybetmişim.

Ben yapamadım.

Doruk noktasına ulaştığını hissettiğimde içime bir hüzün çöktü. Sırtına yapıştım ve yüzümü boynuna gömdüm. Mırıldandı ve inledi ve ben de onunla birlikte olmaya çalıştım. Onun bilmesini istemedim.

"Evet," dedim. "Evet, gel."

Vücudu sertleşirken beni sıkıca tuttu. İçimde sikiğin derin titreşimini hissettim. Numara yapmadım -nasıl yapacağımı bilemezdim- ama orgazmını onunla birlikte yaşadım. Bundan zevk almasını istedim. Mutlu olmasını. İyi hissetmesini.

Ama ben yapmadım.

Yapamadım. İçimde bir şeyler doğru çalışmıyordu. Tuhaf biriydim. Bunu herkes biliyordu. İnsan ilişkileri için yaratılmamıştım ve George'la bunu yaşayabileceğimi düşünmekle hata etmişim. Cinsel ilişki saklanacak bir yer bırakmıyordu ve başarısızlığımı hissedecekti.

Üzerimden yuvarlandı, kaşları çatılmıştı. "Bebeğim, ne oldu?" "Hiçbir şey," dedim, duygularımı dizginlemeye çalışarak. Zihinsel olarak uzaklaştım. Kendimi ayırdım. "Hiçbir şey olmadı. Tamamen tatmin ediciydi."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Neyi yapıyorum?"

"Beni dışlıyorsun."

"Seni dışlamıyorum bile. Yatağında çıplak yatıyorum." "Sen gelmedin."

Kelimeler üzerime uçtu, reddedemeyeceğim bir suçlamaydı bu. "Bunu bilemezsin."

"Evet, biliyorum. Sen iyi misin? Bir şey mi yaptım?"

"Ben iyiyim. Yanlış bir şey yapmadın." Gitmem gerekiyordu. Bu korkutucu ve rahatsız ediciydi; kendimi beceriksiz ve yetersiz hissetmeme neden oluyordu. Bundan hoşlanmamıştım. Yataktan kalktım, kıyafetlerimi topladım.

"June."

İç çamaşırımı çekiştirdim ve sütyenimi giymek için ona arkamı döndüm. Adımı tekrar söyledi ama cevap vermedim.

"June, lütfen."

Pantolonumu hızlıca çekmeyi başarmıştım ama sesindeki duygu beni duraklattı. Kolumu yavaşça gömleğimin kolundan geçirdim.

"Ne?" "Konuş
benimle."

Gözlerinin içine bakmak için döndüm. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Yemin ederim."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Burada, onun odasında durmaya devam edemezdim. Gömleğimi aşağı çektim ve uzaklaştım. Kapıdan çıktım. Arabama doğru. Ondan uzağa. Kaçınılmaz sondan uzağa.

GEORGE

T

Onunki berbat bir şeydi.

June'un az önce geçtiği boş kapı aralığına bakakaldım.

Yeterince dikkatli bakarsam, belki yeniden ortaya çıkar ve Son beş dakikanın bir tür çılgın halüsinasyon olduğunu fark ederdim.

Geri gelmedi.

Prezervatifle ilgilenmek için ayağa kalktığımda midem altüst oldu, içimde bir hastalık dalgası kabardı. Banyoda temizlendim, bir çift eşofman giydim ve sonra kanepeye uzandım. Mellow sıçrayarak yanıma geldi, ben de onu kucağıma aldım.

Az önce ne oldu öyle?

Her şeyi zihnimde tekrar tekrar canlandırırdım, nerede başarısız olduğumu arardım. Nerede yanlış yaptığımı. Kanepede öpüşüyorduk, her şey sıcak ve ağırlaşıyordu. Herhangi bir sorun hissetmemiştim. Onu yatak odasına götürdüğümde, isteyerek gelmişti. Onu kucağıma alıp yatağıma atmış değildim. Kabul ediyorum, bunun gerekli olduğu zamanlar vardı ama ilk seferimizin o olmadığını biliyordum.

İşleri ağırdan almıştım. Aynı sayfada olduğumuzdan emin oldum. O da evet demişti. *İki kez*. Bana yavaşlamamı söylemesi için ona her fırsatı verdim. Hazır olmadığını söylemesi için. Bana yeterince güvendiğini düşünmüştüm. Hayır derse duracağımı biliyordu.

Bunu neden yapmıştı? Neden bunu ona yapmama *izin verdi*?

Mellow'un yumuşak kürkünü okşadım, kucağımdaki ağırlığını hissettim. June'un çekip gitme şekli beni çok üzmüştü. Kendimi boşlukta hissediyor, yapacak başka bir şey düşünemediğim için yere bakıyordum.

UYKUYA DALDIĞIMI HATIRLAMİYORUM ama ertesi sabah kanepede uyuduğum için boynum tutulmuş bir şekilde uyandım. Mellow göğsümde uyukluyordu. Onu birkaç kez okşadım ve o mavi gözlerinden birini araladı.

"Hey, ufaklık. İşler hâlâ yolunda mı?" Gözünü kapattı.

"Anladım." Kalktım ve onu yastığının üzerine koydum, sonra da kahvaltısını hazırlamaya gittim.

Evde birkaç gün ayrılmama gerek kalmayacak kadar yiyecek vardı. June'dan haber yoktu, bunu kötüye işaret olarak kabul ettim. Ben de onu aramadım ama bundan sonra ne diyebilirdim ki? Birlikte yatmıştık ve o sanki oda yanıyormuş gibi çıkıp gitmişti.

Başka bir gün ve kendimi şehre sürüklemek zorunda kaldım. Yiyeceklerim ve daha da önemlisi alkolüm bitmişti. Bu işe yaramayacaktı. Build-A-Shine'da durup Sonny Fullson'ın bulabileceği kadar güçlü bir karışım hazırlamayı düşündüm. Bitirdiğimde tadı benzin gibi olabilirdi ama tek ihtiyacım olan uzun kışımı iyice kaldıracak bir şeydi.

Ne yazık ki marketten bir şeyler almak için Pop In'e girdiğimde Şerif Tucker'dan başka kim vardı ki orada? *Tabii ki* babasıyla karşılaşacaktım. Bu lanet kasaba kimseden kaçmak için çok küçüktü.

"Selam GT," dedi. Ses tonundaki samimiyet beni vurmak istemediğini gösteriyordu ama June'la esasen ayrıldığımızı bilip bilmediğini anlayamadım.

Başımı salladım.

"Şerif." "İyi misin evlat?"

Boynumun arkasını ovuşturdum. İyi değildim ve berbat bir yalancıydım. Ama bu konuda *babasıyla* konuşamazdım. "Evet, gayet iyi. Bayan Tucker nasıl?"

"Oh, Nadine iyi."

Aramızda garip bir sessizlik oldu. Tam ona iyi günler dileyip alışverişime devam edeceğimi söyleyecektim ki konuştu. Bu kez sesi ciddiydi.

"Hadi gidip bir şeyler içelim."

İnlememeye çalıştım. June'un babasıyla içki içmek istemiyordum. Kızıyla yattıktan ve onu kaçmaya gönderdikten sonra olmazdı. Belli ki bir şeyler döndüğünü biliyordu. Neden oturup bira içmek istiyordu ki?

Ama hayır diyemeyeceğimi de hissediyordum. "Pekala."

Dışarı çıktık ve bir an için beni devriye arabasına bindireceğinden korktum. Neyse ki beni Gözetleme Noktası'nda göreceğine dair bir şeyler mırıldandı.

Oraya vardığımızda, onu içeri kadar takip ettim. Nicolette'ten içki sipariş ettik ama bara oturmadık. Bize iki bira verdi ve Şerif Tucker beni yan taraftaki bir masaya götürdü.

Tek başına. Daha az tanışın olduğu bir yerde.

Sandalyeye çöktüm ve biramdan bir yudum aldım.

Uzun bir süre sonra, "June üzgün görünüyor," dedi. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Sanırım benim yüzümden. Ama dürüst olmak gerekirse, ne olduğunu gerçekten bilmiyorum."

Cevabım onu şaşırtmamış gibi yavaşça başını salladı. "Benim Haziran Böceğim... farklı."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için devam etmesini bekledim. "O çok zeki. Eminim bunu biliyordur."

"İnanılmaz derecede zeki," dedim. "Onda sevdiğim şeylerden biri de bu." Bıyıklarını düzeltti. "Ama kocaman bir kör noktası var." "Kör noktası mı?"

"Elbette. Onun o koca beynini bile şaşırtan şeyler var."

Başparmağımı bira şişemin neminde gezdirdim. "Bazı konularda zeki olduğunu ama bazı şeyleri anlamadığını söylüyorsun."

"Doğru," dedi. "Bunu nasıl ifade edebilirim... görüyorsunuz... şey..." Şerif Tucker kelimeleri karıştırırken ben bekledim.

"Biliyorsun," dedi bir eliyle işaret ederek. "Başkalarıyla ilişki kurma konusunda pek iyi olmadığını fark etmiş olmalısın."

"Benimle gayet iyiydi." Bir içki daha aldım. "En azından ben öyle sanıyordum."

"Sanırım öyleydi. Sorun şu ki... Bazı şeyleri kaçırıyordu. Cassidy ona yardım ederek her zaman iyi bir iş çıkardı. Ama ilişkiler... ah, bunu nasıl açıklayabilirim?"

İnsanların June'un farklı olduğunu düşünmesine neden olan şeylerin en azından bir kısmının doğrudan babasından kaynaklandığını hissediyordum.

"Sanırım matematik, istatistik ve işi söz konusu olduğunda zeki olduğunu kastediyorsunuz. Ama iş ilişkilere gelince pek tecrübeli değil."

"Evet," dedi kesin bir baş hareketiyle. "Onu anlayan çok az insan var. Yarısı için fazla zeki, diğer yarısı içinse fazla... eşsiz biri."

"Size karşı dürüst olmalıyım, Şerif. Bunu bana neden anlattığınızdan emin değilim. June..." Gözlerimi kaçırdım, adını söylediğimde göğsümde bir acı hissettim. "Birkaç gün önce beni terk etti ve o zamandan beri ondan haber alamadım."

"Hmm." Gözleri birasıındaydı. "İçimde böyle bir şey olduğuna dair bir his vardı."

"Ne yaptığımdan emin değilim. Ama her ne yaptıysam, onu incitmek istemedim." "Ben de bunu söylemeye çalışıyorum, evlat."

"Anlamıyorum."

"Lanet kız en çok benden alıyor. Ben de bu işte iyi değilim," diye mırıldandı, benden çok kendi kendine. "Başını belaya sokmaya degeceğini düşünen biriyle hiç birlikte olmadı."

Haziran'la ilgili bir şeyler zihnimde bir araya geliyordu. Tam olarak tanımlayamadığım bir farkındalık. Geçmişteki ilişkileri hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bunun önemli olduğunu hissediyordum.

"İncindiğini mi söylüyorsun? Geçmişte çıktığı erkekler ona kötü mü davranmış?"

"İlki yaptı," dedi ve ses tonundaki sıcaklıktan hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Yaşlandığında birkaç tane daha oldu. Ama sanırım ilki ortamı hazırladı. Ona doğru dürüst kur yapmadı. Sonunda ona zarar verdi."

Başını belaya sokmaya degeceğini düşünen biriyle hiç birlikte olmamış.

Şerifin sözleri kafamın içinde tekrar tekrar dolaştı. Haklı olduğunu biliyordum.

-Hissedebiliyordum. Ve bu kalbimi kırdı.

"Sanırım bana söylemeye çalıştığın şey, ona ulaşacak kişinin ben olmam gerektiği," dedim. "Eğer onun... bu zahmete degeceğini düşünüyorsam."

İç çekti, omuzları gevşedi, sanki ne söylemeye çalıştığını anladığım için rahatlamış gibiydi. "Bu doğru."

Yavaşça başımı salladım ve biramdan bir yudum aldım. Kesinlikle bu zahmete değerdı. Hâlâ neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum. Ama öyle görünüyordu ki

babasının beni sahaya geri göndermeye çalıştığını söyledi. Belki de oyun henüz bitmemiştir.

HAZİRAN

ESportsCenter'ın dikkatimi dağıtması da beni halsizliğimden kurtaramadı. Ailemin koltuğuna oturdum, televizyon ekranının alt kısmında maç saati dönüyordu ve kendimi perişan hissediyordum.

George'un evinden çıktığım günden beri perişan haldeydim. Ve daha iyiye gitmiyordu.

Ailem beni, Cassidy ve Bowie ile birlikte Pazar akşam yemeğine davet etmişti. Hem de çarşamba günü. Normalde bu beni çok sinirlendirirdi ama bugün umurumda değildi. Zaten canım yemek yapmak istemiyordu.

Bu tür şeylerde olduğu gibi yemek iyiydi. Babam beni konuşmanın içine çekmek için yarım yamalak girişimlerde bulundu. Annem bana meraklı sorular sormuştu. Şüpheli bir kız kardeş olan Cassidy masanın öbür ucundan beni süzmüştü. George hakkında tek kelime etmemiştim ama bir şeyler bildiğini söyleyebilirdim. Arka verandada Bowie'yle öpüşmeyi bırakıp -hiçbirimizin bilmediğini düşünerek- beni konuşmaya zorlamak için içeri gelmesi an meselesiydi.

Yapmasını mı yoksa yapmamasını mı umduğuma karar veremedim.

Kararı benim yerime o verdi. Arka kapıdan sessizce içeri girmeye çalıştığını duydum ve Bowie'ye bir şeyler söyledi. Muhtemelen anneme bulaşıklarda yardım etmek için mutfakta kaldı.

"Juney, neyin var senin?" diye sordu oturma odasına girdiğinde. "Seni hiç bu kadar üzgün görmemişim."

"Üzgün değilim, üşütüyorum."

Bir kaşını kaldırdı ve yanımdaki kanepeye oturdu. "Bana yalan söyleme. Yalan söylemekte hiç iyi değilsin ve kendi arkadaşlarına yalan söylememelisin."

Her neyse. Konuş benimle. Belki yardımcı olabilirim."

Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak boğazımı temizledim. İnsan anlamadığı şeyleri nasıl ifade ederdi? Ne hissettiğimi çözemiyordum. Cassidy'ye nasıl söyleyebilirdim?

"George'la yattım."

Cassidy sertleşti. "Söyleyiş tarzından bu konuda ne hissettiğini anlayamıyorum. Onunla yatmak *istedin* mi?"

Başımı salladım, sonra başımı salladım. "Evet, ama hayır, ama bilmiyorum." "Seni zorlamadı, değil mi?"

"Hayır," dedim, kendi sertliğimle kendimi şaşırtarak. "Hayır, hiç de öyle değildi."

"Tamam, nasıldı peki?"

"Bence güzeldi. Fiziksel olarak hoşuma giden şeyler vardı." Ellerimi kucağında birleştirerek durakladım. "Bu konuda nasıl konuşacağımı bilmiyorum Cassidy."

Yüz ifadesi yumuşadı ve elimi tutmak için uzandı. "Oh, June Bug. Sorun değil. İstemiyorsan bana detayları anlatmak zorunda değilsin. Sadece George'la yatmanın seni neden üzdüğünü bilmek istiyorum. Sana ne yaptı?"

Başımı salladım. "Sorun onun bana yaptıkları değil. Benim ona ne yaptığım. Bu kısmı nasıl yapacağımı anlamıyorum. George'dan hoşlanıyorum. Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde ona karşı yoğun bir çekim hissediyorum. Sürekli onunla birlikte olmak istememe neden oluyor ve diğer insanlar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Eminim öyledir."

"Ama Cassidy... erkekler benimle yattıktan sonra benden hoşlanmıyorlar." "Ne? Sen neden bahsediyorsun? Hangi erkekler?"

Sertçe yutkundum. "Hank Preston'ı biliyorsun, lisedeyken. Bir süre çıkmıştık. Sonra cinsel ilişkiye girmek istedi. Ben de normal bir kızın yapması gerekenin bu olduğunu düşündüm. O zamanlar birçok genç seks yapıyordu. Ama ilişkiye girdikten sonra benden ayrıldı."

Ben konuşurken Cassidy'nin yüzü kızardı. "Hank Preston beş para etmez, anasız babasız bir keçi yavrusuydu. Sana çok kötü davrandı ve ben bu kadar namuslu bir vatandaş olmasaydım, evini uzun zaman önce yakardım. Ya da en azından Scarlett'in bunu yapmasına engel olmazdım."

"Mesele şu ki, ben samimiyet için yaratılmadım," dedim. "Bunu anlamıyorum ya da nasıl karşılık vereceğimi. Özellikle de fiziksel olanını."

"Seninle yatan ve hemen ardından senden ayrılan pislik bir çocuk, sende bir sorun olduğu anlamına gelmez, June Bug. Bu onun çöp olduğu anlamına gelir."

"Sadece o değıl."

Cassidy'nin kaşları yukarı doğru kalktı. "Ne?"

"Liseden beri başka erkeklerle çıktım," dedim. "İki kez ilişkim yatma noktasına kadar ilerledi. İkisinde de daha sonra benden ayrıldılar."

"Dur bakalım. Öncelikle, Hank'ten başka biriyle yattığını bilmiyordum. Neden bana söylemedin? İkincisi, daha sonra senden ayrıldılar da ne demek? *Hemen* sonra mı demek istiyorsun?"

"İkinci sorunuza cevap vermek gerekirse, bir vakada ertesi gün oldu. Diğer birkaç gün sonraydı ama özünde aynı şeydi. İlk sorunuza cevap verecek olursam, bunu sizden neden sakladığımı bilmiyorum. O adamlar ilişkimizi bitirdiğinde kendimi çok reddedilmiş hissettim. Özellikle de bunu neden yaptıklarını bildiğim için."

"Peki bu neden oldu?"

Ellerime baktım. "Çünkü yakın bir fiziksel ilişki için yeterli donanıma sahip değılim."

"Seni sekste kötü olduğun için mi terk ettiklerini düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

"Bu biraz basite indirgemek oldu ama evet. Eylemin kendisi konusunda eğitimsiz olduğumdan değıl. Nasıl işlediğini anlıyorum. Ama düzgün bir yakın fiziksel ilişki kurmak benim yeteneklerimin ötesinde."

"Juney, bu doğru değıl. Diğer insanlar gibi düşünmüyorsun ama bu biriyle yakın bir ilişki kuramayacağın anlamına gelmiyor."

"Ya yaparsa?"

Sırtını dikleştirdi ve yüz ifadesini tanıdım; Tucker'ın yardımcısı yüzünü. Eşit derecede otoriter ve inatçı. "Öyle değıl. Bu sadece çalışma şeklinizi anlayan birini bulmanız gerektiğı anlamına geliyor."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Neredeyse hiç ağlamazdım ama bu, gözyaşı kanallarımdan bir yanıt almamı sağlayacak kadar derin bir acı veriyordu. "Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum."

"Tamam, geri dönelim. Bana George'a ne olduğunu anlat."

"Birlikte güzel bir akşam geçirmiştik. Ve zamanı geldiğinde, onunla birlikte olmak istemediğime inanması için ona hiçbir neden vermedim. Kendimi buna teslim etmiştim, çünkü ilişkimiz doğal olarak cinsel ilişkinin uygun görüldüğü bir noktaya doğru ilerlemişti. Ya da normal olsaydım öyle olurdu."

"*Normal değil* saçmalığını kes, June." "

Onun yorumunu görmezden geldim ve konuşmaya devam ettim. "İlk başta fiziksel olarak keyifliydi. Ama endişeliydim. Doruk noktasına yaklaştıkça tek düşünebildiğim bunun bir son olacağıydı."

"Bunu gerçekten beyninin derinliklerine yerleştirmişsin, değil mi?" Cassidy sordu. "Bir erkekle yattığında seni terk edeceği fikri."

"Geçmiş deneyimler gelecekteki davranışların en iyi belirleyicisidir," dedim. "Evet, eğer ahmaklarla çıkmaya devam edersen. Ama çıkmadın."

"Hayır. Kimseyle çıkmadım."

"Yaralanmak istemediğin için mi?"

Bunu düşündüm. Bu yüzden mi geri çekilmiştim? Hiçbir zaman çoğu insan gibi insan arkadaşlığı arzulamamıştım. Kız kardeşim başkalarıyla sosyalleşmeyi öğrenmem için ısrar etmişti ve beni toplumun aktif bir üyesi olarak tutmak için her zaman çok çaba sarf etmişti. Ama benim doğal eğilimim hiçbir zaman karşı cinsle ilişki aramak olmamıştı.

George'a kadar.

"Evet, ama bu da başka bir aşırı basitleştirme. Bu sadece duygusal acıdan kaçınma arzusu değildi. Flört deneyimlerimden diğer kadınlar gibi olmadığımı öğrendim. Onların bir eşe bağlanıp onunla bağ kurmalarını sağlayan şey bende yok. Nasıl çift bağı kurulacağını bilmiyorum Cassidy."

Cassidy, "Biraz satır aralarını okuyorum, yanıyorsam düzeltin," dedi. "Ama George'la yattıktan sonra senden ayrılacağını düşünüp önce sen mi onu terk ettin?"

"Bir bakıma."

"June, sen tanıdığım en açık sözlü, saçmalamayan insansın. Bana böyle saçma sapan şeyler *söyleme*. O senden ayrılmadan önce senin ondan ayrılman gerektiğini düşündüğün için mi ayrıldın yoksa ayrılmadın mı?"

"Evet. Ben de öyle yaptım."

Gözyaşlarım sanki duygularımı kontrol edemiyormuşum gibi akmaya başladı. Cassidy kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Buna izin verdim. Aslında bunu memnuniyetle karşıladım. Ben ağlarken kız kardeşimin kollarındaki teselli son derece rahatlatıcıydı.

"Bunu düzeltebilirsin, biliyorsun," dedi Cassidy hıçkırarak ağlamayı bıraktığımda. "Hayır, düzeltemem."

Geri çekildi ve artık dağınık olan saçlarımı yüzümden geriye doğru itti. "Tabii ki yapabilirsin. Sadece git onunla konuş."

"Olduğum şeyi düzeltemem Cassidy. O tutkulu ve duygu dolu. Bunu besleyebilecek birine ihtiyacı var. Bir June Bot'a değil."

"Hemen kes şunu," dedi. "Sen bir robot değilsin ve sana böyle dediği için Misty Lynn'i sonsuza dek sikeyim. Bunu söyleyen herkesi sikeyim."

"Haklılar," dedim. "Sadece kız kardeşim olduğun için bunu göremiyorsun." "Hayır, onun yanıldığını görüyorum çünkü ben senin kardeşinim. Çünkü biliyorum ki Sen. Duygusuz değilsin. Sadece hissettiklerini nasıl işleyeceğini bilmiyorsun. Çoğu insan hissettiklerini nasıl işleyeceklerini bilmez, sadece bu konuda senin kadar mantıklı değillerdir."

"Ne olursa olsun, sorunun kökeni düzeltilebilir değil." Gözyaşları yeniden birikmeye başladı. "Onun ihtiyacı olan şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve o bundan daha iyisini hak ediyor."

Cassidy içini çekti. "Sana burada, şu anda, yanıldığını söylüyorum. Ama bana inanmıyorsan, en azından şunu düşün. Belki de bu kararı o vermeli. Onun neyi hak ettiğine neden sen karar veriyorsun? Birinin senin yerine bu kararı vermesini istemezsin."

Kanepeye yaslandım. Bu noktada aslında surat asıyordum ki bu hiç bana göre değildi. Ama George'u dışlamak ve eksikliklerimin arkasına saklanmak daha kolaydı. Onlarla yüzleşmekten çok daha kolaydı. Ama Cassidy her zaman eksikliklerimle yüzleşmemi sağlamıştı.

"Belki."

"Bu da bir şeydir. Şimdilik bunu alıyorum." Dizimi okşadı ve mutfığa doğru döndü. "Hey anne, burada bir sorunumuz var. Özel bir muamele gerektirecek bir durum."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"Bu gece seni sarhoş edeceğiz demek Juney. İşte bu."

2C

GEORGE

M

Komodinin üzerindeki telefonumun sesi beni bir anda uyandırdı. Hızlı bir nefes aldım ve telefonu kaptım. Arayan Gibson'dı. Gibson Bodine neden gecenin ortasında bana mesaj atıyordu?

Gece mi? Saat sabahın biriydi.

Gibson: Lookout'a gelmek isteyebilirsin.

Ben: Neler oluyor?

Gibson: Bunu kendiniz görmelisiniz

Bana bir fotoğraf gönderdi. Işık loştu ve ben hâlâ uyanmaya çalışıyordum. Neye baktığımı anlamak zordu. Gözlerimi kısarak ekrana baktım.

Bekle. June mıydı o?

Hemen geliyorum.

Üzerime bir eşofman ve tişört geçirdim, ayakkabılarımı giydim ve mont alma zahmetine girmedim. Dışarı çıkıp soğuk geceye adımımı attığım anda bu yarı uyanık kararımdan pişman oldum. Baharın başlarında olmamıza rağmen hava hâlâ buz gibiydi. Ama bedensel ihtiyaçlarımı karşılamak için duraksamayacaktım. Ben iri bir adamdım. Kaslar beni sıcak tutardı.

Gürültü, Lookout'un otoparkına kadar yayıldı. Kapı kapalıyken bile müzik ve sesler duyuluyordu. İçeri girdim ve Gibson'ın gönderdiği resimdeki gibi bir kadınla karşılaştım.

June barın ortasındaki bir masanın üzerinde durmuş, viski fıçısındaki bir balık kadar sarhoştı. Bir o yana, bir bu yana sallanıyordu, sanki düşecekmiş gibi. Ama bir nefes aldı, kollarını uzattı ve etrafında toplanan kalabalığın tezahürat ve alkış korosuyla ayakta kaldı.

O ne halt ediyordu?

Sesi gürültünün üzerinde yükseldi. "Pekâlâ millet, bir sonraki için hazır mısınız?" Daha fazla tezahürat. Yumruklar, bira şişeleri ve kavanozlar havaya kalktı. "Tamam." Ellerini uzatarak sessiz olunmasını işaret etti. zaten buradaki herkesin dikkatini çekmişti. "Simon diyor ki-"

Kalabalık topluca soluk soluğa kaldı.

"Karnınızı daire şeklinde ovun ve başınızı okşayın."

Masasının etrafında duran herkes onun dediğini yapmaya çalıştı. Çoğu bunu başaramayacak kadar sarhoş görünüyordu. Bir çift yaşlı kadın, Bootleg Cock Spurs tişörtü giyen fıçı göğüslü bir adama rastlayınca kahkahalara boğuldu. June'un yaşlarında bir kız o kadar çok güldü ki oturmak zorunda kaldı. Louisa Nine olduğunu hatırladığım yaşlı bir kadın ayakları üzerinde en sağlam durandı ve karnını ovuşturup başını okşarken kıkırdadı.

Önde ve ortada, aksi takdirde düşecekmiş gibi birbirlerine yaslanmış Cassidy ve Nadine Tucker vardı.

Bu geceki saçmalıklar için kime teşekkür etmem gerektiğini biliyordum. Şerif Tucker ya da Bowie Bodine için etrafıma bakındım ama ikisini de göremedim. Belki de kızlar bu gece onları atlatmıştı.

June herkesin dikkatini çekmek için el çırpı. "Simon durun diyor. Hepiniz bu konuda çok kötüsünüz. Tamam, dinleyin. Tek ayak üstünde zıplayın."

Kamyoncu şapkasını ters takmış bir adam atlayan tek kişiydi. Diğer herkes onu işaret etti ve dışarı çıkması için bağırdı. Bir masaya doğru süzüldü ve diğer birkaç kederli oyuncuyla birlikte oturdu.

"Simon diyor ki..." Dramatik bir etki yaratmak için durakladı. "Dizlerine dokun."

Herkes onun dediğini yaptı. Konuşması pek bozuk değildi ama gözlerindeki camsı bakıştan ve sallanışından rüzgâra karşı üç yaprak olduğunu anlayabiliyordum. Bu ve ayık June'un barda bir masanın üzerinde durup *Simon Says'i* yöneteceğinden şüphelendiğim gerçeği.

"Simon dur diyor. Simon daire çiz diyor."

Bu, Cassidy Tucker da dahil olmak üzere birkaç sarhoş oyuncunun felaketi oldu. Bowie'nin burada *olduğu* ortaya çıktı. Birden ortaya çıkıp çılgınca dönen Cassidy'yi yakaladı ve kimseye çarpmadan önce onu yoldan çekti.

Gibson'ı barın yanında gördüm. Ona teşekkür etmek için bir çene bahşişi verdim. O da geri döndü.

o.

"Simon dur diyor," dedi June kahkahalar arasında. Gözleri buluştu ve gülümsemesi kayboldu. "Hey millet, bakın kim gelmiş. Bu GT

Thompson."

Baş harflerimi kullanması beni çok etkiledi. Sarhoş ya da değil, bana bir mesaj gönderiyordu. Beni dışlamaya çalışıyordu.

Onun için çok kötü, ben bunu kabul etmedim.

Selam vermeye çalışan insan kalabalığının arasından geçerek masasına doğru yürüdüm. Selamları ve sırt sıvazlamaları görmezden gelerek -en azından *Simon George'a saldır diyor* dememişti- ellerimi kalçalarımaya koydum.

"Hey, sen."

Ellerini kalçalarımaya dayayarak benim duruşumu taklit etti. "Hey, sen."

"Orada ne yapıyorsun?"

"Oyun oynuyoruz," dedi. "Ve sen bölüyorsun."

Çakırkeyif içki kaçakçılarından oluşan kalabalık bana sırtını dönmeye başladı. Birkaç yuhalama duydum. Dikkatli davranmam gerekiyordu. Bir çocuk oyunu oynuyor olabilirlerdi ama bu kasabada ne kadar çabuk kavga çıkabileceğini biliyordum. Birinin merkezinde olmak istemedim.

"Tamam o zaman, devam edin."

Burnunu kıvırdı ve bana ters ters baktı. "Yapacağım. Simon gökyüzüne uzan diyor."

Herkesle birlikte ben de ellerimi havaya kaldırdım.

"Simon onları yere bırakın diyor. Bara koşun ve geri dönün." Kimse yemi yutmadı.

"Simon diyor ki..." Yana doğru eğildi. Onu yakalamak için uzandım ama o ayaklarını tuttu. "Simon hepinizin kazandığını söylüyor. Git bir atış yap."

Arkamdan alkışlar yükseldi ve biri elini koluma koydu. Aşağı baktığımda Nadine Tucker'ın arkama geçmeden önce bana hızlıca gülümsediğini gördüm.

"Aferin oğlum," dedi.

June hâlâ ayaktaydı, göz kapakları

ağırlaşmıştı. "Düşmeden önce aşağıya gel."

Bana el salladı. "Ben hallederim."

"Sende yok."

Bir an için onu ikna etmek ve buradan kendi ayakları üzerinde çıkmasına yardım etmek için zaman ayırmayı düşündüm. Geçen geceden sonra istediğim son şey, onu bir şey yapmaya zorladığım düşüncesiydi. Ama sallanışından sarhoşluğun yokuş aşağı tarafında olduğunu anlayabiliyordum.

Her an kusabilir ya da bayılabilirdi. Onu şimdi güvenli bir yere götürmek istiyordum, sarhoş kışının benimle işbirliği yapmaya karar vermesini beklemek değil.

Onu belinden kavradım ve omzuma attım. "Gidelim, Haziran Böceği."

"Bekle, hayır! Oyun oynuyoruz! Benimle oyun oynarken eğleniyorlar!"

"Oyun bitti tatlım," dedim. "Eve gitme zamanı."

"Eve gitmek istemiyorum." Sırtıma birkaç kez vurdu, darbeleri işe yaramaktan sadece bir adım uzaktı.

"Biliyorum ama sarhoşsun ve kendine zarar vermeni istemiyorum."

"Sarhoşsun."

"Elbette, June Bug, sen nasıl istersen."

Onu arabama kadar sürükledim. Eğer kusacaksa, yapabileceğim pek bir şey yoktu. Kiralık evim onun evinden daha yakındı, ben de doğruca oraya gittim. Sonuçlarıyla daha sonra ilgilenecektim. Şimdilik sadece onu bu gece için yerleştirmek istiyordum.

Arabanın içine kusmadı ama park eder etmez kusacağını anlamıştım. İçtiği şey ortaya çıkmaya başlamadan önce onu dışarı çıkardım.

"İşte böyle, tatlım, bırak çıksın."

İki büküm olurken saçlarını tuttum. Hava dondurucu soğuktu ve üzerimde sadece bir tişört ve eşofman vardı. June'un bir gecenin ağır içkisini saçlarına savurmasını engellemeye çalışırken titriyordum.

Durdu ve doğruldu. "İşinin

bittiğini mi düşünüyorsun?"

Saygınlığını yeniden kazanmak için sarhoşça bir girişim gibi görünen bir hareketle gömleğini düzeltti. "Evet, sanırım öyle."

Yanlış. Tekrar iki büküm oldu. Gece havasında titredim. Dişlerim takırdamaya başladı.

Sonunda işi bitmiş gibiydi. Onu içeri götürdüm, yarın ön kapıya giden yolu hortumla geçeceğimi düşündüm.

June kulübemin ışığında daha kötü görünüyordu. Saçları keçeleşmiş, parçaları alnındaki ter parıltısına yapışmıştı. Ve gömleğinin önünde büyük, kırmızımsı bir leke vardı. Barın loş ışığında bunu fark etmemiştim. Biri üzerine içki atmış gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" Gömleğini işaret ederek sordum.

Etek ucunu çekti ve aşığı baktı. "Oh, bu mu? Cassidy üzerime dökü."

"Cassidy üzerine içki mi dökü?" "Ben de öyle dedim."

Onu baştan aşığı süzdüm. Berbat haldeydi. Yapış yapış ve kirliydi. Onu bu şekilde yatıramazdım.

"Hadi, Haziran Böceğı, bir duşı ihtiyacın var. Sonra da yatma zamanı." Onu banyoya götürürken "Neredeyiz?" diye sordu. "Benim evimde. Tamam mı?"

Tökezledi ve ben de onu sabitlemek için ellerimi belinde tuttum.

"Hayır." "Hayır mı? June, gecenin bir yarısı ve sen zil zurna sarhoşsun. Gerçekten seni eve bırakmamı istiyor musun?"

"Ben berbat bir kız arkadaşım," dedi.

"Hayır, değilsin ve bunu yarın ayıldıktan sonra konuşabiliriz."

"Ben asla sarhoş olmam."

"Bu gece yaptın. Duşı ihtiyacın var. Bunu yapabilir misin?"

Onu banyoya soktum ama orada öylece durdu.

"Duruma göre değışir." Gözlerini kıstı ve parmağının ucuyla dudaklarına dokundu. "Hangi duşı kullanacağım?"

"Kaç tane görüyorsun?"

Parmağını önündeki havaya birkaç kez vurdu. "Üç."

İçimi çektim. Bunun başka bir yolu yoktu. "Seni soyacağım ve içeri girmene yardım edeceğim, ama sadece temizlenebilmen için, tamam mı?"

"Neden bana karşı bu kadar iyisin?"

Bunun için nedenlerim hızla tükeniyordu, bu yüzden sorusunu duymazdan geldim ve gömleğini çıkardım. Her ne kadar güzel olsa da, sarhoş bir June'un üzerindeki yapış yapış giysileri soymanın seksi bir tarafı yoktu. En az altı kez tökezledi ve neredeyse düşüyordu.

Suyu akıttıktan sonra duşı girmesini ve en azından kendi kendine durulanmasını umdum. Yarın saçını düzgünce yıkayabilirdi. Ama elini duşun kenarına dayadı ve içeri girmedi.

"June, tatlım, duşı girebilir misin lütfen?"

"George, sanırım çok fazla alkol tükettim."

"Evet, içtin."

Cevap vermedi. Onu kaybediyordum. Gece boyunca bayılmadan önce onu temizlemem ve umarım biraz su içirmem gerekiyordu.

"Siktir."

Kıyafetlerimi çıkardım, aptal aletimin sakinleşmesini diledim. Evet, June çıplaktı ve evet, o şekilde çok güzel görünüyordu. Ama ereksiyon için uygun bir zaman değildi. Bu gece June'a dokunduğum bir versiyonu yoktu. Hayatta olmaz.

"Gir içeri, tatlım." Onunla birlikte duşa girdim. "Arkanı dön, saçını durulayalım."

Önümde durdu ve parmaklarımı saçlarında gezdirip ıslatmama izin verdi. Kusmukla ya da Cassidy'nin saçına döktüğü her neyse onun kalıntılarıyla uyuması riskini almaktansa, onun için yıkadım. Kafa derisine masaj yaparken başı geriye doğru eğildi.

Ereksiyonum kesinlikle hiçbir yere gitmiyordu, bu da kendimi dev bir pislik gibi hissetmeme neden oluyordu.

Onu duruladım ve neyse ki geri kalanını yıkamak için inisiyatif aldı.

Geri çekildim ve ona elimden geldiğince mahremiyet sağlamak için yana döndüm. Lanet olsun, çok güzeldi. Islak saçları sırtından aşağı sarkıyor ve su yumuşak kıvrımlarının üzerinden akıyordu. Bir kadın için uzun sayılırdı ama benim yanımda biraz kısa kalıyordu. Çoğu insan öyledir. Yıkılırken ona hızlı bakışlar attım, belinin inceliğine hayran kaldım. Kıvrımları Kalçalar. Ve o kış. Kahretsin, o kış.

Tökezledi ve ben onu yakaladım, bu da bana ne kadar sarhoş olduğunu hatırlattı.

Çıplak ve ıslak vücudu şimdi benimkine yapışmış olsa da.

"Neden çıplağыз?"

İnledim. "Yatma vakti, Haziran Böceği. Şimdi."

İtiraz etmedi. Gözleri ağırlaşmıştı ve bana doğru eğildi. Neredeyse onu duştan sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldım. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde onu havluyla kuruladım. Saçları hâlâ ıslaktı ama bırakmak zorundaydım. Uzanması gerekiyordu.

Onu yatağa yatırdım ve tamamen soyunmaması için üzerine bir tişört geçirdim. Kanepede uyumaya karar vermiştim ama yatağında çıplak uyanmasını istemiyordum. Sabah bunların ne kadarını hatırlayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Şimdi uzan. Sana biraz su getireyim."

"Tamam," dedi, sesi hülyalı çıkıyordu.

Yatağa uzanırken tişörtü beline kadar sıyrılmıştı. Gözlerimi devirdim ve çekmecedan bir çift boxer çıkardım. Onları bacaklarına geçirdim. Gömlek gibi onlar da çok büyüktü ama o muhteşem bacaklarının arasında ne olduğunu örtmem gerekiyordu. Bütün gece bunu düşünerek uyuyamayacaktım, amı bana uzaktan işkence edecekti.

Ona biraz su getirdim ve uzun uzun içmesine yardım ettim. Sonra yere yığıldı, başı yastığımı ıskaladı.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandım ve su bardağını yanındaki komodinin üzerine koydum. Umarım gecenin geri kalanında uyuyabilirdi.

"Kal." Yüzü yatağa gömülmüştü, bu yüzden onu doğru duyduğumdan emin değildim.

"Ne?"

"Benimle kal," dedi. "Yalnız kalamayacak kadar sarhoşum."

"June Bug, sen sadece uyuyacaksın. Bir şeye ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağım."

Konuşurken gözleri kapalı kaldı. "Zehirlenme kusmaya yol açabilir ve akciğer aspirasyonu tehlikesi vardır."

Sarhoş June bile akıllıydı. "Pekala. Ben kalacağım. Ama sabah bunun senin fikrin olduğunu hatırlasan iyi edersin. Akşamdan kalma bir June'un onunla yattığım için bana bağırmasını istemiyorum."

"Bunu gerçek anlamda mı yoksa cinsel ilişki için bir örtmece olarak mı söylüyorsunuz?"

"Gerçekten uyumaktan bahsediyorum. Bu gece kimse bu yatakta seks yapmayacak." Tanrım, çok yorulmuştum. Yatağın diğer tarafına geçtim ve uzandım. "Hadi şimdi uyuyalım, tamam mı? Ben hemen geliyorum."

"Tamam, George."

En azından bana tekrar George diyordu. Sarhoş olmasına rağmen bu bir ilerleme gibi görünüyordu.

"İyi geceler, June Bug."

Tek cevap, uyurken aldığı yumuşak nefeslerdi.

HAZİRAN

A Gözlerimin arkasına keskin bir acı saplandı ve midem kabak gibi kazınmış gibi hissettirdi. Dizlerimi yukarı doğru çekerek inledim. Cassidy'nin beni bu kadar çok içmeye ikna etmesine neden izin vermiştim? Ben asla

aşırı derecede içerdim. Akşamdan kalmalığın acısından kaçınmak için vücudumun ihtiyaç duyduğu alkol, yiyecek ve su oranlarını biliyordum. Neden tüm bunları bir kenara bırakıp dün gece boğazımdan aşağı böğürtlenli kaçak içki dökmüştüm?

Dürüst olmak gerekirse, sürdüğü sürece eğlenceliydi.

Şimdi kesinlikle eğlenceli değildi. Tekrar inledim ve şansımı deneyip gözlerimi açmadan önce ovuşturdum.

Burası benim odam değildi.

Doğrudum ve her şey dönmeye başladı. Midem ani hareketi protesto ederek çalkalandı. Karnımı tuttum ve gözlerimi kapattım.

"İyi misin?"

O yumuşak alçak ses neredeyse beni çözüyordu.

Titrek bir nefes aldım, gözlerim hâlâ kapalıydı. George. George'un yatak odasıydım. Dün gece beni almaya gelmişti. Ben... ben gerçekten bir masanın üzerinde mi duruyordum? Utanç üzerime çöktü. Kendimi tamamen rezil etmişim. Ve George beni buraya getirmişti.

Onu terk etmişim. Ve o hala benimle ilgileniyordu.

Bacaklarımı yukarı çekerek alnımı dizlerimin üzerine koydum.

"Neden?" "Çünkü bana ihtiyacın vardı."

"Hepsi bu kadar mı?"

Çarşaf lar hışırdadı ve yatağın onun ağırlığıyla kaydığını hissettim. İri eli sırtıma dayanmıştı, sıcak ve rahatlatıcıydı. "Hepsi bu kadar."

Burnumu çektim ve risk alarak ona baktım. Üzerinde buruşuk bir tişört ve eşofman vardı, saçları dağınıktı. Göz kapakları tam olarak uyanmamış gibi biraz sarkmıştı ve ağzının bir köşesi hafifçe sırtıyordu.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. "Seks yaptıktan sonra erkekler benden hoşlanmıyor," dedim. "O zaman yanlış erkeklerle birlikte olmuşsun."

Biraz daha dik oturdum. Bunun olası bir açıklama olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Ama yine de sorunun kaynağının ben olduğuma ikna olmuşum. "Geçen gece bu yüzden ayrıldım. Geçmişte, bir ilişki cinsel ilişkiye kadar ilerlediğinde, kısa bir süre sonra sona eriyordu. Bu tür bir yakınlık için uygun olmadığım sonucuna vardım."

"Ah, lanet olsun, June, neden benimle bu konuda konuşmadın?" Sesinde bir sıcaklık vardı ve kızgın olduğunu söyleyebilirdim. Ya da incinmişti. Aradaki farkı anlamak benim için zordu. "Bana nasıl hissettiğini söyleseydin, bunu çözebilirdik. Ben..."

"Faaliyetlerimizden memnuniyet duyuyor gibiydiniz." "Hayır, tatmin olmadım. Korkunçtu."

Kalbim sıkıştı ve midemdeki çiglik beni tırmaladı. "Ben de bunu belirtmeye çalışıyorum. Bunun için yeterli donanıma sahip değilim."

"June, bana bak." Yüzüm ona dönük olacak şekilde beni döndürdü. "Bu işte iyi olmadığın için korkunç değildi. Korkunçtu çünkü orada olmak istemedin. Çünkü bunu birbirimizle paylaşmaya hazır olduğumuzu düşünmüştüm ve meğer hazır olma hali son derece tek taraflıymış. Korkunçtu çünkü ben nefesimi tutamadan sen kapıdan çıkıp gitmiştin."

"Ayrılış şeklim için özür dilerim."

"Özrün kabul edildi," dedi. "Ama June, senden istediğim bu değildi. Eğer hazır olmasaydın-"

"Hazır olmalıyım," dedim, sesime hayal kırıklığı sızıyordu. "Sana değer veriyorum ve senden etkileniyorum. Ve nedenini tam olarak anlayamıyorum ama sen de benden etkileniyorsun. Bunu nasıl doğru yapacağımı anlamak istiyorum ama anlamıyorum. Sana üç yüz yirmi dördün karekökünü söyleyebiliyorum ama biriyle gerçekten samimi olmayı başaramıyorum. Senin gibi muhteşem biriyle bile."

"Üç yüz yirmi dördün karekökü kaçır?" "On sekiz."

"Tanrım." Ellerini yüzünde ovuşturdu. "June Bug, insan hesap makinesi olmanın neden bu kadar tahrik edici olduğunu bilmiyorum, ama değilse ne olayım."

Bu beni küçük bir gülümsemeye sevk etti.

Sanki derin düşüncelere dalmış gibi gözlerini kısarak uzun bir süre yüzümü inceledi. "Lookout'ta dans ettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Danstan anlamadığını söylemiştin." "Bu doğru."

"İşimiz bittiğinde anladın mı?"

O geceyi düşündüm. Ellerin verdiği hissi. Vücudu benimkine bastırmıştı. Müzik eşliğinde sallanırkenki ritim ve hareket. Tahrik edici ve keyifliydi.

"Evet, bitirdiğimizde dans etmeyi anlamıştım." "Güzel.

Aynı şeyi tekrar yapacağım."

"Ama dansı zaten anlatmıştın. Başka bir derse ihtiyacım yok. Tabii başka bir stille ilgilenmiyorsanız, o zaman-"

Bir parmağını dudaklarıma dokundurdu. "Hayır, dans etmeyeceğim. Sana samimi bir fiziksel ilişkinin nasıl geliştirileceğini göstereceğim."

Kaşlarını çatmıştı. "Ama biz zaten seks yaptık."

"Sadece teknik olarak. Bana kalırsa, bu sayılmaz."

"Orgazma ulaşmamış olmam, eylemin gerçekleşmediği anlamına gelmez."

"İşte ben de bundan bahsediyorum, June Bug. Fiziksel yakınlık sadece aletini birinin vajinasına sokmak değildir. Bu iyi ve güzel bir şey ve itiraf ediyorum, daha önce bir kadınla bunu yaşadım ve daha fazlasını yapmadım. Fena değildi. Ama senden istediğim bu değil. Bana eski kafalı diyebilirsiniz ama seks benim için bir anlam ifade ediyor."

"George, sana anlatmaya çalışıyorum. İşin o kısmını anlamıyorum."

Gülümsedi. İçimi sızlatan o yavaş seksi sırıtış. "İstemediğini biliyorum. İşte bu yüzden sana göstereceğim."

"Fiziksel yakınlık mı?"

Başını salladı.

"Dans ederken yaptığın gibi mi?" Tekrar başını salladı.

Gözlerim bir ileri bir geri gidip gelerek odaya göz gezdirdim. "Şimdi mi?" "Hayır. Beyzbolla."

"Futbol oynadın."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Profesyonel olarak futbol oynadım ama bütün sporları yaptım, June Bug. Ayrıca, bunu gerçek anlamda söylemiyorum. Seni götüreceğim

teker teker dolaşın."

Farkına vardım. Beyzbolun fiziksel yakınlığın ilerleyişi için bir benzetme olarak kullanılmasına aşındıydım. "Oh, sanırım anladım."

Uzandı ve elimi tuttu. Şimdi bile dokunuşu çok iyi hissettiriyordu. Çok güvenli ve rahatlatıcı.

"Yavaş yavaş ilerleyeceğiz," dedi. "Bu işi eski usul yapacağım. İyi bir Bootleg kızının hak ettiği gibi sana düzgün bir şekilde kur yapacağım. Sen hazır olana kadar yeni bir üsse taşınmak yok. İhtiyacın olduğu kadar zaman ayıracağız."

"Örneğin, birinci kale..." "Bu öpüşmektir."

"Zaten bir kez cinsel ilişkiye girdik, ama bir daha seks yapmamaya ve sadece... ilk üs aktiviteleri yapmaya istekli misin?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Eğer birinci kale senin için uygunsa, birinci kaleye gideriz. Bir sonraki atış için hazır olduğunda, ikinci aşamaya geçeriz."

"Ve ikincisi..." Göğsüme baktım. "Belden yukarısı." "Doğru. Sonra, başka bir adım için hazır olduğuna karar verdiğinde, deneriz Üçüncüsü. Birimiz ya da ikimiz için belden aşağısı. Ben ikimiz için de diyorum, ama seni takip edeceğim."

"Peki sonra?"

"Ana üs." Uzandı ve başparmağını yanağımda gezdirdi. "Beyzbol maçının aksine, eve varmak için acele etmene gerek yok. Her üste istediğin kadar kalabiliriz. Gerekirse geriye bile dönebiliriz."

Bu bana mantıklı geldi. Düzenliydi, her biri bir önceki adımın üzerine inşa edilen aşamalı bir olaylar dizisi vardı. Her bir temelde yetkinleşebilirim, bir sonrakine geçebilir, yeni bir meydan okumaya hazır olabiliyordum. Eve kadar gittiğimizde -eğer benimle kalacak kadar sabırlıysa- belki hazır olurdu. Belki onunla bağlantı kurabiliyordum.

"Bunun başarılı olma potansiyeline sahip olduğunu düşünüyorum."

Sırıttı. "Tabii ki öyle. Buradaki tek dahi sen olamazsın."

Ama bunu neden yapsın ki? George Thompson çekici bir adamdı. Eski bir profesyonel futbol oyuncusu. Finansal olarak güvenli. Seksi. Etrafında olmak eğlenceli. İsteddiği her kadına sahip olabiliyordu. Neden benim için bu kadar zahmete girsin ki?

"Şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Bir an için heyecanlı göründün ama şimdi yine üzgün görünüyorsun. Yoksa akşamdan kalma olduğun için mi?"

"Akşamdan kalma olmak kesinlikle hoş değil ama hayır, mesele bu değil." Derin bir nefes aldım. "Bu işin anlamadığım bir kısmı var."

"O da ne?"

"Bunu neden yaptınız? Neden bu kadar zahmete girdin?"

Bakışlarımı tuttu, kahverengi gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyordu. "Çünkü sana aşığım."

Duygularım içimde kabardı, bir okyanus dalgası gibi çarptı. "Aşk mı?"

"Evet, Haziran Böceği. Sana deli gibi, aptalca aşığım. Ve ben sadece yapacağım

benimle oraya gelmeni sağlayacaksa her şeyi yaparım." "Üslere koş," dedim.

"Koşarız, yürürüz, hatta sürünebiliriz bile. Benden kaçmaya çalışarak diğer yöne doğru koşmadığınız sürece."

Ona huşu içinde baktım. Bu adam beni seviyordu. Birlikte yatmıştık. Ve beni seviyordu. Bu bilgiyi hazmetmek biraz zaman alacaktı. Ama şimdilik, başka bir farkındalık kafama dank ederken bunun mutluluğunun yüzeye çıkmasına izin verdim.

"George. Sana olan düşkünlüğüm, şefkat ve karasevda ile noktalanan kararlı bir sevgi durumuna dönüştü."

Sırıttı ve yanağıma dokundu. "Yani sen de mi bana aşıksın?"

"Evet, ben de sana aşığım."

GEORGE

F birinci kale iyi hissettirirdi, tam o anda ve orada. Elbette, June'un üzerinde sadece benim tişörtlerimden biri ve bir çift boxer varken, ikinci ya da üçüncü kaleyi çalma arzusuna direnmek

Üçüncüsü için insanüstü bir irade gerekirdi.

Ama June'un akşamdan kalmalığını iyileştirmek, ellerimi ve ağzımı onun üzerinde gezdirme arzumdan daha önemliydi. Dişlerini fırçalayana kadar yanına yaklaşmama izin vermiyordu ve o zaman bile onu düzgün bir şekilde öpmem için yeterince iyi hissetmiyordu.

Bu yüzden ondan ilk atışımı yapmasını istemek yerine, onu temiz kıyafetler için eve götürdüm, sonra Moonshine'da ona kahvaltı ısmarladım. Yumurta, waffle ve kahve ile ilaç aldık. İşimiz bittiğinde sanırım ikimiz de kendimizi daha iyi hissettik.

Biliyorum.

June her fırsatta bana meydan okuyan bir kadındı. Eşsizliği bazı insanları uzaklaştırsa da beni kendine çekti. Zekasını ve saçma sapan tavırlarını seviyordum. Ve yüzeyin hemen altında bir yumuşaklık vardı. O beni GT Thompson'dan daha fazlası olarak görüyordu, ben de onu arkadaşları ve komşularının sandığı June Tucker'dan daha fazlası olarak görüyordum.

Samimiyet korkusunu dürüstçe dile getirdiğini biliyordum. Ama insan ilişkilerinde sandığı kadar kötü değildi. Babasına da söylediğim gibi, benimleyken gayet iyiydi. Bir erkek bir kadını ne kadar anlayabilirse ben de onu o kadar anlıyordum.

Onu seviyordum. Uzun bir oyun için bu işin içindeydim. Sadece onu benimle sahaya ait olduğuna ikna etmem gerekiyordu.

June çalışmak için evindeki ofisine dnerken - ne de olsa Perşembe gnyd - ben de PT'ye girmek için kiraladığım eve gittim. Dizim glenmeye başlamıştı. Kaplıcalar mı, fizik tedavi egzersizlerim mi, yoksa zaman mı -muhtemelen nn birleşimi- iyileşiyordum. Hem dengem hem de gücüm artıyordu ve kaybettiğim diz hareketliliğimin bir kısmını geri kazanıyordum.

Duştan sonra kurulandığım sırada telefonum çaldı. Havluyu belime sardım ve cevap verdim. Arayan Andrea'ydı.

"Hey, GT. Bir saniyen var mı?"

"Tabii, ne oldu?" Kanepeye uzandım. Mellow zıpladı, ben de onu kucağıma aldım ve kalamın üzerine oturttum.

"Vergilerinizi dosyalamak için her şeyi hazırladım. Sadece bir uyarı." "Teşekkürler. Son zamanlarda postayla gelen önemli bir şey var mı?"

"Hayır, pek sayılmaz." Bir an durakladı ve sanki evrakları karıştırıyor gibiydi. "Sadece olağan şeyler. Postadan bahsetmişken, Philadelphia'ya ne zaman dönüyorsun?"

"Yakın zamanda değil," dedim.

"Yani, sen sadece... orada mı

kalıyorsun?" "Evet."

"Hmm."

Bu garipti. Andrea genellikle nereye gittiğim ya da zamanımı nasıl geçirdiğim konusunda pek bir şey söylemezdi. Seyahat ayarlamaları ya da akşam yemeği rezervasyonları gerektirmedikçe. Bunlar onun işinin bir parçasıydı. Ama Bootleg'de kalmam onun yeni bir şey yapmasını gerektirmiyordu.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Yok bir şey. Sadece eve gitmediğine şaşırdım."

Mellow'u okşadım, elimi inanılmaz yumuşak kürkünün üzerinde gezdirdim. "Burada işlerin gidişatını seviyorum. Eğitim kampı için forma girmem de gerekmiyor."

"Doğru. Bu hafta sonu şehir dışına çıkacağımı bilmeni istedim."

"İyi vakit geçirsin."

"Teşekkürler," dedi.

"Edeceğim."

June'un daha önce Andrea hakkında söyledikleri beni drtt. Uzun süredir benim için çalışıyordu ama ben de işleri çok sık takip etmiyordum. İşini yapmasına izin verdim ve her şeyin yolunda olduğunu varsaydım. Ve yle de olmalıydı.

olmuştur. Andrea bir yerlerde bir şeyler karıştırıyor olsaydı bunu duyardım, değil mi?

Kendime boşuna endişelendiğimi söyledim. Andrea işinde iyiydi. Endişelenmeme gerek olmayan tek şey buydu.

CUMARTESİ günü June'u geç bir kahvaltı için aldım. Daha sonra, yemekten sonra yürümeye karar verdik. Kasabada el ele dolaştık, ikimiz de sakindik. Nisan başındaki havada baharın ipuçları vardı, serin esinti ısırmak yerine ferahlatıyordu.

Bootleg Springs Lisesi'ne kadar gittik ve ana binanın önünden geçtik. Top sahaları arka taraftaydı. June çitlerin önünde durdu.

"Babam burada beyzbol koçluğu yapardı." "Öyle miydi?"

Başını salladı. "Sadece birkaç yıl önce koçluktan emekli oldu. Hâlâ tüm maçlara gidiyor."

"Sanırım baban seni spora yönlendirdi."

"Evet. İlk başta sadece sayıların ne anlama geldiğini bilmek istiyordum. Ama bu bize birlikte yapacak bir şey verdi. Konuşacak bir şey."

"Buradaki maçlara mı geldin?" diye sordum.

"Her zaman."

"Oyunculardan birine aşık mıydın?" Onu nazıkçe dürttüm.

Bunu bir şaka olarak, futbolcuların beyzboldan daha iyi olduğu konusunda şaka yapmam için bir fırsat olarak düşünmüştüm ama yüz ifadesi ciddileşti.

"Evet. Ne yazık ki."

"Uh-oh. Ne oldu?"

Tel örgülere tutunup sahaya baktı. "Son senemde takımdaki bir çocuktan hoşlanmışım. Hank Preston. Ondan önce erkeklere pek ilgi göstermezdim. Cassidy ve Scarlett'in vardı, ama onları kabul edebilir ya da terk edebilirdim. Ama bütün maçlara gittim ve o da bana ilgi göstermeye başladı. Bu hoşuma gitmişti. Beni baloya davet etti ama..."

Saçlarını okşadım. "Ama ne?"

"Biz gitmedik. Birkaç gün önce antrenmandan sonra birlikteydik. Onunla evine gittim. Seviştik... seviştik. Sonra Tanya'yı alıp

Varney baloya geldi ve bir daha benimle konuşmadı." "Aman Tanrım, June."

"Daha sonra arkadaşlarına, insanların söylediği gibi benim bir robot olup olmadığımı öğrenmek istediğini söylediğini duydum."

Öfke içime aktı, beni içten içe yaktı. "Hâlâ kasabada mı yaşıyor? Çünkü onu ziyaret etmeyi çok isterim."

İç çekti. "Hayır, hem zaten bu çok uzun zaman önceydi." "Umarım kız kardeşinle Scarlett'in onun peşinden gitmesine izin verirsin."

"Oh, yaptılar. Scarlett tornavidayla lastiklerini patlattı ve Cassidy de benimle cinsel ilişkiye girecek kadar uzun süre ereksiyon halinde kalamadığına dair bir dedikodu yaydı."

Elimi sırtında gezdirdim. "Daha kötüsünü de yapabilirdim. Başlangıç olarak burnunu kırardım."

"Neyin mantıklı olmadığını bilmek ister misin?"

"Elbette."

"Baloma gitmeyi çok istiyordum." "Bu neden mantıklı gelmiyor?"

"Bir danstı," dedi omuz silkerek. "Ondan önce dansa gitmeyi hiç umursamamıştım. Ama annem beni elbise almam için Perrinville'e götürdü ve Cassidy de saçımı yapacaktı. Aslında gitmek istiyordum. O geceden önce Hank'in bana yaptıkları tartışmasız daha kötü olsa da, balo gecesi evde oturmak en çok canımı yakan şeydi."

Onu kollarımın arasına aldım ve yakınımında tuttum. "Üzgünüm, Haziran Böceği."

Kollarını belime doladı ve başını göğsüme yasladı. "Baloya gittin mi?"

"Evet." Balonun harika geçtiğini söylemek istememiştim. Balo kralı seçilmiştim ve o zamanki kız arkadaşım -bir amigo kız- kraliçe olmuştu. Lise benim için böyleydi-eğlenceli ve kolay. Futbol yıldızı olmuşum. Herkes beni severdi.

GT'yi sevmişlerdi zaten. George konusunda o kadar emin değildim. "Mükemmel bir balo geçirdin, değil mi?" diye sordu.

"Öyleydi... evet, oldukça harikaydı."

"Bahse girerim balo kralıydın."

Güldüm. "Sen de zihin okuyabiliyor musun?"

"Lisede popüler olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Son derece çekicisin, eğlencelisin ve belli ki futbol takımının yıldızıydın."

"Çok çekiciyim, değil mi?"

"Önemli fiziksel avantajlarınızın farkında olmalısınız. Uzun boylusunuz ve atletik becerileriniz vücudunuzu inkar edilemez derecede çekici kılıyor." Alt dudağını dişledi ve konuşması yavaşladı. "Gülümsediğinizde yanaklarınızda o gamzeler var. Ve o eller."

Ona sııttım. "June Tucker, beni sevimli bulduğunu mu söylüyorsun?"

"Sana bakmaktan çok keyif alıyorum, evet."

Saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak eğildim ve alnından öptüm.

"Bence çok güzelsin. Ve sana bakmaktan çok keyif alıyorum." Daha önce pek çok kez yaptığım gibi eğilip onu öpmek istedim. Ama bunu yapmanın doğru bir yolu vardı. Eğer bir vuruş yapmak istiyorsam, onun

Saha.

Bu yüzden dudaklarını yakalamak için eğilmek yerine -istediğimi alarak- kaşlarımı kaldırarak durakladım.

"Oh," dedi. "İlk üs mü?"

"Eğer hazırsan olabilir."

"Evet, hazırım. Seni öpmeyi özledim."

"Ah benim tatlı June'um," dedim yanağına dokunarak ve elimi saçlarının arasına kaydırarak. "Seni öpmeyi çok özledim."

Yaklaşarak dudaklarımın onunkilere değmesine izin verdim. Bu ilk öpüşmemiz olmasa da *bir* ilkti. Ve bunu değerlendirmek istedim.

Başının arkasını tuttum ve diğer elimi beline doladım. Dudakları ayrılmıştı, benim için açıktı, çenesi yukarı kalkmıştı. Ağzını kendi ağzıyla kavradım ve dilimle içine daldım.

Dudaklarımız birbirine yapıştı, dillerimiz birbirine dolandı. Başını yana eğdi ve ben de ağzımı onunkinin üzerine eğdim. Tek bir kalp atışı için tereddütlü görünüyordu, sanki geri çekilecekmiş gibi. Ama vücudu gevşedi ve içimde eriyip gitmesi büyük bir zafer gibi geldi.

Başını ellerimin arasına aldım, parmaklarım saçlarına dolandı ve onu ölesiye öptüm.

Derin ve yavaş, o öpücüğün tadını çıkardım. Onun naneli tadının tadını çıkardım. Ellerini omuzlarımda ve boynumda gezdirdiğinin. Kimin görebileceğini umursamadan vücudunu daha da yakınlaştırdım ve ona sıkıca sarıldım.

Esinti aramızdaki sıcaklıkla boy ölçüşemezdi. Dili kadifemsi yumuşaklıkta, dudakları sıcak ve dolgundu. Nerede bittiğinden ve nerede başladığından emin olamayana kadar onu öptüm.

Hayatımda verdiğim en iyi öpücüktü. Ya da aldığım. Geri çekildik ve göz kapakları ağırlaşmıştı.

"Seni öpmek bana sihrin var olduğunu hissettiriyor," dedi.

Yüzüne dokundum, parmaklarımı yanağında gezdirdim. "Seni öpmek sihirli."

Ben de onu tekrar öptüm.

Arabama doğru yürürken, lise balosuyla ilgili söylediklerini tekrar tekrar düşündüm. O Hank Preston denen pisliğin burnunu kırmayı gerçekten istiyordum. Ya da belki diz kapaklarını.

Ama bundan da öte, June'un bazı şeyleri kaçırdığını düşündüm. Bu dans onun için önemliydi, bir anlamı vardı. Bu konuda bir şey yapıp yapamayacağımı merak ettim.

Bootleg Springs ne yapardı?

Ve sonra aklıma geldi. Bootleg Springs'in ne yapacağını çok iyi biliyordum. Kolay olmayacaktı, biraz çalışma gerektirecekti. Konuşmam gereken insanlar vardı.

-belki rüşvet- böylece bunu gerçekleştirebilirdim. Ama kararlıyım. Bunu June'a asla unutamayacağı bir şekilde telafi edecektim.

HAZİRAN

M amanlayıcı yüksek bir *bing sesiyle* çaldı ve kapatmak için telefonumun ekranına dokundum. Callie Kendall davasıyla ilgili araştırmamı güncellemek için kendime bir saat vermiştim. Zaman dolmuştu.

George'la olan ilişkimin, diğer sorumluluklarımın ve ailemle olan sosyal ilişkilerimin Callie Kendall araştırmamın önüne geçtiğini fark ettim. Fazla ilerleme kaydedememiştim, bu da sinir bozucuydu.

Babamın kolluk kuvvetlerindeki kariyeri ile aile sorumluluklarını nasıl dengelediğini merak ettim. İşine devam etmek istediği ama bunun yerine bizimle birlikte olmak için eve geldiği zamanlar olmuş muydu?

Ne olursa olsun, zamanlayıcım bitmişti, bu yüzden çalışmamı kaydettim ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. Jonah mutfaktan bana baktı. O kadar odaklanmışım ki evde olduğunu unutmuşum.

"Aç mısın?" diye sordu. "Fazladan yaptım." "Aslına bakarsan, evet," dedim.

İki tabak hazırladı ve masaya getirdi. "Tavuk ve kızarmış brokoli."

"Nefis kokuyor," dedim. "Yemek yapma konusunda kesinlikle yeteneklisin." "Teşekkürler," dedi. "Bunu yapmayı seviyorum. Bu oldukça basit, ama umarım

tatları güzel."

Tavuktan bir ısırık aldım. Mükemmel pişmişti, yumuşak ve suluydu. "Tadı mükemmel."

Yemeğimizi birkaç dakika sessizce yedikten sonra aklıma bir fikir geldi.

"Jonah, sen bir erkeksin."

Bana göz kırptı. "Evet, öyleyim."

"Heteroseksüel misin, yoksa eşcinsel misin?"

"Ben heteroseksüelim," dedi kaşlarını birbirine yaklaştırarak. "Belli değil mi? Neden sordunuz ki?"

"Etrafınızdaki insanların çoğu uzun süreli ve kararlı ilişkilere katılırken sizin flört etmekle ilgilenmiyor gibi görünmeniz, cinselliğiniz konusunda soru işaretleri yaratıyor."

"Sanırım bu adil. Evet, ben heteroyum. Kadınlardan hoşlanıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, burada kalıp kalmayacağımı bilmiyorum. Şu anda biriyle çıkmamanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"O zaman romantik bir ilişkiyi sürdürme konusundaki tereddütlerinizi anlayabiliyorum. Gerçi cinsiyetiniz konusunu açmamın nedeni bu değildi."

"Oh, tamam," dedi. "O zaman neden bu konuyu açtın?"

"Bir erkeği yatakta memnun etme konusunda daha fazla şey bilmem gerekiyor. Bundan kastım cinsel olarak." Eğer George ve ben üslerin etrafından dolaşacaksak, daha fazla şey öğrenmek benim yararına olacaktı. Ve bunu bir erkekten daha iyi kime sorabilirdim ki?

Bana tekrar göz kırptı. "Um..."

"Gerekli erkek anatomisine sahip bir erkeksiniz. Ve kadınlarla cinsel ilişkiye girdiğinizi varsayıyorum."

"Evet, tabii ki."

"Peki bir erkeği cinsel olarak tatmin etme konusunda ne bilmeliyim?"

"Bunu sormak için en uygun kişinin ben olduğuma emin misin? Kadınların bu konularda birbirleriyle konuştuğunu sanırdım. Cassidy'ye sorman gerekmez mi?"

"Yapabilirim. Ama o bir kadın. Erkek bakış açısından yoksun." "Doğru," dedi. "Peki... daha önce seks yaptınız mı?"

"Evet, elbette," dedim. "Ama bu deneyimler tatmin edici olmaktan çok uzaktı."

"Bu çok kötü." Durakladı, sandalyesinde arkasına yaslandı, sanki iyice düşünüyormuş gibiydi. "Görünüşte erkekler oldukça basittir. Seks söz konusu olduğunda anatomimizin nasıl çalıştığını biliyorsun."

"Erkek ereksiyonundan bahsediyorsun."

"Doğru." Boğazını temizledi. "Çoğu erkek için ereksiyon olmak çok zor değildir. Hatta istemediğimiz zaman bile ereksiyon olabiliriz."

"Bu fenomeni gözlemledim."

Gülümsedi. "Evet, eminim öyledir. Orgazm o kadar da farklı bir şey değil. Fiziksel açıdan, erkek sağlıklı olduğu ve normal işlediği sürece zor değildir. Ama seksi gerçekten tatmin edici kılan şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

"İyi seksin doruğa ulaşmaktan daha fazlasını gerektirdiğini söylüyorsunuz." "Kesinlikle. Orgazm sadece son notadır. Sonundaki kreşendo."

Beni yanlış anlamayın, o kısım harika. Ve bazı erkekler her şeyin bundan ibaret olduğunu düşünüyor. Ama çok şey kaçırıyorlar."

"Neyi kaçırıyorsun?"

Derin bir nefes aldı ve gözleri arkamdaki bir şeye odaklanmış gibiydi. "Onun teninin nasıl hissettirdiğini kaçırıyorlar. Kadınlar yumuşak ve esnektir. Vücutları seninkine değdiğinde ipek gibi hissederler. Göz kapaklarının ağırlaşmasını kaçırıyorlar. Seninle birlikte nasıl hareket ettiğini, vücudunun seninkiyle nasıl hizalandığını."

Yutkundum, dinlerken yemeğimi unuttum.

"İyi seks sadece son otuz saniyeden ibaret değildir," dedi. "Bu birikimle ilgilidir. Beklentiyle. Dokunmak ve öpüşmek. İhtiyaç. O kişiyle en samimi şekilde bağlantı kurmakla ilgilidir. İki insanın olabileceği kadar yakınsınız ve birlikte inanılmaz bir deneyimi paylaşıyorsunuz."

Kalbim, kütüphaneden ödünç aldığım romanlardan birinde erotik bir sahne okurken olduğu gibi biraz daha hızlı atıyordu.

"Eğer bir erkeğin tek derdi boşalmaksa, kıza yaklaştığında yanaklarının kızarmasını kaçırır," diye devam etti, hâlâ bana bakıyordu. "O pembenin boynundan göğsüne doğru süzülüşünü. Onun tadını ve adını inlediğinde çıkardığı sesi özlüyor. Bacaklarının arasındaki sıcaklığı özlüyor. Senin etrafında nabzının atmasını ve zonklamasını."

"Vay canına."

Jonah gözlerini kırptırdı ve yüzü hafifçe kızararak tekrar boğazını temizledi. "Özür dilerim."

"Özür dilemeyin. Bu çok bilgilendiriciydi."

Gömleğinin yakasını boynundan çekerek kıkırdadı. "Bu sadece biraz garip."

"Bu çok yardımcı oldu. Lütfen devam edin."

"Bakın, eğer birini gerçekten önemsiyorsanız, fiziksel lojistiği birlikte çözersiniz. Her insan biraz farklıdır ve farklı şeylerden hoşlanır. Ama bu işin eğlenceli yanlarından biri de bunları birlikte öğrenmektir."

"Yani, cinsel partnerimin özel fiziksel tercihlerini öğrenmek için zaman harcamak tipiktir."

"Evet ve ona seninkini söyle. Onunla iletişim kurun. Çoğu erkek geri bildirimi sever."

Başımı öne eğdim. "Cinsel ilişki sırasında mı demek istiyorsun?"

"Elbette. Ona neyin iyi hissettirdiğini söyle. Ona neyi **s e v d i ğ i n i** söylemeni duymak hoşuna gidecektir. Ve daha fazlasını yapacaktır, bu da ikiniz için de iyi olacaktır."

"Ondan bu tür bir iletişimle karşılık vermesini beklemeli miyim?"

"Sanırım öyle." Sandalyesinde kıpırdandı. "Mesele şu Juney. Eğer sen Ne yapacağınızı bilemediğinizden endişeleniyorsanız, nasıl tepki verdiğini hissedin. İnliyorsa ya da size iyi olduğunu söylüyorsa ya da..." Boğazını tekrar temizledi. "Kalçalarını daha sert itiyorsa, bu tür bir şey mi? Yapmaya devam et."

"Bunun mantığı bana mantıklı geliyor."

"Ancak kendinizi sadece *onun* iyi hissetmesini sağlamakla ilgilenmeyin" dedi. "Seks birlikte yaptığınız ve deneyimlediğiniz bir şeydir. Eğer onu memnun etmeye çok odaklanırsanız, bundan zevk almazsınız. Ve eğer adam gibi adamsa, sizin zevkiniz onun için öncelikli olacaktır."

George'la olan fiziksel karşılaşmalarımı düşündüm. Bu kesinlikle doğruydı. "Yani diyorsun ki iyi seks belirli bir dizi beceri gerektirmez. Hem karşınızdaki kişiyi memnun etme arzusu hem de sizin de zevk almanız için eyleme tam olarak katılmanızı gerektirir."

"Kulağa çok seksi gelmeyen bir tarzın var ama evet, temelde öyle," dedi gülümseyerek.

Yavaşça başımı salladım ve Jonah'ın verdiği bilgilerin aklımda yer etmesine izin verdim. "Teşekkür ederim Jonah.

Bilgilendirici bir tartışma oldu."

"Elbette, Juney. Sadece... belki başka seks soruların varsa kız kardeşine sorabilirsin?"

Yemeğime geri döndüm, hâlâ Jonah'ın söylediklerini düşünüyordum. Gerçekten de mantıklıydı. Samimiyet ve cinsel ilişkiler hakkında zaten bildiklerimle örtüşüyordu. Kitaplarda okuduğum kurgusal ilişkiler bile onun bahsettiği özelliklerin çoğunu sergiliyordu.

Hâlâ bu tür bir yakınlık kurabilecek kapasitede olup olmadığımdan emin değildim. Ama şimdi, her zamankinden daha çok denemek istiyordum. Sadece George için değil, kendim için de.

GEORGE

June Tucker tek başına bir hiçti. İster iş yerinde bir zorlukla uğraşıyor olsun, ister Bootleg Springs'teki iş ortaklarından biri için bir anlaşmayı müzakere ediyor olsun, hedefine odaklanır ve asla sapmazdı.

Aynı şey Callie Kendall hakkındaki gerçeği bulma konusundaki kararlılığı için de söylenebilirdi. Callie'nin Hollis Corner'ın dışındaki bir yerleşkede bir tarikatla birlikte yaşadığı hikâyesinin yalan olduğuna ikna olmuştu. Ve bunu kanıtlamaya kararlıydı.

Olasılıklara farklı açılardan bakmıştı. Aynı adı taşıyan başka bir kasaba var mıydı? Callie nerede olduğu konusunda yanılmış mıydı? Söyleyebildiğimiz kadarıyla durum böyle görünmüyordu. Ve cevap arayışı onun o büyük beynini giderek daha fazla meşgul etmeye başladı.

Anlamıştım. Callie Kendall'ın ortadan kaybolması, yaşadığı küçük topluluğu derinden sarsmıştı. Gizemin sona ermesinin verdiği tatmin duygusu June için lekelenmişti. Akla yatkın olmayan bir denklemdi bu ve o bunun peşini bırakamazdı.

İşte bu yüzden June'un Hollis Corner'ı kendi gözleriyle görebilmesi için kendimi bir Pazar günü Bootleg Springs'ten beş saat uzağa giderken buldum.

GPS'imi takip ederek ana otoyoldan ayrıldım ve doğuya yöneldim. Kilometrelerce hiçbir şeyin içinden geçmedik. Biraz tarım arazisi. Açık tarlalar. Boş alanlar. Arada bir evler.

"Dürüst olmam gerekirse, June Bug," dedim bir mil daha geçtikten sonra insan yerleşimine dair hiçbir iz göremeyince. "Callie'nin tarikatı

Buraya kadar. Gizli kalmak isteyen bir grup için yeterince izole bir yer."

"Göreceğiz."

"Tam olarak ne arıyoruz?"

"Callie'nin son on iki yıldır yaşıyor olabileceği bir yerleşkenin gerçekten var olup olmadığını görmek istiyorum. Taşındıklarını söyledi ama binalar hâlâ orada olmalı."

"Peki bu size ne anlatacak?"

Omuz silkti. "Araştırdığımızda öğreneceğim."

Hollis Corner'a vardık ve etrafı gezdik. Çok uzun sürmedi. Bazıları diğerlerinden daha iyi durumda olan evler vardı. Bir banka ve bir bakkal. Birkaç dükkan ve bir avuç restoran daha.

June yüzünde memnun bir gülümsemeyle pencereden dışarıyı işaret etti.

"İşte."

Köşede, harap bir bowling salonunun yanında bir bar vardı. Sıradan bir bar değil. Bir motorcu barı.

Düzinelerce motosiklet ön tarafa sıra sıra park edilmişti. Etrafa baktığımda başka işyerlerine de park edilmiş motosikletler gördüm. Bazı arabalar da vardı ama burası kesinlikle motorcuların bölgesiydi. Hiç şüphe yok.

"Görünüşe göre Özgür Hainler konusunda haklıymışsın,"

dedim. "Tabii ki haklıydım."

"Şimdi nereye?"

"Kasabanın dışında bir tur atıp ne bulacağımıza bakalım." "Olur," dedim.

Kasabanın yaklaşık on dakika dışında bir sapağa geldik. June ve ben baktık -sınırım ikimiz de bir şeyler hissettik- ve yan yolu takip ettim. Terk edilmiş bir çiftlik evini andıran bir yerden geçerek çakıl taşlı bir araba yoluna çıktık. İleride uzun bir çit ve arkasında bir çatının ipuçlarını görebiliyorduk.

"Sence bu o mu?" Ben sordum.

June gözlerini kıstı. "Belki de. Daha yakından bakmamız gerek."

Dışarı çıktık ve paslı kapıdan tırmanmasına yardım ettim. Kapının kendisinden daha yeni görünen bir zincir ve asma kilitte sabitlenmişti. Ama bu bize pek bir şey anlatmıyordu.

Arazinin çevresini bir çit çevreliyordu. Çakıl taşlı yol çift genişlikte bir kapıyla son buluyordu ama bu kapı da tıpkı girişteki kapı gibi asma kilit ve zincirle kilitlenmişti. June etrafta dolaşarak telefonu ile fotoğraf çekti.

"Yakın zamanda buraya birinin gelip gelmediğini söylemek imkânsız," dedi. "Bunlar lastik izleri olabilir ama çok fazla yağış var. Bunlar

Çitin üzerinden görebilecek kadar uzun musun?"

Zıpladım, çitin üst kenarına tutundum ve kendimi yukarı çektim.

"Terk edilmiş görünüyor."

"Kimse yok mu?"

Kendimi aşağı indirdim, sonra ellerimi birbirine sürttüm. "Görebildiğim kadarıyla hayır. Boş görünüyor."

Ellerini kalçalarına koydu ve çitlere baktı. "Benim içeri."

"Ne?"

"Beni yukarı kaldır da tırmanabileyim," dedi. "İçeri girip bakmam lazım etrafta."

"Buranın özel mülk olduğu hiç aklınıza geldi mi? Bu kilitler, buranın sahibinin etrafta dolaşan insanlarla ilgilenmediğini açıkça ortaya koyuyor."

"Yakalanma ihtimalimiz son derece düşük," dedi. "Dışarıdan bakıldığında hiçbir yerleşim izi yok."

Bundan pek hoşlanmamıştım ama haklı olduğu bir nokta vardı. Kilometrelerdir kimseyi görmemiştik ve burası çok sessizdi.

"Tamam." Omuzlarıma tırmanabilmesi için çömeldim. "Sadece dikkatli ol."

Ayağa kalktım, onu çite yeterince yaklaştırdım, böylece tırmanıp üzerinden geçebilecekti. Ayaklarının diğer tarafa düştüğünü duydum.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim. Geliyor musun?"

Çitin üzerine bir kez daha çıktım, sonra bir bacağımı yukarı kaldırdım. Dizime dikkat ederek tepeden atladım ve yere düştüm.

June ellerini birbirine sürttü. "Hazır mısın?" "Yolu göster, Scooby-June."

Çitin içinde, sarkık verandaları ve soyulmuş boyaları olan bir dizi yıpranmış bina vardı. Kesinlikle bir tarikatın yaşayabileceği türden bir yere benziyordu. Çeşitli büyüklüklerde birden fazla bina vardı. Bazıları yaşam alanı, bazıları ise daha büyük ortak kullanım alanları olabilirdi. Uzak tarafta yükseltilmiş bahçe yatakları ve boş tavuk kümesleri vardı.

Etrafta dolaştık, ancak yakın zamanda yerleşime dair herhangi bir işaret görmedik. Binalardan birinin kilidi açıktı, bu yüzden içeri girdik, ama boştu. Yerler çıplak ahşaptı, pencerelerde perde ya da jaluzi yoktu. Duvarlardan sarkan ya da bir dolap veya dolaba bırakılmış hiçbir şey yoktu.

Callie'nin tarikatı burada yaşıyorsa, sahip oldukları son hurdayı da temizlerlerdi.

"Ne düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Burada yıllardır kimse yaşamıyormuş gibi görünüyor," dedi. "Ama avlu ve bahçe yatakları da aşırı büyümüş değil."

"Bunu ben de fark ettim. Yine de bize pek bir şey anlatmıyor."

June avlunun ortasında, elleri kalçalarında durdu ve etrafına bakındı. "Callie onların ayrılma karmaşası sırasında saklandığını söyledi. Bir an önce çıkmak için bu kadar çaresiz olsalardı, sizce burayı bu kadar boş bırakırlar mıydı? Arkalarında bir şey bırakmış olamazlar mı?"

"Öyle düşünebilirsiniz. Ama belki de fazla bir şeyleri yoktu. Alacak çok şeyleri yoksa, belki de hiçbir şeyi kaçırmamışlardır."

"Ona göre koca bir insanı kaçırmışlar."

Başımı salladım. June haklıydı, burası sadece iki ay önce bir tarikatın terk ettiği bir yer gibi görünmüyordu. Ama bu hiçbir şeyi *kanıtlamıyordu*.

"Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," dedi June, çitlere doğru ilerlerken. "Bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?"

"Kasabaya geri dön, tabii ki."

Omuzlarıma çıkabilsin diye çömeldim. Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmemişti. "Peki kasabada ne yapacağız?"

"Motorcularla konuş."

Ah, lanet olsun.

Motorcu barına girdiğimizde June'un yüzünde en ufak bir korku belirtisi yoktu. Tavandaki birkaç açık ampul ve neon tabelaların parıltısıyla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Arka tarafta büyük ekran bir televizyonda beyzbol maçı gösteriliyordu. Duvarlar eski posterler, tampon çıkartmaları ve eski plakalarla kaplıydı. Bir tanesinde Free Renegades logosunun devasa bir duvar resmi vardı.

Bar boyunca ve bazı masalarda oturanlar hayatımda gördüğüm en korkunç heriflerdi. Kalın sakallar, kalın vücutlar, kırılmış kaşlar. Çoğu deri giyiyordu -kadınlar ve erkekler- ve kapıdan içeri girdiğimizde her biri yüzlerinde şüpheyle bakıyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı tatlım?" diye sordu barmen, sesi kısık ve hırıltılıydı. Uzun gri bir sakalı ve tek gözünün üzerinde bir bandı vardı.

June'un dirseğinden tutup onu buradan çıkarmak istedim ama o çoktan bara doğru yürümeye başlamıştı.

"June," diye tısladım.

Başı dik bir şekilde yürüdü. "İyi akşamlar. Evet, bazı bilgiler arıyorum."

Aman Tanrım. Bütün gözler onun üzerindeydi ve çoğu, cesedini nereye saklayacaklarına karar verebilmek için boyunu ve kilosunu ölçüyor gibi görünüyordu. Arkasına geçmek için acele ettim.

Barmen bir kaşını kaldırdı -iyi gözünün üstündeki kaşını- ama cevap vermedi.

"Öğrenmeye çalışıyorum-"

"Burada neyimiz varmış?" Deri yelekli ve her iki kolunda da tam kol dövmeleri olan bir adam -bazıları ev yapımı gibi görünüyordu- taburesinde döndü. "Soru soran küçük bir kız mı?"

"Evet, bitirmeme izin verirseniz açıklayabilirim-"

"Sorulardan hoşlanmayız," diye homurdandı barmen.

"Ve biz küçük kızlardan hoşlanmayız," dedi taburedeki adam.

Tüm barın dikkati June'un üzerindeydi. Bilardo oynayan adamlar oyunlarını bıraktı ve içkiler masalarda dokunulmadan durdu. Tüm gözler onun üzerindeydi. Erkekler parmaklarını kırıyor, kadınlar birbirlerine bilmiş bakışlar atıyordu. Bir başparmaktan daha kötü bir şekilde göze çarpıyordu. Sarı at kuyruğu, bluz ve hırka. Ayrıca odada ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunun farkında olmayan tek kişi de o gibi görünüyordu.

"Bu müessesedeki pek çok insana kıyasla görünüşümün gençliğimi çağrıştırdığının farkındayım ama ben yirmi dokuz yaşımdayım ve bu standart *küçük kız* tanımına uymuyor."

Onu buradan çıkarmak için kolundan tuttum.

"George, onlara birkaç basit sorum var ve bunların iddia edilen suç faaliyetleriyle hiçbir ilgisi yok."

"Ne dedin sen?" diye sordu taburedeki adam.

"Buraya sözde suç faaliyetleriniz hakkında soru sormaya gelmedim. Sorularım var-"

"Gidelim," dedim kolundan çekerek.

"Hey, GT Thompson mı o?" diye seslendi barın derinliklerinden bir ses. Donup kaldım. *Lütfen hayran olsunlar.*

"Lanet olsun,
öyle." "GT
Thompson?"

"Emekli olmadı mı?"

"Ligdeki en iyi alıcı."

"Kesinlikle en iyisi o."

Bir nefes verdim ama elimi June'un kolunda tutmaya devam ettim. Odanın havası bir anda değişti ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Kaş çatmalar yerini ilgiye bıraktı ve hatta birkaç erkek bana gülümsedi.

"Vay anasını," dedi barmen, tavrı birden dostane bir hal aldı. "GT Thompson. Burada ne yapıyorsun?"

"Hepiniz Philly hayranı mısınız?"

Barmen, "Kesinlikle evet," dedi ve herkes başıyla onayladı.

Tanrıya şükür. "Harika. Bir sezon daha yapamadığım için üzgünüm."

Barmen, "Harika bir iş çıkardın," dedi. "Bak ne diyeceğim, içkiler eve. Size ve bayan arkadaşınıza ne getirebilirim?"

Otuz saniye önce kız arkadaşımı öldürecekmiş gibi görünen motorcularla dolu bir barda kalıp bir şeyler içmek istemesem de, fazla seçeneğim olduğunu düşünmüyordum.

"Bir bira harika olur," dedim. "Minnettar olurum."

Kolları yırtılmış siyah gömlekli bir adam kıpırdandı ve bana taburesini uzattı. June'a oturmasını işaret ettim ve barmen iki köpüklü birayı barın diğer tarafına kaydırıldı.

Barmen, "Bir imzaya ne dersin?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"Hemen döneceğim."

"George, yerleşke hakkında bir şey sormam gerekiyor," dedi June. "Şşşt. Biliyorum."

"Ama buraya imza vermeye gelmedik."

"June," dedim usulca kulağına. "Seni öldürüp cesedini arka tarafa atmalarına beş saniye kalmıştı."

"Kabul ediyorum, çoğu kaba saba görünüyor ama-"

"Güven bana, June Bug."

Derin bir nefes aldı ve merhametli bir şekilde sessiz kaldı.

Barmen formalarımın birini geri geldi. Bir Sharpie ile birlikte uzattı.

Çubuğun kurduğundan emin olduktan sonra önünü imzalayabilmek için formayı yere serdim. Kalbim hala adrenalinin etkisiyle çarpıyordu ve buradaki herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Al bakalım." Formayı barmene geri verdim. "Desteyiniz için teŖekkürler."

Barmen bana baŖıyla onay verdi. "Sizi buraya getiren Ŗey neydi?"

Bir kolumu June'un omuzlarına dolayarak benim olduğunu gsterdim. "Kız arkadaŖım kasabanın on dakika kadar kuzeydoğusunda bir arazi hakkında bilgi almak istiyor. Eski bir kapısı var ve her yer çitle çevrili."

"Ne olmuŖ ona?"

"Yakın zamanda orada yaŖayan var mı?"

Barmen baŖını salladı. "Hayır. Yıllardır boŖ." June neredeyse taburesinden fırlayacaktı ama onu tuttum.

"Huh, tamam. Yani orada yaŖayan bir grup yok muydu? Dini bir grup?"

Bana aptalca bir soruymuŖ gibi baktı. "Dini bir grup mu?" "Bir tarikat," dedi June.

Bize en yakın olan mŖŖterilerden biraz homurdanma oldu.

"Haberlerdeki Kendall denen kıزدan mı bahsediyorsun?" diye sordu barmen. "Hayır. Buralarda tarikat yok."

"ünkü kendi bölgenizde buna izin vermezsiniz, değil mi?" June sordu.

Barın arkasındaki adamın barmen olmadığını çok çabuk anlıyordum. Ya da öyleyse bile, sadece o değildi. Spor yaparak büyümüŖtüm. Oyuncuların kolarına nasıl baktığını bilirdim. Ve bu bardaki yaŖlı ya da genç herkes ona bakıyordu.

O barmen değildi. Çete lideriydi. "Akıllı kız," dedi.

Onlar hâlâ dostça davranırken ayrılmamız gerektiğine karar verdim. Polisin Callie'nin hikâyesini araŖtırmasından memnun olamazlardı ve onun bizim de bunun bir parçası olduğumuzu düşünmesini istemiyordum.

"TeŖekkürler. Bilgi için minnettarız."

"İmza için teŖekkürler," dedi. İşlem tamamlandı.

June'u tabureden çektim ve biraz da zorlayarak kapıya doğru yönlendirdim. Bir Ŗeyler söylemeye baŖladı ama ben onu susturdum. "Gitmemize izin veriyorlar. Gitmemiz gerekiyor."

DıŖarı çıkıp arabama bindik ve ben uzun bir nefes aldım.

"O adamların çoğu silah taşıyordu," dedi June, ses tonu gerçekçiydi.

"Evet. Evet, öyleydiler. Bu sizi hiç rahatsız etmedi mi?"

"Onlar suçlu bir motorcu çetesinin üyeleri. Silahları olmasını beklerdim."

"Ve o silahları size çevirip çevirmeyeceklerini hiç düşünmediniz mi?" diye sordum.

"Elbette bunu düşündüm," dedi. "Riskleri tarttım ve başarı şansımızı girişimde bulunacak kadar yüksek buldum."

"Sen biraz belalısın, June Tucker."

Ağzının köşesi bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Hayran olmaları iyi bir şey."

Başımı salladım. "Yok artık."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" June heyecanla karışık bir sesle sordu. Gözleri büyük ve parlaktı. "Callie Kendall'ın hikâyesi bir yalan."

HAZİRAN

A Hollis Corner'a yaptığım yolculuktan sonra, cevaplar kadar sorularla da baş başa kaldım. Callie'nin tarikatının -eğer bir tarikat varsa-

-Söylediği yerde değildi. Ama bunun anlamı büyük şeması hala bir gizemdi.

George bana en basit açıklamanın kasabanın adını yanlış anlamış olması olduğunu hatırlattı. Belki de başka bir yerde olduğuna inanıyordu ve biz de yanlış kasabaya bakıyorduk.

Ancak ben onun Hollis Corner'ın hemen dışındaki otoyolda bulunduğunu savundum. Fikrimi kabul etmek zorunda kaldı.

Eğer Hollis Corner'ın dışındaki bir yerleşkede yaşıyorsa, neredeydi? Ve neden yalan söylemişti? Terk ettiği tarikatı mı koruyordu? Tarikat diye bir şey var mıydı?

Sorular bana işkence ediyordu. Seçenekleri tekrar tekrar gözden geçirdim, spiralli bir deftere notlar aldım. İpuçlarını. Elimdeki küçük kanıtlar.

Kendall'lar kamuoyuna yaptıkları tek açıklamadan bu yana medyada sessiz kalmışlardı. Callie hakkında, çoğu komplo bloglarında olmak üzere birkaç haber çıkmıştı ama çoğunlukla ilgi azalmıştı. Muhabirler ve blog yazarları bir sonraki sansasyonun peşinde koşmakla meşguldü.

Babam Callie'nin davası hakkında konuşmak istemediğine karar vermiş gibiydi. Onu konuşmaya ikna etmeye çalıştım ama her seferinde konuyu değiştirdi. Cassidy de benzer şekilde ağzını sıkı tutuyordu, en azından bana karşı.

Bu bana çalışacak pek bir şey bırakmadı.

Masamda dizüstü bilgisayarımı oturmış, açık olan on dört -ve saymaya devam ediyorum- tarayıcı sekmesini gözden geçiriyordum. Bulabildiklerimin çoğu daha önce de karşılaştığım bilgilerdi. Ta ki on bir numaralı sekmeye gelene kadar.

Callie'nin mucizevi bir şekilde yeniden ortaya çıkışıyla ilgili bir başka hikâyeydi ama bu hikâyede Callie'nin kaldırımında çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafı kaydettim ve yakınlaştırp ayrıntıları inceleyebilmek için başka bir programda açtım.

Büyütülmüş fotoğrafı kaydırduğımda Callie'nin kendisi göründü ve ekranın büyük bir kısmını kapladı. Yüzünü görmek için fotoğrafı hareket ettirdim. Fotoğrafının çekildiğinin farkında gibi görünmüyordu. Onu tepeden tırnağa görebilmek için tekrar yakınlaştırdım. Sıra dışı bir şey yoktu. Postaları kontrol etmek ya da başka bir önemsiz görevi yerine getirmek için dışarı çıkmış gibi görünüyordu.

Sonra bir şey fark ettim. Kolları kıvrılmıştı.

Callie her zaman uzun kollu giyerdi. Gençler olarak bunun üzerinde pek düşünmemiştik. En azından ben düşünmemiştim, gerçi genel olarak diğer insanların ne giydiğine hiç dikkat etmemiştim. Ancak Callie'nin kazağını keşfettikten sonra, yazın bile her zaman uzun kollu giydiğinden bahsedilmişti.

Cassidy nedenini bulmuştu. Bayan Kendall ona Callie'nin kollarının fotoğraflarını vermişti. Annesine göre, Callie kollarını kesip kendine zarar veriyormuş. Yaralarını ve izlerini gizlemek için uzun kollu giysiler giyiyordu. Ama bu bilgi medyaya hiç yansımamıştı.

Fotoğrafı yakınlaştırp kollarına odaklandım. Emin olmak zordu ama herhangi bir yara izi görebildiğimi sanmıyordum.

Her ne kadar dizüstü bilgisayarımı kapatıp yeni keşfimle kapıdan dışarı fırlamak cazip gelse de, eksiksiz olmak istedim. Daha fazla araştırma yapmak için birkaç saat daha harcadım. Konumumu sağlamlaştırdım. İki ve üç kez kontrol ettim. Olasılıkların izini sürdüm ve ek teyit aradım.

İşim bittiğinde dizüstü bilgisayarımı kapattım ve kolumun altına aldım. Jonah mutfaktaydı ve bir şeyler söyledi -muhtemelen *nereye gidiyorsun-ama* ben çoktan kapıdan çıkmıştım.

Şerifin ofisinin önünde durana kadar ayakkabılarımı unuttuğumu fark etmemiştim. Uygun ayakkabı konusunda endişelenmenin zamanı olmadığına karar verdim. Yolcu koltuğundan dizüstü bilgisayarımı aldım ve içeri girdim.

Bex bana dostça bir gülümseme verdi. "Merhaba June. Senin için ne yapabilirim?"

"Cassidy'yi görmem gerek." Kız kardeşimin sesi kafamın içinden

geçerek bana terbiyeli olmamı hatırlattı. "Lütfen."

"Elbette." Bir an ortadan kayboldu ve Cassidy'yle birlikte geri döndü.

"Juney, bir sorun mu var?" Cassidy sordu.

"Evet," dedim. Gözleri büyüdü ve hatamı anladım. "Hayır, aile üyelerimizden ya da arkadaşlarımızdan herhangi birinin bir sorunu yok. Bu acil bir durum ama farklı bir tür."

"Konferans odasına gidelim. Neden ayakkabı giymiyorsun?"

"Unutmuşum."

Beni içeri götürdü ve kapıyı arkamızdan kapattı. Hiç vakit kaybetmeden dizüstü bilgisayarımı açtım.

"Babamı çağırayım mı?" diye sordu.

"Henüz değil." Ekranım canlandı ve onun görebileceği şekilde çevirdim.

"Bu Callie Kendall değil."

"Bekle. Geri çekilmen gerekecek, çünkü neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Derin bir nefes aldım. "Bu kadın Callie Kendall olduğunu iddia ediyor. Bence yalan söylüyor."

"Peki neden böyle düşünüyorsun?"

"O söyledi ve Poliso harcandı ve son on iki yıllar beri Hollis Corner'ın dışında bir tarikatla yaşarken kayboldu."

"Doğru."

"Hollis Corner'ın dışında bir yerleşke var ama yıllardır kullanılmıyor," dedim.

"Nereden biliyorsun?"

"Araştırdım."

Cassidy kollarını kavuşturdu. "Peki bunu nasıl yaptınız?" "Yeri bulduk ve tırmandık-"

"Dur." Bir elini kaldırdı. "Sanırım detayları bilmesem daha iyi olacak. Juney, ne düşünüyordun?"

"Sorun değil, yerleşke herhangi bir somut kanıt ortaya çıkarmadı. Boştu ama bu bize yeterli bilgi vermedi."

"Pekala, yani..." Eliyle dairesel bir hareket yaparak devam etmemi işaret etti.

"Hollis Corner Özgür Hainler'in kontrolü altında. Bölgelerinde yaşayan herhangi bir dini tarikat olmadığını teyit ettiler."

"Bunu bir motorcu çetesiyle nasıl doğruladığınızı bilmek bile istemiyorum."

Elimi salladım. "İyiymiş. George oradaydı. Tarikat hakkındaki hikâyesinin uydurma olduğunu zaten biliyordum."

"Ama-" Sanki bir şey dikkatini çekmiş gibi başını eğmiş, bilgisayarımın ekranına bakıyordu. "Bekle bir saniye."

"Sen de görüyor musun?"

"Kolları kıvrılmış mı? Yakınlaştırabilir misin?"

Fotoğrafı büyüttüm ve kollarını ortaladım. Cassidy uzun bir süre baktı ve başını salladı. "Yara izi yok."

"Kesinlikle."

"Hemen döneceğim," dedi Cassidy. "Burada kal."

Birkaç dakikalığına gitmişti. Beynim uğuldayarak bekledim. Elinde düz bir zarfla geri geldi ve kapıyı arkasından tekrar kapattı.

"Bunlar Callie." Zarftan bir dizi fotoğraf çıkardı ve dizüstü bilgisayarımın yanındaki masaya koydu.

İçimden bir rahatsızlık dalgası geçti. Onları görüntülemek zordu. Bana bu fotoğraflardan bahsetmişti ama ben kendim görmemiştim. Callie'nin kolları boyunca kanlı kesikler uzanıyordu, kalın, kırmızı kan sızan derin kesikler.

"Bu yaralar iz bırakır," dedi Cassidy. "Aslında yeni yaraların altında önceki yaraların izlerini görebilirsiniz."

Dizüstü bilgisayarımdaki fotoğrafı gösterdim. "O zaman haklıyım. Bu aynı kişi olamaz."

Cassidy kanıtları değerlendiriyormuş gibi derin bir nefes aldı. Bu tam ona göre idi. Hemen sonuca varmazdı. "Buna dayanarak, Callie'nin kimliğini sorgulamak için bir neden olduğunu söyleyebilirim."

"O zaman soruşturmayı yeniden açmanız gerekiyor."

"O kadar basit değil. O artık kayıp bir kişi değil. Babası onu kesin olarak teşhis etti."

"Bunu dikkate aldım," dedim farklı bir sekmeye geçerek. "Bu tür şeyler daha önce de oldu. Üç yıl önce genç bir adam Kansaslı kayıp bir çocuğu taklit ettiği için tutuklanmıştı. Çocuk on üç yaşındayken kaybolmuştu. İki yıl sonra, sözde Avrupa'da ortaya çıktı. Kaçırıldığını ve seks ticareti için satıldığını iddia etti. Amerika'ya geri döndü ve gerçek kimliği ortaya çıkmadan önce üç ay boyunca ailesiyle birlikte yaşadı. Çocuğun davasının ayrıntılarını araştırmış ve onları en azından geçici olarak ikna etmeye yetecek kadar bilgi edinmişti."

"Ciddi misin sen?" Cassidy gözlerini kısarak ekranıma baktı. "Onun oğulları olmadığını anlamaları üç ay mı sürdü?"

"Saç ve göz rengi bile aynı değildi ama aile yine de ona inandı."

"Sanırım onun olmasını çok istediler," dedi.

"Belki de Kendall'lar bu kadının Callie olmasını istiyorlardır. Belki de kızlarını geri alma fantezileriyle gerçeklerin örtüşmesi için gerçekleri görmezden gelmeye isteklidirler."

"Bu mümkün," dedi. "Ama neden biri Callie Kendall'ı taklit etsin ki?"

"Pek çok sebep var. Belki de açgözlülük. Yargıç ve Bayan Kendall hatırı sayılır bir servete sahip insanlar. Ya da ilgi. Bunu söylemek zor. Kansas'ta kayıp çocuğu taklit eden adam bunu birçok kez yapmış. Hatta Fransa'da benzer bir suçtan hapis yatmış."

"Pek çok tuhaf suç faaliyetiyle karşılaştım ama bu bambaşka bir şey," dedi. "Ama... bu kadın nasıl olur da Kendall'ları kandıracak kadar ona benzeyebilir?"

"O konuyu da araştırdım," dedim ve başka bir sekmeye tıkladım. "Bu web sitesinin adı *İkizimi Bul*. Gezegendeki yedi milyar insan arasında, ortak genetik olmasa bile her zaman çift yüzler olduğuna dair bir teori var."

Ana sayfadaki bazı eşleşmeler arasında gezindim. Düzinelerce vardı - birbirinin aynısı gibi görünen ama birbiriyle akraba olmayan insanlar.

"Vay canına, bu... ürkütücü," dedi. "Acaba dışarıda benim yüzüme sahip başka biri daha var mı?"

"İnsan sadece umut edebilir," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "İnsan neden umut etsin ki?"

"Bunun iki nedeni var. Birincisi, türlerimiz arasındaki bu muazzam genetik çeşitliliğin rastgele bu sonuçları üretebilmesi beni büyülüyor. İkincisi, çok güzelsiniz, bu yüzden başka bir kadın size benzediği için şanslı olacaktır."

"Teşekkürler, Juney."

Callie olmayan fotoğrafa geri tıkladım. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Babama söyleyeceğim," dedi. "Ama bunun soruşturmayı yeniden açacağına söz veremem. Kendall'lar onun Callie olduğuna inanırlarsa olmaz. Grenli bir internet fotoğrafı onun söylediği kişi olmadığının kanıtı değil."

"Tamam." Ayağa kalktım ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Şüphelerimi doğruladığın için teşekkür ederim."

"Juney, bunu yetkililere bırak."

Başımı salladım. Kız kardeşime yalan söylemeyi sevmiyordum, bu yüzden bunu sözlü olarak yapmamaya karar verdim.

"Ve artık motorcu çetelerindeki insanlarla konuşmak yok. Tabii Dirt Hogs değilse." Bootleg'in kendi motorcu çetesi, Salı geceleri eşleri Lookout'ta bingo oynarken Still'in dışında motosikletlerinin üzerinde oturan ve deri ceketler giyen bir grup seksenlikti.

"Teşekkür ederim Cassidy. Yarın akşam yemekte görüşürüz."

"Hoşça kal, Juney."

Zihnim hâlâ sorular ve olasılıklarla doluyken oradan ayrıldım. Cevaplara sahip değildim. Ama bir konuda haklı olduğumu biliyordum. O kadın Callie Kendall *değildi*.

Ve bunu kanıtlayacaktım.

GEORGE

NAdine Tucker'ın meşhur tavuk ve köfteleri cennet gibi kokuyordu. June'un çocukluğunun geçtiği evin oturma odasında, elimde bira, babası ve Bowie Bodine ile oturuyordum. Televizyon açıktı.

sesi kısıktı. June ve kız kardeşi ocakta yemek pişerken mutfakta anneleriyle sohbet ediyorlardı.

June'un ailesi bizi Pazar akşam yemeğine davet etmişti. Evleri sıcacıktı, duvarlarda June ve Cassidy'nin çocukluk fotoğrafları vardı. Eski bir düğün fotoğrafı Harlan ve Nadine Tucker'ın çok daha genç hallerini gösteriyordu. June babasına benziyordu.

Biramdan bir yudum aldım ve etrafıma bakındım, aniden bu yılın başlarına tuhaf bir geri dönüş yaşadım. Duvarlardan müzik seslerinin yükseldiği bir kulüpte oturuyordum, masada pahalı bir içki vardı. İnsanlar tasarımcı etiketlerini gösteriyordu. Pahalı ayakkabılar. Ne gösteriydi ama. Boktan bir gösteri. Hayranlar ve takılanlar, sadece şöhretinden bir parça isteyen insanlar.

Burası ayrı bir dünyaydı ve her zerresini sevdim. Bana nereden geldiğimi ve nerede olmak istediğimi hatırlattı.

"Pekâlâ çocuklar," dedi Nadine, başını oturma odasına uzatarak. "Akşam yemeği hazır."

Bowie ve benim kurulmasına yardım ettiğimiz masanın etrafında toplandık. Harlan ve Nadine iki uçta, Cassidy ve Bowie bir tarafta, June ve ben diğer tarafta.

Nadine kızlarına gülümseyerek, "Ne kadar güzel, değil mi?" dedi.

Harlan kalın tavuk yahnisini kâsesine doldururken, "Yemek çok lezzetli görünüyor," dedi.

Bowie dünyanın hiçbir yerinde daha mutlu bir adam olamayacakmış gibi görünüyordu. Cassidy'ye gülümseyerek şakağına hızlı bir öpücük kondurdu.

Hepimiz tabağımızı hazırladık ve yemeğin tadı kokusundan bile güzeldi.

"Bayan Tucker-" dedim ama yemeğe iltifat edemedi beni durdurdu.

"Bana Nadine de. GT'yi mi yoksa George'u mu tercih edersin?"

Bunu bir an için düşündüm. "Biliyorsun, ikisine de cevap vereceğim. Ortaokuldan beri ya da o civarda GT'yim. Liseye geldiğimde ailem bile beni baş harflerimle çağırıyordu. Ama ben ismimi seviyorum. Eski moda ama sanırım bu yüzden hep sevmişimdir."

"Sana birinin adı mı verildi?" Nadine sordu.

"Büyükbabam," dedim. "Sanırım orijinal George Thompson oydu."

"Philadelphia'da yaşıyorsun, değil mi?" Nadine sordu. "Oralı mısın?"

"Orada bir evim var ama hayır," dedim. "Ben Charlotte'ta büyüdüm. Ailem hala orada yaşıyor. Futbol yüzünden Philly'deydim."

"Dizine yazık oldu," dedi Harlan.

Başımı salladım. "En fazla bir ya da iki sezonum kalmıştı. Futbol yıllarında yaşıyım."

"Ailen hâlâ Charlotte'ta mı yaşıyor diyorsun?" Nadine sordu.

"Canım, adamı rahat bırak," dedi Harlan. "Onun hayat hikayesine ihtiyacımız yok."

Nadine, sanki Harlan az önce çirkin bir şey önermiş gibi, "Tabii ki var," dedi.

"Sorun değil," dedim. "Benim için sakıncası yok. Evet, ailem James ve Darlene Thompson hâlâ Charlotte'ta yaşıyor. Ayrıca Shelby adında bir kız kardeşim var. Ailem onu ben beş yaşındayken evlat edinmiş. O neredeyse bir yaşındaydı. Aslında Bootleg Springs'ten bana bahseden Shelby'ydi. Bir süre buradaydı ama Pittsburgh'a dönmek zorunda kaldı."

"Hmm, ilginç," dedi Cassidy.

"George futbol oynamaya beş yaşında başladı," diyor June. "Dört yıl boyunca lise takımında ilk 11'de oynadı. Alabama Üniversitesi'nde oynadı ve San Francisco tarafından seçildi. San Francisco'da iki yıl oynadıktan sonra Seattle'a takas edildi. Daha sonra Philadelphia ile sözleşme imzaladı ve kariyeri boyunca burada oynadı."

"Özet için teşekkürler," dedi Bowie ve bana göz kırptı.

"O haklı," dedim. "Bu her şeyi açıklıyor."

"Peki artık futbol oynamadığına göre ne yapacaksın?" Nadine sordu.

"Bu harika bir soru." Kaşığımı yere bıraktım. "Bunu anlamak için biraz zaman ayırabildiğim için şanslıyım."

June, "Ek gelir olmadan kendini geçindirebilecek mali güvenceye sahip olduğunu ifade ediyor," dedi.

Nadine gülümseyerek, "Bu büyük bir şans," dedi.

Biz yemeğimizi bitirirken sohbet başka konulara döndü. June Callie Kendall'dan bahsetmedi, bu beni şaşırttı. Hollis Corner'a gittikten sonra konuşabildiği tek şey bu olmuştu.

Yemekten ve hayatımda yediğim en güzel cevizli turtadan sonra iyi geceler diledik. June'un ailesi geldiğim için bana teşekkür etti. Babasının elini sıktım ve annesini yanağından öptüm. Sonra verandada durdular, kollarını birbirlerine doladılar ve hepimiz ayrılırken el salladılar.

O kadar sağlıklıydı ki, keşke ailem de burada olsaydı da görseydi. Annem Tucker'lar gibi bir aileden gelen bir kızla çıktığımı görse sevinçten bayılırdı.

Evine giden kısa yolda June'un elini tuttum. Benimkine çok güzel oturmuştu. Yakalı bluzu ve kahverengi pantolonuyla çok güzel görünüyordu. Tam June'a göreydi. Göz ucuyla ona baktım ve aklıma bir fikir geldi.

Onun sokağına dönmek yerine yoluma devam ettim ve kasabanın dışındaki başka bir yola saptım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Güzel bir gece. Biraz gezebiliriz diye düşündüm."

"Tamam."

Gölün etrafından dolaştım ve ıssız bir plajın yanında durdum. Sayı vuruşu yapmanın zamanı değildi ama belki de ikinci kale aksiyonuna hazırdı. Ve ailesiyle akşam yemeği yemekle ilgili bir şey aklıma onunla arabamın arka koltuğunda öpüşmeyi getirdi, sanki yalnız kalacak başka yeri olmayan iki gençmişiz gibi.

"Daha önce hiç bir arabanın arka koltuğunda öpüştün mü?" "Hayır."

"Tanrım, bu daha da iyi. Kaldır kışını oraya."

İkimiz de arabadan inip arka koltuğa geçtik ve kapıları arkamızdan kapattık.

Hiç vakit kaybetmeden June'u kendime çektim ve ağzını kendi ağzımla buluşturdum. İlk başta onu sadece öptüm. Ellerimi belinde, yüzünde tuttum. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Yumuşak dudaklarını hissettim.

"Dudaklar ve parmak uçları vücudun en hassas bölgeleridir," dedi June ve beni tekrar öpmek için eğildi.

"Öyle mi?" Dilimi alt dudağı boyunca kaydurdım. "Seni öpmek bu yüzden mi bu kadar iyi hissettiriyor?"

"Evet. Beynin büyük bir kısmı dudaklardan gelen duyuşal girdiyi almaya ve işlemeye adanmıştır. Bu yüzden erojen bölge olarak sınıflandırılırlar."

Onu derinden öperken başını tutarak homurdandım. "Tanrım, üzerimde bilimsellik tasladığında çok ateşli oluyorum."

"Öpüşmek başka neye iyi gelir biliyor musun?" diye sordu.

Sorusuna geri dönmemiz uzun bir süre aldı. Alt dudağını emdim, sonra dilimle içine daldım. Ona daha yakın olmak istiyordum, bu yüzden onu kucağıma çektim. Bacaklarını iki yanımda birleştirdi, kollarını omuzlarıma doladı.

"Öpüşmek başka ne işe yarar?" Ben sordum. "Bağ kurmaya."

"Mm-hmm." Alt dudağını ısırđım, sonra dilimi dudağının üzerinde kaydurdım. "Dopamin ve oksitosin seli iyi duygular yaratır ve insanları çift bağlarını oluşturmaya veya güçlendirmeye teşvik eder."

"Evet, bu doğru," dedi sesinde heyecanla.

"Bilimsellikten anlayan tek kişı sen değilsin." Onu tekrar öptüm.

"Görölme konusunda endişelenmeli miyiz?"

"Karanlık. Etrafta kimse yok. Bunu eğlenceli kılan şeylerden biri de bu." Saçlarını geriye taradım ve gözleriyle buluştum. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne?"

"Düşünmeyi bırak. Sadece hisset."

Başını salladı ve ben de bir elimle kışını, diğeri elimle de başının arkasını kavradım. Derin bir öpücük için onu kendime çektim ve vücudunun gevşemesinden duyduğum memnuniyeti hissettim. Aletim tekrar onun içinde olma arzusuyla ağrıyordu ama bu rahatsızlığı görmezden geldim. Onu yanımda götürmeye ve ne kadar uzun sürerse sürsün ona yakınlık kurabileceğini göstermeye kararlıyđım.

Ayrıca, ıssız bir yolda arabada öpüşmek seksle sonuçlanmayacak olsa bile ateşliydi.

Ne kadar rahatlarsa o kadar çok hareket ediyor, vücudunun içgüdüleri kontrolü ele alıyor gibi görünüyordu. Bacakları genişledi ve kendini daha da yakınlaştırdı. Kıyafetlerimizin arasından bacaklarının arasındaki sıcaklığı hissedebiliyordum ve bu beni deli ediyordu.

Öpüşmelerimiz yavaş ve şehvetli olmaktan çıkıp sıcak ve dağınık bir hal aldı. Dillerimiz birbirine değiyor, dişlerimiz dudaklarımızı ısıırıyordu. O benim sert ereksiyonuma bastırırken boğazımın derinliklerinde inledim.

Elimi belinden göğsüne doğru kaydurdım ve zor nefes alarak durakladım. "İkinci mi?"

"Evet."

Gömleğinin üstünden göğsünü avuçlayarak sıktım. Ben nazikçe yoğururken ağzımın içinde inledi.

"Meme uçları da başka bir erojen bölge," dedi sesi nefes nefese.

"Evet öyle."

Gömleğinin düğmelerini çözdüm, onu yırtıp açma ve düğmelerini uçurma dürtüsüne direndim. Sütyeni düz beyazdı ve üzerinde bir santim bile dantel yoktu. O kadar pratikti ki, hiçbir şey *ondan* daha seksi olamazdı.

Tişörtünü çıkardı ve ben de omzunu öptüm, sütyeninin askısını aşağıya doğru kaydurdım. Teninin tadı o kadar güzeldi ki her yerini yalamak istedim. Kapağını aşağı çektim ve parmak uçlarımla meme ucuna dokunduğumda nefesi kesildi. Dokunduğumda sertleşti.

Sert tepesini yaladım ve o da kendini bana sürttü. Kalçalarını tutarak ritmik hareketini teşvik ettim. Ben göğüslerine ilgi gösterirken istediği kadar sıkıma sürtünebileceğini bilmesini sağladım.

Yumuşak inlemeleri kalabalığın gürültüsünden daha heyecan vericiydi. Yaladım ve emdim, meme ucunu fiskeledim, tadının keyfini çıkardım. Daha hızlı hareket ediyor, o seksi kalçalarını itiyor, ereksiyonuma karşı yukarı ve aşağı kayıyordu.

Tek kelime etmedim, araya girmek istemedim. Tam istediğim yerdeydi. Anın içindeydi. Ona verdiğim hislerin tadını çıkarıyordu. İhtiyacı olan sürtünme ve baskıyı vermek için kalçalarını ona doğru ittim. Sert nefes alıp bana karşı kıvranana kadar meme uçlarını emdim.

Keskin bir nefes alışıyla hareketleri yavaşladı. Uzun, sert bir vuruşla kendini ereksiyonuma doğru sürükledi. Orgazmın onu ele geçirmesini huşu içinde izledim. Gözleri kapandı. Dudakları ayrılmıştı. Yanakları kızardı.

Tanrım, çok güzeldi.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Aman Tanrım."

Onu kendime çektim ve sarıldım. Yumuşak saçlarını okşadım. Vücudu benimkine karşı sıvı gibiydi, rahat ve durgundu.

"Bu iyi hissettirdi mi?"

Başını salladı ve doğrulup oturdu. "Çok iyi hissettim. Peki ya sen?"

"Sorun değil. Burada orgazm skoru tutmuyoruz, June Bug. Seni böyle iyi hissettirebildiğim için çok heyecanlıyım."

"Ben de öyle. Ve şu anda sana karşı büyük bir şefkat hissediyorum."

Yüzüne dokundum ve onu usulca öptüm. "Ben de seni seviyorum, Haziran Böceği."

CO

HAZİRAN

T

George ve ben Philadelphia'daki evinden ayrıldığımızda öğleden sonra güneşi parlaktı. Evi satışa çıkarıyor ve Bootleg Springs'e resmen taşınyordu. Bu düzenlemeyi

kesinlikle tatmin ediciydi. Hoşuma gitmeyen şey ise Andrea'yı arayıp bu işle ilgilenmesini istemekten başka bir şey yapmamış olmasıydı. Onda hâlâ içime sinmeyen bir şeyler vardı. Bu konuyu bir daha açmadım -onun kararına güvenmek istiyordum- ama aynı zamanda emlakçıyla yüz yüze görüşmek için evine gitmesi konusunda onu cesaretlendirdim.

Kabul etti ve benim de onunla gelmemden mutlu oldu. Ayrıca beni küçük bir gezintiye çıkarması için onunla konuştum. Callie Kendall olduğunu iddia eden kadın Philadelphia'ya taşınmıştı ve ben onu bulmak istiyordum.

Dünyanın en büyük yayıncılarından biri, gelecek yıl anılarını yayınlamak üzere bir kitap anlaşması yaptığını duyurmuştu. Callie Kendall'ın hikayesi şimdiden son yılların en merakla beklenen otobiyografilerinden biri olarak anılıyordu.

Bu onun bir kez daha haber değeri taşıdığı anlamına geliyordu. Birkaç muhabirle röportaj yapmış ve onlara yeni bir hayata başlamak için Philadelphia'ya taşındığını söylemişti. Biraz araştırma yaptım, internette bulabildiğim fotoğraflarla en son röportajlarındaki bilgileri karşılaştırdım ve mahallesini buldum.

Yargıç ve Bayan Kendall'ın yaşadığı Richmond'dan dört saatten fazla uzakta yaşamayı seçmiş olmasını kimse sorgulamıyor gibiydi. Yeniden ortaya çıktığından beri Bootleg Springs'in yakınına bile gitmemişti. Bu gerçekleri oldukça şüpheli buldum ve onun bir sahtekâr olduğunu kanıtlamasalar da teorimi destekliyordı.

Ama başka bir şey yapmadan önce kanıtı ihtiyacım vardı. Bu kadının Callie Kendall olmadığına dair sağlam, bilimsel bir kanıt.

"Emlakçıyla pazarlık yapma şansın olduğu için şimdi daha iyi hissediyor musun?" Arabasına bindiğimizde George sordu. Arka koltuğa bir yığın posta koymak için arkaya uzandı.

"Sana çok daha iyi bir anlaşma yaptım," dedim. "Senden fazla para alacaktı."

Gülümsedi. "Teşekkürler, Haziran Böceği. Şimdi nereye?"

Adresi George'un telefonundaki GPS uygulamasına girdim. "İşte."

"Pekâlâ, Scooby-June. Ama lütfen kapısını çalıp kimlik sormak için oraya gitmeyeceğimizi söyle."

"Hiç de değil," dedim. "Soruşturmamın bu aşamasında onunla doğrudan konuşmanın hata olacağını düşünüyorum."

"Peki ne yapacağız?" "DNA örneği alacağız."

George öksürmeye başladı. "Affedersiniz, şimdi ne olacak?"

"İlk kayıp şahıslar ve potansiyel cinayet soruşturmasının bir parçası olarak DNA kanıtı elde ettiler. Eğer bir DNA örneği alabilirsem, bunu bir genetik laboratuvarında Callie Kendall'ın bilinen DNA'sıyla karşılaştıracam. O zaman neye benzediği ya da hikayesinin hangi kısımlarının şüpheli olduğu önemli olmayacak. DNA kanıtı yalan söylemez."

"Tamam, teoride sana katılıyorum. Ama DNA'yı nasıl elde edeceksiniz?" "K o n u ş t u ğ u m laboratuvar teknisyenine göre, en iyi üç

Kaynaklar diş fırçası, iç çamaşırı ya da saç örneği olabilir."

"June, bu kadının diş fırçasını ya da külotunu çalmayacağım. Özellikle de külot."

Ona gülümseyerek baktım. Heyecanlandığında çok sevimli oluyordu. "Senden onun külotuna dokunmanı istemezdim."

"Bunu duyduğuma sevindim. İstediğim tek külot seninkiler."

Onun bu yorumu içimde küçük bir ürperti yarattı. Ama buraya bir görev için gelmiştik, bu yüzden ona tekrar gülümsedim. "Bakalım yerini bulabilecek miyiz?"

GPS'i takip ederek şehri geçtik ve sakin bir mahalleye girdik. Kaldırımlar temiz ve bakımlı peyzaj düzenliydi.

Araştırmalarım sırasında Callie'nin yaşadığı dairenin Bayan Kendall tarafından kiralandığını da keşfettim. Bu henüz kataloglamadığım bir gerçektir.

ne anlama geldiği konusunda. Onun gerçekten Callie olduğuna inanmamızı mı sağlıyordu? Kendall'lar da dünyanın geri kalanı gibi kandırılmış mıydı? Yoksa kendi sebeplerinden dolayı onunla işbirliği mi yapıyorlardı? Emin değildim, bu yüzden bu bilgiyi tarafsız sütunda tuttum.

"Bu onun binası," dedim, soldaki büyük tuğla yapıyı göstererek. "İleride bir yer var."

George park etti ve ben de el çantamı karıştırarak bir çift büyük boy güneş gözlüğü ve bir eşarp çıkardım.

"Bu ne için?" diye sordu.

"Kılık değiştiriyorum."

"O çıkana kadar burada öylece oturmamız mı gerekiyor? Bu oldukça sapıkça."

"Onunla ilgili en son blog yazılarından toplayabildiğim kadarıyla, binasından çıkması için en olası zamanı öğleden sonra üç olarak hesapladım."

"Tam da şu anda. Düşünsene." "Hayal etmedim, kullandım-"

"Sadece bir ifade, Haziran Böceği."

"Ah, elbette." Güneş gözlüklerini taktım ve atkıyı boynuma doladım. Gerektiğinde saçımın üzerine çekebilir ya da yüzümün alt kısmını örtmek için kullanabilirdim. Sonra çantamdan ikinci bir güneş gözlüğü çıkardım ve George'a uzattım. "Senin için."

"Bunlar bizi şüpheli göstermiyor mu?"

"Bahar geldi. Bugün gökyüzü açık olduğu için güneş gözlüğü uygun bir aksesuar."

Siyah havacı gözlüklerini aldı ve taktı. "Gerçekten."

Bir süre rahat bir sessizlik içinde bekledik. Callie'nin binasını izledim. George sanki kemiklerimin şeklini çıkarıyormuş gibi parmaklarını elimin arkasında gezdiriyordu. Çok dikkat dağıtıcıydı ama ondan durmasını istemeye hiç niyetim yoktu. George'la fiziksel temas kurmak en sevdiğim şeylerden biri haline gelmişti.

Göz ucuyla sokağın karşısındaki adamı fark ettim. George'un parmaklarının tenimde bıraktığı his dikkatimi çekti. Ama farkındalığımın sınırında bir şey gıdıklandı.

"Bekle, bu..."

Bakmak için döndüm ama gitmişti. Onu hayal mi etmişim? Yoksa iki bina arasındaki boşluktan aşağı mı dönmüştü?

"Bu ne?" George sordu. "Onu gördün mü?"

"Hayır." Tekrar baktım ama kimseyi göremedim. "Bir an için Gibson Bodine'i gördüğümü sandım."

"Gibson mı? Burada ne işi olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Yanılıyor olmalıyım."

George çenesini ovuşturdu. "Callie'yi tanıyor muydu?"

"Hepimiz kadar iyi olduğunu varsayıyorum. Gerçi Gibson kaybolduğunda yirmi yaşındaydı ama o on altı yaşındaydı. O zamanlar gençlerle takıldığını hatırlamıyorum."

"Hmm," dedi George. "Acaba o da burada bizim yaptığımız şeyi mi yapıyor diye merak ediyordum. Gerçekten o olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Sanırım bu mümkün. Ama daha büyük olasılıkla benzer birini gördüm ve beynim eksik parçaları doldurarak tanıdığım bir benzerlik oluşturdu."

Bana sırttı. "Yeterince adil."

Tam o sırada Callie binadan çıktı.

"Duck!" Koltuğumda alçalırken başını aşağı itmeye çalıştım.

"Bence eğilmek, buraya aйтmışız gibi oturmaktan daha dikkat çekici."

"Doğru bir noktaya değindin." Artık alçakta olduğum için göremiyordum ama hareketlerimin daha fazla dikkat çekmemesi için olduğum yerde kalmak akıllıca görünüyordu. "Baktı mı?"

"Hayır."

"O ne yapıyor? Gözlerim olmanı istiyorum, George."

"Bir arabaya biniyor."

"Gidiyor mu?"

"Henüz değil, ama sanırım bu yüzden içeri girdiğini varsayabiliriz."

"Onu takip edin. Ama çok yaklaşmayın." Cassidy'nin azarını zihnimde duyarak durakladım. *Görgü kuralları, June*. "Yani, lütfen onu takip edin. Ama çok yaklaşmayın."

"Yapacağım, Scooby-June."

Arabayı caddeye çekti. Alçakta durup binaların tepelerini, ağaçları ve gökyüzü parçalarını izledim. Sonunda oturmanın güvenli olduğunu düşündüm, ki bu kesinlikle daha rahattı. Ve bir kaza durumunda kesinlikle daha güvenliydi.

Callie bir restoranın önüne park etti ve indi. George bir blok ötede bir yer buldu ve biz de takip etmek için indik.

Restorana doğru yürürken George'a "Doğal davran," diye fısıldadım.

Durakladı ve gözleri bir aşağı bir yukarı kaydı. "O gözlükleri içeride de takacak mısın?"

Bir an için bunu düşündüm. Sanki kimliğimi gizlemek en akıllıca seçimmiş gibi görünüyordu. Ama eğer bu kadın Callie değilse -ki olmadığına emindim- beni tanımayabilirdi. Ve iç mekânlarda güneş gözlüğü takmak gereksiz yere dikkat çekici görünebilirdi.

"Hayır, sanırım buna gerek yok." Onları çıkardım ve çantama koydum. "Önce sen git ve birlikte değilmişiz gibi davranalım."

"Neden?"

"Çünkü onunla konuşacaksın."

"Dur bakalım, Scooby-June. Onun dikkatini dağıtmamı istiyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii ki. Onunla flört etmelisin. F l ö r t ö z bir karşılaşmanın özellikle dikkat dağıtıcı olacağından şüpheleniyorum."

"Onunla flört et." Bunu bir soru olarak ifade etmemişti. Yine de cevap verdim. "Evet."

"Ve sen de onun DNA'sıyla bir şeyler elde etmeye çalışacaksın." Yine, soru olarak ifade edilmemiş.

"Evet."

Başını iki yana salladı. "Pekâlâ. Sanırım buraya gelmeyi kabul ettiğimde bu delilik için imza attım. En azından bu sefer bir motorcu barı değil."

"Katılıyorum. Karşılaştığımız tehlike seviyesi Hollis Corner'dakinden en az yüzde yetmiş iki daha az olmalı."

"Öyle mi?" Alt dudaklarını ısırdı. "Dikkatli ol, Haziran Böceği. Böyle istatistiklerden bahsetmeye devam edersen seni arabama kadar sürükler ve ikinci kaleye bir koşu daha yaparım."

Bacaklarımın arasındaki ısı artışını görmezden gelmek büyük çaba gerektirdi. "Bu çok önemli. Odaklanmamız gerekiyor."

Ağzının kenarı bir gülümsemeye dönüştü. "Tamam, ama burada işimiz bittikten sonra hiçbir söz vermiyorum."

George'la onun arabasında yapabileceğimiz onca şeyi düşününce kalbim çarptı ve yanaklarım ısındı. Odaklanmak için bir nefes verdim ve kapıya doğru işaret ettim. "Önce sen. Girmeden önce bekleyeceğim."

"Tamam. Sadece... dikkatli ol."

"Ben doğam gereği umursamaz biri değilim."

"Sen bir içki kaçakçısıydın, June. Pervasızlık senin kanında var."

Restorana girdi ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi. Onu içeri kadar takip etmeden önce birkaç dakika bekledim.

Masaların yaklaşık yarısı doluydu ve sohbetin uğultusu havayı dolduruyordu. Küçüktü, neredeyse sıkıştıktı, iki ya da dört kişilik masalar benim zevkime göre birbirine çok yakın yerleştirilmişti. Siyahlar giymiş, telaşlı görünümlü bir garson masalar arasındaki küçük boşluklarda geziniyordu. Kapının hemen içinde bir *oturun* tabelası duruyordu ki bu bizim amaçlarımız için mükemmeldi.

Girişe yakın bir masa seçtim ve sandalyeye oturdum. George zaten Callie'nin yanındaki masada oturuyordu. O kadar uzundu ki küçük masayı cüceleştirmiş, sağ bacağı koridora taşmıştı. Yine de tavırları rahattı, sanki dünya umurunda değilmiş gibi. Bu, cüssesini başka türlü olabileceğinden daha az korkutucu kılıyordu.

Onunla konuşmaya başlamasını izlemek büyüleyiciydi. Sadece hafifçe ona doğru eğildi ve konuştu. O kadar doğaldı ki, başkalarıyla etkileşim kurma becerisine o kadar güveniyordu ki, yüz ifadesinde en ufak bir endişe belirtisi bile görmedim.

Callie'nin yüzünü göremiyordum, ne konuştuklarını da duyamıyordum. George'un gözleri kısa bir an için bana kaydı ve burada bir görev için bulunduğumu hatırladım.

O gidene kadar bekleyip içeceğinden pipet almayı düşündüm. Ama bu, laboratuvarın doğru bir sonuç elde etmesi için yeterli DNA içermeyebilirdi. Artık buradaydım ve bu fırsattan sonuna kadar yararlanmak istiyordum. Bu da saç demekti. Laboratuvar teknisyeni saç kökünün sağlam olmasının önemli olduğunu söylemişti. Kullanılabilir bir DNA'ya sahip olduğumdan emin olmanın en iyi yolu

Örnek, doğrudan kafasından birkaç tel koparmaktı.

Arkasındaki masada tek bir kişi oturuyordu. George'un gözleriyle tekrar karşılaştım ve konuşmaya devam etmesi için başımı salladım. Vücut ağırlığını değiştirerek ona doğru eğildi. O da aynısını yaptı. Bu, konuşmalarına dalmış olduğunu gösteriyor gibiydi. Şimdi benim için bir fırsattı.

Callie'nin arkasındaki masaya geçtim ve boş koltuğa oturdum. Masanın diğer sahibi kaşlarını kaldırarak bana baktı. Belli ki neden onun masasına oturduğumu anlamamıştı. Callie'nin dikkatini çekmeden önce onu susturmam gerekiyordu.

"Özür dilerim. Yalnız mısınız?" diye sordum.

Cevap vermeden önce ağzı bir an açık kaldı. "Ah, evet." "Size katılabilir miyim?"

"Oh." Okuduğu kitabı kapattı ve gözlüklerini düzelitti. "Um, evet, yani evet. Yani tabii."

"Teşekkür ederim."

Omzumun üzerinden baktım. Callie ve ben sırt sırta vermiştik, sandalyelerimiz neredeyse birbirine değiyordu.

"Ben Luke," dedi. "Henüz sipariş vermedim, eğer istersen... bilirsin..."

"Ne?" Cassidy'nin bir zamanlar bana söylediği bir şey birden aklıma geldi. *Dikkatini vermelisin, böylece erkeklerin seninle flört ettiğini anlayabilirsin.* Bu bir flört girişimi miydi? "Ben June, ama kararlı bir ilişkim var."

"Elbette," dedi. "Bu... evet, hiç şaşırmadım."

"Bununla birlikte, oldukça çekicisiniz ve okuyor olmanız çekiciliğinizi artırıyor. Eğer biriyle çıkmak istiyorsan yerel kitapçıları sık sık ziyaret etmeni öneririm. Eğer ilginizi çeken bir kız görürseniz, ona bir kitap almayı teklif edin. Daha da iyisi, aynı kitabı satın alın ve okuduklarınızı tartışmak için daha sonra sizinle kahve içmesini isteyin."

Sanki evrenin sırlarını çözmüşüm gibi bana baktı. "Bu harika bir fikir. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Şimdi müsaade ederseniz."

Döndüm ve uzandım. George'un sesi hafifçe yükseldi ve bir şakanın can alıcı noktasının ne olabileceğini duyabildim. Sadece birkaç saç teli koparmak istemiştım. Ama tam tuttuğum anda saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve onun yerine bir avuç dolusu saç aldım.

Zaten çekiştirmenin ortasında, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Callie'nin saçlarından bir avuç koparıp kafasından çıkardım.

Panik içinde masanın altına daldım. Bir mucize eseri masanın ayaklarına çarpmadım ama neredeyse Luke'un ayaklarının üzerine oturacaktım.

"Ouch." Callie'nin sesi. Onu göremiyordum -ki bu iyi bir şeydi çünkü bu onun da beni göremediği anlamına geliyordu- ama bacaklarını gördüğüm kadarıyla arkasını dönmüştü. "O da neydi öyle?"

George'un sesi yükseldi - yakalanma korkusundan mı yoksa nereye gittiğimi göremediğinden mi, emin değildim. "Bilmiyorum. Sen iyi misin?"

"Evet," dedi. "Sanırım öyle."

Tereddüt ettim ama George onunla konuşmaya devam etti. Bir saniye sonra, en iyi hareket tarzının hemen ayrılmak olacağına karar verdim. Ne kadar çabuk

Elimden geldiğince saçlarını DNA örneği için getirdiğim plastik torbaya doldurdum.

Kafamı kaldırdığımda Luke'un bakışlarını yakaladım. Gözleri kocaman açılmıştı, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı.

"Bilmesen daha iyi," diye fısıldadım.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde durarak hızla kapıya doğru süründüm.

C1

GEORGE

T Kapı açılıp kapandı ama kimseyi görmedim. June muydu o? Tanrım. Neredeyse Callie'nin kafasından bir avuç saç koparacaktı. Neyse ki kimse onun gittiğini fark etmemişti.

Callie'nin dikkatini çekmeye çalışarak, "Bu arada benim adım George," dedim.

"Callie." Uzandı ve saçlarının arkasını düzeltti.

Garson kız masama geldi ve sipariş vermeye hazır olup olmadığını sordu. Kalıp yemek yemek istemiyordum ama şimdi kalkıp gidersem tuhaf görünecekti. Bir kahve ve simit sipariş ettim. Çok uzun sürmezdi.

June'un ben buradayken Callie hakkında ne öğrenebileceğimi görmek isteyeceğini düşündüm. Ben de konuşmaya devam ettim. "Philly'den misin?"

"Hayır, buraya yeni taşındım," dedi. "Ben Virginia'da büyüdüm. Peki ya siz?"

"Aslen Charlotte'luyum. Ama bir süredir Philly'deyim."

"Burası çok güzel bir şehir," dedi. "Burayı hep sevmişimdir. Ne iş yapıyorsunuz?"

Bu soruyu sorma şekli beni gerdi - ses tonunda bir şey vardı. Bana kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranmaya çalışan kızları hatırlattı, böylece tipik hayranlar olmadıklarını düşünecektim.

"Eskiden profesyonel futbol oynuyordum. Ama geçen sezon bir sakatlık geçirdikten sonra emekli oldum."

"Bu korkunç," dedi. "Özür dilerim, bir süredir hiçbir şeyi tam olarak takip edemiyorum."

Nedenini sormamı mı bekliyordu? Yoksa bir tarikat tarafından sözde hapsedilmesi konusundan kaçınmaya mı çalışıyordu? Yemi yutmaya ve ne diyeceğini görmeye karar verdim.

"Kusura bakmayın ama tanıdık geliyorsunuz," dedim. "Sizi bir yerden tanıyor muyum?"

Kirpiklerini kırıştırdı ve yere baktı. "Olabilir. Sanırım son zamanlarda biraz haber değeri taşıyorum. Ben Callie Kendall."

"Doğru," dedim. "Yıllar önce kaybolduktan sonra yeniden ortaya çıkan kız. Vay canına. Kulağa oldukça iyi bir deneyim yaşamışsın gibi geliyor."

Başını salladı, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Evet, öyle yaptım. Özgür olduğum için mutluyum."

Garson kız kahvemi ve simidimi getirdikten sonra Callie'nin masasına bir sandviç koydu. Bana tekrar baktı, gözleri iyi tanıdığım bir ifadeyle genişledi. Tanıma.

"Aman Tanrım, bunu daha önce kaçırdığıma inanamıyorum," dedi garson kız. "Sen GT Thompson'sın."

"Evet, hanımefendi."

Resmen kıkırdadı. "Gerçekten sensin. Özür dilerim, çok büyük bir hayranınızım. Geçen sezon sakatlandığında resmen ağlamıştım."

Birkaç müşteri daha bana doğru bakıyordu. Harika. Umarım June kılık değiştirmemi beklememiştir. Artık herkes GT Thompson'ın burada olduğunu biliyordu.

"Endişeniz için teşekkürler," dedim gülümseyerek. "Ama ben gayet iyiyim."

Callie hafif bir merakla beni izliyordu. Garson kız benden imza istedi ve bir de baktım ki benden bir şeyler imzalamamı isteyen yarım düzine insan sıraya girmiş.

Üzerimdeki ilgi azaldığında Callie hâlâ yemek yiyordu ve herkes yemeğine geri döndü. Oradan çıkmam gerektiğine karar verdim. June'un beni aramaya geleceğini sanmıyordum ama o kızın ne yapacağı hiç belli olmazdı. Yeterince cesurdu, gelebilirdi.

Ayağa kalktım ve Callie'ye başımı salladım.

"Tanıştığımıza memnun oldum." "Ben de."

Elimi bile sürmediğim kahve ve simidi karşılamak için masaya biraz para attım ve kapıdan çıktım.

Dışarıda, June'u arabamın yanında dururken buldum.

"Tanrım," dedim nefesimin altında. Bu çok stresliydi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" June sordu. "Öğle yemeği mi yedin?"

"Sayılır. Senden hemen sonra çıkamazdım, bu yüzden bir şeyler sipariş etmek zorunda kaldım. Sonra garson kız beni tanıdı. Oradan çıkabilmem için bir sürü imza atmam gerekti. Burada olduğumu sır olarak saklamak için bir neden varsa, onu da mahvettim."

"Çok uzun boylusunuz. Ve iyi tanınıyorsunuz, özellikle de burada. Göze çarpmadan kalmak zor olurdu."

"Yok artık. Oradan sürünerek mi çıktın?"

Hiç önemi yokmuş gibi elini salladı. "Elbette. Gereksiz yere dikkat çekmeden uzaklaşmam gerekiyordu."

Görünüşe göre işe yaradığı için -kimse kapıdan sürünerek çıkan bir kadına dikkat çekmemiştir- bu konuyu kapatmaya karar verdim. "Lütfen bana ihtiyacın olan şeyi aldığını söyle."

Sırıttı ve küçük bir plastik torbayı havaya kaldırdı. "Sanırım yaptım." "İyi iş, Scooby-June. Şimdi o çıkmadan gidelim."

Arabama bindik ve hızla uzaklaştım. Bu sinir bozucuydu. June'un pek çok özelliği vardı ama incelik bunlardan biri değildi. Callie'nin onu saçını tutarken yakalamadığına inanamıyordum.

"Ne hakkında konuştu?" June sordu. "Suçlayıcı bir şey bulabildiniz mi?"

"Pek sayılmaz. Philly'den yeni nakledildiğini ama Virginia'da büyüdüğünü söyledi."

June parmağıyla dudaklarına dokundu. "Virginia'da büyümüş olması Callie Kendall'a uyuyor. Ama bunu başarabilmek için davayı iyice araştırmış olmalı. Gerçek Callie'nin nerede büyüdüğünü biliyor olmalı. Başka bir şey var mı?"

"Kim olduğumu bilmiyormuş gibi davrandığı hissine kapıldım. Bu konuda yanılıyor olabilirim ama bunu daha önce de gördüm. Bazı kızlar kim olduğumuzu bilmiyormuş gibi davranarak oyuncularla yakınlaşmaya çalışır. O da bana böyle bir izlenim verdi."

"İlginç."

"Bana bir şey söyle. Eğer yanılıyorsan ve o gerçek Callie mi?"

Omuz silkti. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? Öylece bırakacak mısın?"

"Yine de hikayesindeki tutarsızlıkları merak edeceğim. Bu noktada, en akla yatkın açıklama, anlatırken hata yapmış olması olacaktır."

polis tarafından sorgulandı. Ama teorimin doğru olduğuna eminim. Ve yakında kanıtım olacak."

"Sanırım öyle olacak."

Ertesi gün yapmam gereken telefon görüşmeleri vardı. Gizlice büyük bir etkinlik planlamak çok fazla iş olduğunu kanıtlıyordu. Bowie'den lisenin spor salonunu kullanmam için izin almıştım, Gibson ve grubu da eğlenceyi sağlamayı kabul etmişti. Hâlâ poster yaptırmam gerekiyordu ve Lake Drive'a asmak için bir afiş almak istiyordum. Etkinlik duyurulana ve June'dan benimle çıkmasını isteyene kadar bu işe dahil olduğumu gizli tutmayı umuyordum. Bu işin arkasında olduğumu ona daha sonra bildirecektim.

Andrea bana bazı yerel matbaaların isimlerini göndermişti, ben de fiyat almak için aradım. Smokinimi de almam gerekiyordu. Bir tane kiralamayı düşünmüştüm ama bırakın smokini, normal kıyafetlere bile zor sığıyordum. Ya Andrea benimkini getirecekti ya da büyük geceden önce Philly'ye bir yolculuk daha yapacaktım.

Kontrol listemi şimdilik hallettikten sonra dikkatimi evimden aldığım posta yığınınına verdim. Genellikle Andrea önce benim için tasnif eder, sonra da ihtiyacım olan her şeyi bana gönderirdi. Oraya gittiğimden beri, sadece yığınını aldım.

Zarfları karıştırdım, gereksiz postaları geri dönüşüme attım. Annemden gelen, önünde küçük beyaz bir tavşan olan bir kart vardı. Gerçekten de tebrik kartı bağımlılığı vardı. Tatil olsun olmasın her ay bir tane gönderirdi ve evde ayakkabı kutuları dolusu kartı vardı.

Yığının en altında sıradan beyaz bir zarf vardı. Ama iade adresi gözüme çarptı. IRS'den gelmişti.

Normalde vergiyle ilgili her şeyi Andrea'ya gönderirdim. Ama bununla ilgili bir şey beni meraklandırırdı. Eğer zaman açısından önemliyse, açmam daha iyi olabilirdi.

Parmağımı kapağın altından geçirdim ve yırtarak açtım. Gıcır gıcır kâğıt ben açtıkça kırıştı. Mektubu tararken kısa bir süre durdum.

... ödeme yapılmaması ...

... geri ödenmesi gereken vergiler ...

... uygulanabilir para cezaları ...

... vergi kaçakçılığı soruşturması ...

... yasaların izin verdiği en geniş ölçüde kovuşturulacaktır...

Bu da neydi böyle?

Tekrar okudum, ayrıntıların aklımda yer etmesine izin verdim. Bu bir hata olmalıydı. Bu mektuba göre, sadece son beş yıla ait vergi borcum yoktu, aynı zamanda vergi kaçırdığım için soruşturma açmakla tehdit ediyorlardı.

Vergi kaçırmak *hapis* demekti.

Telefonumu kaptım ve Andrea'yı aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Mektubu tekrar okuyarak odanın içinde volta attım. Bu çok kötüydü. Gerçekten kötüydü. San Francisco'da birlikte oynadığım bir adam vergilerinde hile yaparken yakalanmıştı. Sponsorluk anlaşmalarından elde ettiği gelir hakkında yalan söylemiş ve parayı saklamaya çalışmıştı. Peşine düşmüşlerdi. Hapse girmekten ancak büyük miktarda faiz ve ceza ödeyerek kurtulabilmişti. Bu onu neredeyse mahvediyordu.

Bu aciliyet beni avukatım Marc White'ı aramaya itti. Birkaç dakika hatta bekledikten sonra asistanı beni bağladı.

"Merhaba, GT. Sizin için ne yapabilirim?"

"Marc, bir sorunum var. IRS'den bir ihbar aldım ve yalan söylemeyeceğim, bu biraz korkutucu."

"Sesleri hep korkutucu geliyor," dedi, sesi eşitti. "Bana ne yazdığını söyle."

Ona okudum, sonra bekledim, bana aşırı tepki verdiğimi söyleyeceğini umuyordum.

"Haklısın, bu hiç iyi değil. Bana karşı dürüst olmanı istiyorum, GT. Avukat-müvekkil gizliliğimiz var, bu yüzden dürüst ol. Vergilerinde yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır," dedim sertçe. "Hayır, Marc, yemin ederim. Bu bir hata olmalı."

"Pekâlâ. Yapacakları ilk şey bir denetim olacak. Yapmamız gereken tüm kayıtlarınızı bir araya getirin-vergi beyannameleri ve destekleyici belgelerin her parçası. Muhasebeciniz kim?"

"Muhasebemi asistanım Andrea yapıyor."

"Vergilerini de mi o yapıyor?"

"Evet."

Marc durakladı. "Vergilerinizle ilgilenen üçüncü taraf bir muhasebeciniz yok mu?"

"Hayır. Andrea'nın muhasebe diploması var. Benim için hep o halletti."

"Bu benim için kırmızı bir bayrak, GT."

"Sence Andrea vergilerimde bir hata mı yaptı?"

"Eğer tüm bunlar dürüst bir hatadan kaynaklanıyorsa, birden fazla hata var demektir. Denetim başka bir şeydir. Vergi kaçakçılığı başka bir şeydir. Bu, borcunuzu ödemekten kurtulmak için bilgileri tahrif ettiğinize inanmak için sebepleri olduğu anlamına gelir. Bu bir hata değil, GT. Bu ya birkaç yıl boyunca birden fazla hata ya da daha kötü bir şey."

June'un uyarısı aklımdan geçti. Andrea'ya çok fazla güvendiğimi düşünüyordum. Aşırı tepki verdiğini, gereksiz kıskançlığın muhakemesini gölgelemesine izin verdiğini düşünmüştüm. Şimdi o kadar emin değildim.

"Öğrenmek için ne yapmamız gerekiyor?" Ben sordum.

"Andrea dosyalarınızı ve kayıtlarınızı onun haberi olmadan erişebileceğim bir yerde mi tutuyor?"

"Evet, sana şifre verebilirim."

"Gönder. Biraz araştırma yapıp ne bulabileceğime bakacağım." "Teşekkürler, Marc."

"Elbette. Henüz panik yapmayın. Sana geri döneceğim."

Marc'tan haber beklerken, kendi araştırmamı yapmaya karar verdim. Mali kayıtlarıma neredeyse hiç bakmazdım. Andrea'ya yaptırdığım şeylerin çoğu buydu. Ortalama bir asistandan daha fazlasıydı ve ona buna göre ödeme yapıyordum. Akşam yemeği rezervasyonlarını yapmaktan yatırımlarımı denetlemeye kadar her şeyi yapabilecek bir kişiye sahip olmak her zaman çok daha kolay görünmüştü. Andrea iyiydi. Benim takımımdaydı.

Öyle değil miydi?

İki günümü vergi beyannamelerini ve banka hesaplarını inceleyerek geçirdim. Ne aradığımı bilmiyordum. İlk başta her şey bana Yunanca gibi geldi. Hiçbir şeyden bir anlam çıkaramıyordum. Rakamların yanlış olup olmadığını nereden bilecektim? Ve daha da önemlisi, herhangi bir tutarsızlığın nedenini bulabilecek miydim?

Bir süre sonra her şey anlam kazanmaya başladı. Bazı rakamların nereden geldiğini görebiliyordum - onları gelir kaynaklarımla eşleştirdim. Futboldan aldığım maaş açıktı. Ne kadar olduğunu biliyordum ve rakamlar birbirini tutuyordu.

Ancak yan gelir kaynaklarına, özellikle de birkaç küçük ciro anlaşmasına geldiğimde, bir şeyler ters görünüyordu. Emin olmak için sözleşmelere bakmam gerekti ve sonra onları bulmakta zorlandım. Dosyalarım titizlikle düzenlenmiş gibi görünüyordu ama önemli şeyler eksikti. Birkaç yıl önce bir araba galerisi için reklam yapmışım.

hiçbir yerde kaydını bulamadım. Ve vergilerimde bildirilmiş gibi görünmüyordu. Bu hiç iyi değildi.

Vergi ödemelerim de mantıklı değildi. Andrea'nın vergi beyannamelerimde ödenmiş olarak bildirdiği tutar, her üç ayda bir banka hesabımdan çıkan tutarla uyuşmuyordu. En azından Andrea'nın hesapladığı miktarlarla karşılaştırıldığında, eksik ödeme değil, fazla ödeme yapıyordum gibi görünüyordu. Peki bu para vergilerimi ödemeye gitmiyorsa nereye gitmişti?

Bankayı aradım ve korkum daha da arttı. Vergi ödemelerimin tamamı ikinci bir hesap üzerinden yönlendiriliyordu - üzerinde benim adımın olmadığı bir hesap.

Andrea'nın paramı başka bir hesaba aktarması için hiçbir neden yoktu. En azından *iyi bir sebep yoktu*.

Marc ertesi gün aradığında, notlarımızı karşılaştırdık. İkimiz de aynı sonuca varmıştık. Andrea vergilerimde bir hata yapmamıştı. Benden çalışıyordu.

Gelirimi IRS'ye eksik bildirmiş ama yine de vergi ödemelerimin tamamını banka hesabımdan çekmişti. Paranın tam olarak nereye gittiğini tespit edemedik ama Andrea'nın fazladan parayı cebe indirdiği açıktı.

Marc, Andrea'ya gerçeği bildiğimi söylemememi tavsiye etti. Bu konuda harekete geçmeden önce hazırlanmak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Bana bulmam gereken kayıt ve belgelerin bir listesini verdi ve bir sonraki hafta için bir toplantı ayarladık.

Ayrıca içinde bulunduğum durumun ayrıntılarını şimdilik kendime saklamamı tavsiye etti. Andrea'nın peşinde olduğumuzu öğrenmesini istemiyordu; ona izini kaybettirmek ya da kanıtlardan kurtulmak için zaman tanımak istiyordu.

Ve June'un bilmesini istemedim. Bunun olmasına izin verdiğim için kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyordum. Tam düzenimi kurmuşken -yeni bir yön, dünyada yeni bir yer bulmuşken- bu beni kış üstü yere sermek zorundaydı. Ve bu benim hatamdı. Şımarık bir atlet gibi davranıyor, her şeyimi başkasının halletmesine izin veriyor, her şeyin yolunda olduğunu varsayıyordum. Ona güvenebileceğimi varsayıyordum.

Andrea'nın bunu neden yaptığını anlamadım. İyi bir patron olduğumu sanıyordum. Ona iyi para ödedim. Saçma taleplerde bulunmadım ya da ona uygunsuz davranmadım. Bu bir şeyin misillemesi miydi? Yoksa ahlaki değerleri düşük bir fırsatçı mıydı? Marc ve benim şimdiye kadar bulduklarımıza göre, benim için çalıştığı ilk yıl boyunca hırsızlık yapmış gibi görünmüyordu. İkinci yıl, yanlış görünen birkaç rakam vardı, ama hiçbir şey

büyük ölçekte. Belki de beni test ediyordu, fark edip etmeyeceğimi görmek için. Fark etmediğimde -çünkü hiçbir şeyi kontrol etmeden yapmasına izin vermiştim- daha da ileri gitmişti. Daha fazlasını aldı.

Ona mesaj atıp bir süre ortalarda görünmeyeceğimi söyledim. Kafamı toparlamak için zamana ihtiyacım vardı, bu yüzden ulaşılabilir olmayacaktım. Gerçekte, onunla konuşmak için kendime güvenmiyordum. Eğer tüm bunlar doğru çıkarsa, bana ihanet etmiş olacaktı. Ve onu affedebileceğimi hiç sanmıyordum.

Ben de kendimi affedip affedemeyeceğimi bilmiyordum.

C2

HAZİRAN

I Cassidy, Scarlett ve Leah Mae ile Cumartesi brunch'ı için buluştuktan sonra kaldırımında durduk. Üçümüz de Lake Drive'a asılmış olan pankarta bakıyorduk. Beyazdı ve üzerinde siyah harfler ve havai fişekleri andıran gümüş ve altın yıldız patlamaları.

Bootleg Springs Do-Over
Balosu 7 Mayıs
Cumartesi

Scarlett, "Tek bildiğim, Devlin bana sorsa iyi olur," dedi. "Baloya mı?" Cassidy sordu.
"Evet," dedi Scarlett. "Yetişkinler için bir balo mu? Ben gidiyorum ve o da beni getiriyor."

Leah Mae gözlerini güneşten koruyarak başını kaldırdı. "Çok heyecanlıyım." "Neden bu konuda endişeleniyorsun ki Scar?" Cassidy sordu. "Öyle bir şey değil ki. başkasına soracaktır."

Scarlett ellerini kalçalarına koydu ve başını tabelaya doğru eğdi. "Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa yapmasa iyi olur."

Cassidy güldü. "Bowie bana sordu bile."
"Öyle mi yaptı?" Scarlett sordu. "Yani, bu iyi, daha iyi. Jameson sana sordu mu, Leah Mae?"

Leah Mae başını salladı, sonra ellerini göğsünde kavuşturdu. "Hepimiz elbise alışverişine çıkmalıyız. Ben de aksesuarlarımızı hazırlayayım."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi Cassidy. "Peki ya sen Juney? George seni dansa davet etti mi?"

"Bütün bu konuşma tuhaf bir şekilde çocukça," dedim. "Sanki lisedeymişsin gibi konuşuyorsun."

Cassidy koluyla beni dürterek, "Henüz bir randevun olmadığı için huysuzlanma," dedi. "Eminim sana teklif etmeyi planlıyordur."

"O benim erkek arkadaşım."

Cassidy, "Demek istediğim de bu," dedi.

Kızların bakışlarından, benim bilmediğim bir şey bildikleri ya da anladıkları izlenimini edinmiştim. Gerçek şu ki, Cassidy ve Leah Mae'ye karşı garip bir kıskançlık dalgası yaşıyordum. Onların balo randevuları vardı. Benim yoktu. Eğer George Do-Over Balosu'na katılmak isteseydi, benden kendisine eşlik etmemi isterdi. Ama etmedi. Bu ne anlama geliyordu?

Geçen hafta George'u pek görememiştim. Philadelphia'dan döndüğümüzden beri normalden daha meşguldü. Ben de hem işle meşguldüm hem de Callie Kendall hakkında daha fazla bilgi edinme arayışımı sürdürüyordum.

Akşamlarımı Piper'ın tavsiye ettiği kitapları okuyarak geçiriyordum. Ancak duygularımı romantik kurgu okuyarak keşfetmenin başlangıçta düşündüğüm kadar iyi bir fikir olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Hikâyelerin içeriğine bağlı olarak kendimi dönüşümlü olarak gülerken, ağlarken ve açıklanamaz bir şekilde tahrik olmuş hissederken buluyordum. Her kitap duygusal bir hız treni gibiydi. Bu yolculuğu mu seviyordum, yoksa duygularımı bir kenara itip sadece ara sıra gözlemlediğimde daha mı iyi oluyordu, karar veremiyordum.

Leah Mae, "Merak etme Juney, eminim sana soracaktır," dedi.

Sanki bir işaretmiş gibi, George köşeyi döndü ve önümüzde belirdi. Gri waffle örgü bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Koyu renk saçları hoş bir şekilde geriye taranmıştı ve ellerinde - hala açıklanamaz bir şekilde büyüleyici bulduğum ellerinde - büyük bir şey vardı... gevrek kahverengi kağıda sarılmış bir şey.

"Hanımlar," dedi, sonra gözlerimle buluştu. "June Bug."

Bana bir şey uzattı. İlk bakışta bir buket çiçek olacakmış gibi görünüyordu. Ama çiçek değildi. Bir Romanesco brokolisiydi.

Gözlerimi dikmiş, güzelim açık sarı çiçek tomurcuğuna bakıyordum. Karnabahar ve brokoli karışımını andırıyordu ama onu muhteşem kılan doğal yapısıydı.

bir fraktalın yaklaşımı. "Bu çok güzel."

"Aptalca bir soruysa özür dilerim, ama bu nedir?" Scarlett sordu.

"Romanesco brokolisi," dedi George. "Tomurcukları doğal bir fraktal oluşturur.

logaritmik bir spiral oluşturan dallar."

"Çiçek formunda matematik," dedim, sesim dehşet içinde çıkıyordu. "Vay canına," dedi Scarlett. "Çok iyi."

Cassidy, Scarlett ve Leah Mae yavaşça geri çekilmeye başladılar ve George'la beni kaldırımda yalnız bıraktılar.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en güzel şeylerden biri. Görsel olarak çok hoş."

"Sen de öylesin," dedi ve arkamdan boğuk bir *uğultu* duydum. Görünüşe göre kızlar fazla uzaklaşmamıştı. "Sana sormam gereken bir şey var."

Gözlerim önce pankarta, sonra tekrar ona kaydı. Kalbimin bu kadar hızlı atması ya da bu kadar heyecanlanmam için hiçbir neden yoktu. Sanki hayati bir an yaşıyormuşum gibi kan dolaşımımın aniden adrenaline dolmasının hiçbir anlamı yoktu. Eğer sormak üzere olduğunu düşündüğüm şeyi soracaksa, bu sadece bir danstı ve tuhaf bir danstı.

Ama o anda gerçekten sormasını istedim.

"Mezuniyet balosunda benimle çıkar mısın diye merak ediyordum."

Beynim endorfinle doldu ve yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim.

"Evet. Seninle çıkmayı çok isterim."

Bir elini belime dolayarak içeri girdi ve beni öpmek için eğildi.

"Çok tatlılar, dayanamıyorum."

"Biliyorum, gerçekten öyleler."

"İşte bu kadar. Devlin'i bulacağım ve beni dansa davet etmeye hazır olsa iyi olur."

"Bu gece için bir planın var mı?" George sordu. "Eğer meşgul değilsen bu gece evde kalabiliriz diye düşündüm. Bu hafta seni çok özledim."

"Ben de seni özledim. Bir gece kalmayı çok isterim." "Benim evimde mi, seninkinde mi?"

"Bence seninki daha iyi bir seçim. Benimkinde Jonah var, kendisi gayet iyi bir oda arkadaşıdır ama bildiğim kadarıyla bu gece evde."

"Mm," dedi. "June Bug'ımla baş başa bir gece. Seninle ne yapacağım ben?"

Omurgamdan aşığı bir karıncalanma geçti. "Bu, ima etmek için sorulmuş retorik bir soruydu, değil mi?"

"Gerçekten de öyleydi."

"O zaman retorik bir sorunun tanımının, soranın cevap beklemediği bir soru olduğunu göz önünde bulundurarak, sadece şunu söyleyeceğim... Aklıma birkaç şey geliyor."

Burnumun ucunu öptü. "Ben de."

MELLOW gelir gelmez George'un yanına atladı. İtiraf etmeliyim ki son derece sevimliydi. Küçücük boyu, yumuşak beyaz kürkü ve açık mavi gözleri oldukça çekiciydi. Etrafımızda bir daire çizerek koştu, küçük burnu seğiriyordu. George onu kucağına aldı ve yüzüne yaklaştıarak burunlarını birbirine dokundurdu.

Onu bunu yaparken her gördüğümde aklıma bebekler geliyordu.

Akşam yemeğini yanımızda getirmiştik, bu yüzden tabaklara doldurduk. Birlikte oturup yemek yedik ve haftalarımızın nasıl geçtiği hakkında sohbet ettik. Mellow memnundu, taze yeşilliklerden bir şeyler atıştırıyordu.

Yemekten sonra bir film izlemeye karar verdik. George filmi açtı, sonra da kanepeye yayıldı. O kadar uzundu ki, her santimi kaplıyordu.

"Nereye oturmam gerekiyor?" diye sordum. Bana doğru uzandı. "Buraya gel."

Bacaklarının arasına yerleştim, sırtımı ön tarafına dayadım, başımı göğsüne yasladım. Yanağını başıma yasladı, bir kolunu belime doladı ve oynat tuşuna bastı.

Onunla bu şekilde yatmak iyi hissettiriyordu. Vücudu sıcaktı, atletik yapısının sertliği hem rahatlatıcı hem de tahrik ediciydi. Parmaklarıyla karnımın üzerinde küçük daireler çizdi ve yüzünü saçlarıma yasladı.

Erkeksi kokusu, nefes alırken göğsünü hissetmem gibi rahatlamamı derinleştirdi. Diğer eli göğüs kafesimden yukarı kayarak gömleğimin üzerinden göğsümü kavradı. Nazıke masaj yaptı ve boğazından kısık bir inilti yükseldi.

Hafifçe kıpırdandım, ereksiyonunun sertliği sırtıma baskı yapıyordu. Bu hissi çok sevmiştim. Şimdiye kadar erkek anatomisi benim için biraz endişe vericiydi. Onunla ilgili deneyimlerim pek de olumlu olmamıştı.

Ama George'un yanında kendimi güvende hissediyordum. Etkileşimlerimizin samimiyetini kademeli olarak artırmak için oluşturduğu çerçeve işe yarıyordu. İçimde meydana gelen değişimi hissedebiliyordum. Ona olan sevgim büyüyor, ona yakın olma arzum artıyordu. Onun dokunuşuyla sadece rahatlamakla kalmıyordum, onu arzuluyordum - kendimi daha fazlasını isterken buluyordum.

Tekrar hareket edip sert boyuna doğru bastırıldığında kulağıma doğru inledi. "Mm, June Bug. Çok iyi hissediyorsun."

Eli gömleğimin altından kaydı. Kulağıma öperken göğüs ucumu okşadı. Vücudumdan yayılan his dalgaları tenimde, damarlarımda ve kemiklerimde dolaşıyordu. Boynumdaki nefesi sıcaktı ve kulağıma usulca mırıldanmaya devam etti.

Bacaklarımin arasında o enfes basınç oluştu. İçgüdülerim beni ele geçirince kalçalarımı yuvarladım. Sürtünmeye ihtiyacım vardı. Temasa. Harekete.

George diğer elini karnımdan aşağı, pantolonumun kemerine doğru kaydırıldı. "Sana dokunmak istiyorum, bebeğim."

"Evet. Lütfen."

İnledi, kalçalarını yukarı iterek ereksiyonunun arka tarafıma girmesini sağladı. Hiç vakit kaybetmeden pantolonumu çözdü ve elini külotumun içine kaydırıldı.

"Amına dokunmamı ister misin?" diye sordu kulağıma usulca. Parmakları daha aşağıya, ona ihtiyacım olan yere yaklaştı.

"Evet."

"İşte benim kızım."

Parmakları aşağıya doğru inerken içimden lezzetli bir zevk dalgası geçti. Elleri. Büyük, görkemli elleri. Biri sütyenimin altından kayarak göğsümü avuçladı. Diğerinin bacaklarımin arasında kaybolduğunu görmek için aşağıya baktım. Hâlâ çoğunlukla giyiniktim ama yine de ellerinin bu şekilde üzerimdeki görüntüsü son derece erotikti. O elleri ve onlarla yaptığı şeyi seviyordum.

Parmağı merkezimdiki dikişi takip etti, dokunuşu hâlâ yumuşak ve nazikti. "Kukun ıslak mı bebeğim? Parmaklarımı içinde istiyor musun?"

"Aman Tanrım, evet."

"İşte benim güzel kızım," diye mırıldandı. "O mükemmel amcığa dokunmak istiyorum."

Gözlerimi kapattım, kulağıma gelen sesine ve parmaklarının beni okşama hissine teslim oldum. Meme uçlarım o kadar hassastı ki, elinin her dokunuşu ve kumaşın onlara verdiği his içimi sızlatıyordu.

Parmağının ucunu içeri daldırdı ve o yoğun his karşısında nefesim

kesildi.

"İhtiyacın olan bu mu
bebeğim?" Başımı salladım.

Parmağı ıslaklığında kolayca hareket ederek daha da içeri kaydđ. İçeri ve dışarı, avuç içi klitorisime bastırıyor, parmağı bana çok ihtiyacım olan sürtünmeyi veriyordu.

Kalçalarımı eline doğru salladım, daha fazlasını istiyordum.

"Siktir, June, seni iyi hissettirmeye bayılıyorum. Amin çok sıcak. Çok ıslak.

Daha fazla istiyor
musun?" "Evet."

Boğazından kısık bir sesle homurdandı ve iki parmağını içime soktu. Bacaklarım daha da açıldı, başım omzuna doğru düştü. Parmaklarını içeri soktu, şimdi daha hızlı hareket ediyordu ve horozunu bana karşı eşleşen bir ritimle toprakladı.

"İşte bu, benim güzel kızım," dedi. "Hoşuna gitti mi? Parmaklarımın içinde olması hoşuna gitti mi?"

Beni çılgına çeviriyordu. Yanaklarım kızardı ve içimde bir gerilim oluştu. Gözlerimi kapalı tuttum, bunun hissettirdiklerinden başka hiçbir şeye odaklanmadım. Avuçları klitorisimi ovuyordu. Parmakları içime girip çıkıyordu. Islaklık, sıcaklık, lezzetli basınç.

"George," diye fısıldadım.

"Evet, benim tatlı Haziran Böceğim," dedi. "Evet, lanet olsun, amin çok iyi hissettiriyor."

Göbeğimdeki basınç zirveye çıktı, sıkı, sıcak bir gerilim demeti beni inletti, daha fazlası için yalvartı. Devam etmesi için yalvarıyordum.

"Durma. Durma." Ve
sonra parçalandım.

Orgazm, düzinelerce küçük patlamanın ateşlenmesiyle içimde yuvarlandı. Parmaklarının etrafında kenetlendim. Bir kez. İki kez. Tekrar. Elini doruk noktam boyunca sürerken titriyor ve titreşiyordum.

Sesi azalınca elini külotumdan çıkardı ve kollarını belime dolayarak beni sıkıca tuttu.

Bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ona sarılmaya da ihtiyacım vardı.

Yüzüm ona dönük olacak şekilde döndüğümde beni kavrayışını gevşetti. Bacaklarımın belinin iki yanından aşağı kaymasına izin vererek ona sarıldım ve kollarımı omuzlarına doladım.

Biz kucaklaşırken ereksiyonu bacaklarımın arasına bastırdı. Ona doğru hareket ettim, birkaç kez aşağı yukarı sürtündüm. İnledi. O alçak hırıltı

Boğazından çıkan ses çok erkeksiydi. Çok erotikti.

Doğrudum ve pantolonunu çözerken dudaklarımı yalayarak gözleriyle buluştum. "June Bug, yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Ben de istiyorum."

George Thompson'ın geri kalanı gibi, siki de etkileyici derecede büyüktü. Pantolonunu zorluyor, iç çamaşırını indirdiğimde serbest kalıyordu. Bir an hayranlıkla izledim. Pürüzsüz baş. Kalın şaft. Çok güzel bir şeydi.

Elimi tabanın etrafına doladığımda, ucunda bir nem damlası parladı. Tepkisini test etmek için baskı uyguladım. Nefesini içine çekti. Bunu devam etmek için bir işaret olarak aldım.

"Şu anda çok heyecanlıyım, bir roket gibi fırlamaya hazırım" dedi.

Sesindeki gerginlik şehvet vericiydi. Bunu ona yapabiliyor olmak hoşuma gidiyordu. Aşağı yukarı okşadım, başparmağımla nemi kaydardım. İkimiz de izledik, gözlerimiz onun erkekliğine kilitlenmişti.

"Lanet olsun," diye nefes aldı.

Daha da kalınlaştı, siki her zamankinden daha sertti. Tekrar homurdandı, kaşları çatıldı ve kasları esnedi.

"June, geleceğim."

Kelimeleri zar zor çıkarıyor gibiydi. Ben durmadım. Onu daha hızlı okşadım, sikinin elimde zonklamasından zevk alıyordum. Kalın bir boşalma ipi ucundan dışarı fişkirirken homurdandı. Devam ettim, boşalmasını izlemenin baş döndürücü heyecanı ile neredeyse çılgına dönmüştüm. Başka bir nabız ve daha fazla boşalma. Bir tane daha. Homurdandı ve inledi, karın kasları esnedi, bana doğru iterken vücudu sertleşti.

Bittiğinde sikinin hafifçe yumuşadığını hissedebiliyordum. Bıraktım, onun kadar sert nefes aldığımı fark ettim.

"Siktir." Başını kanepeye yasladı. "Bunu beklemiyordum."

"Bu iyi hissettirdi mi?"

Beni tutup kendine çekti ve ağzımı kendi ağzıyla kapattı. "Bu çok iyi hissettirdi," dedi. "Sen mi?"

"Çok iyi."

Hâlâ giyinik olan bedenlerimizin arasından aşağı baktık. "Dağınıklık için özür dilerim," dedi.

"Senin için sakıncası yoksa benim için de yok."

Yüz hatlarında geniş bir gülümseme belirdi. "Hiç umurumda değil.
Üçüncü kaleye ne dersin?"
"Üçüncü üs iyidir."

CC

HAZİRAN

I DNA örneği hakkında genetik laboratuvarından her an haber gelmesini bekliyordum. Ama şu ana kadar bir haber yok. Sonuçların ne göstereceğinden hiç şüphem yoktu. Sözde Callie Kendall'ı

sadece teorime olan güvenimi artırmıştı.

Hatırladığım Callie'ye oldukça benziyordu. Ben bile benzerliğin çarpıcı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Ama görsel ikiz olgusu çok gerçektir. İstatistiksel olarak konuşursak, dünyadaki çoğu insanın, yakın bir genetik ilişkiyi paylaşmadan, kendilerine dikkat çekici bir şekilde benzeyen en az bir kişi vardı. Bunu büyüleyici bulmuştum ve hatta görsel *ikizimin* bulunup bulunamayacağını görmek için *İkizimi Bul* web sitesine *resmimi koymuştum*.

Benzerliğe rağmen, haklı olduğumdan emindim. Ve kanıtım olduğunda, onu ifşa edebilecektim.

Çarşamba öğleden sonra, işimi erken bitirdim. George'a en sevdiği yemek olan etli köfte ve soslu patates püresi ile sürpriz yapmaya karar verdim. Mutfakta çalışmaya başladım, köfte karışımını hazırladım ve pişirmek için fırına koydum. Sonra da patatesleri ve sosu hazırlamaya başladım.

Ben yemek yaparken Jonah mutfağa geldi. "Hey June. Güzel kokuyor."

"Teşekkür ederim. Paylaşamayacağımı söylediğim için üzgünüm. Yemeği George'a götüreceğim."

"Önemli bir şey değil." Buzdolabını açtı ve bir kap çıkardı. "Yemek hazırladım, yani iyiyim."

"Organizasyon becerileriniz takdire şayan, özellikle de beslenme alışkanlıklarınız söz konusu olduğunda."

"Teşekkürler." Yemeğini hazırladı ve mikrodalgaya koydu. "Ee, tekrar balo. Bu başka bir şey, ha? George seni götürüyor mu?"

Sosu karıştırırken gülümsedim. "Evet, ona eşlik etmemi istedi. Sen de katılmayı düşünüyor musun?"

Mutfak tezgahına yaslandı ve omuz silkti. "Olabilir. Lacey Dickerson'a sormayı düşünüyordum."

"Sesin pek de hevesli gelmiyor."

"Şu anda biriyle çıkmak konusunda emin değilim. Ama görünüşe göre herkes öyle, o yüzden belki de bir şans vermeliyim."

"Eğer kendini dışlanmış hissediyorsan, bunu anlayabiliyorum," dedim. "Sanırım Bootleg Springs'teki çoğu insandan biraz farklı olduğumu fark etmişsinizdir. Biraz dışlanmış olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Evet. Beni yanlış anlamayın, kardeşlerim harikadır. Buraya ilk geldiğimde çok daha fazla direnç bekliyordum. Ama... Olmam gereken yer burası mı bilmiyorum."

"Ve biriyle çıkmak işleri daha da karmaşık hale getirecektir, özellikle de kendinizi uzun süreli bir ilişki içinde bulursanız."

"Evet, aynen öyle." Boynunun arkasını ovuşturdu.

Jonah ve Lacey Dickerson. Hayal etmesi zordu. Kesinlikle doğru yaşıyordu, benden sadece bir yaş küçüktü. Güzeldi, sarı saçlı ve mavi gözlüydü. Ve bekardı, ki bu bariz bir ön koşuldu. Ama Jonah'ın onunla çıkması fikri bana ters geliyordu. Nedenini tam olarak kestiremiyordum. İnsan ilişkileri söz konusu olduğunda genellikle güçlü içgüdülerim olmazdı.

Belki de öğreniyordum.

Ayrıca aklıma gelen her şeyi söylemenin her zaman en iyisi olmadığını da öğreniyordum. Bu, düşüncelerimi kendime saklamanın ihtiyatlı olacağı bir durum gibi görünüyordu. Jonah'ın Lacey'le çıkmaması gerektiğini düşünüyordum. Ama muhtemelen bunu kendi başına çözmesi gerekiyordu.

"Eğer talebinizi ilerletmeye karar vererseniz, umarım olumlu yanıt verir."

"Teşekkürler, Juney." Burnundan derin bir nefes aldı. "Gerçekten çok güzel kokuyor. George buna bayılacak."

"Teşekkür ederim." Ocağın altını kapattım ve et suyunu birkaç kez daha çırpıttım. "Ben de öyle düşünüyorum."

YEMEK BİTTİĞİNDE ve taşınmak üzere konteynırlara konulduğunda George'un kiraladığı eve gittim. Dışarıda durup küçük kulübeye baktım. Kiralık bir ev için konumu mükemmeldi. Kasabaya yakın. Gölün kısmi manzarası. Ama kalıcı bir evden çok tatil evi gibiydi.

Bootleg'e taşınmak için hazırlıklar yapıyordu ve taşındığında burada yaşayacağından şüpheliydim. Uygun bir gayrimenkul bulmak için gözlerimi dört açmıştım. Belki bir ev. Ya da belki Scarlett ve Devlin'in yaptığını yapmak isterdi; bir arazi satın alır ve kendi zevkine göre bir şey inşa ederdi.

Başka bir şeyi de merak ettim. Ya benimle yaşasaydı?

Bootleg Springs'e taşınma kararının en az yüzde seksen yedisinin benim buradaki varlığımdan kaynaklandığına hiç şüphem yoktu. Diğer on üçü ise Moonshine Diner'daki yemeklerin ve kaplıcaların bir karışımıydı. Ama büyük ölçüde George buraya benim için taşınıyordu.

Hayranlık duyduğum ve derinden aşık olduğum bu adamın, ilişkimizi mesafenin gerginliği olmadan sürdürmek için taşınmak istemesi baş döndürücü bir düşünceydi.

Finansal güvencesi iyi görünüyordu, bu yüzden futbol sonrası emekliliğinde bile, başka bir tam zamanlı kariyer yapsa da yapmasa da rahat yaşayacağını varsaydım. Ve eğer isterse, mali durumu ve yatırımları konusunda yardımcı olabilirdim. Bu konuda oldukça becerikliydim, kendime bir dizi kazançlı varlık ve girişim sağlamıştım.

Buraya taşınması mantıklıydı. Belki benim yanıma taşınması da mantıklıdır.

İlişkimiz bu düzeyde bir bağlılığa hazır mıydı? Bu daha önce hiç düşündüğüm bir şey değildi. Genelde yalnız yaşamayı tercih ederdim. Jonah iyi bir oda arkadaşı olduğunu kanıtlamıştı. Sessiz ve içine kapanık biriydi. Ama George'la yaşamak bir oda arkadaşıyla yaşamakla aynı şey olmayacaktı. Alanımı gerçekten başka biriyle paylaşacaktım. Hayatımı daha önce hiç yapmadığım bir şekilde açacaktım.

Bu fikri çok sevdiğimi fark ettim.

Birlikte yaşama hayallerimden bir parça coşku duyarak, pişirdiğim akşam yemeğini topladım ve George'un kapısına gittim. Belki bu gece konuyu açabilirdim.

George beyaz bir tişört ve gri bir eşofman giymiş olarak cevap verdi. Scarlett bir keresinde bana bir erkek hakkında bilmen gereken her şeyi ona gri bir eşofmanla bakarak keşfedebileceğini söylemişti. O ana kadar ne demek istediğini anlamamıştım. Muhteşem görünüyordu. Gıcır gıcır tişört

atletik yapısına göre şekillendirilmiş, altındaki zayıf, kaslı vücudu ima ediyordu. Ve o eşofmanlar. Kalçalarına tam oturuyor ve erkekliğinin şişkinliğini çok cazip bir şekilde gösteriyordu.

"Oh, hey June."

Nefesim kesildi ve bakışlarımı tekrar onun yüzüne çevirdim. "Merhaba."

Yüz ifadesi gergindi, kaşları çatılmıştı ama burun delikleri açılırken gözleri parlıyordu. "Sos kokusu mu alıyorum?"

Kapları kaldırdım. "Akşam yemeği getirdim."

"Vay canına, teşekkürler, Haziran Böceği." İçeri girebilmem için kenara çekildi ve kapıyı arkamdan kapattı. "Çok nazıksın."

Mellow zıplayarak ahşap zeminde ilerledi. "Merhaba, Marshmellow. George'a iyi bakıyor musun?"

Ayağımı kokladı.

"İşte, hepsini almama izin ver." Akşam yemeğimizi aldı ve mutfağa getirdi.

Hırkamı çıkardım ve bir sandalyenin üzerine örttüm. Durduğum yerden tek kişilik yatak odasını net bir şekilde görebiliyordum. George'un bavulu yatağın üzerindeydi.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet, öyle. Bu akşam seni arayacak ve bu konuyu konuşacaktım. Bir süreliğine Philly'ye dönmem gerekiyor."

"Toplanmaya başlamışsın bile." Yatak odasını işaret ettim. "Bu yolculuk yakın mı?"

"Sabah gidiyorum."

"Öyle mi? Ne kadar süreliğine gideceğini düşünüyorsun?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Emin değilim. Birkaç hafta. Belki daha uzun. Duruma göre değişir."

Sanki midem aniden düşmüş gibi bir düşüş hissettim. "Bu önemli bir süre. Nerede kalacaksınız?"

"Benim evimde. Şimdilik piyasadan çektim." "Satmıyor musun?"

Derin bir nefes aldı. "Eninde sonunda yapacağım. Sadece şu anda yapamam. Önce bazı şeyleri halletmem gerekiyor."

"Ne gibi şeyler?"

"Sadece bazı şeyler. Finansal şeyler."

Bu konuşmanın geldiği noktadan hoşlanmamıştım. George tereddütlü görünüyordu, sanki benimle bu konuda konuşmak istemiyordu. Ama mali durum

uzmanlık alanlarımdan biri.

"George, maddi sıkıntı yaşıyorsan yardım edebilirim."

"Evet, biliyorum. Halletmem gereken bazı şeyler var."

Ses tonu sözleriyle uyuşmuyordu. Konuyu geçiştiriyordu ama daha fazlası olduğunu hissedebiliyordum. Sanki yüzeyin altında bir şey gizleniyordu ve gözlerinin arkasındaki o gölgeye neden oluyordu.

"Kiralık evinizi burada mı tutuyorsunuz?"

diye sordum. "Hayır."

"Demek taşıyorsunuz." Bu bir soru değildi. "Philadelphia'ya geri dönüyorsunuz."

"Hayır, ben öyle demedim."

"Kiradan vazgeçiyorsunuz, evinizi satmıyorsunuz ve belirsiz bir süre orada yaşayacaksınız. Bu taşınmaya benziyor."

"Bu kalıcı değil," dedi. "İşleri yoluna koyduktan sonra Bootleg'e geri dönebilecek bir konumda olacağım. Hafta sonları da ziyarete gelebilirim. Dans ve diğer şeyler için burada olacağım."

"Dans benim en büyük endişem değil, ben sadece..." Ne söyleyeceğimi bilemeyerek sözümü kestim. Bu işin nasıl yürümesi gerektiğini bilmiyordum. "Hangi şeyleri halletmeniz gerekiyor? Neden detay vermiyorsunuz?"

Ellerini kalçalarına koydu, hâlâ pencereye bakıyordu. "Boku yedim, June."

Sorun da bu zaten. İyiyim ve boku yedim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"IRS ile başım belada." "Ne tür bir sorun?"

"Vergi kaçakçılığı türünden."

"Vergi kaçakçılığı," dedim, ondan çok kendime.

"Bu işe bulaşmanı istemiyorum," dedi. "Andrea'nın rakamlarda oynama yaptığı ortaya çıktı. Gelirimi düşük gösteriyormuş, bu yüzden daha az borcum varmış gibi görünüyormuş. Ama banka hesabımdan tüm tutarı çekip aradaki farkı cebe indiriyormuş. IRS'ye göre, vergi ödemekten kurtulmak için yalan söylüyormuşum gibi görünüyordu. Gerçekte ise Andrea'nın hırsızlık yaptığını düşünüyorum."

Beyaz sıcak öfke göğsümden dışarı fırladı ve damarlarımı ateşle doldurdu. Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. "O ne?"

"Evet. Ve benim aptal kıcımın hiçbir fikri yoktu. Avukatımla görüşmem gerekiyor ve bir denetim olacak. Bunu basından uzak tutmaya çalışıyoruz,

ama bu sabah bir muhabir beni aradı. Avukatım IRS'den birinin hikayeyi sızdırdığını düşünüyor. Bu bir bok fırtınasına dönüşüyor. Bu yüzden gitmem gerekiyor."

"Vergi kaçakçılığı suçlaması, vergi mükellefinin belirli bir süre boyunca bilerek ve isteyerek hata yapmış olmasını gerektirir."

"Bu noktada tanımın gayet iyi farkındayım."

"Ve hata miktarlarının önemli olması gerekir," dedim. "Andrea'nın parayı nereye yatırdığını takip etmenin bir yolu olmalı."

"Evet June, bunu biliyorum. Ve üzerinde çalışıyoruz." "Bunu ne zamandır biliyorsunuz?"

"Fark eder mi? Bir süre. Bak, ben hallederim. Hayatım şu anda kaos içinde ve kendimi toparlamam gerekiyor."

"Ama neden bana söylemedin?"

Beni asıl rahatsız eden de buydu. Bu, ona yardımcı olabileceğim bir sorundu. Vergi muhasebecisi değildim ama ortalama bir insandan daha fazla şey anlıyordum.

"Senin bu işe karışmanı istemedim," dedi. "Bu ciddi bir mesele June."

"Ciddi olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz." Bana döndü ve sesindeki hayal kırıklığı hiç de yanlış anlaşılmıyordu. "Bunu bir gecede düzeltemem. Seninle ilerleyebilmem için önce bu meseleyi halletmem gerekiyor."

Aramıza ördüğü duvarı sanki gerçek bir tuğlanın önünde duruyormuşum gibi hissedebiliyordum. Bunu benden saklamıştı, yardımımı istememişti. Ve şimdi gidiyordu.

"Yardım edebilirdim," dedim, her ne kadar doğru olsa da, bu duygu şu anda işe yaramaz görünüyordu. "Ortalamadan daha iyi bir anlayışa sahibim-"

"Lanet olsun June, başka bir muhasebeciye ihtiyacım yok."

Dudaklarımı kısıtım ve geri çekildim. "Pekâlâ. Bunu senin halletmene izin vereceğim."

"Güzel."

Artık onunla oturup yemek yemek istemiyordum. Kafam karışmıştı ama bundan da öte kızgındım. Başka bir muhasebeciye ihtiyacı yok muydu? Tek iyi olduğum şey bu muydu?

"Eminim toparlanmakla çok meşgulsünüzdür. Ben yemeği bırakayım da siz işinize dönün."

Tartışmadı ya da kalmamı sağlamaya çalışmadı. Ben de ayrıldım.

C4

GEORGE

Lyalnız ve sıkılmış olmaya alışık değildim ama Philadelphia'daki evimde otururken her ikisini de yaşıyordum. On yıldır antrenmanlarım ve egzersizlerim vardı. Antrenman seansları ve PT randevuları. Takım

toplantılar, maç filmleri, antrenman kampı. Medyada görünürdüm ve hayır işleri yapardım. Ciro için fotoğraf ya da reklam çekimleri. Sezon dışında bile beni meşgul edecek çok şey vardı.

Artık çok fazla zamanım vardı. Çok fazla sessizlik. Philadelphia'ya döndüğüm bir gün, Marc ile toplantımın daha erken olmasını dileyerek yerleri arşınılıyordum.

Buradaki evim çok kişiliksiz geliyordu. Güzeldi, sanırım. Şıktı. Ama mobilyaların çoğunu ben seçmemiştim. Bir erkeğin evinin nasıl olması gerektiğine dair bir tasarımcının yorumuna benziyordu. Bir sürü gri ve mavi. Kariyerimin parçaları - formalar, ödüller, fotoğraflar - duvarlara asılmıştı. Ama bunlar bile bana benzemiyordu. Artık ben değilim.

Belki de Bootleg'de kalmalıydım.

Bu düşünceyi bir kenara ittim. Kalmak bir seçenek değildi. Hayatım darmadağın olmuşken olmazdı. Ama June'un yüzünü bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Ona olanları ve ayrılmak zorunda olduğumu söylediğimde yıkılmış görünüyordu. Kalbini koluna takmayan bir kadın olarak, yüzündeki o çiğ acı ifadesi karnıma inen bir yumruk gibiydi.

Onu terk etmek istediğimden değildi. Geçici olarak bile. Ama benim istediklerim ile berbat hayatımın gerçekleri farklı şeylerdi.

Shelby öğlen saatlerinde mesaj atıp neler olduğunu öğrenmek istedi. Bir haftalığına Philly'de olduğu ortaya çıktı. Ona nerede olduğumu söylediğimde,

"Geliyorum" diye cevap verdi.

Kız kardeşimin böyle bir aptallık yaptığım için beni azarlayacağını hissetmeme rağmen ona hayır demedim. Andrea hakkında azar işitmek bile kendi kafamın içinde kaybolup kendimi delirtmekten daha iyiydi.

Yaklaşık yarım saat sonra geldi. Kurabiyelerle birlikte. Kız kardeşimi gerçekten çok seviyordum.

"Al," dedi ve bir kutu kurabiyeyi bana doğru itti. "Bunlar marketten, yani anneminkiler kadar iyi değiller. Ama şu anda biraz kurabiye sevgisine ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Teşekkürler."

Ceketini çıkardı ve kapının yanına astı. "Bana gerçekten neler olduğunu anlatmalısın. Haberlerde sen varsın, annem panik içinde ve babam misafir banyosunu yeniden yaptırmaya karar verdi."

"Bu hiç iyi değil."

Babamız pek çok şey yapardı ama becerikli biri değildi. Ne yazık ki annemiz için, stresli olduğu zamanlarda evlerini yeniden şekillendirmeye çalışırdı.

"Hayır, değil. Sanırım onu bir duvarı yıkmaya çalışmaktan vazgeçirdim."

"Onu arayacağım," dedim. Birkaç gün önce ailemle konuştuğumda, endişelenmemeleri için durumu küçümsemeye çalışmışım. Ama hikâye basına yansımıştı. Şimdi denesem bile bunu gizli tutamazdım.

Mutfağa girdim ve kurabiyeleri yerleştirdim. Shelby de peşimden geldi. Beni neşelendirecek bir şeyler getirdiği için minnettar olsam da havamda değildim.

"Size bir şey getireyim mi?" Ben sordum.

Neredeyse hiç kullanmadığım yemek masasında bir sandalye çekti.

"Hayır.

Sadece bana neler olduğunu anlat."

"Pekâlâ." Onun karşısındaki koltuğa oturdum. "Sanırım IRS ile başımın belada olduğunu biliyorsun."

"Bu doğru mu?" diye sordu, sesi şokla karıştı. "Bunun bir söylenti olduğunu sanıyordum."

"Hayır, söylenti değil. Vergi kaçırdığım için soruşturuluyorum." "Bu bir hata olmalı."

"Vergilerim konusunda gerçekten yalan söylediğimi varsaymadığınız için teşekkür ederim," dedim. "Çünkü söylemedim. En azından bilerek yapmadım. Andrea yaptı ama."

"Bir dakika, Andrea vergilerinizde yalan mı söyledi? Basın asistanınızın bu işe karışmış olabileceğini söylüyor ama ben başka biri olmalı diye düşünmüştüm."

"Andrea'ydı. Gelirimi düşük gösterdi, böylece daha az borcum varmış gibi göründü. Sonra da aradaki farkı vergi ödemelerinden cebe indirdi."

"Lanet olsun, GT."

"Biliyorum. Ve bunun olmasına izin verdiğim için aptal olduğumu duymaya ihtiyacım yok. Bunun farkındayım."

"Sana aptal demeyecektim," dedi. "Andrea yıllarca senin için çalıştı. Belli ki ona güvenebileceğini düşünmüşsün."

"Ve çok yanılmışım. Boku yedim Shelby."

"Tamam, plan nedir?" Daha dik oturdu. "İlk adımın ne olacak?" "Bugün avukatımla görüşeceğim."

"Sanırım Andrea'yı çoktan kovdunuz."

"Evet, ama daha da kötüsü var. Henüz onun yaptığına dair kanıtım yok. Avukatım ve benim şu ana kadar bulduklarımıza göre o yapmış gibi görünüyor. Ama onu enselemek için elimizde yeterli kanıt yok. Hikaye geçen gün basına sızdığından ve ondan bahsettiklerinden beri bana dava açıyor."

"Ne?" diye neredeyse çığlık atacaktı.

"Evet. Davayı henüz tebliğ etmedi ama avukatı bu sabah avukatıma *nezaketen bir uyarı* gönderdi."

"Bu gerçek dışı. Senden alıyor, seni tamamen mahvediyor ve şimdi de seni dava edebileceğini mi düşünüyor?"

Burnumun kenarını çimdikledim ve günlerdir mücadele ettiğim baş ağrısından dolayı yüzümü buruşturdum. "Evet. Hayatım şu anda bu noktada. Buraya geldiğine memnun değil misin?"

"Hadi ama, böyle yapma. Bununla tek başına uğraşmak zorunda değilsin."

Bir aileniz ve arkadaşlarınız var. Arkanızda bir topluluk var."

"Bunu tek başıma yapmak zorundayım. Başkasına çok fazla güvenmenin bedelini ödüyorum."

"Ama bu, yanınızda insanlar olmadığı anlamına gelmez."

Mellow mutfağa zıpladı, ben de onu kucağıma aldım ve kucak.

"Mellow neden burada?" diye sordu. "Onu evinde tuttuğunu sanıyordum. Bootleg'de."

"Hayır, bu karışıklığı düzeltene kadar buraya geri taşındım."

Gözlerini bana dikti. "Bu evi satıp oraya taşınmak üzereydin. Bunun büyük bir mesele olduğunu anlıyorum, ama gerçekten

Philly mi halledecek?"

"Avukatım burada."

"Elbette, ama her gün onun ofisinde olacak değilsiniz ya."

"Neden nerede yaşadığım konusunda beni sorguya çekiyorsun? Bunu atlatana kadar işleri askıya almam gerekiyor."

"June ile ilişkiniz gibi mi?"

"Sen nasıl..." Başka tarafa baktım. Kız kardeşimin beni okuyabilmesi beni deli ediyordu.

June'la aramızdaki ilişkinin ne durumda olduğundan emin değildim. Bootleg'den ayrılmamı istemediğini biliyordum. Ve ona neler olduğunu anlatmadığım için üzgündü. Pek de iyi şartlarda ayrılmamıştık. "Evet, June'la olan ilişkim gibi. Onu bu işin içine çekemem."

"Ama o biliyor, değil mi? Neler olduğu ve neden ayrılmak zorunda kaldığınız konusunda ona karşı dürüsttünüz, değil mi?"

"Evet. Yani, eninde sonunda. Dün ona söyledim."

Gözlerini kapadı ve başını salladı. "Ah, GT."

"Ne?"

"Ona daha dün mü söyledin? İkinizin ciddi olduğunu sanıyordum." "Öyleyiz. Ya da öyleydik."

"Madem ciddiydiniz, neden bunu ondan sakladınız?"

Uzun bir nefes verdim ve Mellow'un kulaklarının arasını okşadım.

"Sana söyledim, onun benim pisliğime bulaşmasını istemedim."

"Bu bir ilişki, GT. Birbirinizin işine karışırırsınız." "Yapabileceği bir şey yok gibi."

"Mesele bu değil," dedi. "Bak, Andrea'nın sana kazık atmış olması korkunç bir şey. Ama bu diğer herkesi kendinden uzaklaştırmak için bir neden değil. Ve sakın bana yaptığının bu olmadığını söyleme."

"Yaptığım şey bu değil."

"Evet, öyle. Futbol kariyerinizin erken sona ermesinin hemen ardından hayatınızın en büyük krizini yaşıyorsunuz. Ve hiçbir desteğin olmadığı buraya geri mi dönüyorsunuz? Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü bu *benim* sorunum," dedim. "Bu June'un ya da ailemin kavgası değil. Bootleg'in kavgası değil. Benim sorunum."

"GT, ailemizden hiç bahsetmeyeyim bile. Seni seviyoruz. Bizi dışlamana gerek yok. Bootleg'e gelince, o kasabanın kendi insanlarını korumak için bir araya geldiğini gördüm. Bana anlattığın kadarıyla seni kucaklamışlar."

Eğer izin verirsen, edindiğin o arkadaşlar şu anda senin arkanda olurlar. Ve eğer June seni hak eden bir kadınsa, o da senin arkanda olacaktır."

"Mesele onun beni hak etmesi değil," dedim. "Mesele tam tersi." "Bunu yapma. Sen bir hata yaptın diye yeterince iyi değilsin. Herkes hata yapar, GT."

Başımı salladım. "Herkes kendisini hapse attıracak hatalar yapmaz."

"Artık hapiste değilsin. Eğer aradığınız kişi June ise, bu süreçte yanınızda olacaktır."

Yapacağını biliyordum. Bu bir soru bile değildi. Sadece bunu yapmak zorunda kalmasını istemedim. "Biliyorum."

"Öyleyse bırak onu."

"Anlamıyorsunuz," dedim. "June tanıdığım en zeki kadın. Andrea hakkında bile şüpheleri vardı ve ben onu görmezden geldim. Neden ona ayak uydurabileceğimi düşündüm bilmiyorum. Ben sadece eskiden top yakalayabilen aptal bir adamım."

Shelby'nin gözleri fırtınalı bakıyordu. "Kendin hakkında bu şekilde konuşma, GT. Sen aptal değilsin ve hiçbir zaman da olmadın."

Kendimi aptal gibi hissettim. Bir adamın oyun oynamak için ne kadar zekaya ihtiyacı vardı? Ve akıllı bir adam IRS ile başının bu şekilde derde girmesine izin verir miydi? Bundan şüpheliydim.

Shelby'nin ifadesi yumuşadı. "Özür dilerim GT, buraya sana patronluk taslamak için gelmedim. Ama dışarıdan içeriye bakıyorum. Daha birkaç hafta önce beni heyecanla arıyordun çünkü June'la işler ciddileşiyordu. Evini satılığa çıkarmıştın ve ona yakın olmak için taşınıyordun. Sesin... İnanılmazdı. En son ne zaman sesinin bu kadar mutlu çıktığını hatırlamıyorum."

"Öyleydim."

"Bu yüzden ona yaslan," dedi. "Eğer bu olaydan önce inandığın kadar sana iyi geliyorsa, şu anda yanında olmasına ihtiyacın var."

Parmağımı tekrar Mellow'un kulaklarının arasına sürttüm. Kahretsin, haklıydı. Bootleg Springs'ten ayrıldığımdan beri her şey katlanarak daha kötü görünüyordu. June'a başka bir muhasebeciye ihtiyacım olmadığını söylediğimden beri. Suçluluk duygusu üzerime çöktü. Yardım etmeye çalışıyordu ve ben bunu yüzüne vurmuştum. Yine. Yaptığım çok boktan bir şeydi.

"Belki de ona ihtiyacım var. Ama ayrılmadan önce ondan pek de iyi şartlarda ayrılmadım."

"Hâlâ insanları kendinden uzaklaştırmadığına kendini inandırmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla. "Ara onu. Onu içeri al."

"Pekâlâ." Gözlerimi masaya diktim. "Marc'la randevumdan sonra onu arayacağım."

"Yeterince adil. Beni de ara. Nasıl gittiğini bilmek istiyorum." "Seni haberdar edeceğim, merak etme."

"Ben senin kız kardeşinim, tabii ki endişeleneceğim," dedi. "Ama GT, her şeyin yoluna gireceğine gerçekten inanıyorum."

"Teşekkürler, Shelby."

"Ayrıca, Bootleg Springs'e taşınma fikri hoşuma gitti. Geri döndüğümde kalabileceğim daha kalıcı bir yer olur. O küçük çılgın kasabayı seviyorum."

"Ben de."

C5

HAZİRAN

T

TV'den gelen sesler, büyük ölçüde fark edilmeden yanımdan geçip gitti. ESPN bile dikkatimi çekemiyordu. Ailemin kanepesinde oturup, onlarla birlikte spor izlemekten aldığım olağan rahatlık

babam gözle görülür bir şekilde eksikti. Spor dünyasındaki son haberlere odaklanmak yerine, zihnim George'la olanları tekrarlayarak sürüklendi.

Duygularımla ne yapacağımı bilmiyordum. Onlardan çok fazla vardı.

Parlak, renkleri sert ve göz kamaştırıcıydı. Kafamın içinde zıplıyor, neon boya sıçramaları gibi beynimin her yerinde dağınık lekeler bırakıyorlardı. Bu sabah duygularımı yemeyi düşünmüştüm. Ama Jonah aşağıya inmiş ve bana *Journal of Sports Nutrition*'da kısa süre önce yayınlanan yeni bir çalışmadan bahsetmişti. Makrobesin oranları ve aralıklı beslenme hakkında bir şeyler duymak oruç ise Jonah yapılmış kendisi a protein salla karbonhidrat ve yağ isteğimi azaltmıştı. Ben de ailemin yanına gitmeye karar verdim.

Ev.

Babamın izin günüydü, bu yüzden sivil kıyafetlerini giymişti. Aslında günün o kadar erken saatleriydi ki gömleğini ve pijama pantolonunu henüz değiştirmemişti. Annem de ona uygun bir pijama üstü giymiş, evin içinde dolaşüyor, çiçeklerini suluyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. Babamın yanından geçti ve yan odaya geçmeden önce yanağını hafifçe okşadı.

Annemle babam mutlu bir evliliğin resmiydi. Onların ilişkisini hep hafife almıştım, onu özel kılan şeyin ne olduğunu hiç düşünmemiştim. Hatta özel *olduğu* gerçeğini bile. Geriye dönüp baktığımda, bu garip bir şeydi.

özlemiştim. Bodine'lerle birlikte büyümüştüm, onların aile dinamikleri Cassidy ve benim bu duvarlar arasında yaşadığımız hayatla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Ama dikkat etmemiştim. İlişkiler kafamı karıştırıyor, beni rahatsız ediyordu. Bu yüzden aksi yönde zorlanmadıkça onları görmezden geldim. Ailemi her zaman sevdim ve onları önemsedim. Kız kardeşimi de. Ama şimdi, onları bu kadar kolay hafife aldığım için suçluluk hissediyordum. Onların hayatımdaki yeri önemliydi, hatta hayatiydi. Bunu anlamam için George'la tanışmam, onu sevmem ve muhtemelen kaybetmem gerekmişti.

Geç olması hiç olmamasından iyidir diye düşündüm.

"Sen ve annem sağlıklı bir evliliğin nasıl olması gerektiği konusunda her zaman çok olumlu bir örnek oluşturdunuz," dedim. "Teşekkür ederim."

Babam bana baktı, kaşları çatılmıştı, beyaz bıyıkları seğiriyordu. "Bir şey değil mi?"

"Sana ne kadar iyi bir rol model olduğunu hiç söylemedim. O yüzden şimdi söylüyorum."

Gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi. "Teşekkür ederim, Haziran Böceği. Gerçek şu ki, annen işleri kolaylaştırıyor. Bunca yıldır bana katlandığı için şanslıyım."

Tam cevap verecektim ki televizyondaki bir şey dikkatimi çekti. Az önce GT Thompson mı demişlerdi?

"Eski all-pro alıcı vergi kaçakçılığı suçlamasıyla karşı karşıya kalabilir. Thompson geçen sezonun ortasında ikinci ACL yırtığından sonra emekli oldu. Şimdi, IRS tarafından soruşturuluyor ve asistanı Andrea Wilson'ın dolandırıcılıkta suç ortağı olduğu iddia ediliyor."

Babam televizyonun sesini kesti ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bundan haberin var mıydı?"

"Bu onun hatası değil," dedim. "Asistanı gelirini eksik bildiriyor ve vergilerini ödemek için kullanması gereken parayı çalıyordu."

Annem kapıda durmuş, elinde hâlâ yeşil plastik sulama kabını tutuyordu. "Ah canım. June Bug, onu bu akşam yemeğe davet et. Muhtemelen iyi bir yemeğe ihtiyacı vardır."

"O burada değil. Philadelphia'ya gitti." "O

zaman döndüğünde," dedi annem.

Başımı salladım, kucağımda kenetlediğim ellerime

baktım. "Bundan daha fazlası var mı?" Babam

yumuşak bir sesle sordu.

"Ben ona inanıyorum. Cezai suçlamalarla karşı karşıya kalabileceği için üzgün değilim."

"O zaman nedir?"

"Yardım edebilirdim," dedim. "Ama d ne kadar bana söylemedi."

Annem sulama kabını sehpanın üzerine koydu ve kanepenin yanındaki koltuğa oturdu. "Gurur erkeklere aptalca Şeyler yaptırır. İhtiyaç duyduklarında yardım istememek gibi."

"Yani bunu tipik bir erkek davranıŐı olarak mı değerlendiriyorsun?" "Elbette," dedi annem ve babama verdiği küçük göz kırpıŐını yakaladım.

"Ama bu sadece yardım istememekten daha fazlasıydı," dedim. "Bana içinde bulunduğu zor durumdan bahsettiğinde, yardımımı *istemediği gibi*  ok belirgin bir izlenim edindim. Başka bir muhasebeciye ihtiyacı olmadığını söyledi."

"Belki de ihtiyacı olan yardım bu değildir," dedi annem. "Bazen bir erkeğin onun için bir Şeyleri d zeltmenize ihtiyacı yoktur. Sadece zor zamanlarında onu sevmenize ihtiyaç duyar."

Annem ve babam birbirlerine Şefkatle baktılar. Birbirlerine baktıklarında yüzlerinde oluşan bu ifadeyi sayamayacağım kadar çok kez görmüştüm. Ama sonunda anlam yerine oturdu. Bu aştı. Onlarca yıl süren gerçek, gerçek aşk.

Göğsümde bir his kabardı ve diğer tüm çeliŐkili duyguların yanında s n k kaldı. Sıcak ve kesindi. KarmaŐanın ortasında bir netlik hissi.

George'u severdim. Bu yeni bir bilgi değildi. Bir süredir onu sevdiğimi biliyordum. Hatta bu sözleri ona söylemiŐtim. Ama sonunda bunun ne anlama geldiğini anlamıştım. Ve daha da önemlisi, bu gerçeğin ışığında nasıl davranmam gerektiğini biliyordum.

Haklıydı; başka bir muhasebeciye ihtiyacı yoktu. Büyük olasılıkla bu süreçte ona yardımcı olacak yetkin bir avukatı vardı. Davası üzerinde çalıŐmak üzere uygun kiŐileri -muhasebecileri ve diğerlerini- işe alacaklardı.

İhtiyacı olan Şey kız arkadaşıydı. Zor zamanlarında yanında olacak ve onu duygusal olarak destekleyecek bir partner. Annemin de dediği gibi, onu sevecekti.

"Teşekkür ederim," dedim aniden ayağa kalkarak. "Sanırım Şimdi anlıyorum." "Neyi anladın?" Babam sordu.

"Başka bir insanla gerçek bir yakın ilişki nasıl kurulur?" Ceketimi aldım ve  n kapının yanında durakladım. "Gitmem gerekiyor. İkinizi de seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Haziran Böceği."

PHILADELPHIA'YA vardığımda George evde değildi. Arabası hiçbir yerde görünmüyordu ve kapısı da cevap vermiyordu. Ön pencereden baktım ve Mellow'un tavşan yatağında mışıl mışıl uyuduğunu gördüm. Çoktan toplantısına gitmiş olmalıydı.

Avukatının adını biliyordum, bu yüzden ofisini bulmak yeterince kolaydı. İçeride, resepsiyon görevlisinin masasında durdum.

"Merhaba," dedim. "Ben June Tucker, George Thompson ile Marc White'ı görmeye geldim."

"Seni bekliyorlar mı?" diye sordu.

"Evet," diye gözümü kırpmadan yalan söyledim.

"Bir dakika." Bilgisayar ekranına bir göz attı. "Bay Thompson zaten Bay White'ın ofisinde. Sizi geri götürebilirim."

Kadını koridorda takip ederek sade kahverengi bir kapıya ulaştım. Kapıyı iki kez çaldı, sonra açtı.

"Bayan Tucker burada."

George başını kaldırıp bana baktı, gözleri irileşmişti. Büyük maun bir masanın bir tarafında oturuyordu. Diğer tarafta ise düğmeli gömlek giymiş ve kravat takmış bir adam oturuyordu. Tuzlu ve biberli saçları vardı ve özenle kesilmiş sakalında kahverengiden çok gri vardı.

"Geç kaldığım için özür dilerim." Gıcır gıcır beyaz bir bluz, kalem etek ve siyah topuklu ayakkabılar giymiştim. Resepsiyon görevlisinin yanından geçip odaya girdim ve George'un yanındaki koltuğa oturdum.

"Burada ne yapıyorsun?" George sessizce sordu.

Kapı resepsiyon görevlisinin arkasından tıkırdayarak kapandı. "Size destek olmak için buradayım."

"Ne?"

Dizini okşadım ve koltuğuma geri oturdum. "Ben June, George'un sevgilisiyim. Lütfen böldüğüm için kusura bakmayın. Devam edin."

Marc George'a baktı, kaşları kalkmıştı ama George bana bakıyordu, yüz hatlarında yavaş bir gülümseme yayılıyordu.

"Teşekkür ederim, June Bug."

Başımı salladım, dudaklarımı birbirine bastırarak ona müdahale etmek için burada olmadığımı göstermeye çalıştım. Ben onun muhasebecisi değildim. Onun ortağıydım. Bana ihtiyacı olduğunda, burada olacaktım.

Çenesini eğdi, tanıdığım ince bir jestti bu. Anlamıştı. George Thompson'la ilgili inanılmaz şeylerden biri de buydu. Beni anlıyordu. Marc'a "Özür dilerim," dedi ve elimi tutarak parmaklarımızı birleştirdi. "Devam edebiliriz."

Onlar George'un davasını tartışırken ben sessizce oturdum. Toplantılarının ortalarına doğru geldiğim için konuyla ilgili tüm bilgileri duymamıştım. Ama arayı kapatmam uzun sürmedi. George, Marc'a son on yıla ait mali kayıtlarının tamamını vermişti. Marc'ın yetenekli muhasebecilerden ve avukatlardan oluşan bir ekibi belgeleri inceliyordu. IRS denetimi için hazırlanıyorlardı ve Andrea'nın hırsızlık ve dolandırıcılığına dair kanıt arıyorlardı.

Marc boğazını temizledi. "Bayan Wilson'ın davası istenmeyen bir dikkat dağıtıcı. Ve davanıza yardımcı olmuyor. IRS, bir yargıcın hukuk davasına bakma şansı olmadan önce soruşturma başlatacak. Ancak IRS dava edildiğinizin farkında olacaktır. Basitçe söylemek gerekirse, iyi görünmüyor."

"Hayır, öyle değil," dedi George. "Bu noktada yapabileceğim bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz. Kazanamayacağını bildiğine bahse girerim. Sadece seni korkutup onu suçlamaktan vazgeçirmeye çalışıyor."

George elimi sıktı. "İşe yaramayacak."

Marc başını salladı. "Hayır ama bu işimi daha karmaşık hale getiriyor. Neyse, sanırım her şeyi hallettik. Herhangi bir sorunuz var mı?" "Hayır."

George bana baktı. "Peki ya sen June? Senin sormak istediğin Marc?"

George'un elini sıktım. "Hayır. İhtiyacınız olan her şeye sahipseniz, önemli olan da budur."

İkimiz de ayağa kalktık ve Marc'a veda ettik. George'la bir hafta içinde ya da önemli bir bulguya ulaşırsa daha erken irtibata geçeceğine söz verdi.

Ofisten çıktığımızda ikimiz de fazla konuşmadık. Söylenecak çok şey vardı ama ikimiz de bir hukuk bürosunun otoparkının konuşmak için en iyi yer olmadığını fark etmiş gibiydik. Bunun yerine ikimiz de George'un evine geri döndük ve içeri girdik.

Mellow ayaklarımın etrafında bir daire çizerek beni selamladı. Onu kucağıma almak için yere diz çöktüm.

"Merhaba ufaklık."

George ceketini çıkardı ve kanepeye yığıldı. Mellow'u yere bıraktım ve yanına oturdum. Sahip olduğumu fark etmediğim bir içgüdüyle başını yavaşça kucağıma çektim. Yan yattı, bir elini bacağımın altına soktu, diğer elini de kalçalarımın üzerine koydu.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, onunla birlikte rahat bir sessizlik içinde oturdum. Vücudunun yavaşça gevşediğini hissediyordum. Bu iyi hissettirdi. Doğru hissettiriyordu. Hayatındaki krize rağmen birlikteydik. Olmam gereken yer burasıydı.

Bu aşktı.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi yumuşaktı. "Bir şey değil."

"Seni görmeyi beklemiyordum." "Biliyorum.

Ama bana ihtiyacın vardı."

Kucağıma doğru başını salladı. "Seninle her şeyi daha önce konuşmadığım için özür dilerim. Konuşmalıydım. Dün gece söylediklerim için de özür dilerim."

"Seni affediyorum. Neye ihtiyacın olduğunu tam olarak anlayamadığım için özür dilerim."

Sırt üstü döndü, başı hâlâ kucağımdaydı. "June Bug, özür dilemene gerek yok. Bunu yaşamak zorunda olduğun için üzgünüm. Bunu senin sorunun haline getirmek istemedim."

Saçlarını alnına doğru taradım. "Ama bu samimiyet, değil mi? Seninle sadece her şey yolundayken birlikte olmak isteseydim, nasıl bir partner olurum?"

Ağzı bir sırıtışla kapandı. "Bu iyi bir nokta."

"Benim de başım benzer bir belada olsaydı, sen de benim için aynısını yapardın."

"Tabii ki isterim." Yanağıma dokunmak için uzandı, parmaklarını tenime sürttü. "Seni seviyorum, Haziran Böceği."

Avucumu yüzünün yan tarafına bastırdım. "Ben de seni seviyorum. Ve bariz zorluklara rağmen adaletin senin için yerini bulacağına inancım tam."

"Teşekkürler. Umarım haklısınızdır." "Oldukça eminim."

Ve belki biraz Bootleg Justice yardımcı olabilir.

C6

HAZİRAN

O zen, Kaçak Adalet hızlıydı, hemen ve tereddüt etmeden yerine getirilirdi. Kasabamızda insanlar anlaşmazlıklarını kendileri çözer, sadece kesinlikle gerekli olduğunda kanunu devreye sokarlardı. Bir

Sonuç olarak, Bootleg Springs'te pek fazla dava yoktu. Gizli kasaba toplantıları, bar kavgaları, adalet komiteleri ve diğer resmi olmayan yollar bizim yöntemimizdi.

Normalin dışında olduğunu anladığım ama burada işlerin böyle yürüdüğünü kabul ettiğim bir hayat gerçeği idi bu. Misty Lynn Prosser Gibson Bodine'i aldatmıştı, bu yüzden Scarlett onun burnunu kırmıştı. Kaçak Adalet. Earl Wilkins çim biçme makinesini Adeline Porter'ın çitinden geçirmiş ve tamir etmeyi reddetmişti, bu yüzden Adeline tamiratyapmış ve Earl'ün yan tarafını gökkuşağına boyamıştı. Kaçak Adalet. Leah Mae Larkin'in eski sevgilisi herkesin önünde edepsizlik yapınca Bodine'ler onu bir çöp konteynerine attılar. Kaçak Adalet.

Ama bazen, Bootleg Justice daha sessizdi. Her zaman çöplükleri ve bar kavgalarını içermezdi. Scarlett'in dediği gibi, bazen sadece bir insanı sık yalayıcı bir hıyar olmaktan vazgeçmeye teşvik etmenin bir yoluydu.

Andrea Wilson'ın kesinlikle bir doz Bootleg Justice'e ihtiyacı vardı.

George'un vergi sorunlarını çözmek için onun muhasebecisi olmaya çalışmayacaktım. Ama asistanı? Bootleg standartlarına göre, o adil bir oyundu.

Ben de yardım için Cassidy'ye gittim. Araştırma becerileri son derece yardımcı oldu. Bayan Andrea Wilson hakkında çok ilginç bilgiler buldu. Ve bir plan yaptık.

Tabii ki George'un bundan haberi yoktu. Bu konuda hiçbir endişem yoktu. Annem ve ben gizli kasaba toplantıları düzenliyorduk.

Tabii ki kesinlikle gerekliydi, yıllarca babamın haberi olmadan. Her zaman bilmediği şeylerin ona zarar vermeyeceğini söylerdi ve şimdi ne demek istediğini gerçekten anlıyorum. Şerif olduğu için, kasaba yasaların biraz dışında bir şey yapmak için bir araya geldiğinde bunu bilemezdi. Yapılması gereken doğru şey olsa bile.

Ve her zaman yasaların *biraz* dışında kaldı. Nadine Tucker yasalara saygılı bir kadındı ve bizi doğru yetiştirmişti.

Tıpkı babam gibi George da Andrea'ya bir doz Kaçak Adalet vermeyi planladığını bilmemeliydi. Bu olması gereken bir şeydi ve anlayacağından şüphelenmeme rağmen, bunu bilmemesi onun için daha iyiydi. Böylesi yasal açıdan daha basitti.

Bu düşünceyle, George duştayken telefonunu kullanarak Andrea'ya mesaj attım ve en kısa zamanda buluşmak için Bootleg Springs'e gelmesini istedim. Bu kadar çabuk kabul etmesine şaşırdım ve şüphelendim. Reddetmesini ya da muhtemelen hiç cevap vermemesini bekliyordum. Ama cevap verdi ve buluşma ayarlandıktan sonra mesajları çabucak sildim.

Bittiğinde George'a söyleyecektim. Şimdilik, planım gizlilik gerektiriyordu.

George benimle birlikte Bootleg Springs'e dönmüştü ve şimdilik benim evimde kalıyordu. Onun burada olması beni ne kadar rahat hissettirmişti, şaşırmıştım. Kişisel alanım benim için önemliydi. Jonah'ın oda arkadaşım olması bana çok az rahatsızlık vermişti. Ama bu, aynı evde yaşayan başka bir insandan çok daha fazlasıydı. Bu, odamı paylaşan çok iri bir adamdı. Benim yatağımı.

Bayıldım.

İlk gece, birlikte yatağa girdiğimizde, birinci kale hızla ikinciye dönüşmüştü. Sonra George üçüncüyü çaldı. İkimiz için de tatmin edici olmuştu, ancak eve gitmemizi önermemesine şaşırmıştım. Belki de ilk ve tek cinsel birleşme deneyimimizden sonra, başka bir girişimde bulunmaya isteksizdi. Ya da belki de benim önermemi bekliyordu.

Ne olursa olsun, onun iri bedenine sarılmış, eli karnımda gezinirken uyumuştum. Daha harika bir şey hayal etmek zordu.

George'un yatağında uyuduğu mutlu geceler Andrea'nın durumuyla başa çıkma kararlılığımı pekiştirmişti. George'un hapse gireceği düşüncesi iğrençti. Çoğunlukla masumiyeti yüzünden. Ama aynı zamanda ondan vazgeçmek zorunda kalacağım için de.

Bu kabul edilemezdi.

Ertesi gün George'a halletmem gereken bazı işler olduğunu söyledim. Nedenini açıklamadan Jonah'tan onu meşgul etmesini istedim. İki koşuya çıkacaktı -George'un dizi ağrısız koşabilecek kadar iyileşmişti- sonra da biftek pişirmek için eve geleceklerdi. Bu bana yapmam gereken şey için yeterli zamanı verecek ve ben bunu yaparken George'u ayak altından çekecekti.

Belirlenen saatten kısa bir süre önce, toplantı için belirlenen yer olan Lookout'a gittim. Cassidy ve Scarlett oradaydılar, yanımdaki masada oturuyorlardı, ellerinde içkiler ve bir tabak sarımsaklı patates kızartması vardı; benimle birlikte orada değilmiş gibi davranıyorlardı.

Kapı açıldı. Andrea içeri girdiğinde kanım buz gibi bir öfkeyle dondu. Şık bir bluz ve pantolon giymişti, elinde tasarım bir çanta vardı. Sinirden gözlerim seğirdi. Muhtemelen onu çalıntı parayla almıştı.

George'la tanıştığını düşünerek etrafına bakındı. Gözleri bana takıldı ve tanıdığı yüzünden okunuyordu. Ellerimi önümde kavuşturdum ve yüz ifademi dikkatle nötr tutarak bakışlarını karşıladım.

"June?" diye sordu masama doğru gelirken. "Ben Andrea, GT'nin asistanıyım. Daha önce tanışmıştık. GT burada mı?"

"Hayır, *George burada değil*," dedim tam adını vurgulayarak. "Ama lütfen oturun."

"Neler oluyor?"

Cassidy ve Scarlett önce dostça görünmemi önererek Andrea'yı yanlış bir güven duygusuna sürüklemişlerdi. Sonra hepimiz oyunculuğun yetenek listemde olmadığını kabul ettik. Açık sözlü olmak en iyi seçeneğimizdi.

"George burada olduğunu bilmiyor," dedim. "Senden gelmeni istedim, böylece elimizdeki konuyu tartışabiliriz. Kadın kadına."

Dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri kısıldı ve yavaşça karşımdaki koltuğa çöktü. "Seninle tartışacak bir şeyim yok."

Sözleri hareketleriyle uyuşmuyordu. Söyleyecek bir şeyi olmadığını iddia ederken aynı anda sanki kalmak istiyormuş gibi oturdu. Ama bu çelişki kafamı karıştırmak yerine beni teşvik etti.

"Katılmıyorum."

"GT'yi birkaç aydır beceriyorsun ve bu onun adına konuşabileceğin anlamına mı geliyor? On yıldan uzun bir süredir onun için çalışıyorum."

"Ondan çalmak demek istiyorsun."

"Ona sadık kaldım. Profesyonel bir sporcu için çalışmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Öyle olduğunu sanmıyorum, ancak bunun mevcut durumla nasıl bir ilgisi olduğunu anlayamıyorum."

Arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Seni bırakacak. Burada kazanacağını düşündüğün puanların hiçbir önemi olmayacak. Bunu birçok kez gördüm. Sen özel biri değilsin. Güven bana."

Andrea her kadın gibi beni de yemlemeye çalışıyordu. Kıskançlık kıvılcımlarını ateşleyerek kendimi ve George'la olan ilişkiyi savunmaya odaklanmamı sağlamaya çalışıyordu. Hayatımda ilk kez, beni June Tucker yapan her neyse ona minnettardım. Gerçekten de June Bot. Robotlar kıskanmazdı.

George'un beni sevdiğini ona kanıtlamak için burada değildim. Pazarlık etmek için buradaydım.

"İkimiz de George'un vergi beyannamelerinde ve IRS'ye ödenen tutarlarda tutarsızlıklar olduğunu biliyoruz," dedim. "Anladığım kadarıyla birkaç yıldır George'un vergileri de dahil olmak üzere mali işlerinden sorumlu olan kişi sizsiniz."

"Beni bir şeyle mi suçluyorsun?"

"Henüz değil."

Dudaklarını yaladı. "Çalışmam gereken tek şey GT'nin bana sağladığı belgelerdi. Eksik ödeme yaptıysa, bunun nedeni bir şeyleri gizlemeye çalışıyor olmasıdır."

"Yani iyi niyetle hareket ettiğinizi iddia ediyorsunuz." "Elbette öyle davrandım."

Şerif yardımcısı üniformasını giymiş olan Cassidy arkamızdaki masadan kalktı ve kalçasını masaya yaslamak için yanımıza geldi. "June."

"Şerif yardımcısı."

Scarlett yanımıza geldi ve yanımızdaki masaya yaslandı. Sokak kıyafetleri giymişti, ama boynunda bir tür kimlik kartı olan bir kordon vardı, okuyamamam için ters çevrilmişti. Kollarını kavuşturdu ve Andrea'ya ateşli bir bakış fırlattı.

"Bayan Wilson, *Jersey Chaser* adlı bir internet forumunu biliyor musunuz?" Cassidy sordu.

Andrea'nın rengi soldu. "Ne olmuş ona?"

Cassidy, "Bu ilginç bir şey," dedi. "Bu, kadınların profesyonel bir sporcuya nasıl ulaşabilecekleri konusunda bilgi paylaştıkları ve ipuçları aldıkları bir abonelik hizmeti."

Andrea, "Ne olmuş yani? Dışarıda böyle bir sürü site var," dedi.

"Bu muhtemelen doğru," dedi Cassidy. "Ama bu özel. Erişim için aylık bir ücret talep etmek için öyle olmak zorunda."

"Bu site içeriden bilgiye sahip biri tarafından yönetiliyor," dedim. "Oyuncuların kişisel bilgilerine erişimi olan biri. Benzer bilgileri abonelerle paylaşmaktan mutlu görünen bir iletişim ağına -diğer asistanlara- sahip biri. Sanırım bir ücret karşılığında."

Andrea'nın omurgası dimdik, çenesi sert bir çizgi halindeydi. "Bu sadece meslektaşlarınızla ve sektördeki diğer insanlarla bağlantı kurmanın bir yolu. Çoğumuz meslektaşlarımızı düzenli olarak gördüğümüz bir ofis ortamında çalışmıyoruz. Bu sanal bir su soğutucusu gibi."

"Hayranlarının onları bulabilmesi için oyuncuların yerlerini paylaştığınız bir su soğutucusu mu?" Ben sordum.

"Bu özel bir forum," dedi.

"İnternette hiçbir şey gerçekten özel değildir," dedim. "Ayrıntılara gösterdiğiniz tüm dikkatinize rağmen, bu web sitesinin sahibi olduğunuz gerçeğini gizleyemediniz."

"Dediğim gibi, burası sektördeki insanların bağlantı kurabileceği bir yer," dedi. "Sektörünüzdeki insanların tartışacak ilginç konuları olduğu kesin."

Scarlett dedi ki. "En çok oy alan gönderilerinden birinin adı *Bir Futbolcuyu Becermek İçin On Kesin Yol'du*."

Cassidy, "Çöpçatanlık bölümü özellikle büyüleyiciydi," dedi. "Bir fuhuş çetesine çok benziyordu."

"Ama öyle olmasa bile," dedim. "George'un asistanı olarak oyuncuların programlarına ve seyahat planlarına erişmek için konumunu kullanıyorsun. Nerede olurlarsa olsunlar, oyuncuları bulmaları için kadınları nereye yönlendireceğini çok iyi biliyorsun. Kulüpler, partiler, otel odaları."

Andrea nefes nefese kaldı. "Bakın, bu adamların bu kadınlarla birlikte olmalarını ben sağlamıyorum. Onlar bunu arıyorlar. Yani tamam, evet, biraz para kazanıyorum. Oyuncular yoldayken kiminle yatmaya karar verdikleri konusunda sorumluluk almayı reddediyorum."

"Farklı oyunculardan en fazla parayı nasıl koparacağınıza dair açık ve adım adım talimatlar veriyorsunuz," dedim. "Evli erkekler ve ilişkisi olan erkekler de dahil. Bu kadınlara savunmalarını nasıl aşacaklarını, onları seks yapmaya nasıl ikna edeceklerini ve sonrasında yüksek kalibreli hediyeler aldıklarından emin olmak için ne yapmaları gerektiğini anlatıyorsun. Planlanmamış hamileliklerle ilgili koca bir bölümünüz bile var."

Scarlett gözlerini devirdi ve inledi.

"Nedir bu?" Andrea sordu. "Hepiniz polis misiniz? Benden ne istiyorsunuz?"

"Davanızı geri çekmenizi istiyorum," dedim.

Andrea bana baktı. "Bu sektördeki itibarım her şey demek. Beni çoktan kovdu bile. Bu yeterince kötü. Kendimi korumak için bunu yapmak zorundayım."

Tek kelime etmedim. Sadece ona baktım, ifadem boştu.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" diye sordu. "Bana hayranların sırlarını paylaştığı bir forum bulduğunu mu söylüyorsun? Bu yasadışı değil. Oyuncular belli tipte kadınlar ister. Ben sadece bu bağlantıların gerçekleşmesini sağlıyorum. Bunda yanlış bir şey yok."

Cassidy, "Bu işi nasıl yaparsanız yapın, bu işte milyonlarca yanlış var," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Andrea kendini beğenmiş bir ifadeyle konuştu.

"Bayan Wilson, ikimiz de George'un içinde bulunduğu durumdan sizin sorumlu olduğunuzu biliyoruz. Ama bunu çözmek benim sorumluluğum değil. Bunu avukatlara ve muhasebecilere bırakıyorum. Daha önce de belirttiğim gibi, açtığınız hukuk davasını geri çekmenizi istemek için buradayım."

"Yoksa ne olur?" diye sordu.

Sorusuna cevap vermedim. Onu tehdit etmeyecektim. Açıkça değil. Ve genellikle bir müzakerede, eğer onlara biraz sessizlik sağlarsanız, insanlar sorularına kendi cevaplarını bulurlar.

"Bu forumun özel olması gerekiyor," dedi. "İnsanlar açık bir ortamda söylemeyecekleri şeyleri orada söylüyorlar. Bunu bir bağlam içinde tutmalısınız."

Bekledim, paylaşımlarının herkes tarafından bilinmesinin sonuçları üzerinde düşünmesine izin verdim. İfşa olursa ne olacağını. Üniformalı kız kardeşime bakışını izledim. Kolluk kuvvetlerinden ya da bir tür dedektiften biri gibi görünen Scarlett'e. Boynundaki kimlik kartı hoş bir dokunuştı.

Andrea tekrar gözlerimle buluştu ve bakışlarımın pencereye, Bowie'nin siyah ceket ve koyu renk güneş gözlükleriyle bir arabanın dışında durduğu yere kaymasına izin verdim.

"Dışarıdaki kim?" diye sordu. "Beni tutuklayacak mısınız? Yetkiniz bile yok."

Sorusuna cevap vermekten bilinçli olarak kaçındım. "Acaba bir sporcunun asistanının, bir sporcunun vücudunda

müvekkili ve takım arkadaşları hakkındaki özel bilgileri kişisel çıkarları için kullanıyor. Aynı asistanın müvekkilinin vergi kaçakçılığı davasına da karıştığı iddia ediliyor."

Scarlett, "Bu iyi bir hikaye," dedi. "Yalanlar, para, seks."

"Yani şantaj mı?" Andrea sordu. "Bu mudur yani? Ben davamdan vazgeçeceğim, sen de *Jersey Chaser* konusunda sessiz kalacaksın öyle mi?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak. İşte risk aldığım yer burasıydı ama mükemmel bir poker suratına sahip biri varsa o da June Bot'tu. "Sana şantaj yapmayacağım. Bu çok karmaşık bir iş. Ama George'a karşı açtığın davadan vazgeçeceksin."

Gözleri yine seğirdi. "O zaman neden beni buraya getirdin? Neden sadece basına gitmiyorsun?"

Pencereden Bowie'ye baktım. Gibson yanından geçti ve saçını karıştırdı. Neredeyse irkiliyordum. *Lanet olsun Gibson, her şeyi mahvedeceksin.*

Andrea pencereden dışarı baktığında Gibson gitmişti. Bowie neredeyse biraz korkutucu görünüyordu, siyahlar içinde, yontulmuş çenesi sıkılmış bir halde orada duruyordu.

Bir kez daha tek kelime etmedim. Andrea'nın olanlarla ilgili kafasında bir hikaye uydurmasına izin verdim. Açıkçası onu tutuklamayacaktık, Bowie de onu içeri almaya hazır bir federal ajan değildi. O bir lise müdür yardımcısıydı. Yapabileceği en kötü şey ona ceza vermektir.

Ama o bunu bilmiyordu. Ve eğer yeterince beklersem, birkaç saniye daha geçmesine izin verirsem, o sadece-

"FBI'dan mı? Ya da daha kötü bir şey mi? Nedir bu, bir tür mafya mı?" diye sordu. Hâlâ cevap vermemiştim. "Aman Tanrım, tamam. Davadan vazgeçeceğim. Sadece gitmeme izin ver. Lütfen."

"Avukatını ara," dedim.

"Şimdi mi?"

Başımı salladım.

Telefonunu çıkarıp bir arama yaparken elleri titriyordu. Avukatıyla konuşup GT Thompson'a karşı açtığı davayı geri çekmelerini isterken boş bir ifadeyle onu izledim.

"Şimdi mutlu musun?" diye sordu, telefonunu çantasına geri koyarken. "Davayı geri çekme kararınızdan memnunuz."

Gözleri Cassidy ve Scarlett'e kayarak, "Demek öyle?" diye sordu. İkisi de sıkılmış gibi davrandılar. "Gitmeme izin verecek misin?"

"Evet," dedim. "Gitmekte özgürsünüz."

Gözlerini kısarak tereddüt etti. "Web sitem hakkında basına mı gideceksiniz?"

"Hayır."

Önce üçümüze, sonra da dışarıdaki Bowie'ye dikkatli bir bakış daha attıktan sonra ayağa kalktı ve eşyalarını topladı.

Tek kelime etmeden gidişini izledim. Omzunun üzerinden bana bir bakış attı ve tökezledi, neredeyse ayağı takılıyordu. Ayaklarını zorlukla tutarak aceleyle dışarı çıktı.

Kapı arkasından kapandıktan sonra Cassidy ve Scarlett kahkahalara boğuldular. Kendimi tutamadım. Ben de güldüm.

"Yüzündeki ifadeyi gördün mü?" Scarlett sordu. "Altına işemek üzereydi."

Bowie içeri girdi ve kolunu Cassidy'ye doladı. "O gitti. Bu o mu? Bu

mu "Evet, istediğimiz amaca ulaştık," dedim.

"? "Peki neden ona web sitesi hakkında basına bilgi vermeyeceğinizi söylediniz?"

Cassidy sordu. "Onu taşaklarından yakalamıştın. Neden böyle geri adım attın?" "Basına gitmeyeceğimi söyledim," dedim. "George'un ne yapacağını söylemedim.

yap. Bana yardımsever bir şekilde hatırlattığı gibi, onunla çok uzun süredir birlikte değilim, bu yüzden kesinlikle onun adına konuşamam."

"Sen biraz şeytansın Juney," dedi Bowie. "Ama bu hoşuma gidiyor."

"Neden ona George'un parasını çaldığını itiraf ettirmedin?" Scarlett sordu.

"İtiraf alma şansımızın yüzde yirmiden az olduğunu tahmin ediyorum. Ve bunu yapsak bile mahkemede kabul edilmeme ihtimali çok yüksekti. Bu yüzden en iyi hareket tarzının elimizdeki kozları kullanarak onu davadan vazgeçmeye ikna etmek olacağına karar verdim."

"Hayranlık içindeyim," dedi Cassidy. "Onu destekleyemeyeceğin hiçbir şeyle tehdit etmeyeceğine dair bana güvence verdin ve şaka yapmıyormuşsun."

"Bir risk aldım ve karşılığını aldım," dedim.

"Bu nedir?" Cassidy parmağını boynundaki kordonun altına sokarak Scarlett'e sordu. "Bir emniyet görevlisinin kimliğine bürünmenin yasadışı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Scarlett, "Bu sadece benim spor salonu kartım," dedi, gözleri büyümüş ve alaycı bir masumiyet ifadesiyle yuvarlanmıştı. "Eğer Bayan Skankson

FBI'dan falan olduğumu düşündü."

Cassidy gülümseyerek başını salladı. "George'a söyleyecek misin?"

Gülümseme sırası bendeydi. "Zamanla. Şimdilik, bilmediği şey ona zarar vermeyecek."

C7

GEORGE

T Andrea'nın davadan vazgeçtiği haberi omuzlarımdan bir yükü kaldırdı. IRS hâlâ ensemdeydi ama en azından iki cephede birden savaşmaya çalışmıyordum.

İki gün geçmeden daha da iyi bir haber aldım. Marc ve ekibinin elinde Andrea'nın hırsızlığına dair açık ve inkar edilemez kanıtlar vardı. Sadece mahkemede kabul edilebilir değil, aynı zamanda IRS'yi kasıtlı olarak dolandırmadığımı kanıtlayacak bir belge izi de oluşturmuşlardı.

Andrea tutuklandı. Suçlamalar yapıldı.

Marc beni muhtemelen hala vergi, faiz ve hatta para cezası borcum olacağı konusunda uyardı. Ama hapse girmeyecektim. Geri kalanı mı? Sadece paraydı. Berbattı ama beni mahvetmeyecekti. Diğer taraftan, bütün, özgür ve daha önce olduğumdan çok daha akıllı bir şekilde çıkacaktım. Banka hesabım darbe alsa bile.

Yaptığım ilk şey emlakçımı aramak ve evimi tekrar satışa çıkarmasını söylemek oldu. Bootleg Springs'e taşınmayı resmileştirmek istiyordum.

Yaptığım ikinci şey ise Do-Over Balosu için her şeyin hazır olduğundan emin olmaktı. June hâlâ dansın arkasında benim olduğumu bilmiyordu. Sadece günler kalmıştı ve şimdi ona asla unutamayacağı bir gece yaşatmayı her zamankinden daha çok istiyordum.

Mezuniyet gecesinde yine şanslı olmayı umacağımı kim bilebilirdi?

Planlar yapılmıştı. Bowie sayesinde mekana sahiptik. Gibson ve grubu sayesinde eğlence. Leah Mae dekorasyon komitesinin başındaydı. Cassidy ve Jonah ikramları organize etmek için gönüllü olmuştu,

Sonny Fullson'la birlikte, o da kaçak içki getiriyordu. Balo yetişkinler için olduğunda, alkollü içki isteğe bağlı değil, beklenen bir şeydi.

Her şey yolunda gidiyordu. Ta ki Haziran, balodan sadece iki gün önce bana son bir falsolu top atana kadar.

"Biliyordum," dedi dizüstü bilgisayarının ekranına bakarak.

Bir yığın aşk romanı, dizüstü bilgisayarı ve dumanı tüten bir fincan çay ile yemek masasına oturdu.

"Neyi biliyordun?"

Ekrandan başını kaldırıp gözlerimle buluştu. "Callie Kendall sahte. Bu o değil."

Karşısındaki sandalyeye kayarken bir an için bunun kafama dank etmesine izin verdim. "Bir bok yok mu?"

"Az önce genetik laboratuvarından sonuçları aldım. Verdiğim örnek Callie Kendall'a uymuyor. Bu o değil, George. Haklıymışım."

"Vay canına." Başka ne diyeceğimi bilemiyordum. June o kadının kafasındaki saçları almıştı. Söylediği gibi, DNA kanıtı yalan söylemezdi.

"Evet, vay canına ve daha birçok şaşkınlık ve zafer nidası." "Bunu Cassidy'ye iletecek misin?"

"Evet,
ama..."

"Ama ne?"

Çarkların döndüğünü görebiliyordum, o koca beyinde bir şeyler dönüyordu. Bu özel durumda bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim.

"DNA kanıtı kesin ama... yeterli değil."

"Yeterli değil mi? DNA'nın yalan söylemeyeceğini söylemiştin. Bu onun Callie olmadığını kanıtlıyor. Haklıydın. Bunu polise verebilirsin ve onlar da gerçek Callie'nin kayboluşuyla ilgili soruşturmayı yeniden açabilirler. Daha ne istiyorsun?"

"Onunla konuşmak
istiyorum." "Kiminle
konuşmak?" Ben sordum.

"Callie sahtekârıyla."

"Ah, June Bug," dedim. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? O kayıp bir kız gibi davranan bir kadın. Belli ki doğru kişi değil. Ya tehlikeliyse?"

"Bu yüzden seni getirdim."

"Yavaş ol Sherlock," dedim. "Belki de şapkanı ve trençkotunu asıp bu işi kanuna bırakmanın zamanı gelmiştir."

"Yapamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü insanlar önemsliyordu."

"Tabii ki insanların umurundaydı," dedim, hâlâ ne demek istediğini anlamamıştım.

Derin bir nefes aldı. "Daha önce anlamamıştım. O posterleri neden bunca yıl astık? Neden zahmet ettik? Callie'nin canlı bulunma ihtimali her geçen yıl azalıyordu ama bu Bootleg için önemli değildi. Hala umudumuz vardı. Bunun ne kadar önemli olduğunu hiç fark etmemiştim. Bu olayların kim olduğumuzun dokusuna ne kadar derinden işlediğini."

"Tamam, seninleyim."

"Bootleg, ne olursa olsun umursamayı bırakmayan insanlardan oluşuyor. Ve bu kadın bunun üzerinde tepindi. Nedenini bilmek zorundayım. Onu bunu yapmaya neyin motive etmiş olabileceğini anlamıyorum."

"Akla yatkın olmayan bir denklem bu."

"Evet," dedi, sesi heyecanlıydı. "Kesinlikle."

Başımı salladım. Bazen bu kadın sinir bozucuydu. Matematik olsun olmasın, her problemin inceliklerini anlama ihtiyacı çıldırtıcıydı.

Bayıldım.

"Başımı belaya sokmaya kararlısın, değil mi?" diye sordum.

"Onunla konuştun. Deli gibi görünüyor muydu?"

"Hayır, ama bu onun deli *olmadığı* anlamına gelmez. Özellikle de söylediği kişi olmadığına dair DNA kanıtıyla karşısına çıkacaksınız."

"Teklif ettiğim şeyin ne anlama geldiğinin farkındayım," dedi. "Ama buna ihtiyacım var. DNA sonuçlarını teslim edersem, evet, Callie'nin soruşturmasını yeniden açacaklar ve belki bir gün gerçeği öğreneceğiz. Ama aynı şey olmayacak. Bu kadının gözlerinin içine bakmam ve bunu neden yaptığını sormam gerekiyor."

"Ya açıklamazsa?" "En azından ben denemiş olacağım."

June'un tam olarak bunu kastetmediğine dair bir his vardı içimde. Bu kadının kendisiyle konuşmama, bilmek istediklerini söylememe olasılığı olduğunu kabul edebilirdi. Ama June kadının anlatacağından emindi. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Bazı kadınların mücevher takması gibi taktığı kararlılıkta.

Benim tatlı June Bug'ım benden pahalı şeyler istemiyordu. Gösterişli bir araba, tasarım ayakkabılar ya da lüks bir daire istemiyordu. Bir yanlış düzeltmesine yardım etmemi istiyordu.

Masanın öbür ucuna uzandım ve elini kendi elimle sardım. "Tamam, June Bug. Onu son bir kez daha takip edeceğiz."

Sahtekâr Callie'nin nerede yaşadığını bildiğimizden, arabayla Philadelphia'ya gittik ve o dışarı çıkana kadar binasının önünde kamp kurduk. Onu takip ettik, durduğunda iki blok öteye park ettik ve bir manikür salonuna girmesini izledik. Bu tür bir yüzleşme için pek uygun değildi, bu yüzden bekledik.

Kuaförden çıktıktan sonra bize istemeden de olsa bir iyilik yaptı ve yan taraftaki kafeye girdi. Arabamdan indik ve onu takip ettik.

Kahve çekirdeklerinin zengin kokusu havayı dolduruyordu. Sahtekâr Callie bir kenarda durmuş, dikkatini telefonuna vermişti. Siparişini vermiş ve kahvesini bekliyormuş gibi görünüyordu.

June sanki buranın sahibiymiş gibi, sırtı dik, kendinden emin bir şekilde içeri girdi.

Adımlarını hiç bozmadan kadının yanına gitti. "Callie

Kendall?" June sordu.

Kadın başını kaldırdı. "Oh. Um, evet. Sizi tanıyor muyum?" "Tanımalısınız, ama hayır, tanımıyorsunuz."

Beni fark etmiş gibi etrafına bakındı. Gözleri hafifçe açıldı - beni tanıdı mı? - ama June'a geri döndü.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var? Artık röportaj yapmayacağım."

"Buraya röportaj için gelmedim," dedi June. "Ama sizinle konuşmam gerekiyor."

Barista Callie'nin adını söyledi ve Callie tezgâhtan kahvesini aldı. "Bu neyle ilgili?"

June arka taraftaki bir masayı işaret etti. Sözümü sakınmadan iki kadını takip ettim ve üçümüz oturduk.

"Ben June. Bu da George."

"Daha önce tanışmıştık," dedi bana. "Restoranda."

"Sen yaptın," dedi June. "Buradayız çünkü senin Callie Kendall olmadığını biliyoruz."

Bir irkilmeyi engelledim. Vay anasını, direk söyleyiverdi. Bu sefer oyun yok. Tanrım, onu seviyordum.

"Affedersiniz?" dedi kadın.

"Siz Callie değilsiniz."

"Elbette öyleyim." Kaşları çatıldı ve eğildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

June çantasından bir kâğıt çıkardı. "Saçınızdan bir örnek aldım ve Callie Kendall'ın DNA'sına karşı test ettirdim. Eşleşme çıkmadı."

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

June bana doğru işaret etti. "Sen o gün restoranda onunla konuşurken saç örneğini aldım."

Ağzı açık kaldı ve bir eliyle saçının arkasını düzeltti. "Ne oluyor be?"

Kaslarım gerildi, June'u koruma içgüdüğü sistemime bir adrenalin dalgası gönderdi. Bu kadın sinirlenmeye başlamıştı, bunda şaşılacak bir şey yoktu. İşin çirkinleşmesine izin vermeden June'u omzuma atıp buradan taşıyacaktım.

Kadın tek parmağıyla kâğıda dokunarak yaklaştırdı ve gözleriyle metni taradı. "Şaka yapıyor olmalısınız."

June, "Mizah anlayışım bu büyüklükte bir eşek şakası yapacak kadar gelişmiş değil," dedi.

Uzun bir süre gazeteye baktı ama artık okuyor gibi görünmüyordu. Muhtemelen ne yapacağına karar veriyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu sonunda.

"Gerçeği bilmek istiyorum," dedi June. "Sen kimsin ve neden kayıp bir kızın kimliğine bürünüyorsun?"

Duruşu değişti. Dikkatli ve tetikte olmaktan savunmaya geçmişti. Sırt ve omuzlar sert, çene gergin.

"Gerçek adım Abbie Gilbert."

"Neden Callie gibi davranıyorsun?"

Abbie nefesini bıraktı ve omuzları çöktü. "Bu uzun bir hikâye."

June cevap vermedi. Sadece onu izlemeye devam etti.

"Callie'nin hikayesi haberlerdeydi ve insanlar benim o olduğum konusunda şaka yapıp durdular. Bir yaş küçüğüm ama belli ki tıpkı ona benziyorum. Bu beni meraklandırdı. Bu yüzden onun davası hakkında bulabildiğim her şeyi okumaya başladım. Büyüleyiciydi. Bütün o kasaba onun anısını çok uzun süre canlı tuttu."

Kolumu June'un sandalyesinin arkasına koydum. Bu Abbie denen kişi rahatlamış görünüyordu ama ben hâlâ kendimi sarmal bir yay gibi hissediyordum, tehlikeli bir deliye dönüşürse saldırmaya hazırdım.

"Her neyse, ben kimseye zarar vermiyorum," dedi Abbie. "Aksine, iyi bir şey yapıyorum. Kendall'lara kızlarını geri verdim."

"Ama sen onların kızı değilsin," dedi June. "Onun gibi davranmak artık kimsenin gerçek Callie'yi aramayacağı anlamına geliyor. Soruşturmayı kapattılar."

Abbie gözlerini devirdi. "Callie Kendall öldü."

June, "Bunu bir gerçek olarak ifade ederek kendinize aşırı güveniyor gibisiniz," dedi. "Bu bir gerçek."

"Kanıtınız var mı?"

"Hayır, elimde kanıt yok," dedi Abbie. "Kimsenin yok. Bu davanın içini dışını biliyorum. Ceset olmasa bile bir cinayet soruşturması gibi ele alınıyordu. Her şey onun öldüğüne işaret ediyor."

"Ve bunun sana onu taklit etme hakkı verdiğini mi düşünüyorsun? Ailesine yalan söyleme? Halka?"

"Ne fark eder ki?"

Yasadışı ve çılgınca olduğu için neredeyse araya girecektim. Ama çenemi kapalı tuttum. Bu June'un yapması gereken bir konuşmaydı. Ben sadece destek olarak buradaydım.

June, "Bu önemli çünkü insanlar onu hala önemsiyor," dedi. "Ve ona her ne olduysa, insanlar gerçeği hak ediyor, onun trajedisinden faydalanmaya çalışan bir sahtekarı değil."

"Neden buradasın?" Abbie sordu. "Beni tehdit etmek mi istiyorsun? Bana şantaj mı yapacaksın?"

"Sana daha önce de söyledim, nedenini bilmek istiyorum. Olmadığın biri gibi davranmak için neden bu kadar zahmete girdiğini bilmek istiyorum. Ciddi bir akıl hastalığınızın olması ihtimali dışında."

"Çünkü ortadan kayboldum ve kimse umursamadı," dedi Abbie, sesi keskindi. Gözleri şokla irileşti, sanki bunu söylediğine şaşırmış gibiydi. Tekrar konuştuğunda sesi daha sakindi. "On sekiz yaşına bastığım gün ailemden ayrıldım ve kimse bir şey yapmadı. Kimse kayıp olduğumu bildirmedi ya da beni bulmaya çalışmadı. Yani iyi, umurlarında bile değildi. Bunu aştığımı sanıyordum. Ve sonra, geçen yıl, Callie Kendall tüm haberlerdeydi. Batı Virginia'daki aptal bir kasabada kaybolan kızın gizemi. O insanlar 12 yıl boyunca onun posterlerini astılar. Onca yıl ve insanlar hala onu bulmak istiyordu. Tıpkı bana benzeyen o kız."

"Yani onun gibi olmaya mı karar verdin?"

"Neden olmasın? Callie için herkesin istediği mutlu sonu yarattım. Kendall'ların yeniden bir kızı oldu. Kasaba hayatına devam edebilir."

gizem çözüldü." "Yalan olması dışında."

"Kimseye zarar vermeyen bir yalan."

"Aynı fikirde değilim," dedi June. "Bu herkesin canını yakıyor." Abbie'nin yüzünde bir korku titreşimi belirdi. "Ne yapacaksın?"

"Gerçeği söyleyeceğim." June ayağa kalktı, sandalyesi yere süründü.

Ayağa kalktım ve June'un kolunu tuttum, bizi buradan çıkarmaya niyetliydim. Abbie kıpırdamadı, sadece sandalyesinde oturdu ve ağzı açık bir şekilde June'a baktı. Ama ben işimi şansa bırakmıyordum.

"Hadi gidelim."

Arabama varana kadar June'un kolunu bırakmadım. Yolcu tarafına bindi ve ben Abbie'yi görmeyi bekleyerek etrafıma hızlıca bir göz attım. Kalbim hızla çarpıyordu. Ondan korktuğumdan değil, en azından fiziksel olarak korktuğumdan. Ama onun gibi birinin neler yapabileceğini kim bilebilirdi ki, özellikle de köşeye sıkıştığında. Kadınıma tek bir şans bile tanımayacaktım. Abbie'nin açıklamasını duymuştu. Şimdi ondan olabildiğince uzaklaşıyorduk.

Arabayı sürerken manzara bir bulanıklık içinde geçip gitti. June sessizdi. Duyduklarını sindirmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdim. Elini kendi elime aldım, başparmağımla tenini nazikçe okşadım.

Şehri geride bıraktığımızda nihayet rahatlamaya başlamıştım. Önümüzde hâlâ uzun bir yol vardı ama artan tehlike hissim azalmıştı.

"Bana zarar vereceğinden endişeleniyordun, değil mi?" diye sordu.

"Asla bilemezsin. İnsanları Callie olduğuna ikna etmek için çok uğraştı. Kendall'ları kandırdı. Çok para eden bir kitap anlaşması var. O kadının her şeyi tehlikeydeydi ve biz onu köşeye sıkıştırdık. Bu durumda herkes tehlikeli olabilir."

June sessizce başını salladı.

"İhtiyacın olanı aldın mı?" Ben sordum.

"Evet. Garip olan şu ki, ona sempati duyuyorum. Ya da belki de acıyorum. Bütün ve mutlu bir insan asla böyle bir şey yapmaz. Çok kırılmış olduğundan şüpheleniyorum."

"Hiç şüphesiz."

"Bu olay pek çok insanın canını yakacak. Callie'nin bulunmasıyla çok büyük bir rahatlama oldu ve bu her şeyi alıp götürecektir."

"Bu doğru. Ve bence bunu fark etmeniz çok anlamlı. Ancak yine de insanların duymak istedikleri şey olmasa bile gerçeği hak ettiklerini düşünüyorum."

"Katılıyorum."

Elini sıktım. O haklıydı. Bu birçok insanın canını yakacaktı. Kendall'lar. Kızlarını bir kez kaybetmişlerdi ve şimdi kandırıldıklarıyla yüzleşmek zorunda kalacaklardı. Bodine'ler. Şüphe yine rahmetli babalarının üzerine düşecekti, özellikle de Callie'nin parmak izlerinin annelerinin arabasında bulunmasının artık masum bir açıklaması olmadığı için. Tüm Bootleg kasabası. Callie'nin hikayesinin mutlu sonla bitmesini kutlamışlardı ve şimdi başladıkları yere geri döneceklerdi. Cevapları bulmaya daha yakın değillerdi.

Ama en azından şimdi birileri bakıyor olacaktı.

HAZİRAN

"O

uch." Kulağımın yanındaki küçük tüyleri düzeltmek için uzandım.

"Üzgünüm Juney," dedi Cassidy. "Çekmemeye çalışıyorum."

Ailemin banyosuna sürüklediğimiz bir sandalyeye oturmuş, aynadan uzağa bakıyordum. Baloya neden ailemizin evinde hazırlandığımızı hâlâ anlamamıştım ama diğer kızlar bu fikre bayılmıştı. Nostalji ve *bu sefer doğru yapmakla* ilgili bir şeydi.

Pratik açıdan bakarsak, annemle babam hepimiz arasında en büyük banyoya sahip olanlardı. Scarlett'in evi iki kişi ve psikopat kedisiyle dolup taşıyordu. Cassidy ve Bowie dubleks evlerini tek bir konuta dönüştürmek için hâlâ tadilat yapıyorlardı. Sadece toz bile tam bir kâbustu, iki kedisinin alerjiye neden olan tüylerinden bahsetmiyorum bile. Benim evim küçük değildi, inşaat halinde değildi ya da kedi tüyleriyle kirlenmemişti. Ama iki banyom da büyük değildi ve diğer kızlar bu şekilde süslenme ritüelinin daha eğlenceli olacağı konusunda ısrar etmişlerdi.

Haklıydılar. Eğlenceliydi.

Callie Kendall sahtekarıyla ilgili bulgularımı teslim etmemiştim. Henüz vermedim. Bir zamanlar beklemeyi düşünmezdim. Elimde veriler vardı, paylaşılması gerekiyordu. Hikayenin sonu. Ama insanlar söz konusu olduğunda, gerçeklerin ve verilerin her zaman en önemli şey olmadığını fark etmiştim. Her hikayenin, her durumun arkasında düşünceler ve duygular vardı. Ve bu durumda, gerçeği ortaya çıkarma ve Abbie Gilbert'in sahte olduğunu ifşa etme konusundaki kararlılığımın şefkatle yumuşatılması gerekiyordu.

Callie'nin hâlâ kayıp olduğu ve bir sahtekâr tarafından kandırıldığımız haberi kasabamı derinden etkileyecekti. Bu, değer verdiğim insanların hayatlarını etkileyecekti. Kız kardeşimi. Scarlett ve tüm ailesi. Bu yüzden bildiklerimi ağzımdan kaçırmadan önce düşündüm. Ve birkaç gün beklemenin -en azından Do-Over Balosundan sonraya kadar- yapılacak en nazik şey olduğu sonucuna vardım.

Cassidy arkamda durmuş, saçlarımla saç maşası içeren bir şey yapıyordu. Telefonunda açık bir YouTube eğitimi vardı ve doğru yolda olduğundan emin olmak istercesine belirli aralıklarla kontrol ediyordu. Leah Mae makyajımı çoktan yapmıştı ama sonuçları görmeme izin vermiyorlardı.

Scarlett tezgâhın üzerine oturmuş, ayak tırnaklarını boyayabilmek için bir bacağını kaldırmıştı. Leah Mae diğer tarafımda durmuş, aynaya doğru eğilerek göz kapağına boya sürüyordu.

"Neden sadece pedikür yaptırmadın?" Cassidy sordu.

"Yaptım, ama rengini beğenmedim," dedi Scarlett. "Bitirmek üzere misin?"

Hâlâ benimkini yapman gerekiyor."

"Biliyorum, külotunu çıkarma," dedi Cassidy. "Zamanımız var."

Scarlett hınzır bir sırıtışla, "Şimdilik üzerimde kalsınlar, ama bu gece kesinlikle çıkacaklar," dedi.

"Vaaz ver kardeşim," dedi Cassidy. "Mezuniyet gecesinde biriyle yatacağımızı bilmek üzerimizdeki baskıyı biraz olsun azaltıyor, değil mi?"

Scarlett, "Evet," dedi. "Flörtümün bir ahmak olmadığını bilmek de öyle. Yemin ederim, lisedeyken aklımızdan ne geçiyordu?"

"Güzel soru," dedi Cassidy.

Ben bile lisedeyken bir çocuk tarafından yakılmıştım. Görünüşe göre hiçbirimiz yara almadan kurtulamamıştık.

"Olgunluk önemli bir fark yaratıyor," dedim.

"Gerçek bu değil mi?" dedi Leah Mae. Rimel çubuğunu şişenin içine daldırdı. "Balodaki flörtüm giydiğim topuklu ayakkabılar boyumuzu aynı yaptığı için çok kızmıştı. Onları çıkarmazsam benimle dans etmeyecekti. Ben de dans pistinde çıplak ayakla duruyordum ve sivri bir şeye bastım."

"Ah," dedi Cassidy.

"Evet ve daha da kötüleşiyor," dedi Leah Mae. "Bir çılgılık attım ve yere baktım. Her yer kan olmuştu bile. Sevgilim kanayan ayağıma bir kez baktı ve bayıldı."

Scarlett güldü. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır," dedi Leah Mae. "Yere yığıldı ve herkes onun iyi olduğundan emin olmakla o kadar meşguldü ki ben orada öylece durdum, her yerim kan içindeydi. Kendi başıma banyoya kadar topalladım, sonra da annemi arayıp beni almasını istedim."

"Olayların bu şekilde gelişmesi talihsiz bir durum," dedim.

Cassidy, "Sevgilim bayılmadı ama o kadar sarhoş oldu ki bütün geceyi spor salonunun arkasında kusarak geçirdi," dedi.

"Bunu hatırlıyorum," dedi Scarlett. "Ve çamura bulanmıştım çünkü Freddy Sleeth'in dansa giderken lastiği patlamıştı ve kendisi nasıl değiştireceğini bilmiyordu."

"Hatırladığım kadarıyla balo kraliçesi olarak taç giymiştin," dedi Cassidy.

Scarlett, "Elbette öyleydim," dedi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Ah, Cass, o gece ben de sarhoş oldum, değil mi? Sarhoş bir randevu ve sarhoş bir en iyi arkadaşla uğraşmak zorunda kaldın."

"Mm-hmm," diye mırıldandı Cassidy, saçımı çekiştirerek. "Yine de sorun değil. O zamanlar çok aptalca şeyler yapardık."

Scarlett oje fırçasını Cassidy'ye doğrultarak, "Artık çok daha olgunuz," dedi. "Yine de *çok olgun değiliz*."

"Buna da amin," dedi Cassidy. Saçlarımı kabarttı. "Pekâlâ Juney, sanırım işimiz bitti."

"Bekle, giyinene kadar bakmasına izin verme," dedi Leah Mae. "Bu bir makyaj gösterisi gibi olacak."

"İyi fikir," dedi Cassidy.

Aynaya bakmamı engellediler ve beni annemle babamın yatak odasına götürdüler; elbiselerimiz giysi torbaları içinde yatağın üzerine serilmişti.

Hep birlikte Perrinville'e elbise alışverişine gitmiştik - ben, Cassidy, annem, Scarlett ve Leah Mae. Düzinelerce balo elbisesi denerken tezgâhtarlar bize tuhaf tuhaf bakmışlardı ama umursamamıştık. Mimosalı öğle yemeği de dahil olmak üzere tüm günümüzü buna ayırmıştık.

Hafif vintage görünümlü şeftali rengi bir elbise seçmiştim. Leah Mae elbiseyi eve götürmüştü ve biraz hava katmak istediğini söylemişti. Onu *daha June* yapmak, her ne demekse.

Şimdi de elbisemin bulunduğu poşeti aldı ve fermuarını indirdi. "Birdenbire çok heyecanlandım. Umarım beğenirsin."

Siyah çantadan çıkan elbise bir rüyadan çıkmış gibiydi. Üst kısmı hâlâ orijinal tasarımına benziyordu; açık şeftali rengi, kısa kollu ve boyunda V şeklinde bir kıvrım vardı. Leah Mae elbiseye altın bir

Boyun çizgisi boyunca ortada küçük bir fiyonkla bağlanan kurdele. Altın rengi, şeftali rengini mükemmel bir şekilde tamamlayarak elbiseye ışıltılı bir dokunuş kattı.

Ama nefesimi kesen elbisenin alt kısmıydı. Eteğin her tarafına düzinelerce küçük altın kelebek dikmişti. Belden başlayarak seyrekleşiyor, etek ucuna doğru kalınlaşıyorlardı. Alt kısım onlarla doluydu, minik kanatları ışıktan parlıyordu.

Elimi ağzıma götürdüm. "Oh."

"Beğendin mi?" Leah Mae sordu.

Scarlett, "Tak şunu," diye nefes aldı.

Cevap verecek kelime bulamadım; kızlar üzerimdeki düğmeli flanel gömleği çıkarıp elbiseyi giymeme yardım ederken şaşkın bir sessizlik içinde öylece durdum.

"Saçına dikkat et."

"Aman Tanrım."

"Oh, Juney."

Leah Mae fermuarı arkadan kapattı. "Ne düşünüyorsun?"

Banyoya girdim ve boy aynasına baktım. Bana bakan kadını tanıyamadım. Koyu sarı saçları dökülmüş, yumuşak bukleler yüzünü çerçeveleyordu. Gözleri solgun teninde göze çarpıyordu. Uzun kirpikler. Parlak şeftali dudakları.

Ama elbise. Kıvrımlarımı sarıyordu -şuna bakın, kıvrımlarım vardı- ve rengi tenimi sanki içten aydınlatılmış gibi gösteriyordu. Yakasındaki altın dokunuşlar çok hoştu, ama o kelebekler. Hareket ettiğimde parıldıyorlardı ve elbiseyi kesinlikle büyülü gösteriyorlardı.

"Neredeyse söyleyecek söz bulamıyorum," dedim, sesim yumuşaktı. "Sana bunun gördüğüm en güzel şey olduğunu söylemek gerçek olurdu ama yine de onu ne kadar sevdiğimi anlatmaya yetmezdi."

Leah Mae ellerini göğsünde kavuşturdu ve omuzlarını sıktı. "Gerçekten mi? Bunu mağazada denediğin anda, nasıl bir şey olabileceğine dair bir hayal kurdum. Seni kozandan çıkan bir kelebek olarak görmeye devam ettim."

Scarlett yanaklarındaki yaşları silerek, "Kahretsin, Leah Mae, şimdi makyajımı düzeltmen gerekecek," dedi.

Cassidy burnunu çekerek, "Benimki de," dedi.

Ellerimi belimde ve kalçalarımda gezdirdim. "Bunun ne kadar zaman aldığını hayal bile edemiyorum. İşçilik inanılmaz."

Leah Mae, "Bazı geceler geç saatlere kadar çalıştım," diyor. "Ama bunu yapmayı çok sevdim. Ve şu haline bak. Buna değdi."

"Teşekkür ederim," dedim. "Bunun anlamı çok büyük."

Annemle babamın yatak odasında birlikte hazırlanmayı bitirdik. Cassidy Scarlett'in saçını yaparken, Leah Mae de onunkini yaptı. Annem içeri girdi ve beni elbisemin içinde görünce gözyaşlarına boğuldu. O ve babam da dansa katılacaklardı - Bootleg'de yirmi bir yaşın üzerinde olan hemen herkes orada olacak gibi görünüyordu. Cassidy ve Leah Mae, hepsi tatmin olana kadar annemin saç ve makyajıyla uğraştılar.

"Hanımlar," diye seslendi babam aşağıdan. "Dışarıda şık bir limuzin var. Sanırım randevularınız geldi."

Merdivenlerden önce annem indi, gözlerini ortaya çıkaran güzel mavi bir elbise giymişti. Babam, bıyıkları düzgünce kesilmiş, takım elbisesi içinde şık görünüyordu ve onu hayranlıkla izliyordu. Annem aşağıya indiğinde ellerini tuttu ve uzun bir süre ona baktı.

"Her zamankinden daha güzel görünüyorsun," dedi, sesi yumuşaktı.

Diğer adamlar ön kapının yanında toplanmış, gözlerini bize dikmişlerdi. Bowie şık siyah bir smokin giymiş, Cassidy'nin mor elbisesine uygun mor bir papyon takmıştı. Devlin kayrak grisi takım elbisesi ve fötr şapkasıyla dergilerdeki mankenlere benziyordu. Jameson bile Bowie'ninkine çok benzeyen siyah bir smokin giymişti. Ceketinin cebinde, tıpkı Leah Mae'nin elbisesi gibi minik payetlerle parıltıyan uçuk pembe bir mendil vardı.

George diğer adamların arkasında bekliyordu. Koyu renk takım elbisesi geniş omuzlarına ve uzun boyuna tam oturuyordu. Yakasına tıpkı benim elbisemdeki gibi küçük altın bir kelebek ilıştirmişti. Leah Mae her şeyi düşünmüştü.

Scarlett merdivenleri çıktı. Tül etekli kısa kırmızı bir elbise ve kovboy çizimleri giymeyi tercih etmişti. Devlin elbiseyi üzerinden yırtmaya hazırmış gibi onu izledi.

Sırada Cassidy vardı, koyu mor elbisesi bacaklarının etrafında hışırdıyordu. Bowie'nin ona bakışı beni gülümsetti ve gözlerimden yaş gelmemesi için alt dudagımı ısırarak zorunda kaldım. Yüzü neredeyse mutluluktan parlıyordu, sanki dünyada kız kardeşimden daha iyi bir şey hayal edemiyormuş gibiydi.

Babamın anneme gözlerinde aynı parıltıyla baktığını kaç kez gördüğümü hatırladım.

Leah Mae soluk pembe elbisesiyle yürürken Jameson alt dudagını çiğnedi, kumaş ışıktaki parlıyordu. Sarı saçları uzun boyunu ve söğüt gibi gövdesini vurgulayacak şekilde yukarıdaydı. Onu kollarının arasına aldı ve yanağını onun yanağına bastırdı.

Sıra bende idi. Tüm gözler havaya kalkmış, benim inmemi bekliyordu. Kalbim ani bir gerginlikle çırpınıyor, karnım karıncalanıyordu.

Ayağım takılmasın diye elbisemin eteğini başparmağımla parmağımın arasına alıp hafifçe yukarı kaldırdım ve merdivenlerden aşağı indim. Nadiren topuklu ayakkabı giyordum ama çok yüksek olmayan bir çift bulmuştum, bu yüzden düşme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu hissetmiyordum.

Herkes izledi ama George'un gözleriyle karşılaştığım anda diğerlerini unuttum. Dünyada var olan tek şey oydu. Gülümsemesiyle köşeleri kırışan gözleri. Yanaklarını büzüştüren gamzeleri. Yüz ifadesi şaşkıncı, sanki ben olduğuma inanamıyormuş gibiydi.

Aşağıya indiğimde George öne çıktı ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Merhaba güzelim," dedi usulca.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve tenim heyecandan uğuladı. Bu gerçekten oluyordu. Ben, süslü bir elbise içinde, balo için yakışıklı bir eşle. Bugün ikinci kez, neredeyse nutkum tutulmuştu.

"Olağanüstü görünüyorsun," dedim ve bu o kadar hafif bir ifadeydi ki neredeyse yalan gibi geldi. Muhteşem görünüyordu. Nefis. Yakışıklı. Harikulade. Seksi. Beynimde çok fazla sıfat patladı. Onlara yetişemiyordum.

"Ah June Bug," dedi, sesi alçaktı. "Senin yanında ben bir hiçim. Bu gece bir hayal gibisin."

Erkekler balo temasını tamamen benimsemişlerdi ve her birimize bileğimize takmamız için birer çiçek korsajı getirmişlerdi. George benimki için elbisemle uyumlu, minik incilerle süslü beyaz ve şeftali çiçekleri seçmişti. Bileğimdeki bandı kaydırды, sonra eğilip alnımdan öptü.

"Hepiniz hazır mısınız?" Babam sordu. "Şoförünüz bekliyor."

Annem ve babam ayrı ayrı sürüyorlardı ama geri kalanımız dışarı çıkıp bizi bekleyen limuzine doluştuk. Daha önce hiç limuzine binmemiştim ve nereden bulduklarını merak ediyordum. Bootleg Springs'de bulunabilecek bir limuzin yoktu. Komşu bir kasabadan gelmiş olmalıydı.

Koltuklar pelüş deriydi ve içinde bir şişe şampanya bulunan bir buz kovası vardı. Şoför sokağa çıkarken Bowie herkes için doldurdu.

"Bir yere daha uğramamız gerekiyor," dedi Bowie. "Jonah ve Lacey'yi de alacağız."

O son çiftimizi almak için Lacey'nin evinde dururken geri kalanımız büyük limuzinde bekledik. Jonah koyu gri takım elbisesi ve kravatıyla çok hoş görünüyordu. Lacey ise yanları uzun yırtmaçlı açık mavi bir elbise giymişti. Arabaya bindiler ve yan yana oturdular. Şoför arkalarından kapıyı kapattı ve bir kez daha yola koyulduk.

Liseden birkaç dakika uzaktaydık, bu yüzden şoför daha uzun bir rota izlemiş olmalı ya da belki de kasabanın etrafında bir tur atarak bize şampanyamızı bitirmek için zaman verdi.

Liseye vardığımızda herkes gülüyordu, yanakları kızarmıştı. George arabadan inmeme yardım etti ve bana kolunu uzattı. Elimi dirseğinin kıvrımına sıkıştırdım, derin bir nefes aldım ve ilk resmi dansıma doğru yürüdüm.

Spor salonu bir balo için hayal ettiğim her şeye dönüştürülmüştü. Flamalar, balonlar, parıltıyan ışıklar. Büyük bir pankartta *Bootleg Springs Do-Over Balosuna Hoş Geldiniz yazıyordu*. Bir fotoğrafçı köşeye bir fon kurmuştu ve katlanır masalarda atıştırmalıklar ve içecekler vardı. Dans pistinin etrafında renkli ışıklar yanıp sönüyordu. Gibson, Hung ve Corbin küçük sahnede yerlerini almış, bir set çalmaya başlamışlardı bile.

Payetli balo elbiselerinden kiralık smokinlere ve elli yıl önceki orijinal balo kıyafetleri gibi görünen vintage kıyafetlere kadar her şeyi giyen çiftler dans ettiler, yediler, içtiler ve birbirlerine karıştılar. Annem ve babam oradaydı, kaçak içki çeşmesinin yanında el ele tutuşuyorlardı. Bernie O'Dell alışlagelmiş tulumunu bir ceviz gömlek ve yepyeni bir kot pantolonla değiştirmişti. Opal Bodine -Scarlett ile bir akrabalığı yoktu- siyah bir elbise giymiş ve saçına beyzbol şapkası yerine fiyonk takmıştı.

Büyükanne Louisa ve Estelle de oradaydı, ikisi de gümüş ve siyah giymişti. Wade Zirkel, Zadie Rummerfield'i getirmişti. Grubumuzun geldiğini gördü ve aniden diğer yöne döndü. Bootleg Justice kısa sürede unutulmadı.

Nereye baksam tanıdık yüzler gördüm. İnsanlar en güzel kıyafetlerini giymiş, dans ediyor, atıştırmalıklar atıştırıyor ya da punç ve kaçak içki içiyorlardı. Müzik havayı dolduruyor ve ışıklar süslemelerde dans ediyordu. Rhett Ginsler ile birlikte olmasına rağmen Misty Lynn Prosser'ın şarkı söylerken Gibson Bodine ile göz göze gelmesi bile geceden aldığım keyfi azaltmadı.

İnanılmazdı.

Gibson ve grubu yeni bir şarkıya başladı. *Tennessee Whiskey*.

"Gidelim mi?" George elimi tutup beni dans pistine doğru iterek sordu. "Sanki bu bizim şarkımızmış gibi hissediyorum."

Başımı salladım ve beni dans pistine götürdü. Bir eli belime gitti, diğeri elimi göğsüne bastırdı. Müziğin yavaş ritmiyle sallandık ve ben gözlerimi kapatıp kendimi hissetmeye bıraktım.

"Ee, ne düşünüyorsun?" George sordu.

"Ne hakkında?" Gözlerimi açtım ve ona baktım.

"Bütün bunlar," dedi.

"Bu harika. Bu dans fikrini kim bulduysa ona teşekkür etmeliyim."

George sırtıttı. "Bir şey itiraf edebilir miyim?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Evet."

"O bendim."

Ne demek istediğinin anlaşılması bir saniye sürdü. "Sen mi? Dans senin fikrin miydi?"

Hâlâ gülümseyerek başını salladı.

"Sen..." Neredeyse kelimeleri söyleyemiyordum, çok çarpıcıydı. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Evet, Haziran Böceği. Bunu senin için yaptım. Bu deneyimi yaşamayı istedim.

Ve bunu benimle birlikte yapmanı istedim."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve kendimi ağlarsam makyajımın bozulacağı gibi gülünç bir düşünceye kapılmış buldum. "Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en harika şey."

"Senin için bir ömür boyu sakladığım harika şeyler var. Sen benimsin, benim güzel küçük kelebeğim. Ve seni elimde tutmaya niyetliyim."

GEORGE

I

gerçekten dans etmeyi severdi.

Kollarım June'a sarılmış, onu kendime yakın tutuyordum. Müzik eşliğinde hareket ederken vücudu bana baskı yapıyordu. Biraz eğlenmiştik.

kaçak içki ve vişneli cheesecake fincanları için ölmek üzereydim. Etrafta dolaştım ve arkadaşlarımla sohbet ettim. Fotoğraf için poz verdiler. Şakalaştık. Güldük. Dans ettik. Mükemmele yakın bir akşamdı.

Bunu başardığım için kendimi biraz tebrik ettim. Görünüşe göre çoğu insan harika vakit geçiriyordu. Yirmili yaşlarının başından doksanlı yaşlarına kadar her yaştan Bootleg sakini gelmişti; bazıları çift olarak, bazıları gruplar halinde. Elbiseler, smokinler, takım elbiseler, şapkalar, bastonlar ve hatta küçük siyah papyonuyla etrafta koşuşturan birinin köpeği bile vardı.

Bunu June için gerçekleştirmiş olmak iyi hissettirdi. Bunu bir asistana yüklememiştim. Ayrıntıların çoğunu kendim halletmiştim. Elbette, planlama ve yürütmede pek çok kişi yer almıştı. Bunu tek başıma yapamazdım. Ama büyük bir fikrim vardı ve bunu gerçekleştirdim. Sadece aptalca bir dans olsa bile kendime olan güvenimi epeyce arttırmıştı.

Ama June'un bu gece kanatlanmış bir rüya gibi bana gülümsemesi, bunun hiç de aptalca görünmemesini sağladı.

Dans pistine ara verdik ve kenara çekildik. Parti hâlâ devam ediyordu ama Bowie ve Cassidy'yi uzun zamandır görmemiştim. Scarlett ve Devlin de erkenden ortadan kaybolmuşlardı. Limuzine hep birlikte binmiş olmamıza rağmen, her birimiz arabalarımızı liseye park etmiştik, böylece istediğimiz zaman buradan ayrılabilirdik.

Bowie'nin balo gecesi deneyimini tamamlamak için bir otel odası kiraladığını biliyordum. Ben de aynısını yapmayı düşündüm. Ama June'a baskı yapmak istemedim. Bu gece büyük bir vuruş yapmayı umuyor muydum? Tabii ki umuyordum. Onun için yanıp tutuşuyordum. Ama onun hazır olması benim ısrarlı ereksiyonumun baskısından çok daha önemliydi.

June kapıya doğru eliyle işaret ederek, "Görünüşe göre Jonah gidiyor," dedi.

Kıs kıs gülerек şansının yaver gittiğine dair bir şeyler söyleyecektim ama yalnızdı. "Lacey nerede?"

"Uh-oh." June başıyla dans pistini işaret etti.

Lacey, Jonah Bodine *olmayan* bir adamla sarmaş dolaştı.

"Kim o?" Ben sordum.

"Amos Sheridan. Cassidy'nin eski erkek arkadaşı."

Amos'un Lacey'yi tutuşunda hiçbir incelik yoktu. Birbirlerine yakın durmuşlardı, Lacey'nin kolları Amos'un boynuna sıkıca sarılmıştı, Amos'un elleri Lacey'nin sırtında neredeyse terbiyeli olamayacak kadar aşağıdaydı.

Tekrar kapıya baktım. Jonah durakladı, omzunun üzerinden dans pistine doğru bir bakış attı. Başını salladı ve gitti.

"Ah," dedim. "Berbat bir durum. Zavallı Jonah."

"Lacey Dickerson'ı baloya götürmemesi gerektiğini biliyordum," dedi June. "Belki de kuşkularımı kendime saklamamalıyım."

"Ona bir şey olmaz. Jonah iyi bir adam. Sadece doğru kızla tanışması gerekiyor."

"Katılıyorum. Ama Jonah'ı ektiği için Lacey'e bedel ödetmek için içimde güçlü bir istek var."

"Yavaşla, kaplan." Parmaklarımı yanağında gezdirdim. "Belki Bootleg Justice bu sefer bekleyebilir."

Ağzının kenarı küçük bir sırıtışla yukarı doğru çekildi ve gözlerinde muzip bir ışıltı vardı. "Kaçak Adalet'ten bahsetmişken... daha önce tüm bunları itiraf etmiştin." Süslenmiş spor salonunu işaret etti. "Benim de bir itirafım var."

"Öyle mi?"

"Andrea'nın davadan vazgeçmesini sağlayan bendim. Cassidy ve ben biraz araştırma yaptık ve *Jersey Chaser* web sitesinin ona ait olduğunu keşfettik." Alt dudağını çiğneyerek duraksadı. "Onunla bu konuda yüzleştim ve davayı bırakmayı kabul etti."

Kıkırdayarak onu kendime doğru çektim. "June Bug. Seninle ne yapacağım ben?"

"Kızgın mısın?" diye sordu bana bakarak. Gözleri büyük ve yuvarlaktı ama beni manipüle etmek için şirin görünmeye çalışmıyordu. June nasıl şirinlik yapılacağını bilmiyordu ve ben onun bu yönünü seviyordum. Gerçekten üzüleceğimden endişeleniyordu.

"Kızgın değilim." Eğildim ve alnından öptüm. "Sadece bana yasadışı bir şey yapmadığına söz ver."

"Cassidy oradaydı."

"Bu benim sorumu tam olarak yanıtlamıyor ama... tamam." Ayrıntıları bilmememin muhtemelen en iyisi olacağına karar vererek onu tekrar öptüm. "Arkamı kolladığın için teşekkürler."

"Bir şey değil."

Parmaklarını ön kolumda gezdirdi. Ceketimi çıkarmış ve kollarımı sıvamıştı. Dokunuşu sıcak ve baştan çıkarıcıydı.

Eğildim ve dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Bu gece onu yüzlerce kez öpmüştüm -o kadar güzel görünüyordu ki, ona karşı koymak imkânsızdı- ama bu öpücük farklıydı. Daha fazlasıydı. Dili ağızla benimkine sürtündü ve gömleğimi tutarak beni daha da yakınımaya çekti.

Etrafta onu istediğim gibi öpemeyeceğim kadar çok insan vardı. Elini tutarak onu bir çift kapıdan geçirdim.

Dolaplarla kaplı karanlık bir koridora çıktık. İçimde ilkel bir şey kükreyerek canlandı. June'u metal dolap kapılarından birine doğru ittim ve ağzına daldım. Boynumun arkasından tutup beni kendine çekti, sanki benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı.

Elleri göğsümden aşağıya, karın kaslarımdan üzerinden pantolonumun bel bandına doğru bir yol izledi. Zaten sertleşmişim ama ellerimi aletime yaklaştırmaması inlememe neden oldu.

"Belki de gitmeliyiz," dedim öpücükler arasında. "Mm-hmm."

İkimiz de öpüşmeyi kesmek için bir hamle yapmadık. Ama yalnız gibi görünüyorduk, bu yüzden birkaç dakika daha bir şeye zarar vermezdi.

Eli aşağı kaydı ve pantolonumun üzerinden sikimi yakaladı.

Hırladım. "June."

Sıktı. "Bunu istiyorum."

Kırmızı bir şehvet sisi görüşümü renklendirdi. O sikimi ovarken ben de boynundan aşağıya doğru öptüm. Ellerim vücudunda dolaştı, ama çok fazla şey vardı

Elbise. Yoluma çıkıyordu.

Eve nasıl döneceğimden emin değildim. Kanım kaynıyor, o ovdukça ve sıkıldıkça ereksiyonum zonkluyordu. Beni kesinlikle aklımdan çıkarıyordu.

"Gitmeliyiz," dedim boynuna karşı, sonra dilimi teninde gezdirdim.

"Nerede?" diye nefes

aldı. "Eve."

"Çok uzak."

Sesinde hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım. Bu kadar çaresizlik. Kelimenin tam anlamıyla beni taşaklarımdan yakalamıştı. İsteddiği her şeyi yapardım. Ama... burada?

"Nereye gitmek istiyorsun, bebeğim?"

diye sordum. "Hadi gel."

Elimi tuttu ve beni koridordan aşağıya doğru götürdü, neredeyse topuklu ayakkabılarıyla koşuyordu. İlk denediği kapı kilitliydi. İkinci kapı karanlık ve boş bir sınıfa açılıyordu. Sıralar beyaz bir tahtaya bakıyordu ve pencerelerin panjurları çekilmişti.

Kapı kapanır kapanmaz June gömleğimi kaptı ve düğmelerini açmaya başladı.

"Vay canına, June Bug." Nefes nefese kalmıştım, onun için yanıp tutuşuyordum ve birazdan olacıklara kendimi tamamen kaptırmıştım. Ama ne yaptığını bildiğinden emin olmak istedim. "Burada ikinciliğe mi yoksa üçüncülüğe mi koşuyoruz?"

Son düğmede durdu ve bana baktı. Loş ışıktaki gözleri neredeyse parlıyordu. "Sayı yapmanı istiyorum, George."

Oh, lanet olsun.

Kollarımı çekiştirerek kollarımdan aşağı indirirken yutkundum, beni soymak için çok uğraştı. "Emin misin?"

"Evet." Kemerime saldırdı ama gözlerime bakarak durakladı. "Düşünme. Sadece hisset."

"Evet, bebeğim."

Kollarından tutarak onu sertçe öptüm. Sonra fermuarlar indi, o elbisesinden sıyrıldı ve ben de pantolonumu çıkardım. June külotunu neredeyse yırtarcasına indirirken ben cüzdanımdaki prezervatifi arıyordum.

Onu kaldırdım ve masanın kenarına oturttum. Aletimi iç çamaşırdan kurtardı ve ben folyoyu yırtıp açarken birkaç kez okşadı.

Paket. Prezervatifi takmamı izlerken dili dudaklarında dans ediyordu.

Bacaklarını araladı ve ben de yaklaştım. Sikimi tuttum ve klitorisini okşayarak ona sürtündüm.

Başını arkaya yasladı, gözlerini kapattı ve bir iç çekti. "Oh, George."

"Bunu mu istiyorsun?" diye sordum, sesim sert ve alçaktı. "Evet."

"Bana bak." Aletim hâlâ bir elimdeydi, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve başının arkasını tuttum. Gözlerimin içine bakmasını ve söylemesini istiyordum. "Bana ne istediğini söyle."

Sesi nefes nefese ve arzu doluydu. "Seninle cinsel ilişkiye girmek istiyorum."

Sadece June Tucker tarihteki en seksi olmayan kelimeyi alıp onu çok seksi hale getirebilirdi.

Kıçını tuttum, sikimin ucunu girişiyle aynı hizaya getirdim ve yavaşça içeri ittim. Ben derinlere batarken bacakları etrafımı sardı.

"Evet, George," diye fısıldadı. "Evet, evet, evet."

O evetlere ihtiyacım vardı. Onları duymaya ve doğru olduklarını bilmeye ihtiyacım vardı.

Amı sıcacık ve sımsıkı sarmıştı beni. Yarısına kadar çektim ve tekrar soktum, zevk iniltilerinin tadını çıkarıyordum. Dışarı, sonra tekrar içeri. Omuzlarımı tuttu, gözleri kapalıydı, saçları yüzünün etrafına tatlı bukleler halinde dökülüyordu.

"Çok güzelsin," dedim.

Gülümsedi. "Bu çok iyi hissettiriyor." "Bebeğim, daha yeni başlıyoruz."

Kıçını iyice kavradım ve kalçalarımı kullanarak içine girdim. Her hamle içimde şok etkisi yaratan bir his dalgası yaratıyordu. Hızımı artırarak içine girdim, küçük iniltileri ve inlemeleri bir Superbowl kalabalığının kükremesinden daha iyiydi.

"Hâlâ benimle misin, bebeğim?"

diye sordum. "Evet. Çok iyiyim."

Isınıyordu, duvarları ereksiyonumun etrafında sıkılaşıyordu. Boynundan aşağı, göğüslerine doğru bir pembelik süzüldü.

"Evet, George," dedi tekrar. "Daha fazla."

Tutuşumu sıkılaştırdım ve onu daha sert dövdüm. Daha hızlı. Her darbede homurdanıyordu. Masa yere sürtünüyordu.

Geriye yaslandı, hâlâ omuzlarımı tutuyordu ve aramıza baktı. Parlayan şaftımın onun içinde kayboluşunu izledim ve neredeyse o anda beni çözüyordu.

"Oh, bunu hissettim," dedi. "Ereksiyonun nabız gibi atıyor."

"Şu anda içine boşalabilirim," dedim. "Ama önce seni boşaltacağım."

Tek cevap hızlı nefes alışığıydı. Meme uçları sertleşmiş, teni pembeleşmişti. İçine girerken klitorisini okşamak için aramıza uzandım.

"Aman Tanrım, George. Bu... evet. Oh, evet lütfen daha fazla."

Vücudu benimkiyle birlikte hareket ediyor, kalçaları benim itişlerimle aynı anda sarsılıyordu. Onu hissederken kendimi kaybettim. Omuzlarıma batan parmaklarında. Vücudunun sıcaklığında ve en mahrem yerlerinin tatlı okşayışında.

Gözlerimiz kilitlendi. Ona karşı ilkel bir bağ hissettim. Bu seksten çok daha fazlasıydı. Sanki ben onu becerirken o da benim içime uzanmış, ruhumu sarmıştı.

Bu andan önce de onu seviyordum. Ama bu anlaşmayı mühürledi. Sonsuza dek onun olmuştum.

"Seni seviyorum, June."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Bebeğimin boşalması gerekiyor mu?" Ritmik itişlerimi sürdürerek klitorisini tekrar okşadım. Kendimi tutmak zordu. Onun içinde patlamak istiyordum.

"Evet. Lütfen, George."

Onu daha sert dövdüm, sikimi derinlere sokmak için kalçalarımı esnetiyordum. Kukusu sıkıştı -sertçe- ve başını geriye attı.

"Evet. Tanrım, evet."

Bir kez daha ittim ve çözüldüm. Kalçalarını sıkıca tuttum ve tekrar tekrar içine girdim. Homurdanıyor, hırılıyor, masayı yere sürüyordum. İçine boşaldığımda tüm o sıcak gerilim patladı, görüşüm bulanıklaştı.

Orgazmım azaldı ve June'u kendime çektim. Bana sıkıca sarıldı, bana karşı sert nefes alıyordu. Vücudumu onun etrafına sarmak ve asla bırakmamak istedim.

Ama onun eski lisesinde bir sınıftaydık.

Teması kesmek istemeyerek geri çekildim ve yüzüne dokundum. "June, bu inanılmazdı."

Yüzündeki saf mutluluk ifadesi hayal edebileceğim her şeyden daha iyiydi. Binlerce taraftarın benim adıma tezahürat yaptığı maçı kazandıran golü atmaktan bile daha iyiydi. Her şeydi.

"George, ben yaptım."

"Kesinlikle öyle, bebeğim. Nasıl hissediyorsun?"

Kirpikleri dalgalandı. "Çok iyi. Çok... sıcak ve rahat. Bu üçüncü aşamadaki orgazmdan çok daha iyiydi. Bacaklarım çalışıyor mu bilmiyorum."

Kıkırdadım ve çekildim, sonra prezervatifi çıkardım. Onu burada atmak zorunda kalmanın garipliği, içinde yüzdüğüm orgazm yüksekliğinden tamamen ağır basıyordu.

Hâlâ şaşkınlık içindeydik, çabucak giyindik. Banyoda kısa bir mola verdikten sonra dışarı çıktım ve onu kollarıma aldım.

Burnuna bir öpücük kondurmak için eğildim. "Artık gitmeye hazır mısın?" "Evet," dedi, ağzı seksi bir gülümsemeyle açıldı. "Daha fazlasını istiyorum."

HAZİRAN

George içimde derinlerde bir şeyin kilidini açmıştı. Uzun zamandır bastırılmış bir cinsel canavar. Az önce yaptığımız inanılmaz sekse rağmen, doymamıştım.

İçim erimişti - tüm ısı, basınç ve yanma
İhtiyacım var. Arabasına doğru yürüdüm, ellerim onun ellerinde kenetlenmişti, onu tekrar içimde hissetme fikri beni tamamen meşgul ediyordu. Onu ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Bunu ne kadar istediğimi. Ve şimdi daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Çok daha fazlası.

Evime giderken kendimi zor tutuyordum. Sadece birkaç dakikaydı ama uzanıp pantolonunun fermuarını açmak istedim. Kıyafetlerinin arasından ereksiyonunu okşamakla yetindim, tekrar sertleştiğini fark etmekten mutluydum.

Eski lisemdeki boş bir sınıf, sonunda karşılıklı olarak tatmin edici bir cinsel ilişki yaşayacağımı tahmin ettiğim yer değildi. Ama bunun garip bir mantığı vardı - bilinçaltımın anladığı bir şey. Önceki cinsel deneyimlerimin hepsi geleneksel yerlerde olmuştu. Bir yatakta, kapalı bir kapının ardında.

Yasak bir yerde seks yapmanın tehlikesi ve heyecanı ile ilgili bir şey -o odada İngilizce dersi almıştım- kabuğumdan çıkmama yardımcı olmuştu. Bunu biriyle yapamayacağıma dair korkumu hafifletmişti. George beni bir masanın üstünde becerirken orgazm olabiliyorsam, daha tipik bir ortamda cinsel deneyimden kesinlikle zevk alabilirdim.

Ve bunu tamamen planlamıştım.

George arabayı park ederken inledi. Erkekliğini sıkkan elimin bununla bir ilgisi olabilirdi.

"June Bug, bu gece beni deli ediyorsun."

"Ben de kendimi biraz dengesiz hissediyorum."

Eğildi ve beni öptü, dili alt dudağımın üzerinde gezindi. "Aklını kaçırmış halini seviyorum."

Arabada seks yapmak son derece cazipti ama bundan sonra bir yatak istiyordum. Çarşafın üzerine uzanmak ve ilk seferinde olması gerektiği gibi bana dokunmasına izin vermek istiyordum.

Dışarı çıktık ve içeri girdik. Jonah normal kıyafetlerini (uzun kollu tişört ve eşofman) giymiş ve anahtarlarını çıkarmıştı.

"Merhaba Jonah," dedim. "Lacey'nin seni Amos Sheridan için terk etmesine üzüldüm, gerçi onunla çıkman fikri hoşuma gitmemişti. Daha iyisini yapabilirsin, bundan oldukça eminim."

"Teşekkürler, Juney."

George'un eli aşağı kayarak kıcımlı kavrıldı.

Nefes nefese kaldım, sonra Jonah'nın anahtarlarını işaret ettim. "Gitsen iyi olur. George ve ben yukarı çıkıp bol bol seks yapacağız."

George sıkıldı.

Jonah'nın yüzü kızardı ve başını salladı. "Evet, o zaman kesinlikle dışarı çıkıyorum. İyi eğlenceler."

Jonah'ın gitmesini bekleyerek vakit kaybetmedim. George'un elini tuttum -her ne kadar kıcımlı bu şekilde tutması hoş bir his olsa da- ve onu doğruca yatak odama götürdüm.

George kapıyı tekmeleyerek kapattı ve ceketini yırtıp yere attı. Ben gömleğinin düğmelerini bir kez daha açarken o da elbisemin fermuarını indirdi.

Elbisem ayaklarımın dibinde yerde birikti. Ayakkabılarımızı çıkardık ve geri kalan giysilerimizi soyduk. Beni kendine doğru çekti, ten tene temas heyecan vericiydi.

Elleri vücudumda gezinirken dudakları dudaklarımı okşadı. Rahatlamıştım, dikkatliydim, tamamen anın içindeydim. Her hissi, her ince değişimi ve hareketi hissedebiliyordum.

"Seni tatmam gerek," diye homurdandı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarımı ayırdı. Birden ağzı üzerimdeydi ve sanki yeni bir mutluluk seviyesine ulaşmış gibiydim. Dili klitorisime sürtünyor, sıcaklık ve ıslaklık beni hiç hayal etmediğim şekilde uyarıyordu.

Bacaklarım titriyordu ve ayakta kalabileceğimden emin değildim. Ama onun durmasını istemiyordum. Nefes nefese kaldım, ağzına doğru hareket ettim, dilinin garip ve inanılmaz bir sihir yaptığını hissettim.

Bana karşı hırlayarak bir parmağını içeri kaydırıldı. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı, başım geriye düştü. Tanrım, bu işte çok iyiydi. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

İkinci parmak neredeyse beni çözüyordu. Kıvrıldılar ve okşadılar, diliyle senkronize hareket ettiler. O kadar iyi hissettirdi ki, orada ölebileceğimi düşündüm. Gerginlik arttı -sıcak bir duygu girdabı- dönüyor, inşa ediyor, beni uçurumun kenarına getiriyordu.

Hiç uyardıktan durdu. Akıcı bir hareketle ayağa kalktı, beni yakaladı ve yatağa fırlattı. O başka bir prezervatif çıkarıp takarken ben nefes nefese yatıyordum.

Hemen içeri girmedim. Yine bacaklarımın arasını yalayarak alçaktan başladı. Tadımın ne kadar güzel olduğunu mırıldandı. Sonra yukarı doğru ilerledi, tenimi yaladı ve öptü. Elleriyle beni hissediyordu. Gözlerimi kapattım, kendimi tamamen kaybettim. İşte bu. Onunla istediğim şey buydu. Teslimiyet. Aramızda duvarlar olmasın. Sadece bedenlerimiz tepki veriyor, bağlanıyordu. Sevgi.

Bu samimiyetti.

"Hâlâ benimle misin bebeğim?" diye sordu göbeğimi yalayarak.

"Seninleyim George. Buradayım, sizinleyim."

Göğüslerime doğru ilerledi ve onlara ilgi gösterdi. Kalçasını bacaklarımın arasına yerleştirerek ona sürtünmeme izin verdi. Bu yeterli değildi.

-Daha fazlasına ihtiyacım vardı ama o meme uçlarımı yalayıp emerken ihtiyacım olan yerde bana baskı yaptı. Bacağına doğru eğildim, klitorisimi tenine sürttüm.

"George, daha fazlasına ihtiyacım var." "Mm, benim de, bebeğim."

Boynuma uzandı ve boğazımın dibindeki hassas deriyi dişledi. Aleti bacaklarımın arasındaydı ve açıklığımla alay ediyordu. Beni öpüp yalarken inledi. Dişlerinin sürtünmesi beni onun altında kıvrandırılıyordu.

Hiç bu kadar çılgın ve kontrolden çıkmış olmamıştım. Onun için çaresizdim, beni sikmesi için yalvarmaya hazırdım. Hiç bu kadar utanmazca seksi hissetmemiştim, hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Becer beni, lütfen," diye fısıldadım.

Boynuma doğru inledi ve sertçe içime girdi. Sırtını kavradım, gözlerim kapalıydı, tüm düşünceler aklımdan çıkmıştı. Kalın ereksiyonu beni gererek açtı, basınç son derece tatmin ediciydi.

"Tekrar söyle," dedi.

"Becer beni, George."

"Aman Tanrım."

Tekrar tekrar içime girdi, her hamlesinde hırıliyordu. Vücudu benimkinin üzerindeydi, büyüklüğü en iyi şekilde eziciydi. Tükenmişim, tamamen ele geçirilmişim. Her parçama sahipti ve ben de bunu ona isteyerek verdim.

"June, amın çok iyi hissettiriyor," dedi kulağıma alçak sesle.

Sözleri ateşimi daha da körükledi. Bacaklarımı beline doladım ve sıkıca tuttum, her hamlesi zevke doğru muhteşem bir yolculuktu. Karyolam duvara çarptı, George homurdandı, ben inledim ve sızlandım.

Doruğa ulaştım -yine- içim erimişti. Sıcaktan bunalmışım, baskı o kadar yoğundu ki zar zor dayanabiliyordum.

"Daha fazla," dedim. "Bana

daha fazlasını ver." "Seni

seviyorum, June Bug."

"Ben de seni seviyorum."

Sırtı sertleşti ve sikinin içimde attığı belli belirsiz nabızı hissettim. Sanki kalınlaşmış gibiydi, shaftı uzuyor ve genişliyordu. İnanılmaz bir histi.

"Evet," dedim. "Seninleyim."

"Benimle gel bebeğim," dedi. "Seni hissetmek istiyorum."

Gerilim arttı, sıcak sinir yumağım duygularla titreşiyordu. İçeri girip çıkıyor, bana ihtiyacım olan her şeyi veriyordu. Arzuladığım her şeyi. Sert, kaba ve yoğundu ve her saniyesini sevdim.

Duvarlarım onun ereksiyonunun etrafında sıkıştı, orgazmımın ilk dalgası üzerime yıkıldı. Zevkin acelesi, sanki beni alıp götürecekmiş gibi ona tutunarak ağlamama neden oldu. Benim doruk noktam onunkini tetikledi ve vücudunu serbest bırakarak sertçe içime girdi.

Senkronize bir şekilde hareket ettik, birbirimizi tuttuk ve bıraktık. Zevk dalgaları vücuduma yayıldı ve beni kollarında titrer halde bıraktı. İçimde orgazmını yaşarken kasları esnedi ve sıkılaştı. Aletinin darbeleri neredeyse tekrar boşalmamı sağlıyordu, alçak hırıltıları erotik ve tatmin ediciydi.

Beni sıkıca tutarak son bir kez daha içime girdi. Çekip gittiğinde beni nefes nefese bıraktı, gözlerim hâlâ kapalıydı.

Bir dakika sonra geri dönmüş, beni kollarının arasına almıştı. Gözlerim çırpınarak açıldı. Nefesimi tutarken göğsünün üzerinde daireler çizdim.

"Bu inanılmazdı," dedi, sesi dehşet içindeydi. "June Bug, ben hiç... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Ona sokuldum, hissettiklerimi seviyordum. Mutluluk içinde sürükleniyordum. "Ben de öyle."

Alnımdan öptü ve sıktı.

İşte bu kadar. Başardım. George'la karşılıklı olarak tatmin edici bir seks yapmakla kalmamış, zihnime diktiğim bariyeri de aşmıştım. Onunla hem duygusal hem de fiziksel olarak yakın bir ilişki yaşayabilirdim. Az önce harika bir cinsel deneyim yaşamıştık ama bunun çok ötesine geçmiştik. Birbirimize bağlanmıştık.

Birbirimize bağlanmıştık.

Sahip olamayacağımdan çok korktuğum şey buydu. Ama doğru adamın -bu harika, güzel adamın- bana yolu gösterecek kadar sabırlı olması gerekiyordu.

HAZİRAN

H Gecenin serin havasında binlerce mum titriyordu. Bootleg Springs'in çoğu, sahilden kütüphaneye kadar uzanan Lake Drive'ı dolduruyordu. Trafiğe kapatılmış olmasına rağmen gereksiz bir önlemdi. Etrafta araba kullanacak kimse yoktu. Hepsi buradaydı, yan yana duruyorlardı, ellerinde mumlar vardı.

Callie Kendall'ı onurlandırmak için mumlar.

Abbie Gilbert'ın Callie olmadığını kanıtlayan DNA kanıtıyla Cassidy'ye gitmiştim. Cassidy ilk başta bana işleri yetkililere bırakmam, doğru kanıt toplama ve mahkemede kabul edilebilirlik konularında öğütler vermişti. Ama gerçeğin ortaya çıkmasının en iyisi olduğunu da kabul etmişti.

Yargıç ve Bayan Kendall'a haberi veren babamızdı. Anlaşılır bir şekilde şok olduklarını söylemişti. Ertesi gün bir açıklama yaparak Abbie Gilbert'in eylemlerinden dolayı derinden yaralandıklarını söylemişlerdi. Suç duyurusunda bulunmayı planlayıp planlamadıklarını henüz duymamıştık ve şu ana kadar halk arasında görülmemişlerdi.

Hikâye ortaya çıktığında, haber siteleri ve bloglar onu yalayıp yutmuştu. Callie'ye ne olduğuna dair teoriler kadar Abbie'nin bunu nasıl başardığına dair teoriler de vardı.

Annem babamla birlikte halka açık bir kasaba toplantısı düzenlemiş ve kasabaya gerçeği anlatmışlardı. Birinin Callie'nin kimliğine büründüğü haberi şaşkınlık ve Kaçak Adalet çağrılılarıyla karşılanmıştı. Ama babam barış yanlısıydı, kalabalığı sakinleştirmişti. Herkesin Abbie'ye karşı hissettiği öfkeyi Callie Kendall için şefkat ve umuda dönüştürdü.

Kayıp vakası resmen yeniden açılmıştı. Bodine'ler bu haber karşısında şaşırmamış ama kararlı görünüyorlardı. Merhum babalarının olaya karışıp karışmadığına dair sorular hâlâ cevaplanmamıştı ve bu durum onları bir kez daha gizemin ortasına itmişti.

Ertesi gün Millie Waggle ve Dottie Leigh kasabayı el ilanlarıyla donattı. *Callie için mumlar* diyorlardı ve bu gece herkes buradaydı.

Elimde mumumla George'un yanında dururken şehrimle gurur duyuyordum. Biz buyduk işte. Sokaklarımızda serbest dolaşan bir tavuğumuz vardı, kasabamızın eğlencesi ev yapımı içkiydi ve bar kavgaları yağmur kadar yaygındı. Ama birbirimize destek olurduk. Birbirimize değer verdik. Burası evimizdi. Tuhaf kızın bile bir yerinin olduğu, en iyisine inanan ve her zaman umut besleyen insanların arasında bir ev.

Bodine'ler hep birlikteydi ve birleşik bir cephe sergiliyorlardı. Bowie kolunu Cassidy'ye dolamıştı. Scarlett ve Devlin el ele tutuşmuşlardı, Scarlett'in her zamanki ateşi bastırılmıştı. Leah Mae kollarını Jameson'ın beline dolamış, başını onun göğsüne yaslamıştı. Jonah'nın bir elinde bir mum vardı, diğer eli ise cebindeydi. Her zamankinden daha öfkeli görünen Gibson'ın yanında duruyordu. Babasının hâlâ Callie'nin davasında şüpheli kişi olduğu gerçeğini gündeme getirmeye cesaret ediyormuş gibi, göz teması kuran herkese ters ters bakıyordu.

George ve ben Bodine'lerle birlikte durduk. Ailelerimiz arasındaki bağı her zamankinden daha fazla hissettim. Sadece kız kardeşim çok da uzak olmayan bir gelecekte Bodine olma yolunda ilerlediği için değil. Çünkü bu kasabadaki diğer iki aileden çok daha fazla birbirimize bağlıydık, Tucker'lar ve Bodine'ler. Ortak tarih, dostluk ve geçmişin bizim için geleceğimizi yazmak zorunda olmadığına dair bir inançla birbirimize bağlıydık.

Shelby, George'un kız kardeşi, onun diğer tarafındaydı. Geçen yıl medya sirkinin en sonunda Bootleg Springs'e gelmişti. Bu sabah geri gelmişti. İlk tanışmamızdan sonra onunla fazla konuşma fırsatım olmamıştı. Ama o burada bir tür araştırma yapıyordu. Daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

Scarlett ve Jonah ona yan gözle baktılar, ama bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Aslında birkaç kişi ona şüpheyle bakıyordu. Belki de onu hatırlamıyorlardı ve kasabamız için bu kadar özel olan bir gecede neden burada olduğunu merak ediyorlardı.

Caddenin karşısına baktım ve Henrietta VanSickle'ı fark ettim. Grubumuza baktı, bakışları yoğundu. Onu aylardır kasabada görmemiştim.

O

Bootleg Springs'in dışında yaşayan bir münzeviydi. Söylentilere göre sessizlik yemini etmiş. Onun konuştuğunu hiç duymamıştım. Henrietta'nın dağlardaki sessiz ve yalnız yaşamında her zaman biraz çekici bir şeyler olmuştu.

Ama onun gibi tamamen içime kapanmış olsaydım kaçıracağım şeyleri bir düşünün. George'u özlerdim. Ve bu bir trajedi olurdu.

Nöbet bittiğinde kalabalık dağılmaya başladı. George ve ben göl kenarında bir pansiyonda kalan kız kardeşine veda ettik. Cassidy geri kalanımıza yarım saat içinde onunla Red House'da buluşmamızı söyledi.

George'u Scarlett'in sahip olduğu küçük kiralık eve yönlendirdim. Gölün çevresindeki diğer kiralık evlerin çoğundan uzakta, şirin, küçük bir kulübeydi. Oraya vardığımızda uzun yol arabalarla doluydu.

Herkes ayaklarını sürüyerek içeri girdi. Kasabadaki tüm işyerleri kapalıydı ama birileri sucuklu ekmek ve sandviç bulmayı başarmıştı. Başka biri de bira ve limonata getirmişti.

Yiyecek ya da içecek isteyen herkes aldı ve küçük oturma odasına yerleştik. Jameson ve Scarlett küçük masada oturmuş, çörekleri karıştırıyorlardı. Leah Mae, Gibson'ın yanındaki kanepeye oturdu. Jonah ayaktaydı ve bilinçaltında kendini üvey kardeşlerinden ayrı tutup tutmadığını merak ettim. Devlin soğuk şöminenin önündeki ocakta, Bowie ise bir koltukta oturuyordu.

George ve ben yerde bir yer bulduk. Kolunu bana doladı ve beni daha da yaklaştırdı.

Cassidy ayağa kalktı ve odaya göz gezdirdi. "Geldiğiniz için teşekkürler. Hepimiz aynı yerde olduğumuz için bazı şeyleri açıklığa kavuşturmanın iyi olacağını düşündüm."

George yanıma kaydı. "Gidebilirim eğer..."

"Kalabilir," dedi Gibson, sesi hırçınlaşmıştı.

"Katılıyorum," dedi Bowie. "Artık hepimiz bu işin içindeyiz."

Cassidy kollarını kavuşturdu, yüz ifadesi ciddiye. Yardımcısı Tucker'ın yüzü. "Şimdilik bunların hiçbiri bu odadan çıkmayacak. Anlaştık mı?"

Herkes başıyla onayladı.

"Tamam, işte buradayız. Callie hâlâ kayıp. Hepimiz Jonah Sr.'ın onun hırkasını aldığını biliyoruz. DNA kanıtları üzerinde onun kanı olduğunu gösteriyor. Parmak izlerinin Connie'nin arabasında olduğunu da biliyoruz. Abbie Gilbert'ın Jonah'ın onu şehir dışına götürdüğü hikayesi her şeyi açıklıyor gibiydi. Ama tabii ki hiçbiri

bir kısmı doğruydu. Yani hala kazağın neden onlarda olduğunu ya da parmak izlerinin neden arabada olduğunu bilmiyoruz."

Herkes rahatsız bir şekilde yer değiştirdi.

"İşler daha da kötüye gidiyor." Cassidy derin bir nefes aldı. "Bir hafta önce New York'un taşrasında genç bir kızın kalıntıları bulundu. Eskiden kırsal bir bölgeydi ama şimdi bir inşaat alanı. Yeni evler yapılıyor. Ekiplerden biri bir cesetle karşılaşmış."

"Tanrım," diye mırıldandı biri. Kim olduğundan emin değildim.

"Kalıntılar kısmi bir iskelet. Kimlik tespiti için DNA örneği ya da diş kayıtları almak için yeterli değil. Ama on iki ya da on üç yıldır orada olduğunu tespit edebildiler. Cinsiyeti ve yaklaşık yaşı Callie'ye uyuyor. Ve Jonah Sr.'ın hız cezası aldığı yerden yaklaşık 20 mil uzakta bulundu. Callie'nin dosyasını yeniden açtıktan kısa bir süre sonra aradılar. Yeterince yakın bir eşleşme olduğu için bizi uyardılar."

Gibson'ın yüzü kızardı ve yumruklarını sıktı. Bowie ellerini yüzünde aşağı yukarı ovuşturdu. Jonah ensesini ovuşturdu - babasının yaptığını hatırladığım bir hareketti bu. Leah Mae uzandı ve Jameson'ın bacağını ovdu. Biraz yeşil görünüyordu. Scarlett'in gözleri yaşlarla parlıyordu ve Devlin kolunu ona dolamak için ayağa kalktı.

"Tanrım, ben sadece..." Scarlett sesi alışılmadık bir şekilde titreyerek konuştu. "Callie'nin hayatta olduğunu sanıyordum, ama şimdi..."

"Tanrım," diye mırıldandı Bowie.

Gibson yere baktı, çenesi gergindi. Sinirlenecek mi diye merak ettim ama kıpırdamadı.

"Demek öyle," dedi Jameson. "Babam yapmış olmalı-"

"Kanıtlar kesin değil," diyerek sözünü kestim. "Oldukça kesin, Juney," dedi Gibson.

"Söz konusu kalıntıların kimliği kesin olarak tespit edilene kadar-"

Gibson, "Onu oraya götürdü ve cesedini attı," dedi. Onun Sesi öfke doluydu, buz mavisi gözleri soğuk çelik gibiydi.

George'a doğru geri çekildim.

"Sakin ol Gibs," dedi George.

"Sikerim böyle işi." Gibson ayağa kalktı, Jonah'ı iterek geçti ve kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

Herkes rahatsız edici sessizlikte yer değiştirdi, çarpan kapının sesi odada yankılandı. Ya da belki sadece kafamın içinde yankılanıyordu.

"Neden her zaman işleri daha da kötüleştirmek zorunda?" Scarlett mırıldandı. Jameson, "Ona sakinleşmesi için zaman vereceğim, sonra gidip onunla konuşacağım," dedi.

Scarlett ona zayıf bir gülümseme verdi. "Teşekkürler, Jame."

Cassidy, "Hepiniz, tüm bu olanlar için çok üzgünüm," dedi. "Keşke haberler farklı olsaydı. Onun hayatta olduğunu ve babanızın bu olaydaki rolünün açıklandığını düşündüğümüzde çok rahatlamıştık."

"Bu senin hatan değil." Bowie onun yanına geldi ve kolunu omuzlarına doladı. "Cevaplara ihtiyacımız var Cass. İyi ya da kötü, gerçekte ne olduğunu öğrenmeliyiz ki hepimiz hayatımıza devam edebilelim."

"Bir şey daha var," dedi Cassidy. "Bowie'yle annenizin eski GPS'ini bulduğumuzu biliyorsunuz. Öldüğü gün gittiği yer oradaydı. -Baltimore'daki Four Seasons Oteli."

"Neden oraya gitmiş olsun ki?" Jameson sordu.

"Başta bunun bir anlamı olduğunu düşünmemiştim," dedi Cassidy. "Callie gizemi sözde çözülmüşken, annenin kazası ile Callie'nin davası arasında bir bağlantı olduğunu düşünmemiştim. Ama June bana kadının bir sahtekâr olduğunu söyledikten sonra düşünmeye başladım. Biraz araştırma yaptım ve o gün Four Seasons'da bir hayır etkinliği varmış. Connie'nin iyi bir kalbi olduğuna eminim ama şehirdeki pek çok süslü hayır yemeğine katıldığını hatırlamıyorum."

"Hayır," dedi Bowie.

Cassidy, "Neyse ki çok sayıda kayıt tutuyorlar, bu yüzden etkinlikten bir konuk listesi çıkarabildim," dedi. "Bayan Kendall o gün oradaydı."

"Sence annemiz oraya Bayan Kendall'ı görmeye mi gitti?" Scarlett sordu. Cassidy, "Öyle görünüyor," dedi. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz ve Bayan Kendall'la konuşuyor, nedenini bilmiyoruz. Ama görünüşe göre Bayan Kendall ile konuşmak için dışarı çıkmış ve eve dönerken kaza geçirmiş."

"Bu konuda mantıklı olalım," dedi Bowie. "Diyelim ki babam bir şey yaptı. Belki Callie'yi bilerek öldürmedi. Belki de bir kazaydı. Ya olanları saklamaya çalıştıysa ve annem öğrendiyse? Eğer annem gerçeği öğrendiyse, Bayan Kendall'a söylemeye karar vermiş olabilir."

"Bunu önce o mu yapardı?" Jonah sordu. "Ya da polise gider miydi?"

"Peki Bayan Kendall'a söylediyse, Kendalllar neden bir şey yapmadı?"

Jameson sordu. "Madem annemden gerçeği öğrendiler, neden polise söylemediler? Soruşturmanın bitmesini istediklerini söylediler. Eğer bitirebilselerdi

Annemden gelen kanıtlarla, neden bu konuda sessiz kalıyorsun?"

"Annem öldüğü için mi?" Scarlett sordu. "Hikayeyi doğrulamak için burada değil miydi?"

"Sanırım," dedi Bowie. "Ya da belki Bayan Kendall anneme inanmamıştır.

Ya da belki annem fikrini değiştirdi ve söylemedi."

"Babamı korumaya karar vermiş olabilir," dedi Jameson, sesi kısıktı. "Belki de oraya kadar gitti ve Bayan Kendall'la konuşmadan önce geri döndü."

Cassidy Bowie'ye baktı ve o da başıyla onayladı. "Size karşı dürüst olmak zorundayım. Annenizin geçirdiği kazanın bir kaza olup olmadığını bilmiyorum. Yolda hiç fren izi yoktu."

"Ne?" Scarlett çığlık attı. "Birinin onu yoldan çıkarmış olabileceğini mi söylüyorsun?"

Cassidy, "Bu bir olasılık," dedi.

"Adli tıp laboratuvarı arabayı yeniden incelediğinde bir şey buldu mu?" Devlin sordu. "Yoldan çıkmaya zorlanıp zorlanmadığını bize söyleyecek bir şey?"

"Sonuçlar *yetersiz çıktı*," dedi Cassidy, kelimeyi vurgulayarak. "Bunu yüksek sesle söylemekten bile nefret ediyorum," dedi Jameson, sesi kısıktı. "Ama

Annem bilerek yoldan çıkmış olabilir mi?"

"Annem böyle bir şey yapmazdı," dedi Scarlett. "Hayal kırıklıkları yaşadığını biliyorum ama bizi asla böyle bırakmazdı."

"Bence Scarlett haklı," dedi Bowie. "Annem hayattan vazgeçmeyecek kadar inatçıydı. Babamdan bile asla vazgeçmedi. Tam olarak değil."

Bowie önemli bir noktaya parmak bastı. Jonah ve Connie Bodine mutlu bir evliliğin özelliklerini sergilememişlerdi. Ama ailelerini bir arada tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Scarlett, "Hayır, ondan vazgeçmedi," dedi. "Ailemizden vazgeçmedi."

"Hepiniz haklısınız," dedi Jameson. "Ama bu şu anlama geliyor..."

"Yine de bir kaza olabilir mi?" Devlin sordu. "Vurup kaçmış olabilir mi?" "Bu mümkün," dedi Cassidy.

Scarlett gözlerini kısıtı. "Ama sen öyle düşünmüyorsun."

Cassidy, "Bütün bu olaylarda akla yatmayan bir şeyler var," dedi. "Baltimore'a gitti, orada Bayan Kendall ile temas kurmuş olabilir, sonra da eve dönerken bir araba kazası geçirdi. Kazağı ve arabasındaki parmak izlerini de eklediğinizde..."

Bowie, "Bu en iyi ihtimalle şüpheli," dedi.

Cassidy, "Sizi daha fazla soruyla ve cevapsız bırakmaktan nefret ediyorum," dedi. "Ama gerçeği öğrenmek için elimden gelen her şeyi yapacağım - Callie ve aileniz hakkında."

Odanın dört bir yanından "Teşekkürler Cass" sesleri yükseliyordu.

George'a yaslanmış, gerçekleri kafamda evirip çeviriyordum. Kazak ve parmak izleri Jonah Bodine'in olaya karıştığını gösteriyordu. Peki ya Connie? Bu onun arabasıydı. O bir şey yapmış ve Jonah da onu korumuş muydu? Yoksa tam tersi miydi?

Connie Bodine başka bir gün Callie'yi bir yere bırakabilirdi. Küçük bir kasabaydık, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluk. İçki kaçakçılarının başkalarının çocuklarına ebeveynlik yapması alışılmadık bir durum değildi.

Ama neden kazağını saklamışlardı? Ve Connie bir yıl sonra, o gün neden Baltimore'a gitmişti? Ve en büyük soru, Callie'nin cesedi sonunda bulunmuş muydu?

Cassidy haklıydı, hâlâ cevaptan çok soru vardı. Sanki her yeni ipucu sadece suları bulandırıyormuş gibi görünüyordu. Bu beni derinden rahatsız ediyordu ve Bodine'lerin gerçekte ne olduğunu bulmalarına yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim. Abbie Gilbert'ı ifşa etmiştim. Belki Callie Kendall hakkındaki gerçeğin ortaya çıkmasına da yardım edebilirdim.

GEORGE

I Taşınmak için mükemmel bir gündü. Güneş çıkmıştı ama sıcak değildi. Philly'den gelen trafik çok azdı. Geçen haftayı toparlanmak ve ihtiyacım olmayan şeylerden kurtulmakla geçirmiştım. Bugün,

Mayıs ayının parlak bir gününde, nakliyeciler kalan eşyaları yüklediler ve Bootleg Springs'teki yeni evime göturdüler.

June Bug'ımla paylaştığım ev.

Onun evinde zaten bir sürü mobilya vardı, ben de benimkilerin çoğundan kurtulmuştım. Futbol oynadığım yıllardan kalma, sergilemek için can attığı bazı hatıra eşyalarım vardı. Ayrıca benim kanepemi kendi kanepesinden daha çok sevdiğine karar vermişti, bu yüzden onu değiştiriyorduk. Ama sonuç olarak, taşınmaya göre kolay bir taşınma oldu.

Kariyerim bitmişti, evim satılmıştı ve bunların hiçbirinden daha mutlu olamazdım. Eğer bir sezon daha oynasaydım, Bootleg Springs'e hiç gelemeyebilirdim. June Tucker'la hiç tanışamayabilirdim. Ve bu çok utanç verici olurdu.

Onu izlemek için evinin -daha doğrusu *bizim* evimizin- önündeki çimlerin üzerinde durakladım. Nakliyecileri, eşyaları tam olarak nereye koyacaklarını bildiklerinden emin olarak, saçma sapan bir güvenle yönlendirdi. Sırtı dik, kolları iki yanında, ifadesi nötr. Tuhaf, güzel ve garip bir şekilde hipnotize ediciydi. Onu sevmiştim.

June Tucker'a kesinlikle aşkıttım. Bu gezegende yedi milyar insan var ve onun gibi bir başkasının daha olduğunu hayal bile edemezdim. Mantıklı, açık sözlü ve o kadar zekiymi ki başımı döndürüyordu. Ama aynı zamanda

tutkulu ve kararlı. Bana meydan okudu, olduğumdan daha iyi olmak istememi sağladı ve bunun için onu çok sevdim.

O kadın benimdi ve sonsuza dek benim olacaktı. Henüz bunu bilip bilmediğinden emin değildim ve onu aceleye getirmeyecektim. Ama bir gün June Tucker'la evlenecektim.

"Neden biraz ara vermiyorsun?" Yanına yaklaşıp sordum. "Bunu kontrol altına aldılar."

"Kutuları doğru yerlere koyduklarından emin olursam herkesin zamanını daha verimli kullanmış olurum. Aksi takdirde onları ikinci kez taşımak zorunda kalacağız."

"Her şey etiketlendi."

"Bu doğru, ancak etiketleri okuduklarından tam olarak emin değilim."

Kollarımı ona doladım ve bir öpücük için kendime çektim. "Maksimum organizasyon ve verimlilik konusunda ısrarcı olduğunda çok tatlı oluyorsun."

"Bunun ciddi bir ifade olup olmadığını anlayamıyorum."

"Tabii ki ciddiyim," dedim. "Çok tatlısın."

Jonah ön kapıdan çıktı, tam da iki nakliyeciyi bir yükü içeri alırken. "Burada işler nasıl gidiyor?"

"Neredeyse boşaldı," dedim.

"Teşekkürler. Her şeyimi topladım ve onlar için hazırım."

June ve ben Jonah'ın kalmasına izin vermeyi teklif etmemize rağmen - fazladan yatak odasına ihtiyacımız yoktu - o taşınmaya karar vermişti. June herkese resmen *karşılıklı anlaşmaya dayalı bir birlikte yaşama düzenine girdiğimizi* açıkladığında -ve ben de birlikte *yaşamaya başlayacağımızı* kastettiğini açıkladığımda- herkes Gibson'a bakmıştı, sanki Jonah'ın yanına taşınmasını teklif etmesini bekliyormuş gibi. Gibson hiçbir şey söylemedi, sadece bir kaşını kaldırdı ve Jonah hemen kendi evini bulmaya karar verdiğini söyledi.

Shelby küçük mavi sedanıyla yanaştı. Saçları kabarık bir at kuyruğuydu ve sokaktan bana el sallıyordu.

"Hey, koca dev kardeş," dedi yanlarına doğru yürürken. "Selam June." "Merhaba Shelby," dedi June.

June'un insanlara ısınmasının biraz zaman alabileceğini biliyordum - tersinden bahsetmiyorum bile- ama o ve kız kardeşim iyi anlaşıyor gibiydiler. Hatta June, Jonah taşındıktan sonra yakında boşalacak olan yatak odasını Shelby'ye vermemizi bile önermişti. Shelby bize teşekkür etti ama kendi odasında kalmaya karar verdi.

Şimdilik B&B. Teklif için minnettar olduğunu ama mahremiyetimizi ihlal etmek istemediğini hissettim.

Dürüst olmak gerekirse, memnundum. Kız kardeşimi seviyordum ama bir oda ötede uyumasını istemiyordum. Hele de June seks kedisi yönünü daha yeni keşfetmişken. Onun cinselliğini keşfederken çok eğleniyorduk. Buna gölge düşürecek hiçbir şeye hevesli değildim.

"Hey Jonah, kız kardeşim Shelby ile tanıştın mı?" Ben sordum.

Jonah tereddüt etti ve konuştuğunda ses tonunda soğukluk vardı. "Evet, tanışmıştık."

Shelby ona gülümseyerek, "Merhaba," dedi. "Seni tekrar görmek güzel, Jonah." "Ben de seni," dedi. "Benim gitmem gerekiyor. Taşınıyorum ve her şey."

"Doğru," dedi Shelby. Kahretsin, gözlerindeki o küçük kıvılcımı biliyordum. Belki Jonah bunu bilmiyordu ama az önce meydan okumuştı ve Shelby meydan okumadan başka bir şeyi sevmezdi. "Taşınma konusunda iyi şanslar. Belki seni buralarda görürüm."

"Elbette." İçeri geri döndü.

Shelby kollarını kavuşturdu. "Bu çok garipti."

"Jonah kısa bir süre önce Do- Over Balosu'nda herkesin önünde talihsiz bir reddedilme yaşadı," dedi June. "Belki de şu anki ruh hali, flörtüne karşı süregelen kızgınlık duygularından kaynaklanıyordur."

"Oh, bu çok kötü," dedi Shelby.

Bowie ve Cassidy, Bowie'nin arabasıyla yanaşarak Jonah'ın aniden gidişine dikkatimizi dağıttılar. Shelby'nin arkasına park etti ve ikisi de indi.

"Geciktiğimiz için üzgünüz," dedi Bowie. "Ama bira getirdik, umarım bu ağır mobilyaları kaldırmaktan iyidir."

"Çoğunu nakliyeciler halletti," dedim. "Ve bira her zaman takdir edilir."

Bowie ve Cass'i kız kardeşimle tanıştırdım. Onunla daha önce de tanışmışlardı ama bu önemli bir anmış gibi geldi. June'la evlendiğimde bu ikisi benim ailem olacaktı. Elbette bunu açıkça söyleyemezdim ama düşünüyordum. Beni gülümsetti.

June'u ailemle tanıştırmak da beni heyecanlandırdı. Onlarla zaten birkaç video sohbeti yapmıştık. Babam June'un zihnindeki spor istatistikleri veritabanına hayran kalmıştı. Mesaj üzerinden sohbet etmeye başlamışlardı ve June onu gelecek sezon fantezi futbol liginin bir parçası olmaya davet etmişti. Ben de

June'un neredeyse hiç kaybetmediği konusunda onu uyarmıştı ama Shelby gibi o da meydan okumayı severdi.

Onu suçlayamam. Ben de öyle. Görünüşe göre ailede varmış.

Shelby herkes için yiyecek almak üzere kasabaya gitmeyi teklif etti. O döndüğünde nakliyeciler Jonah'ın eşyalarını yeni evine götürmüşlerdi. Kutuları köşelere taşıyarak ve birkaç şeyi paketinden çıkararak biraz zaman geçirdik, sonra pizza ve bira için oturduk.

Ve lanet olsun, iyi hissettirdi.

Cassidy ve Bowie eski evimde neredeyse hiç kullanılmamış olan kanepeye rahatça uzanmışlardı. Onu kullanacak kadar evde bulunmamıştım. Shelby kucağında kâğıt tabağıyla yere oturmuş, Mellow'un minik kafasını kaşıyordu.

June benimle birlikte ona ait olan büyük koltuğa oturdu. İkimiz ancak sığıyorduk, tam da bu yüzden onunla paylaşmayı seviyordum. Yarı yarıya kucağımdaydı, vücudunun sıcaklığı rahatlatıcı ve konforluydu. Dikkati televizyondan - ESPN'i açmıştım - etrafındaki konuşmalara kaymıştı.

Ona sıkıca sarıldım, yakınlığın tadını çıkardım. Burada, ailemizin arasında bile paylaştığımız samimiyetin. Beni hayatına, kendi alanına almıştı. Bana vücuduyla ve kalbiyle güvenmişti. Top yakalayabilen bir adamdan daha fazlası olduğumu görmeme yardım etti. Daha değerli olduğumu.

Belki de en olası çift biz değildik. Ama bazen ihtimaller olasılıklardan daha güçlüdür. Ve June Bug yanımdayken, olasılıklar sonsuzdu.

EPİLOG

HAZİRAN

O bir yıl sonra

Kaplıcanın yüzeyinden buhar yükseliyordu. Hava ılıktı ve gözlerimi kapatıp suyun sıcaklığının beni rahatlatmasına izin verdim.

George yanıma oturdu ve boş boş saçlarımla oynadı. "Bu noktayı gizli tutmanıza sevindim."

"Gizliliğin faydalı olmasının birkaç nedeni var," dedim. "Dizin nasıl?"

Yanıma doğru kaydı ve bacağını uzattı. "Yeni gibi."

Geçen yıl sonbahar ve futbol sezonu geldiğinde, George sporunu özlemenin acısını hissetmeye başlamıştı. Ancak Bootleg Springs Lisesi futbol takımının baş antrenörlüğü için bir fırsat doğmuştu. Pek çok küçük kasaba lisesi eski bir profesyonel futbol yıldızının baş antrenörlüğüyle övünemezdi. Ama Bootleg Springs sıradan bir kasaba değildi.

Her ne kadar takımın antrenmanlarına fazla katılmaması gerektiğini hatırlatmak zorunda kalsam da yeni işini heyecanla benimsemişti. Dizi iyileşmişti ama iki ACL yırtığından sonra yeniden sakatlanma ihtimali ortalamanın üzerindeydi. Çoğunlukla beni dinledi.

George harika bir koçtu. Antrenmanlara katılmayı ve o çocuklarla sihrini konuşturmasını izlemeyi çok severdim. Destekleyici ve zorlayıcı olmanın mükemmel bir karışımıydı - oyuncularından çok çalışmalarını bekler, ancak onlara

Onun beklentilerini karşılamak için ihtiyaç duydukları pozitif takviye. Playofflara kalmışlardı ve sonuna kadar gidememiş olsalar da her zaman gelecek yıl vardı.

Anlaşılan sonbaharda lise koçluğu yapmak ona yetmemişti. İlkbaharda daha küçük çocuklar için bir Pee-Wee ligi organize etmişti. Onu küçük kaskları ve pedleriyle küçük erkek ve kız çocuklarına koçluk yaparken izlemek gördüğüm en şirin şeylerden biriydi.

Bana bebekleri düşündürdü. Onun bebeklerini.

Suyun sıcaklığının tadını çıkararak uzun bir nefes aldım. George'la bebek sahibi olmayı düşünmek için bolca zamanım vardı. Acelem yoktu.

"Söylemeyi unuttum, bu sabah ailem aradı," dedi. "Bu yaz ziyarete gelmek istiyorlar. Ne dersiniz?"

"Bence bu kulağa çok hoş geliyor," dedim. "Sonunda onları ailemle tanıştırabiliriz."

"Aynen öyle," dedi. "Senin de katılacağını düşünmüştüm."

George'un ailesi James ve Darlene'i çok severdim. Birkaç ay önce onlarla tanışabilmek için Charlotte'a gitmiştik. Neyse ki James fantezi futbolda onu yenmemden dolayı bana kin beslememişti. Tıpkı kendi babam gibi James Thompson'la da spor istatistikleri konusunda ortak bir zemin bulmuştuk. Mükemmel bir ziyaret gerçekleştirmiştik ve bizi görmeye geldikleri için heyecanlıydım. Bootleg Springs'i görmek için.

"June Bug, bir şey düşünüyordum."

Gözlerimi açtım. Beni belimden tutup kendine çekti, böylece yüzüm ona dönüktü ve kucağına oturdum. Bacaklarımı iki yanına bıraktım ve kollarımı boynuna doladım.

"Ne düşünüyordun?"

"Burada ilk karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Elbette hatırlıyorum. Bu bir kızın unutabileceği bir şey değil." Gülümsedi. "O gün gördüklerin hoşuna gitti mi?"

"Çok etkileyiciydi."

"Teşekkür ederim," dedi göz kırparak. "Seni Moonshine'da ilk gördüğüm zamanı düşünüyordum. Ve sonra bu kaplıcada birlikte oturduğumuz zamanı. Hayatımın aşkıyla tanıştığımdan nasıl da habersizdim."

Parmaklarımı ıslak saçlarının arkasından geçirdim. "Ben senin hayatının aşkı mıyım?"

"Emin ol öylesin. Neredeyse en başından beri sana deli gibi aşığım."

"Aşkımın beni gerçek anlamda aptallaştırdığını söyleyemem ama ben de sana çok aşığım."

Tekrar gülümsedi. "Sanırım sana bir şey sorma vaktim geldi."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve nefesim boğazımda düğümlendi. Sözlerinin ardındaki alt metni anlamıştım. Kastettiği tek bir soru olabilirdi.

"Evet," dedim çabucak.

"Sana henüz bir şey sormadım."

"Ah, özür dilerim," dedim. "Atlamışım."

"Sorun değil, beyninin hızlı çalıştığını biliyorum." Büyük avucunu yanağıma dayadı. "Ama yine de bu işi doğru düzgün yapacağım ve sana düzgünce soracağım. Ailenle çoktan konuştum."

"Tamam."

"June Tucker, benimle evlenme şerefine nail olur musun?"

Kahverengi gözlerine baktım ve aramızdaki derin bağı hissettim. "Evet."

Beni öpmek için yaklaştırdı. Yavaş, tatlı ve lezzetli. Elleri sırtımda aşağı yukarı hareket etti ve ılık su etrafımızı sardı.

Kalbim o kadar doluydu ki, onu nasıl zapt edeceğimi bilemiyordum. Bu adam her şeydi. Zeki, istikrarlı, uyumlu ve eğlenceli. Ve beni hiç kimsenin anlamadığı bir şekilde anlıyordu. Ne ailem ne de kız kardeşim. O garip kızı görmedi. Sadece June'u gördü. Ve gördüğünü beğendi.

İnanılmaz bir şeydi.

Bana, sahip olmadığımı inandığım bir parçamın kilidini açmayı öğretti. Çoğu zaman yabancı ve kafa karıştırıcı gelen duygularla nasıl başa çıkacağımı öğretti. Sevgisi ve sabrı, beni asla sahip olamayacağıma ikna ettiğim, karşılıklı olarak tatmin edici bir ilişkiye yönlendirdi.

Onu çok sevdim.

"Olamaz," dedim kendimi geri çekerek. "Sorun nedir?"

"Bu da demek oluyor ki kızlar düğün yapmamızı isteyecekler."

Güldü. "Düğünün nesi varmış?"

"Düğün demek süslü bir elbise, konuklar, çiçekler ve süslemeler demek. Kız kardeşim bu konuda çok sinirlenecek."

"Vegas'a bir gezi yapsak mı?"

I eğik benim Kafa için ve yan, düşünerek.

"Bu o a cazip bir öneri."

"Her seferinde bir adım atmaya ne dersiniz?" dedi.

"Yine beyzbol gibi mi?"

"Birazcık," dedi. "Önce sana bir yüzük vereceğim. Sonra haberlerimizi ailelerimize duyuracağız. Ondan sonra... belki de sadece ne olacağını görürüz. Benim için önemli olan nasıl evlendiğimiz değil, sadece evlenmemiz."

Başımı salladım. "Bunu yapabilirim."

"Yüzükten bahsetmişken." Havuzun kenarında oturan pantolonuna uzandı ve cebinden küçük bir yüzük kutusu çıkardı. Yavaşça açtı.

"Oh, George."

Dış tarafına iki dalgalı çizgi işlenmiş gümüş bir banttı. Her dalganın birleştiği yerde, bandın içine gömülü küçük bir taş vardı. Basit ama son derece güzeldi.

"Bunlar sinüzoidal dalgalar" dedi.

"Oh George," diye nefes aldım. "Sinüs dalgaları, üzerlerine aynı frekansta başka bir dalga eklendiğinde bile şekillerini korurlar."

"Aynen öyle." Yüzüğü aldı ve nazikçe parmağıma geçirdi. "Elbette sonsuzluğu simgeliyor. Ama aynı zamanda iki şeyin bir araya gelmesini ve hala kim olduklarını korumalarını da."

"Bizim gibi." Yüzüğe hayranlıkla bakmak için elimi uzattım. Güneş ışığında parlıyordu. "Ve bu matematik."

"Yüzük formunda matematik," dedi gülümseyerek. "Beni çok iyi anlıyorsun."

Yüzüme tekrar dokundu ve beni usulca öptü. Tüm vücudum mutluluk ve aşkla karıncalandı. Yüzüğün ağırlığı parmağımda iyi hissettiriyordu. Doğru hissettiriyordu. Sanki her zaman orada olması gerekiyormuş gibi.

Hâlâ çoğu insanı anlamıyordum. Genel olarak değil. Belki de hiç anlamayacaktım. Ama George beni anlıyordu ve bu çok daha önemliydi.

Birlikte yaşadığımız şey anlamlıydı. Beni ben olduğum için takdir eden birini bulmuştum. Karşılığında ben de onu seviyor ve saygı duyuyordum. Tıpkı ailem ya da kız kardeşim ve Bowie gibiydi. George ve ben birbirimizi daha iyi yaptık. Birbirimizi mutlu ettik. İşler zorlaştığında birbirimize destek olduk ve kendimiz olabilmemiz için birbirimize alan açtık. Beni asla değiştirmek istemedi. Beni olduğum gibi kabul etti, tuhaflıklarım ve her şeyimle. Ve ben de onu iyi bir adam olduğu için sevdim.

Aşkı bulmuştuk. Gerçek aşkı. Ve evrende bundan daha büyük ya da daha iyi bir güç yoktu.

DAHA FAZLASI BOOTLEG BAHARLAR kitaplar vardır geliyor
Yakında! İmza yukarı için haber bültenim sayesinde hiçbir
şeyi kaçırmayacaksınız!

SONRADAN

Sevgili okuyucu,

Umarım Bootleg Springs'e yaptığınız bir geziden daha keyif almışsınızdır! Lucy ve benim bu dizi üzerinde birlikte çalışmaktan büyük keyif aldığımızı söylemek çok hafif kalır. Geçen yılın en önemli olaylarından biriydi.

İlginç kahramanlar en sevdiğim şeylerden biri ve June muhtemelen şimdiye kadar yazdığım en ilginç karakter. Zeki, açık sözlü ve çoğu zaman filtresiz. Duyguların ve insan ilişkilerinin karmaşıklığını anlamaktan yoksun.

Ancak Bootleg Springs'te tanıştığımız pek çok karakter gibi June da görüldüğünden çok daha fazlasıdır. O sadece sosyal becerilerden yoksun bir matematik dehası değil. Duygularını ifade etmekte her zaman becerikli olmasa da, hayatındaki insanlara derinden değer veriyor.

George Thompson'a girin. Süperstar bir atlet June Tucker için beklenmedik bir eştir, ancak George aynı zamanda görüldüğünden daha fazlasıdır. Zeki ve duyarlıdır ve yumuşak başlı doğası onu June'un mantığına karşı iyi bir kontrpuan haline getirir.

Birbirini anlayan karakterler yazmaktan gerçekten keyif alıyorum, özellikle de hayatlarındaki diğer insanlar anlamadığında. George, June'u en başından beri anlıyor. Onu tuhaf bir kız olarak görmüyor. Onun tuhafliklarını ve onu June Bug yapan her şeyi seviyor.

Umarım seriyi beğeniyorsunuzdur! Çok eğleniyoruz ve daha çok saçmalık olacak.

Bourbon Bliss'i beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'te bir yorum bırakmayı düşünün.

Teşekkürler ve iyi okumalar!
CK

AKKNOMLEDGMENTS

Bu seriyi benimle birlikte yazdığı için Lucy-Lou-Who'ma milyonuncu kez teşekkür ederim. Bu en iyi deneyim oldu. Yüzüne bayıldım!

Beta okuyucularım Christine, Jodi ve Nikki'ye: Dürüst geri bildirimleriniz ve eleştirileriniz için teşekkür ederim. Kitaplarımı daha iyi hale getirmeme yardımcı olmak için ayırdığınız zaman için minnettarım.

Christine'e: Bu lansman ve diğer her şey için perde arkasındaki tüm çalışmalarınız için teşekkür ederim.

Adrian'a: Beynini kullanmama izin verdiği ve bu kitabın bazı ince ayrıntılarına yardımcı olduğun için teşekkürler.

Cassy'ye: Bir başka güzel kapak için tekrar teşekkür ederim.

Elayne'e: Saçmalıklarımı yüzüme vurduğun ve bunu berbat etmeme izin vermediğin için teşekkürler.

David'e ve aileme tuhaflıklarına katlandıkları ve benden asla vazgeçmedikleri için.

Tüm okuyucularıma: Sevginiz ve desteğiniz için milyonlarca kez teşekkür ederim. Cesaretinizi seviyorum!

CLAIRE KINGSLEY DE YAZIYOR

Claire Kingsley kitaplarının tam ve g¼ncel bir listesi için [buraya tıcklayın](#).

Bootleg Springs

Claire Kingsley ve Lucy Score tarafından

[Whiskey Chaser](#)

[Sidecar Crush](#)

[Moonshine Kiss](#)

Bourbon Bliss

2019'da daha fazla Bootleg Springs geliyor

Miles Ailesi Serisi [Kırık Miles](#):

Roland & Zoe [Yasak Miles](#):

Brynn & Chase

[Pervasisız](#) Miller: Cooper & Amelia

Hidden Miles: Leo & ?

Mil Kazanmak: Bir Miles Ailesi Romanı

Ivy'yi [Hatırlamak](#)

[His Heart](#)

Kitap Erkek

Arkadaşları

[Kitap Erkek](#)

[Arkadaş Ukala Ev](#)

[Arkadaşı Ateşli](#)

[Bekar Baba](#)

Always Serisi

Always [Have](#)

[Always Will](#)

Always [Ever After](#)

Jetty Beach Romantik Serisi

Aşk Olmalı Deli

Olmalı Kader

Olmalı Ev Olmalı

Jetty Beach Romance Serisinin Tamamı

Back to Jetty Beach Romantik Serisi

Sonsuza Kadar Olabilir

Tek Olabilir Sebep

Olabilir

Yeni çıkan kitapların yanı sıra özel içerikler, kapak tanıtımları ve daha fazlasından ilk siz haberdar olmak için **kaydolun**.

YAZAR HAKKINDA

Claire Kingsley küstah kadın kahramanları, kadınlarını çok seven kahramanları, iç çamaşırlarını eriten seksi zamanları, romantik sonsuza dek mutlu sonları ve tüm büyük hisleriyle akıllı, seksi romanlar yazıyor.

Kahvesiz, Kindle'sız ve hayal dünyasında yaşayan seksi kahramanlarsız bir hayat düşünemiyor. Kocasını ve üç çocuğuyla birlikte Kuzeybatı Pasifik'te kendi sonsuza dek mutlu hayatını yaşıyor.

Yeni çıkan kitapların yanı sıra özel içerikler, kapak tanıtımları ve daha fazlasından ilk siz haberdar olmak için [kaydolun](#).

Claire'in Facebook'taki okuyucu grubuna katılın: [Alpha Ever After](#).

